

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

International Best-Selling Author

KATERINA ST CLAIR

DEVIL'S NIGHT

YOU'RE MINE
LITTLE BUTTERFLY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Şeytanın Gecesi

Yazar Katerina St Clair

Düzenleyen: Sydney Miller

Kapak Resmi: Anatolii M/ Ceren (Karton Kapak)

Kapak Resmi: /Anatolii M/ Ceren (Ciltli) İç Sanat:

Anatolii M

Telif Hakkı© 2025 by Katerina St Clair

Tüm hakları saklıdır.

Basım yeri: Amerika Birleşik Devletleri

Yasal Uyarı: Bu yayının hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

TETİKLEYİCİ UYARI LİSTESİ

Lütfen Devam Etmeden Önce Dikkatlice Okuyunuz:

- Stockholm Sendromu
- Rızaya Dayalı Rızasızlık
- Rızaya Dayalı Olmayan Cinsel Eylemler
- Markalaşma
- Kanlı Oyun
- Anal

- Cum Play
- Esaret
- Adam kaçıırma
- İşkence
- Grafik Şiddet
- Grafik Seks
- Silah Oyunu
- Bıçak Oyunu
- Damızlık Kink

OYUN LİSTESİ

You're So Pretty- Sombr
Scream My Name- Thomas La Rosa
Damarlarımdaki Zehir- Elvis Drew
Sick & Twisted- Chris Grey
Bırak Düşeyim- Ex Habit & Bury
F*ck- Mandrazo, Sebabrazy & Kiyashqo
P*rnstar- Nessa Barrett
Feel- Beneld & Bury
Make Me Feel- Elvis Duvarı
Çizdi- PatrickReza
Aynı Eski Şarkı (S.O.S Bölüm 1)- İki Ayak

DEDİKASYON

***Terapiye gitmektense kitaplarımı okumayı tercih eden tüm karanlık
romantik kızlarım için.
Bu berbat hikaye sizin için.***

İÇİNDEKİLER

1. [Hepimiz Biraz Deliyiz](#)
2. [Kan, Ter ve Kan Bağları](#)
3. [Çubuğu Yedekle, Romanov'u Öldür](#)
4. [Espresso ve Aldatma](#)
5. [Beni Bir Kez Kandır, Bedelini Öde](#)
6. [Gölgenizden Kaçmak Yoktur](#)
7. [Az Gidilen Yol](#)
8. [Şimdi Beni Görebiliyor musun?](#)
9. [En İyi Sokolov Ölü Olanıdır](#)
10. [Gizli Bağımlılığım](#)
11. [Günahta ve Savaşta Her Şey Adildir](#)
12. [Maskenin Ardındaki Canavar](#)
13. [Bizden Geriye Ne Kaldı?](#)
14. [Şeytanın Arzuları](#)
15. [Günahlar Gölgede Saklanır](#)
16. [Özel Mülkiyet](#)
17. [Zamanınız Doldu](#)
18. [Her Son Damla](#)
19. [Kurtuluş Günahkarlar İçin Değildir](#)
20. [Beni Bir Kez Kandır](#)
21. [Gerçek Canavar Kim?](#)
22. [Utanmalısın](#)

- [23. Artık Kafesimdesin](#)
- [24. Sen Benimsin Küçük Kelebek](#)
- [25. Yıkılacak Maden](#)
- [26. Şeytandan Gelen Fısıltılar](#)
- [27. Şu Dört Harfli Kelime](#)
- [28. Maskenin Ardında](#)
- [29. Şeytanın Gecesi](#)
- [30. Çalıntı Anlar](#)
- [31. Hepsini Yak](#)
- [32. Bir İmparatorluğu Yıkılım](#)
- [33. Çocuğu Öldür Echo Kane](#)
- [34. Seni seviyorum.](#)
- [35. Maden](#)
- [36. Benim Kurtuluşum](#)
- [37. Ateşle Temizleyin](#)
- [38. Yeni Başlangıçlar](#)
- [39. Geçmişinizden Saklanabilir misiniz?](#)
- [40. Run Echo Run](#)
- [Teşekkür Mesajı](#)

Birinci Bölüm

HEPİMİZ BIRAZ DELİYİZ

Echo

Kendimi hiç iyi bir şey için yaratılmış gibi hissetmedim.

Aşk için değil. Huzur için değil. Ne de zarafet.

Ellerimde kanla doğdum, kendi adımları bile heceleyemeden çok önce ölümün sesi karşısında irkilmemeyi öğrendim.

Bir adamın son nefesini aldım ve hiç pişmanlık duymadım. Aksine, bundan zevk aldım-ölüm çingırağını takip eden sessizlikte, son nefeste

Benden uzaklaşamayacağını anlayan bir adamın gözlerinin ardındaki meydan okuma titreşimi.

Diğer çocuklar tekerleme öğrenirken ben damar kesmeyi öğreniyordum. Akciğerlerin kanla dolma sesi unutulacak bir şey değil.

Bozuk bir makine gibi gürlüyor.

Ardından gelen çığlıklar asla bütün değildir.

Törpüleniyor, boğuluyor, inanmadığım bir merhamet için yalvarıyor. Eskiden bu sesler beni rahatsız ederdi.

Şimdi uyumama yardımcı oluyorlar.

Tanrı bana hiç bakmadı. Ve bir kez bile onun ışığı için yalvarmadım.

Çünkü bildiğim tek şey lanetlenmekken, kurtuluş istemenin ne faydası olabilirdi ki?

Hayır, hayır.

Hiçbir zaman iyi şeyleri hak etmedim.

Belki de bu yüzden bu işi bu kadar çok seviyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum, yemin ederim!"

Adam ağlıyor, sesi titriyor, elleri o kadar şiddetli titriyor ki kemikleri kırılacak mı diye merak ediyorum.

Yüzü, kararmış gözleri şişmiş, dudakları yarılmış ve her hıçkırdığında çenesi hafifçe tıkırdayan bir harabeye dönmüş.

Genç bir adam. Neredeyse otuz yaşında.

Hâlâ hiç kırılmamış birinin yumuşaklığına sahip. Ama sorun da bu, değil mi?

Canavarların oğlu olan bu gibi çocuklar, dünyanın onlara asla dokunmayacağını düşünerek büyürler.

Isaac Romanov.

Belli çevrelerde ağırlığı olan bir isim. Para. Güç.

Dokunulmazlık.

İthal mermer ve kadife perdelerle kaplı salonlarda yankılanan çığlıklarıyla imparatorluğunu parçalanmış çocuklar üzerine kuran hasta, sapkın küçük bir pislik.

Soyadını zırh gibi giyerdi.

Babasının parası onu dokunulmaz yapıyormuş gibi dolaşıyordu.

Ama bir şeyi unutmuştu.

Tanrıların bile *kanı* akabilir.

Ve bu gece Isaac Romanov, benim gibi canavarların kapıyı çalmadığını öğrenecek.

Biz sadece kapıyı menteşelerinden koparıyoruz.

Dinlemediğimi düşündüklerinde fısıldadıkları lakapları biliyorum.

Gölge. Ölüm.

Bir adamın Tanrı'nın kapısına sürüklenip kapıyı çalmaya zorlanmadan önce gördüğü son şey.

Benim şeytanın ayakçısı olduğumu söylüyorlar, günahlarınız ruhunuza ağır bastığında gelen kişi.

Ve belki de haklılar.

Odaya ilk girdiğimde Isaac Romanov'un yüzünde o ifade vardı. Rahat, kendini beğenmiş, parasının, adının, ailesinin kapalı kapılar ardında çevirdiği dolapların onu Catalyst'in duvarlarından zarar görmeden çıkaracağına inanmıştı.

Kendisinin dokunulmaz olduğuna gerçekten inanıyordu. O ilk değil.

Sonuncu da olmayacak. Ama şimdi?

Şimdi tekmelenmiş bir köpek gibi yerde kıvrılmış, bağlı ve titriyor.

Bilekleri saatlerce bağlara karşı mücadele etmekten acımış. Derisi yırtılmış, eti yarılmış, çürükler solgun, titreyen kollarının altında çürük gibi çiçek açıyor.

Ve ağlıyor.

Yalvarıyor.

Sanki merhamet hak ettiği bir şeymiş gibi. Aldığı her nefes tırtıklı çıkıyor.

Her kelime, ilk kurbanına dokunduğu anda dinlemeyi bırakan bir tanrıya yakarış.

Ama Isaac'i kurtarmak için burada değilim.

Unutabileceğini sandığı her ismi ona hatırlatmak için buradayım.

Artık hepsi acı.

Bizim verdiğimiz acı.

Mükemmelleştirdiğim acı.

Ve gerçek şu ki, ondan kaçmıyorum. Tadını çıkarıyorum.

Acının sıcaklığında, ilk kan damlası döküldüğünde dudağımın hafifçe kıvrılmasını yakalıyorum.

Bir çığlık daha yüksek, daha keskin, daha çaresiz hale geldiğinde nabzımın bir ilaç gibi hızlanmasını.

Ve son anlarında, bunu görüyorum. Sadece korkularını değil, gülümsememin yansımaları, son bakışlarında parlayan memnuniyetimin ışıltısını.

Ben kapanış bölümüyüm.

Boşluk onları ele geçirmeden önce gördükleri son yüz.

Karanlık tarafından bütünüyle yutulmadan önceki son ışık parıltısı.

"Bir tane daha çek," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve eşit.

Isaac komutla irkiliyor, kırık hıçkırıkları boğazında düğümleniyor.

Ayakları onu kurtaracakmış gibi altındaki toprağı tırmalıyor.

Kurtarmayacak.

Bana bakıyor ve ilk kez anladığını düşünüyorum. Hesaplaşmadan kaçış yok.

Teraziye tutan ben olduğumda değil.

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor, sanki bu kelime onu koruyabilirmiş gibi. Sanki bu tek hece onun için zaten gelmekte olan şeyi bir şekilde durdurabilirmiş gibi.

"Hayır-"

"Evet."

Gülümsemem yavaş, kasıtlı... acımasız.

"Başka bir seçeneğin olma lüksüne sahip değilsin."

"Sana bildiğim her şeyi anlattım!" Isaac çığlık atıyor, çaresizlik sesini ikiye bölüyor. Ses hücrenin duvarlarından yansıyor, etrafımızdaki soğuk taş ve çelik tarafından yutuluyor.

Yankıların sesini daha inandırıcı kılacağını umuyor. Öyle olmuyor.

"Bunu biliyorum," diye alay ediyorum. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, değil mi?"

Bir adım daha yaklaşarak, ona elimi bile sürmeden önce olacakların ağırlığını hissetmesine izin veriyorum.

"Yaptığın şey. Buradan tek parça halinde çıkmaya izin verirsem yapmaya devam edeceğin şey..."

Duraklıyorum, gözlerinin seğirmesini, ağzının gerçeği yutmaya çalışıyormuş gibi içe doğru kıvrılmasını inceliyorum.

"Annelerinden aldığınız en küçük çocuk neydi?"

Dudakları kenetleniyor.

Sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Beş... miydi?" Dolu bir silah gibi alçak ve sabit bir sesle soruyorum. Cevap vermiyor.

Cevap vermesine gerek yok.

Göğsümde sıcaklık yükseliyor. Öfke değil. Artık değil.

Sadece amaç.

Başımı sallayarak, adamımın uzattığı elindeki penseyi kapıyorum, metal avucuma hafifçe çarpıyor.

Isaac ırkıldı.

Bileğini kavrayıp öne doğru sertçe çektim. Hareket ani ve acımasızdı. Bağırıyor, çekilmeye çalışıyor ama o daha iyi biliyor. Artık kaçış yok.

"Bu bir işti," diye tıslıyor, konuşurken kan tükürüyor.

"Emirlere uyuyordum. Tıpkı şimdi adamlarının körü körüne seni takip ettiği gibi.

O bir hiçti. Babamın gözünde bir amaç için bir araçtı." İşte bu.

Babası.

Dimitri Romanov.

Tüm bu kanserin kökü. Catalyst'in en çok avlanan paraziti.

İzini sürdüğüm her aşağılık eylem... mahvolmuş her hayat... kırılmış her çocuk... tüm yollar ona çıkıyor. Bir Romanov'a.

"Peki o beş yaşındaki kıza ne oldu?" "Baban en yüksek teklifi verene sattığı masumiyetten ne kadar kazandı?"

Isaac'in dudakları titriyor. Sessiz kalmak için savaşıyor. Korkak.

"Şimdi konuşmayacak mısın? İyi o zaman."

Tutuşumu sıkılaştırarak, penseyi tekrar aşağı indiriyorum. Bir çivi daha.

Başka bir çığlık.

Bu onun içindeki bir şeyi paramparça ediyor.

Ve içimdeki bir şey... bu sesi seviyor.

"O öldü!" diye feryat ediyor sonunda. "O öldü, tamam mı?! Onu kullandılar ve işleri bitince de öldürdüler!"

"Onlar mı?" Yankılanıyorum, kelime zehir gibi içimden çıkıyor. "Sanki orada değilmişsin gibi söylüyorsun. Sanki bunun bir parçası değilmişsin gibi."

Yüksek sesle ve çirkin bir şekilde hıçkırıyor, sesi kırık kaburgaları ve paramparça olmuş vicdanı arasından fokurduyor. Kan yüzüne bulaşıyor, kırmızı sümük ve gözyaşı karışımı ve kısa bir an için merak ediyorum...

Korku ona böyle mi hissettiriyor?

Çünkü eğer öyleyse, o küçük kıza hissettirdiklerinin yanına bile yaklaşamaz.

Ağır metal kapı gıcırdayarak açılıyor, menteşeler sanki hücrenin kendisi gördüklerini protesto ediyormuş gibi inliyor. Steril LED ışık seli içeri doluyor, kan lekeli zeminde pürüzlü çizgiler halinde akıyor. Oda demir ve şiddet kokuyor.

"Echo?"

Saat gibi işliyor.

Tam

zamanında.

Mantiğin sesi.

Hiç istemediğim vicdan, siyahlar giymiş ve ahlak rozetiyle yüklenmiş.

"Roman," diye mırıldanıyorum, kapı aralığında tereddüt edişini izlerken dudaklarım bir sırtışı dönüşüyor.

En yakın müttefikim. İsteksiz dayanağım.

Gördüğü manzaraya bakıyor: Isaac Romanov zincirlerle yere yığılmış, zemin kanla kayganlaşmış, tırnakları yok, yüzü acının hak edildiğinde neye benzediğini gösteren grotesk bir tuval.

Roman'ın çenesi geriliyor, parmakları saatine sürtünüyor.

"Bay Romanov'u sorgulamanızın sadece bir saat sürmesi gerekiyordu."

Başımı eğip şaşırmış gibi yapıyorum. "Sizden zamanımı devretmenizi istediğimi hatırlamıyorum."

Hafifçe kılanıyor. Benim tanıdığım Roman her zaman onay ile korku arasında gidip gelir.

Yine de cevap veriyor.

"Evet. Onu hâlâ geri istiyorlar. Canlı olarak." "Mükemmel."

Bu kelime ağzımdan bal kılığına girmiş bir zehir gibi damlıyor. Bir sonraki nefesini tamamlayamadan, elim hareket ediyor.

Çabuk. Akıcı. Tereddüt etmeden.

Glock'umu kılıfından çekiyorum, hareket o kadar hızlı, o kadar prova edilmiş ki neredeyse içgüdüsel.

Namlu Isaac'in alnını buluyor, tam gözlerinin ortasını, korkakların nihayet sonuçla buluştuğu o tatlı noktayı.

Atış gök gürültüsü gibi havada çınlıyor.

Şimdiye kadar yaptığı her şeye tek, acımasız bir noktalama işareti.

Kurşun kemiği delip geçerken kan kıpkırmızı bir yay çizer. Isaac'in vücudu şiddetle seğirir, kasları o son istemsiz kasılmalarla tutulur.

Sonra durgunluk.

Gerçek, kutsanmış durgunluk.

"Onlara cesedi gönderin," diyorum cesedin üzerine basarak. "Catalyst'in izniyle."

Yanından geçerken Roman'ın omzunu sıvazlıyorum, bu jest sıradan, neredeyse şefkatli, ama gözleri başka yerde, yayılan kan gölüne sabitlenmiş, ağzı sıkı, sessiz bir çizgi.

"Konuşmamız gereken bazı şeyler var," diyor sonunda, sesi kırılmış, okunamaz.

"Burbon olsa iyi olur," diye cevap veriyorum, sanki yasadışı bir şeyle bağlanmış gibi kafayı buluyorum.

Çünkü bu yüksek bir şey.

Dünyada bir canavar eksildi.

Ve bugün ilk kez adaletin gerçekten kanadığını hissediyorum.

Ofisimin penceresinden dışarı bakarken, sisin yeni ateşlenmiş bir silahtan çıkan duman gibi ormanı sarmasını izliyorum. Dışarıdaki çamlar

uzun, ama bulanık, kalın bulutlar içinde boğulmuş, ağaç tepelerinde dolaşan hayaletler gibi.

Burası sessiz.

Hala sessiz.

Haklı bir infazın ardından gelen türden bir sessizlik.

Burbon boğazımı ısıtıyor, her yudum yavaş bir yanık, her damla bir ödül... Mideme yerleşmesine izin veriyorum, beni topraklıyor.

Bir an için huzurun tadını çıkarıyorum, ta ki Roman'ın sesi araya girene kadar

O.

"Az önce Dimitri Romanov'un ilk varisini öldürdün," diyor arkasından Sanki çektiğim tetiğin ağırlığının farkında değilmişim gibi.

Dönmüyorum.

Roman beni kendi yüksek zeminine geri çekmeden bir canavarın sonunun tadını çıkarmak için beş saniye bile bulamıyorum.

"O küçük pislik çocuk ticareti yapıyordu Roman," diyorum gözlerimi tekrar sise doğru çevirerek. "Bir zamanlar ikimizin de tanıdığı Faulkner'dan daha beterd."

Omzumun üzerinden bakarak, bakışlarındaki demir keskinliğiyle karşılaşıyorum. Çok ciddi. Her zaman öyledir.

"Böyle sorunlarla nasıl başa çıktığımızı unuttun mu?" diye soruyorum.

"Unutmadım," diye homurdanıyor. "Ama bunun nasıl bir mesaj verdiğini unuttun mu? Böyle bir kan, Dimitri'nin kanı, sessizce kurumaz. Benim bir ailem var, Echo. *Küçük kızlar*. Ve Noah, onun da bir ailesi var-"

İşte yine başlıyor.

Vaaz veriyor.

Meydan okuyor.

Ben daha kendimi durdurmayı düşünemedim bardak masamın kenarına çarpıyor.

Elimin altında paramparça oluyor, kristal parçaları derimi kesiyor.

Roman irkildi, sestem değil, kandan.

Kırmızı, avucumdan aşağıya kalın ve sıcak bir şekilde akıyor. Ama ben hissetmiyorum.

Acı artık tercüme etmediğim bir dil. Onun yerine, dönüyorum. Yavaşça. Kasten.

Bunu gözlerimde görüyor, vahşi bir şeyin, izin istemeyen bir şeyin parıltısını.

"Beni sorgulama Roman," diye uyarıyorum, sesim gök gürültüsü gibi sabit. "Seni Catalyst'e getirdim çünkü sen çok iyi bir adamsın. Orduda benimle birlikte görev yaptın. Benimle birlikte kan döktün. Beni ateşin içinde takip ettin. Ama bir saniye bile ne yaptığımı bilmediğimi düşünme."

Ona doğru ilerlerken adımlarım sakın ve ölçülü, avucumdaki kan parmak uçlarımda birikiyor.

Bir damlacık. Sonra bir tane daha.

"Sana söyledim, ben halkımı korurum. Her zaman. Şimdi ne yapıyorsun?" Kanlı ve korkusuz parmağımı göğsünün ortasına bastırıyorum. "Kulağa şüphe gibi geliyor."

Roman'ın nefesi kesiliyor, çenesi geriliyor. Ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Yap sen Şüphe Ben, Roman mı?" I fısıldayarak.

"Yap sen Şüphe benim otorite?"

Dudakları sert bir çizgiye dönüşür. Sonra başını yavaşça salladı.

"Hayır, efendim."

"Güzel."

Sözcük bir hüküm gibi iner.

Sanki gerilimin kendisi tarafından çağırılmış gibi, ofis kapısına keskin ve kesin üç darbe vurulur.

Bir duraklama. Bir nefes.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, kravatımı kanayan elimin etrafına sarıyorum, kırmızının kumaştan suya mürekkep gibi süzülüşünü izliyorum.

Kapı açılıyor ve Catalyst'in her şeyi gören gözü Noah Ackerman içeri giriyor, kolları dosyalarla ve merakla dolu, gerginliğin içine ikinci bir deri gibi adım atıyor.

"Efendim," diyor dikkatle. "İstediğiniz dosya bende-"

Sözünü kesiyor, gözleri Roman'la benim aramda gidip geliyor, ağır bir şeyin sonuçlarını hissediyor.

"Kötü bir zamanda mı geldim?"

"Hayır, sen iyisin Noah," diye çıkışıyorum. Çok keskin. Çok erken. Ama özür dilemiyorum.

"Kanaman var-"

"İyi olduğunu söyledi, Noah," diye araya giriyor Roman, sesi çakıllı ama sadık. "Dosya ne?"

"Aç onu," diyorum, sarılı elimle klasörleri işaret ederek.

Noah bir tanesini Roman'a uzatıyor.

Yavaş ve emin bir şekilde kapağa iki kez dokunuyorum.

"İssac, Dimitri'nin gözüme kestirdiğim tek varisi değildi."

Şimdi gülümsüyorum, sakın, kendinden emin, intikam ateşi hâlâ derimin altında kaynıyor.

"İssac oldu a sorun. "Ben yalın İleri, ses düşürmek

"Ama o... o bir koz."

Bir

duraklam

a.

Bir

vuruş.

Keyifli bir kaldıraç.

İkinci Bölüm

KAN, TER VE SOY

Katya

"Tekrar!"

Sesi odayı bir bıçak gibi kesiyor ve bir an sonra Maria'nın ayağı da öyle yapıyor.

Maria'nın bacağı yan tarafıma çarpıyor, keskin darbe ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor. Yere düştüğümde kaburgalarımın altında acı çiçekleri açıyor.

Darbe sarsıcı, vücudum zaten dinlenmek için yalvarıyor. Ama burada merhamete yer yok.

Bu yerde yok.

Onun altında

değil.

Maria'nın saten kaplı ayağı göğsüme çarpmadan önce yuvarlanıyorum, terden kayganlaşmış avuçlarım cilalı zeminde kayıyor. Son bir hamleyle ayak bileklerini kavrayıp onu da kendimle birlikte aşağı çekmek için bacağımı uzatıyorum.

Ama Maria duman gibi hareket ediyor, zarif ve ele avuca sığmaz.

Elindeki bıçak stüdyo ışıkları altında parlıyor ve kenarının fısıltısının tenime çok yakın olduğunu hissediyorum. Bıçağın ucu yer yerine neredeyse kolumu buluyor.

Keskin ve düzensiz bir nefes çekiyorum, kaslarım yorgunluktan titriyor.

"Bundan daha hızlı olmalısın," diye alay ediyor Maria, sesi alaycı bir şekilde şekerle kaplanmış.

Öne doğru sinsi sinsi yürüyor ve bileğinin bir hareketiyle bıçağını yanağımda gezdiriyor. Derin değil ama kasıtlı. Bir hatırlatma. Bir imza. Bir tehdit.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kan tenimde ılık ılık çiçek açıyor. Titreyen parmaklarımı yüzüme götürerek kesiğin izini sürüyorum, kıpkırmızı solgun yanağımı kalın, öfkeli bir leke halinde boyuyor.

"Ayağa kalk, Katya!"

Bayan Pavlov'un sesi kırık bir cam kadar keskin, tıslayan bir emirdir.

Saçları her zamanki sert topuzuna sarılmış, tek bir teli bile yerinde değil. Gözleri sürüngenimsi, soğuk, dikkatli... kırpmadan bakıyor. Elinde, sayamayacağım kadar çok kez sırtımı öpmüş olan ince metal çubuğu tutuyor.

Her hata. Her tereddüt. Her bocalama çelikle karşılanıyor.

Ceza, adımların kendisi kadar rutinin bir parçası.

"Her şey *zarafetle* ilgili hanımlar," diyor Bayan Pavlov, bir akbaba gibi etrafımda dönerek. "Hareketleriniz güzel olmalı... ve ölümcül. Siz kız değilsiniz. Silahsınız. Bunu unutmayın."

Bıçağımı ona doğru kaydırduğımda Maria geri adım attı. Hiç ürkmedi.

Ayakları zahmetsizce kayıyor, vücudu şiddetle ritim tutarak doğmuş gibi hareket ediyor.

Gözlerinde acı yok. Korku da yok. Sadece tatmin.

Sırtım zonkluyor, çiğ ve yaralarla çizgili. Maria'nın derisine dokunulmadı, cezalandırılmadı. Tabii ki öyle.

Dişlerimi sıkarak kendimi dik durmaya zorluyorum. Ayaklarım protesto çığlıkları atıyor. Pointe ayakkabılarımın uçları kanla ıslanmış, kumaş yıpranmış, içindeki deri yırtılmış ve çiğ. Her adımda acı çekiyorum.

Ama zorluyorum, çünkü tekrar başarısız olmak başka bir darbe demek.

Başka bir işaret. Maria'dan bir sırtıma daha.

Maria çoktan kazandığını bilen birinin sırtışıyla beni izliyor.

"Katya," diye mırıldanıyor Bayan Pavlov, soğuk parfümü burnumu yakacak kadar yaklaşıyor. "Rutinini tekrar et."

Yutkunuyorum... sertçe.

Bedenim şimdiden altıma çöküyor: bacaklarım titriyor, ayak parmaklarım zonkluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Ama kollarımı kaldırıyorum, pozisyonumu ayarlıyorum ve bir pointe'ye yükseliyorum. Dönüyorum.

Bir

kez.

İki kez.

Üç kez.

Her biri bir öncekinden daha titrek. Bacaklarımda acı hissederken formum bozuluyor, dengem bozuluyor.

"Grace," diye bağırıyor Pavlov.

Çubuk aşağı iniyor, kürek kemiklerimi kesiyor. "Dengeli ol."

Bir vuruş daha. Bu sefer sırtımın alt kısmına.

"Haysiyet."

Üçüncü darbe beni dizlerimin üstüne çökertti.

"Dur!" diye haykırdım, kelime boğazımdan yırtıldı.

Dizlerim yere çarpıyor, ayaklarım altımda parçalanıyor. Ayak parmaklarım kan lekeli satenin sınırları içinde çığlık atıyor. Sonunda pes ediyorum; vücudum kırılmış ve titreyerek yere yığılıyorum.

Yine de, bunun sonu olmadığını biliyorum. Burada değil.

Onunla değil.

Arkamda kahkahalar zehir gibi köpürüyor. Maria kıs kıs gülerek başını eğiyor ve yavaşça sallıyor, altın örgüsü arkasında bir ilmik gibi sallanıyor.

Diğer kızlar da çarpık gülümsemelerle katılıyor, gözleri acımayla değil, zevkle parlıyor.

Başarısız olmamı izlemeye
bayılıyorlar. Bundan
besleniyorlar.

"Görünüşe göre geri kalanınız ailelerinizin eğitiminiz için harcadığı paraya değer veriyorsunuz," diyor Bayan Pavlov, sesi küçümseme dolu. Onların yanından geçerken yüzüne bir alay yapıyor, topukları cilalı zeminde silah sesi gibi tıkırdıyor. "Bugün için hepiniz izinlisiniz."

Sanki böcekleri kovuyormuş gibi elini sallıyor.

Kızlar iyi eğitilmiş, iyi beslenmiş kurtlar gibi dağılıyor, giderken omuzlarının üzerinden kendini beğenmiş bakışlar atıyorlar. Maria en uzun süre oyalanıyor, aşağılanmamı güneş ışığı gibi içine çekiyor, tadını çıkarıyor.

Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, kollarım altımda titriyor. Sırtımdaki acı alçak bir kükreme, dizlerim soğuk ve acımasız zemin yüzünden ham.

Çat.

Sopası tekrar yere iniyor ve omurgamdaki taze çürüklere çarpıyor. Donuk bir inilti çıkarıyorum, sesim ancak bir nefesten daha fazla. Sonra yanıma çömeldi, sessiz ve soğuk.

Sopasının metal ucuyla çenemi kaldırarak gözlerimi kendisiyle buluşmaya zorluyor.

Bakışları acımasız.

Hayatını katilleri yontarak kazanmış birinin bakışı.

"Baban *Dimitri Romanov* olduğu için işlerin kolaylaştığını mı sanıyorsun?" diye tıslıyor, dudakları kıvrılıyor.

Sıcaklık yok. Yumuşaklık yok. Sadece buz.

"Romanov olmanın bu durumdan üstün olduğun anlamına mı geldiğini sanıyorsun?"

Daha da yaklaşıyor, nefesi zehirli. "O kızların çatı katlarında uyumasının sebebi baban. Yemek yemelerinin sebebi. Güney Fransa'da bir villam olmasının sebebi. *Onların masraflarını o ödüyor.*

rahatlık. Ve sen..." Çubuğu şimdi boğazıma bastırıyor, beni ne kadar kolay ezebileceğini hatırlatmaya yetecek kadar. "Bu mirası senin taşıman gerekiyor."

Geri çekiliyor, sanki beni giydirmek için harcadığı nefese bile değmezmişim gibi yeniden dimdik duruyor.

"Romanov İmparatorluğu zayıf, omurgasız bir kızın sırtında ayakta kalamaz. *Ayağa kalk.*"

Ayağa kalktım.

Bir şekilde yapıyorum.

Kemiklerimin çıgıllıklarına rağmen.

Ayak bileklerimdeki şişliğe ve ayakkabılarımdan sızan kana rağmen.

Tüm vücudumun sadece irade gücüyle bir araya getirilmiş gibi hissetmesine rağmen.

"Rutin boyunca koşacaksın," diye tersliyor, sırtını bana dönerek. "*Vücudun yorgunluktan pes edene kadar.*"

"Ve eğer yarın Maria'yı yenemezsen..." Duraksıyor, omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kısılmış, ölü ve aç. "Sana söz veriyorum Katya, *gerçek* acının nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin."

Boğazım sıkılıyor. Görüşüm dalgalanıyor. Nabzım göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Bedeli bu.

Onun kızı olmanın söylenmemiş bedeli.

Romanov olmanın bedeli.

Üçüncü Bölüm

SOPAYI BIRAK, ROMANOV'U ÖLDÜR

Katya

"Teşekkür ederim," diyorum taksi şoförüne, kibar konuşmak için gerekli enerjiyi zar zor toplayarak. Eğitimin yorgunluğu ıslak bir bez gibi üzerime yapışıyor, ağır ve boğucu. Kaslarım üniformamın altında ağrıyor, cildim katmanların altında çığ kalıyor. Kendimi babamın evine giden çakıllı patikaya adım atmaya zorlamadan önce son bir an hareketsiz kalmak için omurgamı koltuğa bastırıyorum.

Sessizlik bekliyorum. Karanlık. Belki kapıdaki muhafızlardan biri, başka bir şey değil. Ama bunun yerine, babamın üç adamı ön merdivenlerde beni bekliyor, siluetleri dış ışıkların altında keskin. Duruşları bozuk. Çok sert... çok tetikteler. İçgüdüsel olarak etrafıma bakındığımda, babamın onlarla birlikte dikildiğini, kollarını kavuşturduğunu ve bu sefer eve getirdiğim çürüklere soğuk bir eleştiri getirmeye hazır olduğunu görmeyi bekliyorum. Genelde rutin budur. Dersten sonra benimle buluşur, kaçınmadığım hasarı değerlendirir, sonra kendi cezasını da çeteleye ekler. Tatmin olduğunda, yaralarımı sessizce sarmam için beni eve gönderir. Metodik. Tanıdık.

Bu gece değil.

"Babam nerede-" Taksiden inerken kaslarımdaki yakıcı ağrıya rağmen çantamı omzumda daha yükseğe ayarlayarak başlıyorum.

"Annen ve baban hemen gelmeni istiyorlar. Acil bir durum," diye cevap veriyor korumalardan biri tereddüt etmeden.

Ses tonu kırılmış, prova edilmiş. Midem düğümleniyor. Babam beni almak için asla adam göndermez, bir şeyler korkunç bir şekilde ters gitmediği sürece. Her zaman dikkat çekecek güç gösterilerine karşı uyarır, bizi hayatta tutanın sağduyu olduğunu söylerdi. Ama şimdi, adamları sadece beni almak için gönderilmedi, aynı zamanda gerginler. Elleri silahlarının yanında, parmakları sanki kapının eşiğinde bir çatışma bekliyorlarmış gibi seğiriyor.

Topallayarak antreden geçip evin içine girerken, ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum. Ayak bileklerimdeki ağrı keskin ve sürekli, ayakkabılarımdan kan lekeli sateninin altından yayılıyor. Her adım bana bugünün başarısızlıklarını, Maria'nın yanağımı kesen bıçağını, Bayan Pavlov'un sopasını tekrar tekrar indirmesini hatırlatıyor. Her yerim ağrıyor ve istediğim son şey bir aile krizinin içine sürüklenmek.

"Isaac eve geldi mi?" Normal bir şeyler olmasını umarak soruyorum. Sesim sessizliği kesiyor ama hiçbiri cevap vermiyor. Bana doğru bir bakış bile atmadılar. Sadece daha fazla sessizlik.

"Bu bir hayır mı?" Tekrar zorluyorum ama sessizlik devam ediyor.

Çenemi sıkıyor, çığlık atma isteğime direniyorum. Tek istediğim uyumak, sıcak bir banyoya girmek ve belki beş dakikalığına da olsa yeniden insan gibi hissetmek. Ama şimdi bana rehberlik etme şekilleri, sıkı düzen, dikkatli gözler, çok daha soğuk bir şeye yönlendiriliyormuşum gibi hissettiriyor.

Uzun bir süre boyunca mirasımızın yükünü Isaac'in taşımasına izin verdim. Ben kapalı kapılar ardında kan ağlarken masada oturan, emirleri veren, ailenin önünde ellerini kirleten hep o oldu. Kendi rolümü oynamaya çalıştım, sessiz, itaatkâr, verimli. Bir kız evlat değil. Bir kız kardeş değil. Bir araç. Romanov adı neyi gerektiriyorsa ona göre şekillendirebilecekleri bir silah. İyi insanlar olduğumuzu düşünerek kendimi asla kandırmadım. İmparatorluğumuz kan, uyuşturucu, silahlar, tetikçiler, satılan ve susturulan kadınlar üzerine kurulu. Bildiğim gerçekler var ve çok yakından bakmamak için kendimi eğittiğim gerçekler de var.

Yine de, ben bu hayatın içine doğdum. Bunu ben seçmedim. Kimse bana başka bir şey olma seçeneği sunmadı.

Babamın çalışma odasının koluna uzanırken, ellerim hafifçe titriyor - korkudan değil, tamamen fiziksel yorgunluktan. Kapılar sallanarak açılıyor ve hemen sıcaklık değişiyor. Hava kükreyen şömineden dolayı sıcak, ama diğer her şey donmuş gibi.

Babam sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, sanki özel bir şey konuşmuşlar gibi alevlere bakıyor. Annem onun sandalyesinde oturuyor, duruşu sert, bakışları uzak. Bana bakmak için dönmüyor. Gözünü kırpmıyor.

Odada çok iyi tanıdığım, babamın en yakın sırdaşları olan adamlar sıralanıyor. Birlikte antrenman yaptığım kızların babaları. İş ortakları. Cilalı maun masaların arkasından şiddet imparatorlukları yöneten adamlar. Her biri elindeki burbon bardağını paramparça olacakmış gibi tutuyor. Kimse konuşmuyor. Kimse beni tanımıyor.

Bir terslik var.

"Bu taraftan," diye fısıldıyor babamın adamlarından biri, sesi kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyuluyor.

Tek kelime etmeden peşinden gidiyorum, attığım her adımda malikânedeki hava daha da ağırlaşıyor. Evin derinliklerine indikçe daha da boğucu bir hal alıyor, sanki duvarlar etrafıma baskı yapıyor. Ben adım attıkça mırıltılı konuşmaların uğultusu kesiliyor.

Çalışma odasına girdiğinde, oda gergin, yıllanmış likör ve odun dumanı kokuyordu.

Hizmetçilerden biri sessizce yaklaşıyor, elinde bir kadeh koyu kırmızı şarap var. İzin beklemeden kadehi dudaklarıma bastırıyor.

"İçin, Bayan Katya. İhtiyacınız olacak" diye ısrar ediyor, sesi sanki birazdan göreceklerimi biliyormuş gibi titriyor.

Acı sıvı dudaklarımdan taşana kadar bardağı eğiyor, şarap çenemden aşağı süzülüp gömleğimin önünü lekeleyene kadar içmeye zorluyor beni. Kolumun tersiyle ağzımı siliyorum, alkolün ve kafa karışıklığının acısını göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Ne... bu da ne?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum. "Baba?"

Sesimi duyan tüm oda ürkütücü bir uyum içinde dönüyor. Odanın etrafında oturan her erkeğin, babamın en güvendiği iş arkadaşlarının, benim bir kızıdan bir silaha dönüşmemi izlemiş olan aynı adamların kafaları bana bakmak için kayıyor.

İfadeleri okunamaz. Soğuk. Sessizlikleri tüm çıgıllıklardan daha yüksek.

Babam masasının arkasında duruyor, ellerini cilalı tahtaya dayamış, parmak eklemleri soluk. Hemen konuşmuyor ve nihayet konuştuğunda da sıcak bir ses tonuyla konuşmuyor.

"Buraya gel."

Sesi alçak ve sert, itaat edilmesi gerekiyor. Parmağını masaya vuruşu keskin ve nihai. Tereddüde yer yok.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum, her adımım bir öncekinden daha isteksiz. Bakışlarım ateşin yanında oturan anneme kayıyor. O hiç kıpırdamadı. Yüzü taştan bir maske, gözleri dans eden alevlere kilitlenmiş, sanki onu sabit tutan tek şey onlarmış gibi.

"Anne," diye fısıldıyorum,

"ne-" Kelimeler durdu.

Boğazımın arkasında bir çıgılık yükseliyor ama havaya ulaşmadan ölüyor. Nefesim şiddetle kesiliyor, görüşüm önümdeki kâbusa doğru tünel açarken parçalara ayrılıyor.

Orada, babamın masasının yanında yere yayılmış Isaac.

Ya da... ondan geriye kalanlar.

Yüzü ifadesinin ortasında donmuş, gözleri geniş, ölümle bulutlanmış. Alnının ortasına mükemmel, yuvarlak bir kurşun deliği açılmış, yara o kadar hassas ki neredeyse cerrahi görünüyor. Ama etrafındaki karmaşa öyle değil. Kafatasının altında kan birikmiş, İran halısının içine sızmış. Tırnakları pürüzlü, sanki ölmeden önce bir şeye ya da birine pençe atmış gibi yırtılmış. Kolları doğal olmayan açılarla bükülmüş. Bileğinden çıkan kemikler beyaz porselen parçaları gibi.

Kafatasının içini görebiliyorum.

En kötüsü de kimsenin hareket etmiyor olması. Kimse ağlamıyor. Kimse bağırmıyor.

Bu... beklenen bir şey. Kontrollü.

Dizlerimin bağı çözüldü. Arkamı dönüyorum, midem şiddetle bükülürken safra boğazıma hücum ediyor.

Kusma. Daha önce de bir ceset görmüştün. Bu yeni bir şey değil. Daha kötülerini de gördün. Bunun için eğitildin.

Ama bu Isaac.

Aman Tanrım. Bu

Isaac. Kusma. Yapma.

Bedenim bana ihanet ediyor. İki büküm oluyorum, sertçe öğürüyorum, asidik yanık boğazımı tırmalıyor. Midemdekiler kanlı bale ayakkabılarımın üzerine sığıyor, keskin şarap kokusu kusmuk ve terle karışıyor.

Nefes nefese, titreyen bir elimi duvara dayıyorum, görüşüm düşmesine izin vermeyi reddettiğim gözyaşlarımla bulanıklaşıyor.

"Tanrım," diye boğuluyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum, sesim kısık. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Ama kimse cevap vermiyor.

Ve sessizlik yine her şeyden daha gürültülü.

Babamın bana doğru adım atan adamlarının sesini zar zor duyuyorum. Artık her şey boğuk, uzak, sanki suyun altındaymışım gibi. Puslu havayı yaran tek şey babamın sesi, soğuk ve kesik, teselliye benzer hiçbir şey içermiyor.

"Bırakın bununla uğraşsın," diye emrediyor babam, adamlarının içgüdüsel hareketlerini elinin tersiyle iterek. "Onu şımartmayın." Ses tonu

Keskindi, her kelimesi havayı bir bıçak gibi kesiyordu. "Onun görmesi gerekiyor. Kardeşine ne yaptıklarını görmesi gerekiyor."

Dehşet içimde kabarıyor, göğsümün her santimini dolduruyor. "Ne oldu lan?" Törpülüyorum, sesim öfke ve inançsızlıktan titriyor. Ellerim titriyor, dizlerim tekrar çökmekle tehdit ediyor. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki zar zor düşünebiliyorum.

Babam önce kelimelerle cevap vermiyor, sadece hareket ediyor. İçkisinin son bardağını da fırlatıp atıyor, bardak şingirtisi sessiz odada yankılanıyor. Sonra, zorlukla dizginlenen bir öfkeyle Isaac'ın cesedine doğru yürüyor, sanki bir oğlunun yasını tutmak yerine bir çocuğu terbiye etmek üzereymiş gibi çömeliyor. Isaac'i saçlarından tutup başını kaldırıyor ve çürümeye yüz tutmuş bir ödül gibi havaya kaldırıyor.

"Kardeşin *dikkatsizdi*," diye bağılıyor ve cesedi şiddetli bir şekilde sarsıyor. Annem arkasından hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama o irkilmiyor bile. "Kardeşin *cahildi*," diye hırlıyor ve Isaac'ın gevşemiş, kanlı yüzüne tükürüyor. Bırakıyor ve Isaac'ın kafası mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* yere çarpıyor.

Çığlık atmak istiyorum.

Ona ulaşmak istiyorum, *babama değil*, Isaac'e. Bir zamanlar bu hayatın bana dokunmasına asla izin vermeyeceğine yemin eden kardeşime. Romanov soyadını taşıyacağına söz vermişti, böylece ben taşımak zorunda kalmayacaktım. Ama şimdi babamın çalışma odasında çöp gibi atılmış bir cesetten başka bir şey değil.

Babam paltosundan kanlı bir zarf çıkarıp göğsüme sokuyor ve almaktan başka çarem kalmayana kadar bastırıyor. Nefesi içki kokuyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor.

"Ve şimdi," diyor, sesi alçak, gözleri vahşi, "hepimizin ortak bir düşmanı var."

Mektuba bakarken parmaklarım ön yüzündeki tanıdık amblemin izini sürüyor. Kan kenarlarda kurumuş, dokunduğumda pul pul dökülen kabuklu bir kenarlık bırakmış. Midem şiddetle dönüyor.

Bu sembolü

biliyorum. Daha önce

de görmüştüm.

"Katalizör," diye fısıldıyorum, mide bulantısı boğazıma doğru tırmanıyor.

"Katalizör," diye onaylıyor babam, sözcük ağzında acılaşıyor.

"Kardeşinizin halletmesi gereken Katalizör'ün aynısı. Onun yaptığı bir iş.

bittiğine dair bana güvence verdi. CEO'larının icabına bakılmıştı. Yarım kalan hiçbir şey yoktu." Isaac'ın parçalanmış cesedini işaret ediyor, dudakları kıvrılıyor. "Sanırım artık yarım kalan iş *bu*."

Oda yine sessizliğe gömülüyor, ama bu sefer bütün gözler benim üzerimde.

Bekliyorum.

Sertçe yutkunuyorum, safra hala boğazımda. "Şimdi ne olacak?" Sesimin bu kadar kırılgan çıkmasından nefret ederek sessizce soruyorum.

Babam yaklaşıyor, gözleri camı kırabilecek bir bakışla daralıyor. "Şimdi," diyor neredeyse fısıltıyla, "sakın çuvallamayın."

Adamlarına dönüyor, sesi yeniden yükseliyor. "Hiçbir yere yalnız gitmiyor. Her derse katılıyor. *Hiçbir şeyi* kaçırmaz. Şu andan itibaren ailenin her kararına dahil olmasını istiyorum." Yanıma yaklaşıp çenemi parmaklarının arasında sıkıca kavriyor ve bozulmayacağına güvenmediği bir yapboz gibi beni inceliyor. Gözleri beklenti dolu. Öfke. Korku belki, ama o kadar çok kontrol katmanının altına gömülmüş ki ulaşmak imkânsız.

"Beni hayal kırıklığına uğratma," diye mırıldanıyor.

Tek kullanımlık bir şeymişim gibi çenemi itiyor ve ben de Isaac'e dönüyorum. Kardeşimin cansız bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. Babamın tükürüğü hâlâ yüzünde parlıyor.

"Onu mahzende istiyorum," diye homurdanıyor babam. "Bunu hak ettiğinden değil."

Anneme doğru bakıyorum. Onun konuşmasını bekliyorum. Haykırmasını.

Bir şey söylemesini.

Ama söylemiyor.

Bana bakmıyor bile.

"İzinlisin," diye mırıldandı babam. "Yarın yoğun bir günün var. Evine git."

Tek kelime etmedim. Aklım yetişmeden bacaklarım hareket ediyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor. Çalışma odasından çıkarken neredeyse kendi kusmuğumun üzerine basıyorum, kaygan, ekşi ve az önceki dehşetin etkisiyle hâlâ taze. Kapı arkamdan derin, son bir gümbürtüyle kapanıyor, odayı ve içindeki her şeyi mühürlüyor.

Orada öylece donmuş halde dururken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bu Allah'ın belası eve girdiğimden beri aldığım ilk gerçek nefes. Ama

rahatlama gibi

hissettirmiyor.

Boğuluyormuşum gibi

hissediyorum.

Babamın adamları çoktan koridorda bekliyorlar, yüz ifadeleri okunmuyor, gözleri boş. Her zamanki gibi beni eve götürecekler. Hiçbir şey olmamış gibi davranarak; dünya ayaklarımın altından kaymamış gibi davranarak.

Ve onların yanından karanlık koridora bakarken, tüm bunların ağırlığı ikinci bir deri gibi üzerime çöküyor.

Tek yapmak istediğim

çığlık atmak. Ama

yapamıyorum.

Henüz değil.

Dördüncü Bölüm

ESPRESSO VE ALDATMA

Echo

Kahve. Her sabah.

Espresso... siyah, acı, affetmez.

Şekersiz. Kremasız.

Keskin ve kalıcı bir tat bırakan türden bir içecek, tıpkı onu yudumlayan kadın gibi.

Disiplinli biri, bu çok açık. Her kalori hesaplanmış, her düşkünlük reddedilmiş. Sadece dik duracak kadar yiyor, asla fark edilecek kadar değil. Endişe çekecek kadar zayıf değil, eleştirilecek kadar da tok değil. Bu hassas bir denge, ustalaşmayı öğrendiği bir denge. Çünkü onun dünyasında dikkat çekmek bir silahtır. Ve hedef olmak? Ölümcül.

İki adam onun hareketlerini takip ediyor, her zaman yakınında ama asla doğrudan yanında değiller. İyi giyimli gölgeler ilgisiz seyirci rolünü oynuyor, ancak gözleri her köşeyi, çok yaklaşmaya cesaret eden her yüzü tarıyor. Elbette bir koruma ama aynı zamanda bir uyarı.

Katya Romanov asla yalnız değildir.

Yazın yükselen sıcağına rağmen kafenin dışında sarmalanmış bir şekilde oturuyor, vücudu büyük katlarla koza gibi sarılmış. Güneşe rağmen kalın bir yün palto. Koyu renk tasarım gözlükleri gözlerini gizliyor ve mürekkep siyahı saçları şık bir düğümle geriye doğru toplanmış. Teni solgun, ışıktan etkilenmemiş, bir peçenin ardında porselen gibi.

Bir bakışta kırılğan görünüyor, sessiz, narin ve hareketsiz. Ama yeterince uzun süre izlerseniz parmaklarındaki titremeyi görürsünüz. Biri yanına yaklaştığında omuzlarının nasıl hafifçe titrediğini. Bakışları hızla düşer, espresso fincanının kenarının arkasına saklanır. Kimseyle konuşmaz. Uzun süre oyalanmıyor. Tembelce kahvesini yudumluyor, izliyor ve bekliyor, sonra da tepki veriyor.

Yas mı tutuyor? Aklında dönüp duran soru bu. *Onun*, kardeşinin yasını tutuyor. Isaac Romanov.

Ama bir canavarın ölümünün yası nasıl tutulur?

Arabamın güvenliğinden onu inceliyorum, motor kapalı, camlar siyah renkte. Noah'ın derlediği dosya yanımdaki yolcu koltuğunda duruyor, ince ve sinir bozucu bir şekilde belirsiz. Devam edecek pek bir şey yok, gerçek bir pislik yok, doğrulanmış suçlar yok. Sadece söylentiler. Fısıltılar. Adı işlem kayıtlarına ve sosyal etkinliklere dağılmış, varlığı her zaman yüzeysel. Asla kanlı değil. Asla kanıtlanamaz.

Katya Romanov. Yirmi beş yaşında. İkinci doğan. Kaynaklarımıza göre, imparatorluğa ağabeyinden daha az karışmış ama daha az tehlikeli değil. Bıçak o değil. Vuran el değil. O anlaşmanın yüzü, temiz görünmek istediklerinde gönderdikleri kişi.

Dosyada yaklaşan randevuları, görünüşleri ve aile toplantıları listeleniyor.

Ve işte orada.

Nikolai Sokolov ile evlenmeye yemin etti.

Parmaklarımı direksiyona vururken, bu isim ağzıma asit gibi acı bir şekilde oturuyor.

Nikolai. Kendini beğenmiş küçük piç. Geçen yıl bütün bir operasyonu yakan ve iki düzine adamımı ceset torbalarında bırakanla aynı kişi. Büyüleyici. Kötü niyetli. Hataya karşı sadık. Ve şimdi de Katya'ya mı söz verdi?

"Yani... Küçük Kelebek," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, masasından kalkışını, korumaları etrafında dönerken çenesini öne eğişini izliyorum. "Baban senin korunmanı istiyor. Nikolai de senin amını istiyor." Alay ediyorum, başımı sallıyorum, durumun ciddiyetine rağmen sırtıyıyorum.

Onu kadifeye sarabilir ve camın arkasında tutabilirsiniz, ama o hala makinenin bir parçası. Hâlâ bir Romanov. Hâlâ bir koz.

Özellikle de şimdi.

Gidişini izlerken, korumaları birden daha tetikte oluyor. Geçen haftaki küçük hediyem onları sarsmış olmalı. Ses çıkarmadan yapılan bir tehdit. Kapılarına gelen zarfın içine iliştirilmiş bir uyarı.

Henüz bilmiyor olabilir ama çoktan oyunun bir parçası oldu. Ve ben kenardan izlemekten bıktım.

"Görünüşe göre her şeye rağmen mükemmelsin," diye mırıldanıyorum, gözlerim o sokakta kaybolana kadar onu takip ediyor. "Narin, itaatkâr, dokunulmaz."

Camın altına sıkışmış bir kelebek.

Bakalım ne kadar süre öyle kalacak.

Titreyen ellerimle telefonumu çıkarırken, zihnim daha yetişmeden parmaklarım hareket ediyor. Tereddüt edecek zaman yok, her saniye aleyhime işliyormuş gibi hissederken olmaz.

"Noah'ı ara," diye mırıldanıyorum, cihazı kulağıma dayıyorum, çalarken parmaklarım gösterge paneline düzensiz bir ritimle vuruyor. Bir kez. İki kez. Üç kere.

"Kahretsin dostum, saat daha yedi bile değil-"

"Sana orospuluk yapman için para ödemiyorum," diye çıkıştım, sesim keskinleşmişti. "Dimitri'nin şehir merkezindeki bir depoya para transfer ettiğini söylemiştin. Adresi nedir?"

Bir duraklama oldu, ardından başka birinin, büyük olasılıkla nişanlısının boğuk iniltisi arka planda homurdanmaya başladı. Noah iç geçiriyor, belli ki yarı uyanık ama sabrımı daha fazla sınavacak kadar aptal değil.

"Senin gitmiş olman gerekmiyor muydu?" diye soruyor, sesi sersemlemiş ama sivri.

"Adres, Noah."

Bir sessizlik ritmi daha. Artık klavyenin üzerinde uçuşan parmakların sesini duyabiliyorum, hareketlerindeki aciliyetin sessiz tıklamasını.

"Gönderirim," diye mırıldandı. Sonra tereddütle, "Roman çalıştığını biliyor mu?"

"İyi tatiller Noah," diyerek sözünü kesiyorum ve o daha sözünü bitirmeden aramayı sonlandırıyorum. Telefonu yolcu koltuğuna fırlatıyorum, ekran bir saniye sonra gelen bir mesajla aydınlanıyor. Konum. Koordinatlar. Sadece bir hayaletin peşinde olmadığımı teyidi.

Adrenalin şimdi yükseliyor, sıcak ve kör edici. Damarlarıma doluyor, odağımı keskinleştiriyor, görüşümün köşelerine yapıştığını fark etmediğim yorgunluğu köreltiyor. Elim titriyor, zar zor, tereddüt hayaleti düşüncelerimin arasında geziniyor.

Roman'ın ekrandaki kişisine bakarken başparmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor. Tek bir isim, bir tık ötede. Mantıklı yanımda, onun inşa etmesine yardım ettiği yanımda, ona söylemem gerektiğini biliyor. Onu da dahil etmeliyim. Akıllı ol.

Ama sadece kısa bir bakış. Bir bakış. Daha fazlası değil.

Aşağı uzanıp tabancamı kılıfından çekiyorum, başparmağımın ustaca bir hareketiyle şarjörü çıkarıyorum. Mermileri teker teker sayıyorum, ihtiyaçtan çok alışkanlıktan.

Tamamen dolu.

Güvenlik ağı yok. Yedek yok. Sadece ben ve ortaya çıkarılmayı bekleyen gerçek.

Şarjörü keskin bir tıkırtıyla yeniden takıyorum, ses sessizliğin içinde bir söz gibi.

Roman'ı aramaya gerek
yok. Bunun için değil.
Kötüler için huzur olmadığını çok iyi bildiğim halde değil.

Beşinci Bölüm

BENİ BİR KEZ KANDIR, BEDELİNİ ÖDE

Katya

"Bugün oynamaya mı geldin?" Maria dudak büker, gözleri alaycı bir ifadeyle kısılır, sesi zehirle kalınlaşır.

Ayaklarımdaki sızı durmak bilmiyor ama Bayan Pavlov'un piyanosunun sert melodisinin beni ritme sürüklemesine izin vererek onu itiyorum. Her nota acının puslu havasını yararak beni harekete geçiriyor. Bu

Keskin, kasıtlı akorlar geçen haftanın ağrılarını, morlukları, utancı ve Isaac'in cansız yüzünün hatırasını maskeliyor.

"Sorun ne? Dilini mi yuttun?" Maria bastırıyor, daha da yaklaşıyor. "Ağabeyim öldüğü için düşünemiyor-"

Cümlesi bitmeden kolumu savurdum. Çelik deriyi ısıyor ve kolunda beliren kırmızı renk anında ortaya çıkıyor. Geriye doğru sendeliyor, yarasını tutuyor, gözlerinde şaşkınlık parlıyor. Onun bocaladığını görmek, derinlerde gömülü bir şeyi, çaresiz ve amansız bir şeyi ateşliyor.

Momentum beni ileri taşıyor. Ayağımın topuğu üzerinde sertçe dönerek bacağımı bileğine saplıyorum ve bıçağını yere düşürüyorum. Kan şimdi kolundan serbestçe damlıyor, sendelerken bir iz bırakıyor, vücudu zar zor formunu koruyor. Ayakkabılarımın içindeki deri çiğ çiğ yanıyor, her dönüş daha derin kesiyor. Yine de hareket durmuyor. *Duramaz da.*

Bayan Pavlov bir köpekbalığı gibi dönüyor, gözleri keskin, ifadesi taştan oyulmuş. Hiç tereddüt etmeden metal çubuğu Maria'nın sırtına indiriyor. Çubuğun ete çarparken çıkardığı ses stüdyoda yankılanıyor.

"Kaldır şunu," diye tıslıyor. "Daha işin bitmedi."

Maria bıçağı almak için eğilirken titriyor. Kanla kayganlaşmış parmaklarıyla bıçağı tekrar bana doğru kaldırıyor, yüzü solgun, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"O öldü," sözcükler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor, alçak, kararlı ve tehlikeli. "Ama ben değilim."

"Utanç verici," diye nefes alıyor, sesi ona ihanet edecek kadar titriyor. "Dünyaya bir iyilik yapmış olurdum."

Zarafet

.

Duruş.

Alçakgönüllülük.

Kelimeler kafatasımda yankılanıyor, Bayan Pavlov'un kontrol sütunları, emirler gibi içimize kazınmış.

Yine de hiçbiri bana ait değil. Hayatta kalmak vahşet gerektirdiğinde zarafet değil.

Kan ellerime bulaştığında dengeli olamadım. Her gün bir savaşken tevazu değil.

Sadece

acı.

Disiplin.

Ve sonunda tekrar yanmaya başlayan ateş.

Bıçak yere düşüyor, unutuluyor. Zarafet artık önemli değil. Hassasiyet, duruş, kontrol, hiçbiri damarlarımdan akan ısıdan kurtulamıyor. Yüzeyin altında kaynayan öfke taşıyor ve beni içine sokmaya zorladıkları özenle inşa edilmiş kabuğu kırıyor. Bayan Pavlov'un sopasından çıkan her sıyrık, babamın her küçümsemesi, Isaac'ın cansız bedeninin grotesk bir uyarı gibi sergilendiği her an, hepsi bir anda içime çöküyor.

Hepsi benim adım yüzünden.

Romanov.

Kana bulanmış bir miras ve şimdi içimden kanıyor.

Yumruğum Maria'nın çenesine çarpmadan hemen önce, "Seni lanet olası *kaltak*," sözleri keskin ve filtresiz bir şekilde boğazımdan yırtılıyor.

Darbe sert ve tatmin edici. Geriye doğru yuvarlanırken kafası yana savruluyor ve zarif olmayan bir yığın halinde yere düşüyor. Etrafımızdaki kızlardan bir nefes korosu yükseliyor, oda sersemlemiş bir sessizliğe gömülüyor. Bayan Pavlov bile bağırıyor, sesinin keskinliği kafamdaki paraziti zar zor kesiyor.

Maria doğrulmak için çaballıyor, burnundan kan akıyor, gözleri şok ve korku karışımıyla kocaman. Bir darbe daha iniyor, bu seferki daha sert, yıllarca bağırılması gereken her şeyi yutmuş olmanın verdiği güçle.

"*Kardeşim* bunu duyacak!" diye haykırıyor, sesi çatlıyor. "*Söyle ona*," diye tıslıyorum, onun üzerinde yükselerek. "*Söyle ona o narin küçük*

müstakbel gelin, orospu kız kardeşinin ağzını burnunu kırdı."

Kelimeler havada duman gibi asılı kalıyor, kirli ve kalın, görmezden gelmek imkansız.

Bir sonraki yumruk inmeden önce bir el bileğimi sıkıyor. Bayan Pavlov beni geri çekti, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı, gözleri artık tanımadığı vahşi bir hayvana bakıyormuş gibi genişti.

"Benim kızlarım erkekler gibi dövüşmez," diye çıkıştı, sesi öfkeyle titriyordu. "*Ayağa kalk*."

Zor nefes alarak Maria'dan uzaklaşıyorum, göğsüm kabarıyor. Bir zamanlar ellerini kaldırarak kıkırdayan kızlar şimdi Maria'nın yanına koşuyor,

Sanki ona yakın olmak da aynı cezayı davet edecekmiş gibi tereddütlü dokunuşlarla onu ayağa kaldırıyor.

"Bana zarif silahlara dönüştürülmek üzere gönderildiniz," diye devam ediyor Pavlov, şimdi etrafımda dönerek. "Kuduz köpeklere dönüştürülmek için değil. Sence baban bunu duyduğunda ne diyecek?"

Bir zamanlar mükemmel olan yüz hatları çürükler ve kanla gölgelenmiş Maria'ya bakarken yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Bilmiyorum," kelimeler kolaylıkla döküldü, "ama şunu biliyorum ki *Lanet* olası harika."

Bileğimi Pavlov'un elinden çekip alarak yere tükürüyorum ve aramızdaki son hakaret gibi yere düşmesine izin veriyorum. Dudakları öfkeyle seğiriyor ama konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok.

Ben yanlarından geçerken diğer kızlar ayrılıyor, sanki bambaşka bir şeye dönüşmüşüm gibi iri gözleriyle beni izliyorlar. Romanov kızı Katya değil. Dansçı Katya değil. Yeni bir şey. Tehlikeli bir şey.

Ve yıllar sonra ilk kez kendimi ipte sallanan bir kukla gibi hissetmiyorum.

Yaşadığımı hissediyorum.

Altıncı Bölüm

GÖLGENDEN KAÇMAK YOK.

Echo

"Buranın terk edilmiş olmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilirim," diye alçak sesle, neredeyse kendi kendime söylüyordum, ağaçların arkasına çömelmiş, dürbünümle otoparkı dolduran karartılmış SUV'lere bakarken. Bu bina önde o düşmek ayrı, tuğla Yontulmuş, Camlar kırık, grafitiler yara izi gibi yüzlerine çizilmiş ama araçlar başka bir hikâye anlatıyor. Çevreyi taktiksel silahlarla

Hassasiyet, motorlarının hala sıcak olması, sürücülerin oturur vaziyette, gözleri tetikte durması, bunların hiçbirisi tesadüfi değil. Burası aktif. Canlı.

Ve tehlikeli.

Erkekler ve kadınlar paslı çift kapının hemen dışında toplanmış, kalçalarındaki ağırlığa uymayan bir umursamazlıkla sigaralarını tütürüyorlar. Her birinin elinde bir tabanca, bazılarının sırtında da tüfekler var. Bunlar kiralık haydut değil. Eğitimli ve amaçlı hareket ediyorlar.

Romanov'un yakın çevresi.

Küçük Kelebeğim her nereye uçup gittiyse, yalnız değil. Babasının arkadaşları ve onların yavruları, hepsi hazır ve nazır. Tanıdık yüzler. Tanınabilir yaralar. Bu imparatorlukta doğuştan gelen bir hak gibi büyüyen çocuklar, sanki ellerindeki kan her zaman defterdeki mürekkepmiş gibi.

Güvenlik, şüphesiz. Keskin dişli bekçi köpekleri. Ve yine de... dikkatsiz.

Birden fazla giriş korumasız, yan kapılar kırık menteşeler üzerinde paslanıyor, pencereler sürünerek geçilebilecek kadar büyük, kör noktalar istismar edilmesi kolay. Bir hayalet fısıltı bile duymadan içeri girip çıkabilirdi. Kahretsin, çoktan girmiş olabilirdim.

Romanov ismine yakın olmanın onları dokunulmaz yaptığını düşünüyorlar. Yakın çevrede doğmuş olmak onlara sonuçlardan bağışıklık kazandırıyor.

Isaac'e ulaşmanın bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. Böyle bir kayıtsızlık kanserdir.

Ve ben onu kesip atmak için buradayım.

İşin güzelliği de bu, değil mi?

Bu kadar erken bir grevi asla beklemezlerdi. Bölgelerine bu kadar yaklaşacak kadar cesur ya da pervasız olacağını asla hayal edemezlerdi. Hâlâ yaralarını sarıyorlar, hâlâ Isaac'in ölümüne bir anlam vermeye çalışıyorlar, hâlâ imparatorlukları çatırdamıyormuş gibi davranıyorlar.

Romalılar buna dikkatsizlik derdi.

Noah hesapsızca, mantık yerine duygularla verilen bir karar derdi.

Ama bana göre?

Bu bir fırsat.

O binanın dışındaki her koruma. Dikkati dağılmış her çift göz. Kontrol edilmeyen her savunmasız açıklık. Hepsi tek bir şey ifade ediyor: Onları içeriden kanlarını akıtmak için bir şans.

Orada olduğumu anlamadan önce kaç tanesini indirebilirim?

İçlerinden biri beni ona götürmeden önce kaç tanesini kırabilirim?

Binanın kendisi özel bir şey değil; pas ve kırık camların ardına gizlenmiş, eskimiş bir kale. Ama burayı ayakta tutan kanlı para doğrudan Romanov İmparatorluğu'ndan akıyor. Performans eğitimi kisvesi altında sahip olunan ve işletilen bina, çok iyi tanıdığım bir isim olan Genivive Pavlov tarafından yönetiliyor. Hem bale hem de vahşet eğitimi almış bir suikastçı.

Sahneden daha iyi bir kılıf olabilir mi? Danstan daha iyi tımar mı olur?

Romanovların yakın çevresinden genç kadınlar burada şekillendirilir, porselen gibi inceltir, mükemmelleştirilir. Toplum içinde dengeli ve zarif, ama yüzeyin altında bilenmiş. Katiller ipek giymiş. Balerin gülümsemelerinin ardına gizlenmiş bıçaklar.

Onlarda hep aynı şey.

Döşeme tahtalarının altında çürümeyi gizlerken mirastan bahsederler. Yayılan, bulaşan ve yok eden bir çürüme.

Isaac mi? O sadece bir başlangıçtı. Bir tat. Bir uyarı. Kanla yazılmış bir söz.

İşim bittiğinde, imparatorluklarından geriye hiçbir şey kalmayacak. Varisleri olmayacak. İşleyicileri olmayacak. Hak ettiklerini düşündükleri şeyi yeniden inşa etmek için hayatta kalan olmayacak.

Roma'nın karşılaştığı her iblis. Noah'ın dolabında gizlenen her hayalet. Mahvolmuş her hayat, ticareti yapılan her ruh, karanlıkta fısıldanan her çılgılık, hepsi buraya geri dönüyor.

Onlara.

Katalizör Romanovlara meydan okumak için doğmadı. Onları sona erdirmek için dövüldü.

Kaçakçılık yapıyorlar. Manipüle ediyorlar. Kırıyorlar. Ve bunun geride ne bıraktığını gördüm.

Çocukları hatırlıyorum.

Yüzler. Korku.

Minik eller parmağıma sarılmış, çaresiz, yalvaran. "Sakın bırakma."

Yine mi?

Bu sefer olmaz.

Bir daha asla.

Asla-

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor gölgelerin arasından bir ses, alçak ve boğuk.

Biri çoktan gelmiş.

Görüş alanımın kenarında bir hareket titreşimi yakalanıyor.

Başımı onu takip edebilecek kadar kaldırdığımda, kapüşonlu figürün birkaç metre ötedeki park etmiş bir arabaya doğru koştuğunu görüyorum. Sokağın karşısındaki bankta, kurumakta olan bir ağacın dallarının altında yarı gölgede kalan yerimden sessizce izliyorum. Başlık aşağıya çekilmiş, hareketler aceleci ama koordinasyonsuz değil. Bu panik değil. Bu bir niyet.

Figür sürücü tarafındaki cama doğru eğiliyor. İçeriden gelen ses yüksek, sabırsız ve belirgin bir şekilde kadınsıdır.

"Beni bir şeyin ortasında yakaladın. Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersliyor sürücü.

"Seni buraya boşuna çağırmadım," diye karşılık veriyor kapüşonlu figür ve camdan içeri bir şey fırlatıyor. Küçük beyaz bir kese yumuşak bir gümbürtüyle sürücünün kucığına düşüyor ve kız, evet kız, geri çekiliyor, ayakları çoktan hareket etmiş.

Dönüyor, bana doğru geliyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, şapkamın kenarını indiriyorum, görünmez olmak için başımı yeterince aşağıda tutuyorum. Duraksamadan yanımdan geçip gidiyor, attığı her adımda koltuğumun kenarına yapıştığımın farkında değil.

Şüphe uyandırmadan telefonumu yukarı doğru eğiyorum, kamerayı onu ekrandan yakalayacak kadar açıyorum. Objektif yüzünü netleştirirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Katya Romanov.

Mavi-yeşil gözler. Porselen gibi bir ten. Yüzlerce kez incelediğim profillere musallat olan aynı soğuk, okunmaz bakışlar. Ama hayır.

Fotoğraf, hiçbir güvenlik kamerası görüntüsü, onu şimdi, kanlı canlı, omuzlarında bir imparatorluğun ağırlığını taşıymıyormuş gibi açık gökyüzünün altında özgürce yürürken görmek kadar hakkını vermedi.

Ailesinin onu tasmalı tutmasının bir nedeni var. Her zaman korunmasının, her zaman ipek ve gölge katmanlarının altında saklanmasının bir nedeni.

Ve yine de, o burada.

Tek başına. Kukuletalı. Hareket halinde.

Telefonu sıkıca kavriyorum.

Nereye kaçırıyorsun, Küçük Kelebek?

Ve daha da önemlisi, kimden kaçırıyorsun?

Kendi korumalarınızı atlatmak için şoförünüze bir kese kola mı veriyorsunuz?

Önemli bir şey olmalı.

Bu birinin düşünmeden yapacağı türden bir hareket değil. Bu çaresizlik ya da ona çok yakın bir şey. Katya Romanov her neye doğru koşuyorsa, babasının yakın çevresinden kimsenin bunu bilmesini istemiyor.

Kapı koluna uzanırken eli titriyor. Ezilmiş. Morarmış. Parmak eklemlerinde hâlâ kan var. Genivive'in kalesinin içindeki küçük bir itiş kakış hızla tersine dönmüş olmalı. Görünüşüne bakılırsa pek de kavgaya etmemiş, en azından yara almadan kurtulmuş.

Yani artık bir savaşçı mı?

İlginç.

Bakalım bu ne kadar sürecek.

Arabanın motoru alçak ve verimli bir şekilde mırıldanıyor ve arkasına bakmadan arabaya tırmanıyor. Trafiğe karışıp sabahın erken saatlerindeki kaosun içinde kaybolmadan önce plakasını net bir şekilde görebiliyorum. İzi sonsuza kadar sıcak kalmayacak ama şimdilik yeterince sıcak.

Telefonumun kenarına dokunuyorum, ekran hala Noah'ın son mesajıyla aydınlanıyor:

Bir şey var mı?

Sessizlik bekliyor. Bugün izin günüm olduğunu biliyor.

Ama mesele de bu, değil mi?

Bugün kurallara uymamak için mükemmel bir gün.

Başparmağımın bir hareketiyle yerimi belirledim. GPS yanıp sönüyor.

Artık ekmek kırıntısı yok.

Noah bekleyebilir.

Roman her şey kontrol altındaymış gibi davranmaya devam edebilir. Çünkü haftalardır ilk kez oyun değişti. Peki ya ben?

Takip etmem gereken bir iz var ve beni geride tutacak bir tasma yok. Biraz *eğlenme* zamanı.

Yedinci Bölüm

DAHA AZ SEYAHAT EDİLEN YOL

Katya

"Bok gibi görünüyorsun," diye gülüyor Nikolai, evinin anahtarını karıştırırken sesi kuru ve gıcırtilı. Daha önce aldığı şeyden dolayı gergin olan parmakları kapıya doğru değil, bir sonraki uyuşturucusuna doğru hızla hareket ediyor.

Pratik bir kolaylıkla, anahtarın düz kenarına yeni bir kokain damlatıyor, ürkmeden burnuna çekiyor ve sanki bu tek kokainmiş gibi nefes veriyor.

onu ayakta tutan şey.

"Bunun için kız kardeşine teşekkür edebilirsin," diye mırıldanıyorum, morarmış parmak eklemlerimi esnetiyor, çatlamış derinin yarılmış kemiğin üzerinde gerilmesini izliyorum. Acı şimdi donuk. Tanıdık.

"Maria?" Alaycı bir ifadeyle başını sallayarak kaşlarını çatıyor. "Sakın bana sonunda onunla yattığını söyleme."

"Daha çok... Sonunda Bayan Pavlov'u dinlemeyi bıraktım."

Elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirerek kısık bir ısıklık çaldı. "Baban bunu duyduğunda aklını kaçırarak, biliyorsun. Haydutluğa başlamanın sırası değil Katya. Isaac'ten sonra olmaz. İkimizin ailesi de gergin. Kusursuz olmamızı bekliyorlar."

Ona yan gözle bakıyorum, sesim düz. "Beni almaya sadece ailenin haftalık Romanov halkla ilişkiler turunda bir kutuyu işaretlemek için geldin. Annemle babamın senin umurunda olduğunu düşünmelerini sağlamak için."

"Her şey parayla ilgili, Katya canım," diye alay ediyor, babamın en sevdiği cümleyi taklit ederek. "Ailelerimiz aşk için evlenmedi, biz de evlenmeyeceğiz. Miras için. Güç. Şimdiye kadar hep öyle oldu. En azından rol yapabiliriz, birlikte birkaç medeni an geçirebiliriz, böylece paylaşmak zorunda kaldığımız zaman bize düpedüz savaş gibi gelmeyecektir."

"Ah evet," diye acı acı gülümsüyorum, "ben, sen, kokain çizgilerin ve gevşek sakin... bir Romanov masalı."

Gözleri kısılıyor, burnundan nefes verirken direksiyonu sıkıca kavıyor. Aramızdaki gerilim değişiyor, şimdi daha soğuk ama yabancı değil.

"Sikim iyi olacak," diye tersliyor, kola torbasını bir ödül gibi iki parmağının arasında tutuyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor, keskin ve huysuz. "Romanov uyuşturucuları yoluma akmaya devam ettiği sürece."

Elim yavaşça kalçasında geziniyor, kasıtlı ve telaşsız. Parmak uçlarım pantolonunun yumuşak kumaşını sıyırıp altından geçiyor ve boxerının arkasına gizlenmiş zayıf çıkıntının üzerinde hafifçe dans ediyor. Alay yok, sadece niyet. Sıkı bir kavrayış, yavaş, hesaplı bir masaj. Bir tepki almaya yetecek kadar.

Nefesi kesiliyor, vücudu dokunuşumun altında sertleşiyor. Bir an için gözleri açılıyor, zevkten değil, panikten. İfadesinde açlık yok, sıcaklık yok. Sadece gerginlik.

Kola siki.

Bunun farkına varmak dudaklarımın eğlenerek seğirmesine yetiyor. Elimi savuşturuyor, boynuna doğru süzülen utancı saklamak için çok geç. Yanakları kızarıyor ve pantolonunu karıştırıyor, düşündüğü saygınlığı geri kazanmaya çalışıyor ve başaramıyor. gitti.

"Şüphelerim var," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak ama yüklü, çırpınışını izliyorum.

Kaşları hemen çatılıyor. "Biliyor musun," diye tersliyor, hâlâ kemerini düzeltiyor, "sen gerçekten bir kaltaksın."

Ağzımın kenarında bir gülümseme kıvrılıyor, etkilenmemiş. "Benimle *nazik* tavrım için nişanlanmadın," diye cevap veriyorum yumuşakça, arkama yaslanıp sessizliğin aramızdaki aşağılanmanın yerleşmesine yetecek kadar uzamasına izin veriyorum.

Cevap vermiyor.

Cevap veremez.

Çünkü ikimiz de gerçeği biliyoruz.

Bu anlaşma hiçbir zaman uyumluluk üzerine inşa edilmedi, sadece güç, miras ve görünüş üzerine kuruldu.

Gözlerim Nikolai'nin GPS'ine kilitlenmiş, bakışlarımı daraltıyorum. Ekranda görünen rota olması gerekenden daha derinlere, ormana doğru ilerliyor. Daha az şehir. Daha az ışık. Daha çok ağaç. Daha fazla izolasyon. Harita bizi olduğumuz yerde donmuş gösteriyor, arabanın simgesi altımızdaki lastikler uğuldası bile hareket etmiyor.

Nikolai artan bir tedirginlikle ekrana dokunuyor. Hiçbir şey değişmiyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor, yaklaşarak. Beyaz toz hâlâ burun deliklerinin kenarına yapışmış, savaş boyası gibi bulaşmış. Kafası güzelleşiyor ve bununla birlikte kontrol yanılması da yok oluyor.

"Beni eve götüreceğini sanıyordum," diye ısıriyorum, daha dik oturarak.

"Trafik," diye karşılık veriyor, neredeyse savunmacı bir tavırla. "Bu yolun daha hızlı olması gerekiyordu-"

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var.

"Frenler," diyorum sertçe, bakışlarımı önümdeki yola dikerek.

Nikolai irkildi ama ayağını yere vurarak bizi sert bir şekilde durdurdu. Lastikler nemli asfaltta gıcırıyor ve ikimiz de öne doğru yalpalıyoruz.

Az ileride, eski bir SUV şeridin ortasında yan yatmış, dörtlülere yanmıyor. Aracın ön tarafında yalnız bir figür duruyor, kaldırılmış kaputun altında kamburlaşmış, yüz hatları bir kasket ve gölgeyle gizlenmiş. İlk bakışta zararsız görünüyor, ölü motor üzerinde çalışan tek bir adam.

Ama bir şeyler yanlış geliyor.

Kaputtan yavaşça, kasıtlı olarak uzaklaşıyor. Geniş omuzlar, uzun boy, şapkasının altından görünen koyu açık kahverengi bukleler. Siyah kapüşonlu bir tişört ve koyu renk kot pantolon giymiş, akşamın erken saatlerine duman gibi karışıyor. Yaşını tahmin etmek zor, otuzlu yaşların başında olabilir.

Sıradan bir el sallamayla bize doğru işaret ediyor ve Nikolai'nin arabasının yanına doğru sabit bir çizgide yürümeye başlıyor.

Nikolai yanımda gerildi. Elleri aşağıya kayıyor, kılıfındaki tabancanın kabzasının etrafında kıvrılıyor. İçgüdüleri tahmin edilebilirdi, silahı çekip sert adamı oynayacaktı.

"Ne halt ediyor bu?" diye fısıldıyor, sesi gergin.

Tam olarak çekemeden eline vuruyorum. "Arabası yeni bozuldu," diyorum nefesimin altında. "Eşeklik etme. Camı indir ve paranoyak bir kokainman gibi görünmemeye çalış."

Nikolai dişlerini gıcırdatıyor, sonra isteksizce elini silahtan çekiyor ve cam düğmesine basıyor. Cam yarıya kadar açılır ama adam çok uzundur, gövdesi görüşü tamamen kapatır, yüzü hâlâ gizlidir.

"Hey, dostum," diyor yabancı, sesi alçak, derin ve garip bir şekilde yumuşak. "Akü takviye kablosu var mı? Akü bitmiş."

"Bu bir Tesla," diye alay ediyor Nikolai, pencereden dışarı eğilirken gözlerini deviriyor.

"Aküsü olan bir Tesla," diye araya girdim. "Dışarı çık ve ona yardım et. Burada yol kenarını arayabilecek gibi değil. Sinyal çöp." Yanıt beklemeden Nikolai'nin kola poşetini orta konsoldan alıp bir ödül gibi havaya kaldırıyorum.

Gözlerini kocaman açıyor.

"Artık şekerleme yok," diye soğukkanlılıkla gülümsüyorum.

Yüzünde bir şalter atıyor. Nikolai dişlerini göstererek neredeyse hırlıyor. "O kendini beğenmiş kıçını kaldırıp yardım etsen iyi edersin," diye tıslıyor,

kapısını yüksek metalik bir *gıcirtıyla* açıyor.

Gözlerimi devirerek hareketi taklit ediyorum ve sonbahar havasının keskin ısırığına doğru adım atıyorum. Yapraklar kaldırıma saçılıyor, botlarımın altındaki sessiz çıtırtı olması gerekenden daha yüksek. Hava çam, soğuk metal ve henüz adını koyamadığım başka bir şey kokuyor.

Adam hâlâ cipin önünde duruyor. Bizi izlemeyi bırakmadı.

"Aktarma kablolarınız var mı?" Nikolai soruyor, sesi kısık, duruşu sert.

"Bagajımda," diye yanıtlıyor adam, arkasını rahatça işaret ederek. "Onları alabilirim-"

"Hayır," diye tersledi Nikolay, sözünü bitiremeden sözünü kesti. "Ben hallederim."

Yanıt beklemeden arabayı arkaya doğru yuvarlar, yürüyüşü keskin ve düzensizdir. Kokain yüzünden hâlâ gergin, çabuk sinirleniyor, sığ nefes alıyor, bütün sinirleri yıpranıyor. Tek bir yanlış kelimeyle bu işi çatışmaya çevirebilir.

Ve böylece, yabancıyla yalnız kaldım. Sadece şimdi ona gerçekten bakıyorum. Onu gerçekten görüyorum.

Altın-kahverengi bukleler bir kasketin altında kıvrılmış. Cildi güneşten ısınmış ve kirli sakallarla tozlanmış. Kalın bir yara izi sağ yanağını kesiyor ve fark edilmeye yetecek kadar ışık alıyor. Gözleri karanlık, okunmuyor ama boş da değil.

Uzun boylu. Geniş. Yaşlı.

Yakından bakıldığında, zahmetsiz görünmek için çok uğraşan moda kampanyalarından biri gibi, sağlam bir şekilde bir model olarak geçebilir. Ama dış görünüşünün altında daha keskin bir şey var. Kontrollü. Sarmal. Bitmiş bir pil yüzünden mahsur kalmış birine ait olmayan bir durgunluk.

Gözleri benimkilere kayıyor ve midem bulanıyor.

Bakışlarında bir ağırlık var, sanki sadece bana değil, içime bakıyor.

"Ellerine ne yaptın?" diye soruyor, sesi alçak ve sabit.

Gözlerimi kırıştırıyorum, iki elimi de ceplerime sokmadan önce içgüdüsel olarak parmaklarımı kıvırıyorum.

Parmak eklemlerimin derisi hala eğitimden, Maria'dan, her zaman öyleymişim gibi davranmayı bıraktığımdan beri ham, çürük ve çatlak.

narin biri.

Sorusu garip geldi. Küçümseyici değil. Eğlenmiyor.

Sadece... meraklı. Bu da bir şekilde daha

kötü. "Ne fark eder ki?" Cevap

veriyorum, ses tonum düz.

"Sadece acı verici görünüyor," diyor, bakışları öylece kalıyor. İtmiyor ama gözlerini de kaçırmıyor.

"Öyle," diye itiraf ediyorum bir süre sonra. "Yine de seni ilgilendirmez."

Yüz ifadesi değişmiyor ama çenesinde bir şey geriliyor. Bir şey arıyormuş gibi önce yola, sonra ağaçlara doğru bakıyor.

Ya da birini.

"Buralarda çok eski para var," diye mırıldanıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Seninki kadar genç iki yüzün kullanması için gerçekten güzel bir araba."

Bunu söyleme biçiminde yüklü bir şey var. Tam olarak suçlayıcı değil ama sıradan da değil.

"Çok soru soruyorsun," diye fısıldıyorum, sesim kısık, parmaklarım cebimde saklı bıçağın kabzasının etrafında daha sıkı kıvrılıyor.

Metal tenime serin geliyor, topraklıyor.

Bakışları tekrar bana kayıyor, ifadesi okunamıyor.

Ve bir an için hava nefesini tutmuş gibi hissediyorum. "Öyle

mi?" diye yineliyor, başını hafifçe yana eğerek.

Bunu söyleme biçiminde ürkütücü derecede sakın bir şey var, sanki benimle dalga geçiyor, bir kedinin fareyle oynaması gibi anı uzatıyor.

"Nikolai?" Bu sefer daha yüksek sesle sesleniyorum, adam kasıtlı bir adım atarken içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Cevap yok.

Kalbim tekliyor. Ayak sesi yok. Ses yok. Hiçbir şey yok.

Adam yavaşça başını sallıyor, ağzının kenarlarında yine o yarım gülümseme beliriyor. Gözlerine ulaşmıyor.

Arabanın arkasına doğru bakınca yüzümdeki renk soluyor. Nikolai'nin bedeni açık bagajın yanında hareketsiz yatıyor, çakılların üzerine yığılmış. Elleri hâlâ aktarma kablolarına sarılı, parmak eklemleri soluk.

Göğsünde yükselme ve alçalma yok.

Seğirme yok.

Sadece hareketsizlik.

Olamaz.

Midem bulanıyor. Kılıcımı cebimden çıkarırken içimde adrenalin kükrüyor, kabzası çiğ avuç içlerimi ısıyor. Adam tam ben keserken hamle yapıyor, çelik hızlı ve temiz bir çizgiyle avucunu yırtıyor.

Tıslıyor ama sesi acı değil eğlence. O gülümseme geri dönüyor, ama artık bükülmüş. Çözölmüş.

Bir adım geri çekiliyor, yaradan damlayan kanı bir adak gibi hayranlıkla seyrediyor. Bıçağı aramızda tutuyorum, ayaklarımı dikiyorum, topuklarımdaki ağrıyı ve tendonlarımdaki çığılığı görmezden geliyorum. Artık burada acının yeri yok.

Sadece hayatta kalmak için.

Kim lan bu adam?

"Fentanil kablolarda," diyor rahatça, Nikolai'nin buruşmuş bedenine bakarken kanayan elini esnetiyor. "Narcan arabamda. Yaşayabilir. Yaşamayabilir de. Gerçekten mi?" Gözleri tekrar benimkilere kaydı, sesi hırıltıya dönüştü. "Almaya geldiğim kişi o değil."

Bir adım daha yaklaştı.

Kavrayışım sıkılaşıyor, bıçak sabit, nefesim kesiliyor.

"Sana içinin neye benzediğini göstermeden önce geri çekil," diye homurdanıyorum, sesimde çelik çelikle buluşuyor.

Sırıtişi genişliyor.

"Bu mu?" diye soruyor, kanayan elini kaldırarak. "Bunu yapmana ben *izin verdim* Katya.

Kanadığımı görmene izin verdim."

Ve sonra, *Tanrı yardımcım olsun*, dilini yavaşça kesiğin üzerinde gezdiriyor, bir tür ritüelmiş gibi kanı yalıyor.

Midem bulanıyor. Bu

da neydi böyle?

"Sen hastasın," diye tükürdüm. "Adımı nereden biliyorsun?"
Feveran ediyorum.

"Ben senin adını nereden biliyorum?" diye soruyor, hakareti tamamen görmezden gelerek. Ses tonu artık alaycı, dişleri aklı başında bir adama ait olmayan bir gülümsemenin içinde. "Adını nereden biliyorum? Tesla'nın içine adım atmadan GPS'ini nasıl yeniden yönlendirdim?"

Eğiliyor, gözleri parlıyor.

"Şimdi bütün soruları kim soruyor, *Katya*?"

Mürekkebi onu ele veriyor.

Bileğinin alt tarafına kazınmış koyu, mürekkepli bir dövme, kolunu değiştirirken kısa bir anlığına ortaya çıkıyor. Ama ben o işareti biliyorum, Isaac'ın ölümünü takip eden kâbuslarda ezberledim. Bir sembolden daha fazlası. Bu bir imza.

Katalizör.

İçimdeki her şey bir anda çözülüyor. Düşünceler çözülüyor. Eğitim, içgüdü, keder, hepsi kör edici bir öfke dalgasında birleşiyor. Tereddüt etmedim. Zihnim yetişmeden bedenim hareket ediyor, sesim çığ ve zehirli bir şekilde çıkarken ileri atılıyorum.

"Kardeşimi öldürdün!"

Bıçak elimde parlıyor, ben tekrar tekrar vururken gümüş rengi solan ışıktaki parlıyor. Nişan alıyorum ama o daha hızlı. Her darbeden sıyrılıyor, vücudu ritmimi çoktan ezberlemiş gibi hareket ediyor. Her darbeden kaçışında hesaplanmış bir şey var, savunmacı değil, paniklemiş değil. Neredeyse... eğleniyor.

Eli dışarı fırlıyor, boğazıma sarılıyor, boğmak için değil, emretmek için. Yumuşak bir hareketle geri çekilip Tesla'nın kaputuna çarpıyorum. Metal altımda titriyor, darbe omurgamı sarsıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ama haykırmıyorum. Dişlerimi sıkıyor, ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Gözlerimin arkasında acı titreşiyor. Kan, onun kanı, benimki, artık anlayamıyorum, yanağıma ve çeneme bulaşıyor. Bakır havayı yoğunlaştırıyor, ağzımın içine sızıyor. Üzerime eğiliyor, vücudu ağırlaştırıyor, bıçağı elimden alırken duruşu gevşiyor. Sırtım arabanın soğuk metaline yaslanıyor, beni oraya sabitliyor, varlığı bir fırtına gibi bastırıyor.

Bıçak, şimdi *onun* elinde, belimin kıvrımı boyunca sürükleniyor. Kesecek kadar sert değil. Sadece bana kontrolün onda olduğunu hatırlatacak kadar. Altından kaymaya çalışıyorum ama o bunu önceden seziyor, her parçam yerine, onun altına, *bu* anın altına kilitlenene kadar tutuşunu ayarlıyor.

"Hızlısın," diyor, sesi alçak, yumuşak. Neredeyse hayranlıkla. "Ama özensiz."

Nefesimin kesilmesinden nefret ediyorum. Soğuğa rağmen tenimi karıncalandıran sıcaklıktan nefret ediyorum. Gözlerinin bana, yüzüme, dudaklarıma, boğazıma sabitlenmesinden nefret ediyorum, sanki korkumun ve hayranlığımın tüm coğrafyasını gerçek zamanlı olarak haritalandırıyormuş gibi.

Ve bu kadar çok görmesinden nefret ediyorum.

"Çok fazla ateş," diye mırıldanıyor, eğilerek. Nefesi dudaklarıma değiyor, sıcak ve çıldırtıcı. Sesi aramızdaki boşluğu mümkün olmaması gereken bir şekilde samimi hissettiriyor, böyle değil, *şimdi* değil.

Cevap veremeden, geri çekilemeden, çığlık atamadan ya da dişlerimi boynuna geçiremeden cebinden bir şey çıkarıyor. Bir hareket bulanıklığı görüyorum ve sonra bez ağzımı kapatıyor.

Hastalıklı tatlı bir koku burnuma doluyor ve kafatasımı yakıp geçiyor. Kloroform. Yüzümü çevirmek için çırpınmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Mücadele uzuvlarımdan çekiliyor. Hava yoğunlaşıyor, sesi zihnimde kalan boşluğa damlarken başım dönüyor.

"Kardeşini ben öldürdüm," diye fısıldıyor, pişmanlıkla değil, bir amaçla. Elindeki bıçak yavaşça iniyor, dayanılmaz bir yavaşlıkla vücudumun ön kısmında geziniyor. Zarar vermek için değil. *İşaretlemek* için.

"Ve şimdi, Küçük Kelebek," diyor, ağzı kulağıma o kadar yakın ki tüylerim diken diken oluyor, "seni öldüreceğim."

Karanlık görüşümün kenarlarını tırmalıyor. Hissettiğim son şey, bel kemerimin hemen üzerinde duran bıçağın sıyrıkları, cüretkâr, kalıcı. Gördüğüm son şey ağzının kıvrımı, sırtlamakla söz vermek arasında bir şey.

Ve sonra her şey yok olur.

Sekizinci Bölüm

BENİ ŞİMDİ GÖREBİLİYOR
MUSUN?

Katya.

Asharp, ritmik vuruşlar gözlerimin arkasında yankılanıyor, her acı darbesi kafatasımın içinde bir davul sesi gibi. Zonklama dinmiyor, azalmıyor, beni bu bulantı ve kafa karışıklığı sisine sabitliyor. Yan dönerek kendimi tanıdık olana hazırlıyorum. İpek çarşafların yumuşaklığı. Yatağımın başucunda yanan lavanta ya da gül ağacı mumlarının hafif kokusu. Sıcaklık. Güvenlik. Yuvam.

Ama avucum soğuk betona değdiği anda gerçeklik yüzüme çarpıyor.
Burası benim odam değil.

Hava nemli, bulanık ve küf ve taş kokusuyla yoğun. Bileklerimde bir ağırlık var, ağır ve ısıracı. Metal derime batıyor ve hareket etmeye çalıştığımda direnç beni acımasız bir güçle geriye doğru sarsıyor. Panik yavaş ve boğucu bir şekilde içeri giriyor.

Sonra her şey geri geliyor.

GPS'in yeniden yönlendirmesi. SUV. Bıçak. Ağzımdaki bez parçası.
Bileğimde mürekkep ve ellerinde kan olan adam.

Ben daha durduramadan boğazımdan bir çığlık kopuyor, çiğ ve boğuk. Kafatasımın arkasını yaran bir acıyla ayağa fırlıyorum ve sonunda onu görüyorum, her tarafta taş duvarlar, yukarıdan soluk ışık süzen parmaklıklı bir pencere ve bir alay gibi hissettirecek kadar temiz bir zemin.

Ben hareket ettikçe zincirler betona sürtünüyor, metal bir uyarı zili gibi şingirdiyor. Bileklerimi saran kalın demir kelepçelere bakıyorum, sanki kuduz bir şeymişim gibi duvara cıvatalanmışım.

Üzerimde hâlâ aynı siyah eşofman ve gri kapüşonlu tişört var. Kan ya da ihlal izi yok. Ama ayaklarım, Tanrım, ayaklarım hala bale ayakkabılarımın içine sıkışmış durumda. Kumaş sıırsıklam, soluk pembe şimdi koyu, paslı bir kırmızı. Ayak parmaklarım zonkluyor, şişmiş ve yarılmış.

Odanın ortasında sığ bir kase duruyor. Paslanmaz çelik, ağzına kadar suyla dolu.

Sanki bir köpeğim.

Susuzluk boğazımı kazıyor, kuru, ağrıyan bir kanyon. İçgüdüsel olarak ona doğru sürünüyorum, çaresizlik haysiyetin önüne geçiyor. Zincirler arkamdan gürültüyle sürükleniyor, ses dişlerimi sıkıyor.

"Yapma."

Ses beni durduruyor.

Aniden döndüm.

Nikolai uzaktaki duvara yaslanmış, bilekleri benimkiler gibi zincirlenmiş halde oturuyor. Gömleği yırtılmış, zar zor tutunuyor ve göğsünde kızgın ve taze, koyu kırmızı yaralar var. Gözleri kocaman, acı ve yorgunluktan cam gibi ama hâlâ yanıyor.

"Suya bir şey koydu," diyor sesi kısık bir şekilde. "İçeceğimi umuyordu."

Kaseye bakıyorum, sonra yavaşça arkama yaslanıyorum, sanki asitmiş gibi ondan uzaklaşıyorum. Midem düğümleniyor. Ağzım kuru kalıyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Fısıldıyorum.

Nikolai'nin kahkahası mizahsız, çatlak ve keskin. Metalik bir takırtıyla bağlarını çekiştiriyor. "Neye *benziyor* bu? Isaac'i öldüren aynı psikopat mı? Bizi de yakaladı."

Ona tekrar bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Gövdesindeki yaralar eski değil. Taze, çiğ ve yer yer hala kanıyor. Özenle yapılmış gibi açılı.

"Sana ne yaptı?" Sesim titreyerek sordum.

Nikolai sertçe yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Bana Narcan verdikten sonra... cebinde kokain buldu. Boğulmamı izlemenin eğlenceli olacağını düşündü. Burnumdan soktu, boğazımdan aşağı. Sonra sanki lanet olası bir çocukmuşum gibi beni yere yatırdı, Isaac'i, babanı sordu. Babamı."

"Uyuşturucu. Aklama. Lanet vuruşlar-" Sesim her kelimedede yükseliyor ta ki-

Bir ses.

İkimiz de donup kaldık.

Botlar kapının hemen dışındaki taşla sürtünüyor. Bu ses, yavaş ve kasıtlı, ağır bir şeyi sürüklüyor.

Bir anda sessizliğe

gömüldük. Sonra o adam

beliriyor.

Kardeşimi öldüren adam. Katalizör dövmesi olan adam.

Kanamamı izleyip gülümseyen kişi.

İnsanın tüylerini diken diken eden bir sessizlikle içeri giriyor, korkutmaya çalışmıyor, kendini duyurmaya çalışmıyor.

Sadece buraya aitmiş gibi davranıyor. Sanki burası *onun* eviymiş ve biz de bodrumdaki uygunsuz mobilyalarmışız gibi.

Glock marka tabancasını kot pantolonunun kemerine rahatça sıkıştırmış. Benim bıçağım kalçasında parıldıyor. Bir eliyle metal bir sandalyeyi arkasından sürüklüyor, sesi köpek çanağının hemen yanında durana kadar zemini inletiyor.

Sandalyeyi ters çevirip oturuyor, sanki bu bir akşam yemeği partisiymiş ve biz masaya geç kalmışız gibi kollarını üstten kavuşturuyor.

"İkinizi de uyanık gördüğüme sevindim," diyor, sesi sakın, yatıştırıcı, hatta.

Sanki az önce bana doz vermemiş, Nikolai'yi dövmemiş ve bizi bir zindan duvarına zincirlememiş gibi.

Sanki bu sadece bir başlangıçmış gibi.

Nikolai hâlâ başını kaldırmıyor. Çenesi düşük, duruşu utanç ve sessizlikten ibaret, sanki yeterince küçük kalırsa belki odadaki canavar onun orada olduğunu unutacakmış gibi.

Ancak canavar her şeyi fark ediyor.

"Görüyorum ki ikiniz konuşmak için zaman bulmuşsunuz," diyor adam, sesi yumuşak, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi.

Nabzım hızlanıyor. "Ona ne yaptın?" Kendimi durduramayarak ısıyorum. Bakışlarım onunkilere kilitlenirken sesim öfkeyle titriyor.

Dudaklarında bir sırıtma beliriyor. Başını Nikolai'ye küçümseyici bir bakış atacak kadar çeviriyor.

"Teni çok temizdi," diyor soğukkanlılıkla. "Onun gibi bir soyadı olan birinin etrafta yara almadan dolaşması? Hayır. Birkaç gelişmeye ihtiyacı vardı."

"*Gelişmeler* mi?" Kelime dilimden çıkarken acıtıyor. Zincirlerin bileklerimi çektiirmesine, kelepçelerin zaten ham olan derimi kesmesine aldırmadan sürünerek ilerliyorum. "Senin derdin ne lan-"

Tokat ateş gibi iner.

Uyarı yok. Birikme yok. Sadece ısı, kemik ve deri.

Başım yana savruldu, nefesim kesilirken saçlarım yanağıma savruldu. Boğazımdan boğuk bir feryat kopuyor, görüşüm yarım saniyeliğine beyazlaşıyor. Sersemlemiş bir halde hareketsiz kaldım. Yanağım kızgın acının çiçekleri altında zonkluyor. Parmaklarım acıyı bastırmak için uzanırken titriyor, dudağımdan ılık tükürükler akıyor.

Karşımdaki adam hiç irkilmiyor.

"Belli ki," diyor, ses tonuna eğlence karışmış bir şekilde, "henüz kuralları öğrenmemiş. Değil mi Nikolai?"

Sessizlik yeterli bir cevap.

Çizmesinin ucuyla metal köpek kabını bana doğru itiyor. İçindeki su hafifçe şırıldıyor, loş ışığı yakalıyor.

"İç."

Ona bakıyorum. Yüzeyin altında bir şeyler dönüyor. Kendi yansımam çanağın içinde dalgalanıyor, bozulmuş ve kırılmış. Düşünüyorum

Nikolai'nin uyarısı. Onun yaralarını düşünüyorum. Ve sonra yanağımda hâlâ uğuldayan sıcaklığı düşünüyorum.

"Onu içmeyeceğim," diye
mırıldanıyorum. Gerginlik
anında değişiyor.

Çelikten bir fısıltı enseme okşuyor. Soğuk ve kusursuz.
Bıçağım.

Sesi zar zor duyuluyor. "Bu bir istek değildi, Katya."

Bıçağın ucu boynumun kıvrımı boyunca sürükleniyor, tüy kadar hafif
ama tehditkâr. Omurgamın eğiminde yavaş ve kasıtlı bir şekilde
ilerliyor, vücudumdaki her bir tüyün kalkmasına neden oluyor.
Nefesimi içime çekiyorum, göğsüm titriyor.

"Ben senin köpeğin değilim," diye fısıldıyorum.

Daha yakına eğiliyor, nefesi şakağımı ısıtıyor. "Hayır," diye
mırıldanıyor, "ama yine de itaat edeceksin."

Dudaklarım ayrılıyor, aramızdaki sıcaklık başka bir şeye dönüşüyor.
Korkunç bir şey.

"Eğer beni kesmek istiyorsan..." Sesim çiğ, pervasız. "O zaman kes
beni."

Bıçak bir damla kan akıtacak kadar saplanıyor. Ama tenimi titreten acı
değil, beni izleme şekli. Sanki meydan okumanın her damlası açlığını
daha da artırıyor muş gibi gözleri beni içine çekiyor.

Ağzında bir değişiklik var, gülümseme değil, tam olarak değil. Bir çekiş.
Bir kıvrılma. Hayranlık değil.

Sahiplenme.

Kaseye uzanırken, öfke damarlarımda dolaşıyor. Parmaklarım
kasenin kenarına dolanıyor ve toplayabildiğim tüm güçle kaseyi ona
fırlatıyorum. Devam edemeden zincirler beni geri çekiyor ama kâse
yere çarpıyor, ön tarafına su sıçırıyor.

Gözünü kırpmıyor.

Yavaşça yükseliyor, ufkun hemen ötesinde demlenen bir fırtına bulutu
gibi. Sakin, hesaplı, ama bunun altında bir şey kaynıyor.

"Düşünüyorum da," diyor, gözleri Nikolai'ye kayıyor, "sana iyilik
yapıyordum."

Sonra bakışları bana dönüyor, aç, karanlık ve kasıtlı. "Gözler
yukarı, Nikolai," diye mırıldandı. "Bunu izlemek isteyeceksin."

Geriye doğru çekilirken zincirler takırdıyor, omurgam soğuk betona sürtünüyor. Çiviler yeri tırmalıyor, ayak kabılar kayıyor ve mücadele ettiğim her santim kaba kuvvetle karşılanıyor, sırtımı yere her çarpışmada ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"O kase," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, beni itaatsiz bir evcil hayvan gibi sürükleyerek, "içinde uyku ilacı vardı." Sesi kızgınlıkla titriyor. "Bu gece onun çığlıkları arasında uyumana yardımcı olacak bir şey."

İçmeyi reddettiğim suyla sırlıslam olmuş gömleğine bakıyor. Yavaş ve keskin bir iç çekiş.

"Ama madem meydan okuyorsun..." Dilini tıkırdatıyor. "Sanırım *temizlemeyi* tercih edersin."

Bir el boğazımı sıkıyor ve beni soğuk zemine yapıştırıyor, vücudunun ağırlığı üzerimde geziniyor. Nefesim kesiliyor, bacaklarım onun altında işe yaramaz bir şekilde tekmeliyor. Kavrayışı cezalandırıcı, sadece kısıtlama ile daha tehlikeli bir şey arasındaki sınırı bulanıklaştırmaya yetecek kadar baskı.

"Ne kadar çok dövüşürsen o kadar çok canın yanar," diye uyarıyor, gözleri katran gibi karanlık. Sesi bir nota daha alçalıyor. "Benimle dövüşmeyi bırak."

"Siktir git," diye tükürüyorum, görüşüm sıcaklıkla titreşirken bile kelimeler dudaklarımdan kayıyor.

Tokat çok acımasız. Sadece acıtmıyor, kesiyor da. Başım yana savruluyor, acı yanağımda bir damga gibi çiçek açıyor.

"O küçük akıllı ağzını ne zaman kapatacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Sesi acımasız ama başka bir şey daha taşıyor. Bir yük. Bir akım. Yüzeyin hemen altında kaynayan, okunamayan bir şey.

Cevap vermiyorum. Kelimelerle değil.

Beni kapüşonumun yakasından tutup kaldırdı. Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı yukarı eğmek zorunda kaldım. İşte o zaman hissediyorum, şakağıma bastırılan soğuk çeliği. İçimde bir titreme oldu.

Glock'u.

Şimdi üzerimde duruyor, gömleği gövdesine ıslak bir şekilde yapışmış, beli göz hizasında. Su kumaşı koyulaştırıyor, bakışlarımı teni üzerindeki kalıba çekiyor. Nabzım atıyor. Korkudan değil. Adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyden.

"Temizle şunu," diye emrediyor, silahı biraz daha sert bastırarak. "Bir damla bile yere düşmeyecek."

Aşağılanmışlık göğsümden taşıyor, yoğun ve acı. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyor. Onun önünde diz çökmenin, bu şekilde itaat etmeye zorlanmanın nasıl **b i r** his olduğunu. Bundan zevk alıyor.

Ama boğazım çiğ, dudaklarım çatlak. Susadım. Ve bir daha ne zaman su bulacağımı bilmiyorum.

Zincirlerim arkamda sürüklenirken uzanıp titreyen parmaklarımı gömleğine sokuyorum. Kumaş sıcak, suyla ıslanmış, evet, ama aynı zamanda vücut ısıyla, kolonyasıyla, tenine yapışan terle de ıslanmış. Gömleği sıkarken, damlacıklar parmaklarımın arasından kayıp dilimin üzerine düşüyor.

Tuz. Deri. O.

Vücudu hareketsiz kalıyor ama beni izlediğini hissediyorum. Sanki aldığım her nefes sadece onun için yapılan bir dansmış gibi. Varlığı hayalet bir dokunuş gibi tenimin altında vızıldıyor.

"İç dedim, *Katya*." İsmim onun ağzındayken omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Su dudaklarımdan süzülüp boğazıma iniyor, her damlası onunla kirlenmiş. İçiyorum. İstedğim için değil, mecbur olduğum için. Çünkü hayatta kalmam *gerekiyor*.

Gömlek daha fazla dayanamayınca geri çekiliyorum, zincirlerimi de yanımda sürüklüyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Tadı damağımda kalıyor.

"*Aferin kızıma*," diye mırıldanıyor, ardından gelen sırtıtış bana değil Nikolai'y e yönelik.

Dönüyorum, kalbim sıkışıyor.

"Oynamaya hazır mısın?" diyor, Nikolai'ye doğru yırtıcı bir hayvan gibi yaklaşırken sesi zalim bir vaatle süslenmiş.

Nikolai duvara yaslanıyor, gözleri kocaman, vücudu titriyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, zincirlere karşı zorlanarak.

"Bekle."

Kollarım işe yaramıyor, arkamda sıkışmış, bedenim yorgunluktan çöküyor. Ona ulaşamıyorum. Onu koruyamıyorum. Tek yapabildiğim izlemek.

Nikolay'ı duvardan çözer ve saçlarından tutarak kapıya doğru sürükler. Duraklıyor, sadece dönüp ona bakacak kadar uzun bir süre.

Beni.

Diz çökmüş, nefesim kesilmiş, çökmüş ve kırılmış halimi görüyor.

"Kim..." Hırıldıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. "Kimsin

sen?" Sırıltışı beni derinden etkiledi.

"Öğreneceksin..." diyor Nikolai'yi kapı aralığından çekerek,
"uyandığında."

Cevap veremeden karanlık beni altına çekiyor.

Dokuzuncu Bölüm

EN İYİ SOKOLOV ÖLÜ OLANDIR

Echo

"Nasıl birçok daha fazla çocuklar?" Bu kelimeler
ayrılmak gibi ZEHİR Bir sürahi su daha
yüzüne çarpıyor.

Vücudu tufanın altında çırpınıyor, sırlıslık kumaş her türlü çığlık girişimini boğuyor. Sandalyeye sıkıca bağlanmış olan kasları esniyor ve kasılıyor, bilekleri kısıtlamalara karşı mücadele etmekten çiğ kalıyor.

Bezi çekip çıkardığında, ardından gelen soluklar çaresiz, neredeyse komik. Geniş, kan çanağına dönmüş gözlerini bana diyor, sanki onu çoktan öldürmediğime şaşırmış gibi.

"Sana zaten söyledim," diye soluyor, öksürükler arasında kelimeleri boğarak çıkarıyor. "O ve ben, lanet olsun, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Hepsi Issac'ın işiydi. Dimitri... ailem... Katya'yı ya da beni asla o tarafa çekmediler. Her zamanki şeylerdi, uyuşturucu, vurgun, statü. Hepsi bu. Tek endişem iyi görünmek, gerektiğinde öldürmek ve bir sonraki vurgunumu nerede yapacağımdı. Bir hafta önce aklımdaki tek şey onunla evlenmekti. Belki ona bir bebek bile yapardım-"

Cümlesi bir çığlıkla kesiliyor, çünkü parmaklarından birini uyarmadan geri çekiyorum. Çatırtı keskin. Acısının sesi mi? *Mutluluk*.

"Ben bunu sormadım," diye soğuk bir yanıt geldi, bir zorbanın şımarık küçük oğlu gibi ağlamasını izliyordu. "İkinizi de buraya zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için mi sürüklediğimi sanıyorsunuz? Issac, tüm başarısızlıklarına rağmen, en azından kan kaybından ölmenden önce bana işe yarar bir şey verdi."

Nefes almakta zorlanıyor, bakışları bodrumda geziniyor. "Ve bunun Katalizör olduğuna inanmam mı gerekiyor?" Sesi inançsızlıkla titriyor ama yeterince korkmuyor.

Ellerim rahatça ceplerime kayıyor. "Buna sadece..." diyelim. *tutku projesi.*"

Gülüyor ya da gülmeye çalışıyor. Çatlak ve acı bir ses çıkıyor. "Yanlış ailelere bulaştın dostum. Şu üst kattaki kız var ya, hani spor olsun diye işkence ettiğin? Eğer serbest kalırsa... Dimitri'yi unut. Seni öldürecek kişi o olacak."

Dudaklarımda yavaş ve emin bir gülümseme beliriyor. "Buna güveniyorum."

Aramızda kalın ve boğucu bir sessizlik uzanıyor. Kırık elinden kan damlıyor. Nefesi kesik kesik geliyor.

"Ama sonunda," diye mırıldanıyorum, yaklaşıp gözlerimdeki parıltıyı görmesine izin vererek, "hepiniz aynı yere varıyorsunuz."

Sesimi fısıltıya indirerek, kelimelerin son ayın gibi yerleşmesine izin veriyorum.

"Tanrı'nın ellerinde."

Parmaklar yıpranmış metal tepsinin üzerinde yavaşça ilerliyor, kemik testerelerinin ve penselerin yanından geçerek neşterin üzerine sevgiyle yerleşiyor. Bıçak

Bodrumun titrek ışığı altında parıldıyor, ince ve hassas, tene aç.

"Onun ve benim tam olarak ne yaptığımızı düşünüyorsun?" Nikolai tersler, sesi acıdan gerilmiştir ama inançsızlıkla doludur.

"Yanlıı anlıyorsun," diye sakın ve ölçülü bir yanıt verir. "Bu *senin* ne yaptığınla ilgili değil. Kim olduğunuzla ilgili. Ailelerinizin ne inıa ettiğini biliyorum. Romanovlar. Sokolov'lar. On beı yıl boyunca çocuk ticareti yaptınız, vakıflar, sahte evlat edinmeler ve ilaç paravan şirketleri aracılığıyla isimlerini ve kanlarını akladınız. Bunun içinde doğdunuz. Onun tarafından büyütüldünüz. İzlemiş ya da katılmış olman gerçeği değiştirmez, sen onların mirasısın."

Nikolai bağlara karşı sarsılıyor, gözleri şimdi ayaklarının birkaç santim ötesinde parlayan neştere kilitlenmiş. "Bizi öldürmek hiçbir şeyi durdurmayacak," diye homurdanıyor. "Kendini bir tür kurtarıcı mı sanıyorsun? Sen değilsin. Sen sadece başka bir canavarsın."

"Hayır," kelimesi bıçağın kendisi gibi havayı kesiyor. "İssac'ın ölümü bir uyarıydı. Sen, Nikolai? Sen bir mesajsın."

Neşter kaldırıldığında yavaş bir gülümseme yayılıyor, henüz vurmuyor, sadece tehdit ve vaat arasındaki boşlukla alay ediyor.

"Ve Katya..." İsim dilden yasaklanmış, tadı çıkarılmış bir şey gibi yuvarlanıyor. "O benim kaldıracım."

Yavaş ve kasıtlı adımlarla ilerlemeye başlar, neşter her adımda havada süzölür. Aralarındaki boşluk ağırlaşıyor, beklentiyle doluyor.

"Ee," sesim fısıltıya dönüşüyor, ipekle sarılmışelik gibi. "Önce hangi parmağını kaybetmek istersin?"

Nikolai'yi hücreye geri sürüklerken, bacakları altından çekilirken çıkardığı iniltileri duymazdan geliyorum. Parmakları kabaca sarılmış ve kan gazlı bezin arasından sızıyor. Kolunun üzerinde, yeni kazınmış, çiğ ve öfkeli bir yazı olan **HAIN** kelimesi, hem bir ceza hem de bir hatırlatma. Onu uzaktaki duvara zincirliyorum, göğsünün yükselip inmesini izliyorum.

Pantolonunu indirirken düşüyor, beni lanetleyemeyecek kadar güçsüz, ama gözlerinde hâlâ nefret kaynıyor.

Ona bir şişe su fırlatıyorum. Önce beceriksizce içiyor, sonra bir hayvan gibi yutuyor, çok hızlı, çok çaresizce içiyor. Bir an için tekrar ağlayacakmış gibi görünüyor ama ağlamıyor. Hepsini yutuyor; suyu, gururu ve içinde hâlâ pençeleri olan acıyı.

Katya yerde kıvrılmış, küçük ve hareketsiz, göğsü zar zor hareket ediyor. Daha önce aldığı birkaç lokma onu bayıltmaya yetmişti. Böyle daha sessiz, daha yumuşak. Çenesinin sert çizgileri gevşemiş, kaşlarının arasındaki kırıksıklık yumuşamış. İlk kez saklamaya çalıştığı yanlarını, yorgunluğunu, kırılmasını görüyorum.

Uyurken bile vücudu gergin. Bir eli kapüşonunu etek ucuna yakın tutuyor, sanki şimdi bile kendini koruyormuş gibi. Gözlerim onu boydan boya izliyor, ayak bileklerinde pointe ayakkabılarının battığı yerlerdeki morluklar ve dikiş yerlerinde kabuk bağlamış kurumuş kan.

"Kim kanlar içinde kaldıktan sonra hâlâ bale ayakkabısı giyer ki?" Nikolai'den çok kendime mırıldanıyorum ama o yine de beni duyuyor.

"Nedenini bilmek ister misin?" diye homurdanıyor ve boş su şişesini bana doğru fırlatıyor. "Bu sana bir başkasına mal olacak."

Yemi görmezden geliyorum.

Onun yerine yanına çömelip solgun teni ile beline doladığı siyah kapüşonlu tişörtü arasındaki kontrasta bakıyorum. Parmaklarım sonunda kumaşa bastırmadan önce onun üzerinde geziniyor. Dikkatlice yukarı itiyorum ve karnını santim santim ortaya çıkarıyorum. Karnı dümdüz, dolgun, yara ve çürüklerden arınmış, diğer yerlerine hiç benzemiyor. Parmak uçlarım kalça kemikleri boyunca ilerliyor, kaburgalarının kenarına dokunuyor, belinin kıvrımı derinleşip samimi bir hal alana kadar aşağı iniyor.

"Ona bir daha dokunursan, yemin ederim-" Nikolai'nin sesi sessizliği kesiyor.

"Ona tecavüz etmiyorum," diye homurdanıyorum, omzumun üzerinden ona bir bakış atarken dişlerimi sıkıyorum. "O yüzden kapa çeneni."

Kemerime uzanarak neşteri buluyorum, kenarı tepedeki ışığın altında parlıyor. Elim titremiyor. Asla yapmaz. Hesaplanmış bir hassasiyetle, bıçağı hemen altındaki deriye bastırıyorum.

ve harfleri yavaşça oyuyor... kasıtlı olarak. E. C. H. O. Her harf boyunca kan boncukları, pantolonunun bel bandına doğru ince izler bırakıyor.

Yaptığım işe bakarken kalbim beklediğimden daha çok çarpıyor.

Adımı sordu.

Artık bunu hep bilecek.

En iyi kararıma rağmen, başparmağımı kanda gezdirip dilime götürüyorum. Metalik, ılık sıvının tanıdık tadı yayılıyor, ama orada başka bir şey daha var.

Kalıcı bir şey. Lanet olsun.

Vücudumun verdiği tepkiden nefret ediyorum. Kasıklarımındaki nabız, göğsümdeki ağrı. Bilinci yerinde değil. Savunmasız. Ve yine de onu görmek, kokusu, kanı, teri, kapüşonuna sinen o hafif parfüm, kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Kapüşonu aşağı çekerek tenini yumuşatıyorum. Ama tam uzaklaşacakken elim sert bir şeye değiyor. Kaşlarımı çatıyorum, sonra onu yavaşça yan çeviriyorum.

Gördüğüm manzara ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Sırtı acıdan bir tuval gibi. Cildinde yara izleri var, bazıları kötü iyileşmiş, bazıları ise taze ve kabuk bağlamamış. Genişlikleri ve derinlikleri farklı, ama hepsi acımasız, kaynağı belli. Çubuk kirpikler. Onlardan düzinelerce var. Bazıları birbirinin üzerinden geçiyor, acı üstüne acı katıyor.

Elim omurgasının üzerinde, şimdi titriyor. Bu tür bir zalimliği daha önce de görmüştüm. Ben de uyguladım. Ama bu? Bu uzun sürdü. Tekrarlandı. Birini kırmak için tasarlanmış.

Nikolai'nin boğazından kuru bir kahkaha döküldü. Ona baktığımda yüz ifadesi asıktı.

"Romanovların kızlarını bağışladığını mı sanıyordun?" diyor. "Katya'nın yumuşak olması gerektiğini mi düşündün?"

Kanının tadı hâlâ dilimde ve şimdi acılaşıyor.

"Ona ne yaptılar?" Soru beni niyet ettiğimden daha keskin bırakıyor, adını koymak istemediğim bir şeyle kalınlaşıyor.

Nikolai acı bir kahkaha atıyor, kuru ve keskin. "Yani kendine ne yaptı?" Başını duvara yaslıyor, gözleri

Kan çanağı, yorgunluk ve kinle sertleşmiş bir ses. "Bir Romanov olarak başarısızlığın bedelini görüyorsun."

Ona bakıyorum, hâlâ yerde baygın yatıyor, vücudu her nefeste zar zor kalkıyor. Nikolai'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyor: başarısızlık, bedel, Romanov.

"Sorduğunuz ayakkabılar," diye devam ediyor, sesi alçak. "Bayan Pavlov kadınları sadece eğitmez. Onları kırar. Katya burkulmuş ayaklarla dans ediyor."

Yatağın kenarına geçip onun yanında diz çöküyorum. Ellerim ayak bileklerinin üzerinde geziniyor, tereddüt omurgamda geziniyor. Terliklerin mandallarını dikkatlice açıyorum, her hareket yavaş ve kasıtlı. Kumaş, kurumuş kan ve terle sertleşmiş tenine yapışıyor. Ayakkabılar nihayet çıktığında, şaşkın bir sessizlikle bakıyorum.

Ayakları parçalanmış. Şişmiş. Çiğ. Asla çürümemesi gereken yerleri çürümüş. Ayak parmaklarının etrafında kırmızı yaralar açılmış, derisi çatlamış ve yırtılmış. Bunların üzerinde mi dans ediyordu?

"Bir hafta önce bileğini burktu," diye mırıldandı Nikolai, odanın diğer ucundan beni izlerken. "Sevgi dolu ağabeyi sayesinde. Ondan kısa bir süre önce kız kardeşim diğerini neredeyse kırıyordu. Babası ona sertleşmesini yoksa daha kötü bir şeyle karşılaşacağını söyledi. Sırtındaki yara izleri? Pavlov'un işi. Bir dövüş maçını kaybettiği için disiplin cezası."

Sertçe yutkunuyorum, başparmağım bileğinin kenarını sıyrıyor. Kıpırdamıyor.

"Bir hanımefendinin sırtı," diye devam ediyor, sesi artık uzak, neredeyse ezberden, "mütevazı giyinmişse asla görülmez. Bir kadın kocasına hizmet etmelidir. Kocasının sırtını ya da ayaklarını pek kullanmaz."

Kelimeler ağızımda iğrenç bir tat bırakıyor.

Romanov kadınları yönetmek için değildir. Onlar üremek içindir. Kan akıtmak için. Hizmet etmek için.

"Onlara göre, o bir insan değil. O bir varlık. Bir bebek fabrikası, bir satranç taşı, kolunda bıçağı olan küçük şirin bir kukla. Peki ya ben?" Nikolai karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Ben sadece sperm bankasıyım. Tebrikler Catalyst. Onların üreme çiftini kaçırdın. Dimitri'nin umurunda olmayacak. Sadece bir tane daha yapacak. Başka bir varis. Başka bir itaatkâr kız. Karşılık vermeye başlamamış bir tane."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. İnkâr etmek istiyorum, onun bundan daha fazlası olduğunu, anlattığı gibi biri olmadığını söylemek istiyorum. Ama bu umursamaya başladığımı kabul etmem anlamına gelir. Ve bunu yapamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Issac'ın gerçekte ne yaptığını bilmiyordu," diye ekliyor Nikolai bir süre sonra. "Ve dürüst olmak gerekirse... sanırım bir parçası Issac öldüğünde rahatladı. Onu inciten ilk kişi sen değilsin... ve son kişi de sen olmayacaksın."

Kelimeler sessizlikte yankılanıyor ve bana herhangi bir bıçağın yapabileceğinden daha sert çarpıyor. Onun küçük, morarmış bedenine bakıyorum. Böyle çok genç görünüyor. Çok küçük. Yine de her santimi bir hikâye anlatıyor. Nasırlar. Yaralar. Çürükler. Hayatı boyunca birilerine hizmet etmiş, ailesine, görevine, beklentilerine. Ve şimdi de bana.

Geriye kayıyorum, yavaşça yükseliyorum.

"Onun için planın ne?" Sormak istediğimden daha yüklü bir soru.

Nikolai bana uzun uzun bakıyor. Nefret dolu değil. Sadece... yorgun. "Sanırım sana az önce söyledim."

İkisinden de uzaklaşarak kapıya doğru ilerliyorum, kalbim kaburgalarımı çatlatacak kadar hızlı atıyor. Elim kapı kolunda tereddüt ediyor ama arkama bakmıyorum. Metal kapı arkamdan çarparak kapandığı anda göğsümdeki hava sıkışıyor.

Umurumda olmamalıydı.

Ama kanının üzerine adım kazınmış gibi görünmesi... Emrimi sanki bir müjdeymiş gibi soluması...

Artık çok geç.

Onuncu Bölüm

GİZLİ BAĞIMLILIĞIM

Katya

Ağrı eski bir dost gibi ayaklarımın, omurgamın ve şimdi de gövdem kırılgan kıvrımlarının derinliklerine yerleşmiş. Sersemlemiş ve ağrıyan bir halde yanıma dönüyorum, parmaklarım kapüşonumun altından geçiyor ve kalça kemiğimin üzerine bastırılmış bir bandajın üzerine geldiği anda donuyor.

"Bu ne lan..." Gözlerim aşağıya bakarken fısıltı dudaklarımdan düşüyor, bembeyaz şal kirime karşı göze çarpıyor.

Giysiler.

Tekrar yer değiştirerek zincirlerin tanıdık çekişine hazırlandım. Ama hiç gelmiyorlar.

Onun yerine beni karşılayan şey daha kötü, daha yabancı. Ulaşabileceğim bir yerde bir tabak duruyor. Yumurta. Pastırma. Hâlâ dumanı ttyor.

Ve onun ötesinde? O.

Sessizce oturuyor, gözleri bana kilitlenmiş, izliyor. Ölüyor. Bekliyor.

Ben durduramadan vücudum hareket ediyor, bacaklarım şiltenin üzerinde geriye doğru çabalıyor, içgüdülerim alevleniyor. Ama botu sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, göğsüme çarpıyor ve beni tekrar yere düşürüyor, şilte beni yakaladığında ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Otur," diye emrediyor, sesi soğuk bir kayıtsızlıkla karışık.

Metalin parıltısı takip ediyor, bıçağım, sanki artık ona aitmiş gibi kemerinden gelişigüzel çekilmiş. Eldivenli parmaklar kabzanın etrafında esniyor. Bıçağı bana doğru tutuyor, bir tehdit olarak değil, bir direktif olarak.

"şu anda bir şey yapamayacak kadar zayıf ve sersem olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Sesi bir neşter gibi kesiyor, klinik, sıkılmış ama dikkatli.

Bir inilti dikkatimi yana çekiyor. Nikolai uzaktaki duvara yığılmış yatıyor, su şişeleri bir tür barış teklifi gibi yanına konmuş.

"lmemiş," diye mırıldanıyor adam, bakışımı yakalayarak. "O su istedi. Ben sessizlik istedim."

Bakışlarım tekrar ona dönüyor. "Neden zincirlerimi zdn?"

Cevap vermiyor. Sanki vahşi bir köpeği besliyormuş gibi bıçağın ucuyla tabağı yaklaştırıyor.

"Ye."

Kapşonumu yukarı çekip bandajın yanına hafifçe bastırıyorum. Acı hafif, donuk... idare edilebilir. Midem açlıktan daha fazla çalkalanıyor.

"Ne yani, organlarımı toplamaya devam edebilmen için yememi mi istiyorsun?" Tükürüyorum, gözlerim kısıılıyor.

Dudakları belli belirsiz bir eğlenceyle ya da kızgınlıkla seğiriyor, bilemiyorum.

"Eğer organlarını isteseydim, tatlım, çoktan ölmüş ve yerde kurumuş olurdun. Bu mu? Bu benim kibarlığım. şimdi ye. Bok gibi görünüyorsun."

"Esir tutulmak insanın ışıltısını mahvediyor," diye mırıldanıyorum, sesim kuru.

Bakışları hiç değişmiyor. "Benimle kafa bulma. Ben seni almadan önce de bok gibi görünüyordun."

Kelimeler beklediğimden daha sert çarptı.

Hafifçe öne eğiliyor, aramızdaki hava adlandırılmayacak kadar samimi bir şeyle kalınlaşıyor. "Ayak bileklerin burkulmuş. Sırtın lanet bir doğrama tahtasına benziyor. Ayakların ayakkabılarından kanıyordu."

Aşağı bakınca ayakkabıların olmadığını fark ettim. Fark etmemiştim bile.

"Bana dokundun," diyorum açıkça, suçlama aramızdaki boşlukta ağır bir şekilde duruyor. "Ben baygınken. Tıpkı onun gibi."

Çenesi gerildi. "Seni soğuk betondan çıkardım ve sana bir yatak verdim. Seni donmaya bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Ve sen de tesadüfen ayakkabılarımı mı çıkardın? Kıyafetlerimin altına mı baktın?"

Suçlama havada asılı duruyor, cevap vermesi için cesaretlendiriyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor, bıçak hâlâ elinde, adımları sessiz ama kasıtlı. Belirgin. Kontrollü. Tehlikeli.

"Ses tonuna dikkat et," diyor, sesi alçak, kan çekecek kadar keskin. "Bunu merhamet sanma. Sen hâlâ benimsin. Ve eğer ye dersem, yiyeceksin."

Bir nefes boyunca ikimiz de hareket etmedik. Aramızdaki sıcaklık duvarları yakıp yıkabilirdi.

Ama zayıf, aç, ağrıyan bedenim, fitili test etmeye devam etmekten daha iyisini biliyor.

Yine de tabağa uzanırken gözlerimi ondan ayırmıyorum, dişlerim sıkılı, öfke ve içimde kaynayan çok daha karanlık bir şey. Açlık içimi kemiriyor ama bu sadece yemek için değil.

Cevaplar için.

İntikam için.

Yemeği sanki benden alınacakmış gibi kürekle yiyorum, her bir ısırık tatminden çok hayatta kalmakla ilgili. Tabak birkaç dakika içinde boşalıyor, içimi kemiren açlık biraz olsun hafifliyor.

Tek kelime etmeden beni izliyor.

Tabağı ona doğru ittiğimde eli hareket etti. Tabağa uzanmak için değil, bıçağımı gelişigüzel bir şekilde belindeki kemere geri sokmak için. Bir sonraki hareketi daha yavaş, daha kasıtlı, ceketinin cebinden bir şişe su çıkarıyor, sonra da haplarla dolu küçük bir plastik torba.

Gözlerim kısılıyor, nefesim hafifçe kesiliyor.

"Nedir onlar?" Soru alçak sesle, temkinli.

"Ağrı kesiciler," diye cevaplıyor. "Ayak bileklerin için. Ve yan tarafındaki küçük bandajın altına bıraktığım hediye için."

Göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

Parmaklarım kapüşonun kenarına, kalçamın hemen üstüne kayıyor, gazlı bezi hafifçe okşuyor. Kalbim küt küt atıyor, sesim korkuyla keskinleşiyor.

"Bandajın altında ne var?"

Hiç atlamıyor. "Benim adım."

Bir an için dünyam kulaklarımda kükreyen kan sesiyle daralıyor.

"Üzerime lanet adını mı yazdın?" Fısıltım kırılgan, titrek, zehirle karışık bir inançsızlık.

"İyi bir hatırlatma," diye mırıldanıyor, öne doğru eğiliyor, sesi alçak bir eğlence uğultusuna dönüşüyor. "Artık Romanovlara ait değilsin."

Nefesi çenemde geziniyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Artık benimsin."

Nabzım hızlanıyor. İçimdeki her sinir ucu yanıyor. Öfkeden mi, adrenalinden mi yoksa daha tehlikeli bir şeyden mi, bilemiyorum. İstedığimi de sanmıyorum.

İçimdeki her şey parçalanıyor.

Düşünmeden vücudum hareket etti. Ona doğru hamle yapıyorum, dişlerimi gösteriyorum, parmaklarım saçlarını pençelerken ağırlığımı kucağına veriyorum. Sırtını yere çarpıyor ve biz bir uzuv ve ısı bulanıklığı içinde yatağa çarpıyoruz. Elim belindeki bıçağa uzanırken, onun eli bileğime dolanıyor.

Güçlü, çok güçlü ve sersemlemişken bile çok az bir çabayla beni alt ediyor.

Ama ben savaşıyorum.

Kıvraniyorum, çırpınıyorum ve ona karşı sürtünüyorum ve bunun ortasında bir yerde, bedenlerimiz birbirine kilitleniyor, nefes nefese kalıyorum.

Sonra onu hissediyorum.

Çeliğin soğuk baskısı dudaklarımın arasından kayıyor. Gözlerim açılıyor.

Glock.

Onun

Glock'u.

Daha derine itiyor, namlu boğazımın arkasını öpene kadar dilim boyunca yavaş ve istikrarlı bir şekilde kayıyor. Öğürme refleksim alevleniyor. Vücudum sertleşiyor.

Ağırlığı beni yere yapııştırıyor, bir eli saçlarımda, diğeri silahta sabit.

Gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en tehlikeli şey.

"Şimdi dikkatini çekebildim mi, kelebek?" diye fısıldıyor yanağıma, sesi o kadar alçak ki neredeyse samimi.

Silah daha derine kayıyor, boğuyor. Aşağılayıcı. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum ama her şeyi hissediyorum.

Isı midemde aşağı doğru kıvrılıyor. Utanç ve öfke birbirine karışıyor ve vücudumun verdiği tepkiden nefret ediyorum, bir parçamın sadece korkudan değil, onun ne kadar yıkıcı bir şekilde yakınımda olmasından dolayı titremesinden de nefret ediyorum.

"Bıçağını geri mi istedin?" Ağzı kulağımın kabuğunu okşuyor, sesi karanlık ve hınzır. "Tamam."

Silahi ağzımdan yavaşça ve kasıtlı olarak geri çekiyor, ciğerlerime oksijen dolarken vücudumdaki geri tepmenin her saniyesini izliyor.

Nefes alıyorum. Öksürüyorum. Boğazımdaki yanmayı yutuyorum. Onun altında yatarken kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum.

Bana bakışından, vücudundaki gerginlikten onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Aramızdaki her neyse, temiz değil. Akli başında değil.

Ve kesinlikle bitmedi.

"Pantolonunu çıkar."

Emir havada bir çatlak gibi iniyor.

Nefesim kesiliyor. "Hayır." Gözlerim inançsızlıkla açılırken kelime zar zor, titrek bir mırıltı halinde çıkıyor.

Daha yakına eğiliyor. Yavaş. Boyun eğmiyor. Aramızdaki hava daha da soğuyor. Sesi alçalıyor, fısıltının biraz üstünde.

"Pantolonunu çıkar, yoksa Nikolai'yi hemen şimdi kafasından vurur ve sana temizletirim."

Midem bulanıyor. Dünya daralıyor. Bakışlarım Nikolai'ye yöneliyor, hâlâ yanında yığılmış, sessiz ama canlı. Şimdilik.

Tehdit boş değil.

Her santimim hareket etmemem, savaşımamam, kaçmamam için haykırıyor ama gidecek hiçbir yer yok, bizi kurtaracak kimse yok. Eşofmanımın kravatına uzanırken parmaklarım titriyor. Düğümle uğraşırken gözlerimin arkasında yükselen yanmayı göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Ona bu zevki tattırma. Ama
veriyorum. Yapmak
zorundayım.

Bel bandını aşağı doğru çekerek, dişlerimi sıkıp iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden soyunuyorum. Soğuk hava bacaklarıma buz gibi çarpıyor, tenimi karıncalandırıyor ama onun bakışlarının sıcaklığıyla kıyaslanamaz bile.

Her hareketi izliyor.

Bir kadına hayranlık duyan bir erkek gibi değil, avının itaat etme şeklinin tadını çıkaran bir avcı gibi.

Sıradan bir rahatlıkla silahını saklıyor. Odadaki gerilim daha da artıyor. Sonra eli boğazımda.

Eldiveninin derisi tenimi ısıyor, sıkıyor, henüz değil, sadece tutuyor, bana burada gücün kimde olduğunu hatırlatıyor. Bir nefes çekiyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Diğer eli hassas bir şekilde hareket ediyor.

Bıçağı yanından çekip çıkarıyor, benim bıçağımı. Benden aldığı aynı bıçak. Beni işaretlemek için kullandığının aynısı. Parmakları kabzada geziniyor, sanki bıçak benden çok ona aitmiş gibi.

Yerimde sabitlenmiş, zar zor giyinmiş, kalbim gümbür gümbür atarken ve boğazım ellerine sarılmışken hissedebiliyorum, bu sadece bir ceza değil.

Bu bir kontrol. Ritüel. Ele geçirme.

Ve en kötüsü?

Bir parçam hâlâ dehşetin altında yanıyor.

"Külotunu çıkar," diye mırıldanıyor.

Sesi omurgamdan aşağı duman gibi süzülüyor, çok yumuşak, çok tehlikeli bir şeyle ağırlaşıyor. Midem dönüyor, düğümleniyor

korkuyla ve çok daha utanç verici bir şeyle. Adını vermek istemediğim bir şey.

Eğer reddedersem, ne yapacağını biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm.

Hissettim.

Nefesim kesiliyor.

Titreyen parmaklarımla gömleğimin eteğinin altına uzanıyorum. Lastik, hareket ettirilmemesi gerektiğini biliyormuş gibi kalçalarım yapıyor, sanki kalan azıcık haysiyetimi korumaya çalışıyormuş gibi. Ama yine de yavaşça, tereddütle kenara kaydırıyorum, her şeyi açmadan kendimi açıyorum.

İşte o zaman
hissediyorum.

Sıcaklığı.

Islak.

Kalçalarımın arasında kaygan bir sıcaklık birikti.

Ondan saklanamadan bana çarpıyor, bedenimin bana ihanet ettiğinin lanet olası kanıtı. Bir yerlerde, korkunun, nefretin ve aşağılanmanın altında, içimde bir şey... tepki veriyor.

Ona.

Buna.

Parmak uçlarım nemli pamuğun üzerinde gezinirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Utanç, bana şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha sıcak yanıyor.

Kafamı kaldırıp bakmıyorum bile. Yüzünü görmek istemiyorum. Ama daha yakına eğildiğini hissediyorum. Sanki zaten biliyormuş gibi.

"Ağzını aç benim için," diye fısıldıyor, komutu ihlal edici olduğu kadar samimi de.

Dudaklarım ben onları durduramadan ayrılıyor.

Bunun itaat mi yoksa hayatta kalmak mı olduğunu bilmiyorum. Belki ikisi de.

Bıçağı eldivenli elinde sabit tutuyor, kabzasını dudaklarıma doğru kaldırmadan önce yavaşça, kasıtlı olarak çeviriyor.

Tereddüt ediyorum, ama gözleri tereddüt etmiyor. O bakış, itaatsizliğime pişman edeceğini söyleyen bakış, bir damga gibi içimi yakıyor. Dudaklarım aralanıyor, daha fazla titrememi engelleyenin meydan okuma mı yoksa korku mu olduğundan emin değilim.

Soğuk metal dilimi sıyrıyor.

Kabzayı dişlerimin arasından kaydırıyor, çok uzun süre kalmasına izin veriyor, çeliğin soğuk ve affetmez tadı dilimin üzerinde sürükleniyor, daha derine... boğazımın arkasına dokunana kadar. Baskıdan gözlerim yaşıyor ve ancak o zaman yavaş ve ölçülü bir şekilde geri çekiyor.

"Geri ister misin?" diye mırıldanıyor.

Eli kayıyor, boğazımı sıkıyor, boğacak kadar değil, henüz değil, ama bana kontrolün kimde olduğunu hatırlatacak kadar.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan parmaklarım bileğinin etrafında sıkılaşıyor. Eldiveninin derisi kavrayışımın baskısı altında gıcırıyor, tırnaklarım onu itmek için değil, *hissetmek* için bileğine batıyor. Aramızdaki boşluk, şiddet ile çok daha tehlikeli bir şey arasında gerilmiş bir tel gibi çatırıyor.

Nefesi sıcak ve yavaş bir şekilde tenimi okşuyor ve tekrar konuştuğunda sesi zalimliğe batırılmış bir okşayışa dönüşüyor. "Hmm?"

Sonra kabzası aşağı kayıyor.

Ses, kaygan, müstehcen, her şeyi durduruyor. Havayı. Nefesimi.

Onu. İkimize de çarpıyor. Doğrulama. Gerçek.

İslandım.

Ve korkudan değil.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor, boynuma doğru yayılıyor ve ben donup kalıyorum, ona bakamıyorum, vücudumun çoktan itiraf ettiği şeyi *saklayamıyorum*. Kafa karışıklığı, görmezden gelmek için savaştığım utanç, öfke, karanlık, ağrıyan açlıkla sarmalanıyor.

Eğiliyor, inanılmaz derecede yakın, ağzı kulağımın kabuğunu sıyrıyor.

"Bu planın bir parçası değildi," diye mırıldanıyor, sesi kaba, çakıl ve sıcaklık gibi, her kelime derimin altına giriyor, orada kalıyor.

"Zaten ıslanmışsın," diye nefes alıyor, alay etmekten çok şaşırmış, sanki itirafı geri alamadan ağzından kaçmış gibi.

Kirpiklerim titreyerek açılıyor ve onun bakışlarına kilitleniyorum. İfadesinde artık zalimlik yok, sadece daha karanlık bir şey var. Kafa karışıklığı. İsteksiz bir açlık. Sanki aramızda titreşen şeyi anlamlandırmaya çalışıyor.

Sanki vücudumun ihanetini açıklamam gerekiyormuş gibi.

"Sen-"

Ben yer değiştirmeden önce kelime zar zor ağızımdan kaçıyor. Bacağıımı ona doğru bastırarak kadar. Temas kısa ama inkar edilemez.

Isı içimde alevleniyor.

Çünkü hissediyorum. Pantolonunun altındaki baskıyı. Görmezden gelmeye çalıştığı ve başaramadığı sert tepkiyi.

Gözleri açılıyor, sadece bir titreşim, ama ihtiyacım olan tek şey bu. Sesim düşüyor, kadife gibi zehirli.

"Ve sen çoktan zor-"

Eli boğazımı sıkıyor, nefesimi kesecek kadar, kontrolün onda olduğunu hatırlatacak kadar. Onun ağırlığı, varlığının gücü, kopmaya hazır bir fırtına gibi üzerime çöküyor.

Sonra hareket ediyor, kabzayı karanlık bir hürmetle içime sokuyor. Kabza bana tekrar bastırıyor, nazik değil ama acımasız da değil, ben durduramadan dudaklarımdan bir nefesi sürüklüyor. Bunu hissetmemeliydim. Bunu istememeliyim. Ama bedenim yine de eğiliyor, haince ve acıyla.

Bakışları benimkini hiç terk etmiyor. Keskin, yiyip bitirici, ilkel bir şeyle dolu. Ve gözlerimde hâlâ yanan meydan okumaya rağmen nasıl karşılık verdiğimi gördüğünde, dudakları midemi sıkıştıran bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bundan nefret ediyorsun," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve kendini beğenmiş, "ama vücudun... vücudun daha iyisini biliyor."

Bir sonraki itiş daha derin, boğazımdan yeterince hızlı yutamadığım başka bir ses çıkarıyor. Ellerim gömleğini yumrukluyor, tenim kızarıyor ve yanıyor. Alt dudağıımı ısııyorum, sertçe, ama bu içimde dönen sıcaklığı durdurumuyor.

Her nefes sığ. Elinin her hareketi hesaplanmış. Kontrollü.

"Benden nefret etmek istiyorsun," diye fısıldıyor, ağız kulağımanın kabuğuna değiyor. "Ama bunu daha çok istiyorsun."

Ve Tanrı yardımcım olsun, çünkü şu anda o haklı.

"Kendi bıçağın tarafından becerilmek, elim boğazında, adım tenine kazınmış..." Sesi alçak, hırıltı değil, fısıltı değil, dua ile lanet arasında bir şey. "Senin

Sana gerçekten dokunmadan önce amım ıslanmıştı, Katya. Gerçek bu. Seni rahatsız eden kısım bu."

Bedenim utançla, ihanetle yanıyor, onun tarafından değil, kendi tenim tarafından. Benim isteğim dışında ona karşılık veriyor, silahın her acımasız darbesinde kalçalarım içgüdüsel olarak sallanıyor. Ondandır nefret ediyorum. *Ondan* nefret ediyorum. Ama duramıyorum. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissediyorum ve boğazıma tırmanan sesleri bastırmak için sertçe ısıyorum.

Eli biraz daha sıkıyor. Boğulacak kadar değil, henüz değil, sadece dizginlerin kimin elinde olduğunu hatırlatacak kadar.

"Sessizliğin çığlıklarından daha yüksek, biliyorsun," diye mırıldanıyor, neredeyse büyülenmiş gibi. "Ve hala... bedenim bana *cevap veriyor*."

İzleyişi, *bilişi* dayanılmaz. Her itişimi, her tepkimi, nefesimdeki her çırpınışı. Beni sadece fiziksel olarak kırmıyor. İçimdeki bir şeyi parça parça çözüyor.

Ona tükürmek elimde kalan tek isyan gibi geliyor. Tükürük tam yanağına denk geliyor ve yüzünde bir çizgi oluşuyor. Hareketleri durdu, öfkeyle değil, şaşkınlıkla. Sonra, yavaşça, ağzının kenarı kıvrılıyor, öfkeyle değil... ama gurura yakın bir şeyle.

"Sonunda karşılık verdin," diyor eldivenli elinin tersiyle yüzünü silerek. "Yeterince uzun sürdü."

Bıçağı kalçalarımın arasından çekiyor ve bir an için onsuz daha soğuk hissettiğime yemin edebilirim. İç boş. Boş.

Bu düşünceden geri çekiliyorum, pantolonumu tutup yukarı çekiyorum, kendimi örterken parmaklarım titriyor. Şimdi ayaklarımın üzerindeyim, nefesim sığ ve dengesiz. Sadece birbirimize bakıyoruz. Aynı tuzağa yakalanmış iki yırtıcı, hangisinin gerçekten kanadığından emin değil.

Bıçağı kaldırıp loş ışıktaki çeviriyor. Kabzanın dibinde bir şey parlıyor. İnkâr edilemez, utanç verici.

"Geldin," diye sırtıyor, şimdi daha sessiz. "Benim sikim olduğunu düşünsene."

Nefes nefese, göğsüm kafesteki bir hayvan gibi kabarak, adrenalin ve utanç dolu bir pusla ona bakıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, her vuruşu bu hapishanenin duvarlarına karşı bir savaş davulu gibi.

"Çıkarın beni buradan," diye homurdanıyorum, sesim kısık, akıl sağlığıma zar zor bağlı.

Yaklaşıyor, gözleri kutsal olmayan bir şeyle parlıyor, açlık, evet, ama daha çarpık bir şey. Saygılı.

"Ondan sonra mı?" diye mırıldanıyor ve ben geri çekilemeden dilini kabzanın üzerinde yavaşça ve alaycı bir şekilde gezdiriyor, beni tadıyor, gücü tadıyor. Bu manzara nefesimi kesmemeli. Beni yerime mıhlamamalıydı. Ama yapıyor. Tanrı yardımcım olsun, yapıyor.

Sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını yalıyor, her irkilmemi kutsal bir şeyin ilk kıvılcımıymış gibi izliyor.

Sonra bileğinin bir hareketiyle bıçağı yere fırlatıyor, metal sessizlikte bir silah sesi gibi şangırdıyor.

"Senin korkun," diye nefes alıyor, sesi tehlikeli derecede yumuşak, "benim bağımlılığım, Küçük Kelebek."

Ve çok geç fark ettim ki, talep ettiği sadece bedenim değildi. Dokunulmaz olduğunu düşündüğüm her parçam.

On Birinci Bölüm

GÜNAHTA VE SAVAŞTA HER ŞEY MÜBAHTIR

Echo

"Echo?"

Yoğun sessizliği bir ses kesiyor ama zar zor fark ediliyor.

"Echo?"

İkinci kez daha sert çarpıyor ve beni sisten dışarı sürüklüyor. Gözlerim pencereden çekiliyor, nefesimin dinlendiği cam hâlâ buğulu.

"Ne?" Kelime boğazıma takılmış çakıl taşları gibi sert ve alçak sesle geliyor.

Roman beni izliyor, yüzünde o okunmaz ifade. "Adamlarımızdan herhangi birinin Nikolai ya da Katya hakkında sana bilgi verip vermediğini sordum."

Katya.

Bu ismin tadı günah gibi.

Midemde davetsiz ve görmezden gelinmesi imkânsız bir sıcaklık yükseliyor. Hatıralar canlanınca çenem sıkılıyor; titreyen nefesi, aramızdaki bıçağın keskin acısı, salgısının dilimi lanet bir uyuşturucu gibi kaplaması.

Ve ben durmak istemedim.

Geri çekilmek istemedim. O bıçağı bırakmak istemedim.

Daha sert sokmak istiyordum, yavaş ve acımasızca soktuğum zamanki gibi inlemeye devam edip etmeyeceğini görmek için. Ellerim kan içindeyken onu öpmek, daha fazla dayanamayana kadar bir çığlık daha atmasını sağlamak istiyordum.

Korkmuş olmalıydı. Ama korkmadı.

Vücudu ona doğru eğildi. Bana doğru. Kendini susturmaya çalışmaktan zaten morarmış olan dudağı serbest kalmak için yalvarıyordu. Emilmek, ısırılmak, sahiplenilmek için.

O anda, her şey kontrolle ilgili olmaktan çıktı.

İhtiyaca dönüştü.

Tehlikeli, ilkel, mide bulandırıcı derecede derin bir ihtiyaç. Onu kırdığımı, gücün kimde olduğunu gösterdiğimi sanıyordum. Ama gözlerinde gördüğüm şey, bana hem tehdit hem de cevapmışım gibi bakması, *lanet olsun*, bu bana bir şey yaptı.

Korkusuyla başa çıkmak daha kolay olurdu. Tahmin edilebilir. Ama bu?

Bu istek, bana açılma şekli, ondan yayılan sıcaklık, ağzım teninin hemen üzerinde gezinirken nefesinin sıkışması, şimdi içime kazındı.

O benim içime kazındı.

Roman'ın sesi artık uzak, alakasız. Tek hissedebildiğim onun hayali tadı, damarlarımdaki yanma, artan ağrı

Elim kalçalarının arasından geçerken çıkardığı sesi her hatırlayışımnda kalçalarımın arasına giriyor.

Ona eziyet etmek istemiyordum.

Kendi adını unutana kadar onu becermek istiyordum. Onu harap olmuş, sıırıslıklam, titrerken bırakmak istedim... benim.

Katya sadece derimin altında değil. O derimin ta *kendisi*. Ve onun içinde olmadığım her saniye bana yavaş bir ölüm gibi geliyor.

Roman hala konuşuyor ama ben dinlemiyorum.

Çünkü çoktan gitmiştim.

Şimdiden onu bir daha yalnız yakalayacağım zamanı düşünüyorum. Ama Tanrım, bana dokunduğunda.

Dizi sikimi sıyrıp vücudumun bana ne kadar kolay ihanet ettiğini hatırlattığında, onu susturmak *zorunda kaldım*.

Bir uyarı. Bir dikkat dağıtma. Çok hızlı yükselen ateşi söndürecek bir şey.

Gitmeliydim. O kadar ileri gitmeden çekip gitmeliydim. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim.

Lanet olsun.

Ne düşünüyordum ki ben? Ama sonra onun tadı geldi.

O tatlı, günahkâr tat beni uyuşturucu gibi çarptı. Sıcak. Sarhoş edici. Dilimi kaplıyor ve kan dolaşımımı yakıyordu.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, hiç tereddüt etmedi. Ya tırnakları?

Sanki bana sahipmiş gibi önümü tırmıkladı.

Kalçaları sanki bunun için doğmuş gibi hareket ediyordu, sanki ne yaptığını çok iyi biliyordu, beni uçurumun kenarına sürüklüyor, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu.

Ve ben ona izin verdim.

Hayır, bunu *memnuniyetle karşıladım*.

O geceden beri, karanlıkta kendime hiç bu kadar sert, bu kadar çaresiz dokunmamıştım.

Lanet bir bağımlı gibi.

Yumruğum sikimin etrafında sıkıca kenetlenmiş, sesini, teninin ellerimin altında nasıl hissettiğini, nefesini hatırlamaya çalışıyordum.

Onu acıtacak kadar içine bastırduğımda çarptı.

Şimdi bile, tam şu anda, onu düşünmek bile içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

Kemerimin altında ısı birikiyor. Kan yoğunlaşıyor. Vücudum hatırlıyor.

Odada bile değil ama hâlâ üzerimde bir etkisi var.

Gerilimi maskeleyemeyi umarak bardağı dudaklarıma götürüyorum. "Onları kimse görmedi," diye mırıldanıyorum, sesim çakıl kaplı ve gergin.

"Bunu biliyorduk," diye yanıtlıyor Noah, yüzündeki yorgunluğu silerek. "Romanov operasyonlarını izlemeyen adamlarımız ellerinden gelen aramaları yaptılar. Hafta sonundan önce Katya en son Pavlov'un evinden çıkarken görülmüş. Nikolai ailesinin evine kadar takip edilmiş. Tesla'sı atılmış, GPS'i bozulmuş, kameraları silinmiş halde bulundu. Dimitri onu kaçıran kişiyi çoktan aradı-"

"Kaçabilirdi," diye çıkışıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde.

"Romanovlar kaçmaz," diye iç geçirdi Roman, sesi son derece kısıktı.

"Dimitri'nin ödülü ne kadar?" Sorduğum soru sessizlik.

"Beş milyon," diyor Noah, kaleminin ucunu dizüstü bilgisayarının kenarına vurarak. "Geçen her gün bu sayı artıyor. Pek çok Romanov müttefiki Katya ve Nikolay'ın birleşmesine yatırım yaptı. Birlik yoksa, imparatorluk da yok..."

"Para yok," diye bitiriyor Roman acı bir ifadeyle.

Beş milyon.

Kağıt üzerindeki değeri bu.

Ama gördüğüm kız, kalçalarındaki çürükler, derisinin üzerindeki yara izleri, ayak bileğinin bağların altında çoktan iyileşmiş olması, bir prenses gibi görünmüyordu.

Hayatta kalan birine benziyordu.

Parçalanmış, atılmış bir şey.

Eski bir imparatorluğun cilalı gelini değil.

"Genevieve Pavlov," diye mırıldandım, iki adamı da yakından izleyerek. "İkinizden biri öğrencilerine ne yaptığını biliyor muydu?"

Bakışlarını paylaşıyorlar, okunamaz ve sessiz.

"Eğitmen mi?" Roman sonunda soruyor.

"Evet," diye itiyorum, çenem gergin.

"Sabıkası var," diye itiraf ediyor. "Kaçakçılıktan bir Rus hapishanesinde yatmış. Birkaç öğrencisini Dimitri'ye satarken yakalanmış. Gençliğinde ailesinin evini yakmış. Söylentiye göre on yedi yaşına gelmeden üç kişiyi öldürmüştü. Romanovlar tarafından bu şekilde fark edilmiş. Bu yüzden kendi kadınlarını ve ortaklarının kızlarını eğitmesine izin vermişler."

"Ve hiç kimse bu eğitimin neye benzediğini sormayı düşünmedi mi?" Sesim alçalıyor, keskin ve korkusuz. "Kızları dövdüğünü biliyor muydunuz? Onları sakatladığını?"

"Bunu nereden bilebiliriz ki?" Noah sinirli bir şekilde tersliyor.

Gerilimin derinlerde kıvrılmasına rağmen omurgamı dik tutmaya zorlayarak arkama yaslanıyorum.

"Söylentiler," diye mırıldanıyorum, ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Roman omuz silkiyor. "Ne olmuş yani? Hepsi aynı çürümüş yapbozun parçaları. Pavlov onların içine girdiyse, bu bizim için bir sorun daha azalır. Sen de gördün. Aşırı dozları. Silahları. Köpek gibi eğitilen çocuklar. Katya şu anda her neredeyse, umarım sığ bir mezardadır. Dimitri'ye görüntüleri gönderirken üzerine işeyebileceğim bir mezar-"

Elimi sıktığımı bile fark edemedim kupa elimde paramparça oldu.

B

u. Cam masanın üzerinde patlıyor ve deriyi kağıt gibi kesiyor.

"Lanet olsun." Kan hızla birikiyor, koyu kırmızı bir çizgi bileğimden aşağı akıyor. Benim

Nefesi kesilir, keskin ve düzensiz.

Roman irkilir. "Ne oluyor be adam?"

Bileğimi tutarak lezyona bakıyorum. Derin. Temiz. Keskin. Kravatımı çekip kurtarıyorum ve sıkıca sarmaya başlıyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, sesim düz, çenem kilitli. Roman öne doğru temkinli bir adım atar.

"Echo-"

"İyiyim dedim," diyerek sözünü kesiyorum, sesim konuşmayı bitirecek kadar karanlık.

Bırak kaza olduğunu düşünsünler.

Bırakın öfke olduğuna inansınlar.

Ama gerçeği bilmiyorlar.

Sorun ödül değildi. Ya da görev. Onun mezardaki görüntüsüydü.

Ve tüm bedenimin buna *isyan* ediydi.

Roman ve Noah kapıda tereddüt ediyor, yüzeyin altında neyin değiştiğini hissedip hissetmediklerini merak etmemi sağlayacak kadar uzun süre oyalanıyorlar. Ama sonunda kapı kapanıyor ve ardından gelen sessizlik olması gerekenden daha ağır geliyor.

Kendimi masamın arkasındaki sandalyeye bırakarak odanın ağırlığının etrafıma çökmesine izin veriyorum. Artık çok sessiz, sadece binanın hafif uğultusu ve derimin altında sürünen yavaş yanık. Ben durduramadan elim hareket ediyor ve cebimden telefonumu çıkarıyor.

Mesajları kontrol etmiyorum. E-postalara cevap vermiyorum. Güvenlik akışını açıp kamera uygulamasının üzerine geliyorum. Bir dokunuşla ekran canlanıyor ve bodrum katını gösteriyor.

Ve işte orada.

Katya.

Kapüşonu gitmiş, hiç önemi yokmuş gibi yere atılmış. Geriye kalanlar vücuduna yapışmış, dar siyah kumaş göğsüne doğru gerilmiş, çenemi kaldıracak kadar açıkta. Atlet çok fazla şeyi ortaya çıkarıyor ama yine de yeterli değil. Her kıvrım, her çürük, her yara izi sergileniyor ve ben kafamı çevirip bakamıyorum.

Kamburunu çıkarmış, kapüşonunun parçalanmış kalıntılarını yırtıyor. Parmakları garip bir öfkeyle çalışıyor, kumaşı çiğ, kanayan ayaklarının etrafına sararken metodik ve sessiz. Yarı aç olmasına rağmen, katlanmayı reddederek bir amaç uğruna hareket ediyor.

Ve yine de, öfkesini yükselten o değil. O adam.

Nikolai çok yakın oturuyor, eğiliyor, sanki buna hakkı varmış gibi kulağına alçak sesle fısıldıyor. Eli kızın kalçasını sıyrıyor. Vücudu geriliyor ama uzaklaşmıyor.

Midem sıkışıyor.

Yayının sesini açıyorum, bilmek istiyorum, ona ne söylediğini duymak istiyorum. Kelimeler kalın Rusça, keskin ve hızlı bir şekilde dökülüyor. Sesleri birbirine karışıyor, beni tamamen dışarıda bırakmaya yönelik bir konuşma.

Adamın ona bakışı, yaralı ve acı ama yine de tehlikeli bir şeyle dolu, ellerimin titremesine neden oluyor. Sanki ona acıyormuş gibi yüzünü avuçluyor. Sanki onun sempatisini hak ediyormuş gibi.

Sanki lanet olası canavar benmişim gibi.

Nikolai öne eğiliyor, ses tonunda bir şeyler değişirken gözleri daralıyor.

"Eğer öleceksem," diye tersliyor, "en azından senin pis amcığının buna değip değmediğini bilmeliyim."

Nefes almayı bıraktım.

Katya cevap vermeye çalışıyor ama o çoktan harekete geçmiş. Bir eli saçlarına dolanıyor ve alınları neredeyse birbirine değene kadar onu kendine doğru çekiyor. Onu bacaklarının arasına çekerken zincirler şiddetle şingirdiyor, sanki oraya aitmiş gibi kalçalarına sarıyor.

Ben dikleşirken altımdaki sandalye gıcırdayarak yere düşüyor, arkası arkamdaki pencere camına çarpıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ama gözlerim ekrandan ayrılmıyor.

Onu hareketsiz tutuyor. Eli gömleğinin altında geziniyor. Kız irkiliyor, gözleri irileşiyor, kaçmaya çalışırken vücudu bükülüyor.

Ve adam gülüyor.

"Şimdi mi korkuyorsun, Katya?"

İçinde delilikten başka bir şey kalmamış. Açlık. Çaresizlik.

Çok yorgun. Susuz kalmış. Zar zor ayakta durabiliyor. Ama yine de onunla savaşıyor, direnecek gücü buluyor.

Artık tanınmaz halde. Artık bir tutsak değil, vahşi ve kendi içine çökmüş bir yaratık. Kendi yarattığım bir canavar.

Belki de bunu yapmasına izin vermeliyim.

Bırak sarmal olsun. Birbirlerini yok etmelerine izin verin ve buna adalet deyin.

Ama sonra I bkz. onu yüz, bkz. ve korku flaş karşısında o, ve içimdeki her şey yerine oturuyor.

Katya ona eziyet etmek için değil. Aşağılayacağı kişi değil. Ellerini sürebileceği biri değil.

O benim.

Ve bana ait olana başkasının dokunmasına izin vermeden önce burayı paramparça edeceğim.

On İkinci Bölüm

MASKENİN ARKASINDAKİ CANAVAR

Katya

"Nikolai," diye nefes alıyorum, kaba elleri gömleğimin altından geçerken sesim çatlıyor. Parmaklarının tenime soğuk dokunuşu bedenimi sarsıyor ama o sadece daha sert bastırıyor, ben onun altında kıvrılırken bacakları benimkileri yerinde sabitliyor.

Hareket edecek yer yok. Nefes alacak yer yok.

Nasırlı avuçları göğüslerimin üzerinde kayıyor ve sonra sertçe çimdikliyor. Sırtım acıdan kamburlaşıyor, donuk bir inilti boğazımdan kaçıyor. Acı içimde dalgalanıyor, keskin ve hızlı, ama bacaklarımın arasındaki ağrıyla, başka bir adamın beni zaten sahiplendiği yerde devam eden zonklamayla karşılaştırılmaz.

Hâlâ bandajın altına bakmaya cesaret edemedim. Onu orada hissedebiliyorum. İçimde yanıyor.

Onun adı.

Bir mülk gibi damgalanmış.

"Ne var, Katya?" Nikolai nefes alıyor, gömleğimi yukarı çekerken sesi alaycı. "Bana biraz eğlence veremez misin?"

Gözleri artık vahşi, kan çanağı ve buğulu. Çılgınlık yüzeyin hemen altında duruyor.

Morarmış ve kullanılmış bedenim zar zor ayakta durabiliyor. Kaslarım her vardiyada çığlık atıyor ama savaşmak için ihtiyacım olan güç orada değil. Verdiğim mücadele parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve o da bunu biliyor.

Ayak bileklerime baskı uyguluyor. Dizlerime. Ağırlığını bir silah gibi kullanıyor.

Panik göğsümü yakıyor.

"Kendini kaybediyorsun," diye fısıldıyorum, ellerimi aramıza sokmaya, onu üzerimden çekmeye çalışıyorum ama faydası yok. Tırnakları gövdemden aşağı iniyor, çiğ derimi sıyrıyor, bandajın kenarını yırtıyor.

Yapıştırıcı yerinden çıkınca irkiliyorum ve acı gözlerimin arkasında bembeyaz parlıyor.

"Esaret bunu yapar," diye tükürüyor, daha yakına eğilerek. Nefesi çürük ve öfke kokuyor. "İnsanları hayvana dönüştürür."

Dünya çok küçük geliyor. Çok gürültülü. Kalbim kaburgalarımın çıkmasına çalışıyormuş gibi çarpıyor.

Gülüyor, umursamadan.

Ve sonra, sadece bir saniyeliğine, bir açıklık buluyorum.

Dirseğimi göğsüne çarpıyorum, darbenin donuk gümbürtüsünü duyuyorum. Tökezliyor, hava ciğerlerini kırık bir homurtuyla terk ederken sertçe nefes veriyor.

Fazla değil. Onu durduracak kadar değil.

Ama belki... onu oyalamaya yeter.

Sadece bir nefes için bile olsa.

Dikkatimin dağıldığı anı değerlendirerek parmaklarımı birbirine kenetledim, yumruklarımı sıktım ve kalan tüm gücümle dizine vurdum.

Mide bulandırıcı bir patlama sesi bodrumda yankılanıyor, ardından Nikolai'nin acı çığlığı geliyor. Beni kavrayışı zayıflıyor, elleri serbest kalmam için yeterince derimi serbest bırakıyor, vücudum parmaklarının arasından kayan duman gibi altından çıkıyor.

Yerde sürünüyorum, ellerim yere sürtünüyor, acı vücudumun her santimini aydınlatıyor. Sesi öfkeli, insanlık dışı bir bağırışla patlarken zincirler arkamda takırdıyor.

Kollarım titriyor, dizlerim altıma çökmekle tehdit ediyor. Nerede benim lanet bıçağım?

"Seni aptal küçük orospu," diye hırlıyor.

"Siktir git," diye tıslıyorum, kendimi daha da sürüklüyorum, her hareketim omurgamı pençeleyen yeni bir acıyı ateşliyor.

Ama fazla uzağa gidemiyorum.

Parmaklar ayak bileğime dolanıyor ve beni geri çekiyor.

Çığlık atıyorum, tırnaklarımla yeri tırmalıyorum, ama vücudu tekrar üzerime tırmanıyor, ağırlığı eziyor, boğuyor. Hava yok. Boşluk yok.

"Şimdi sana gerçekten sahip olmana izin vereceğim," diye tükürüyor, her kelimedenden zehir damlıyor.

Beni sırtüstü yatmaya zorluyor ve eli yüzüme çarparak beni beyaz bir acıyla kör ediyor. Başım dönüyor. Ben yüzüne, ulaşabildiğim her şeye pençe atarken, parmakları bel kemerimin düğümünü karıştırıyor, çekiştiriyor, çekiyor.

Çaresizce altında çırpınıyorum.

"Çekil üstümden!" Çığlık atıyorum, sesim çığ ve kırık. Alnından benimkine ter damlıyor, gözleri çılgınlıkla irileşmiş, insanlıktan eser kalmamış.

"İyi hissettirmiyor mu Katya?" diye alay ediyor, elini kıyafetlerimin arasından bana doğru sertçe bastırıyor. Midem yuvarlanıyor, safra yükselmekle tehdit ediyor.

Nefesi yanağıma çarpıyor, sıcak ve hızlı.

"Çabuk olacak," diye homurdanıyor. "Birkaç dakika işe yarayabilirsin, değil mi-"

Birdenbire gitti.

Ağırlığı bir hareket bulanıklığı içinde bedenimden sökülüp alındı. Nefesim kesiliyor, ciğerlerim nihayet tam bir nefes alırken sıkışıyor. Görüşüm dalgalanıyor.

Nikolai'nin bedeni duvara çarpıyor, kafatası betona çarparken zincirlerin sesi çınılıyor. Bir yığın halinde yere yığılıyor, inliyor, bilinci yerinde değil.

Karşısında elleri titreyen ve Glock'unu sıkıca kavrayan bir adam duruyor. Göğsü sığ patlamalarla inip kalkıyor. Gözleri Nikolai'ye sabitlenmiş, boş ve okunmaz.

Yavaşça doğruluyorum, soğuk zemin beni yere yapıştırıyor. Başımı arkalarındaki kapıyı görece kadar çeviriyorum, açık, geniş, bekliyor.

Bıçağım.

Eşiğin yanında, ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Bileğim.

Artık zincirli değil.

"Ben-" Nikolai başlar, sesi çatlar. Silah sesi sağır edici.

Sözünü bitiremez.

Kurşun kalçasını delip geçiyor ve onu kan donduran bir çığlıkla yere düşürüyor. İki eliyle yarasını tutuyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, bir çocuk gibi hıçkırıyor.

Adam konuşmuyor.

İrkilmiyor.

Bana bakmıyor, açık kapıyı ya da etrafımızda dönen kaosu fark etmiyor.

Sadece silahını

doğrulttu. Bakıyor.

Donmuş bir halde yerde kalıyorum, vücudum kaskatı ve felçli. Kapı tam orada. Bıçağım elimde. Bacaklarım hareket etmem için bağılıyor ama korku onları rehin alıyor.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken dünya kendi ekseninde dönüyor. Başarabilir miyim bilmiyorum ama denemek zorundayım.

Açık kapıya doğru ilerlerken ayağım yanlış yere basıyor.

Ayak bileğim altımda bükülürken acı patlıyor ve beni sert bir şekilde yere çarpıyor. Dizlerim betona çarpıyor, altımda yırtılan derimin sesi kendi çılgılığımla bastırılıyor. Eşiği zar zor geçiyorum, ellerim zemini tırmalıyor, ötesindeki loş koridora uzanıyor.

Hava değişiyor.

Bodrumun bayat çürümesi gitmiş, yerine daha sıcak... daha kuru bir şey gelmiş. Hafif bir ahşap cilası ve deri kokusu. Bir koridor insanlar içindir, mahkûmlar için değil.

Bir an için donup kaldım.

O odaya, Nikolai ile birlikte o kafese geri dönme fikri, bu yeni cehennemde olabilecek her şeyden daha kötü. Titrek bir nefes alırken göğsüm kabarıyor, birkaç santim ötedeki özgürlük kırıntısına tutunmaya çalışıyorum.

Ama onu arkamda hissediyorum.

Yakın değil. Henüz değil. Ama o kadar yakın ki, gölgesi önümdeki zemin boyunca uzanıyor, karanlık ve kalın bir ilmik gibi.

"Eğer beni de vuracaksan," diye fısıldıyorum, arkamı dönmeye zahmet etmeden. "Sadece şu işi bitir."

Cevap gelmedi. Sadece yanımda yere çarpan ağır bir şeyin sesi duyuluyor. Gümbürtü koridorda yankılanıyor, soğuk, metalik ve nihai.

Deri.

Kalın. Yıpranmış. Zincirlerin keskin olduğu yerde yumuşak. Bir tasma.

"Tak şunu," diye emrediyor, sesi buz gibi.

Midem bulanıyor. "Ben-"

Avucunun kıcıma çarpması ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Acı hızla yayılıyor, çiğ ve aşağılayıcı. Bu acıyla ilgili değil, kontrolle ilgili.

"Tak şunu," diye homurdanıyor, eli saçlarımın arasında kıvrılıyor, gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı geriye çekiyor.

Ağzım kapanıyor, öfkem sıkılmış dişlerimin ardına hapsoluyor.

Beni serbest bırakıyor ve parmaklarım tasmanın etrafında titremeye başlamadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Deriyi boynuma dolayarak sıkıyorum, elleri işi devralırken irkiliyorum, hiç sıkmadan

Tereddüt. Zalimce değil, ama her yutkunuşumda hissedeceğim kadar sıkı.

"Kımılta," diye emrediyor, sesi alçak. "Kapı aralığında sonuna kadar çık."

Kendimi sürükleyerek koridora doğru ilerliyorum. Buradaki ışık loş, önümdeki merdivenler sadece en zayıf parıltıyla aydınlanıyor. Arkamda kapı çelik bir iniltiyle kapanıyor ve kilidin ağır ve nihai bir şekilde açıldığını duyuyorum.

Arkama dönüp baktığımda silahını bir kenara koymuş, gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Şehvetle değil. Öfkeyle bile değil.

Sadece hesaplama.

"Şimdi ne olacak?" Gömleğimin önünü ıslatan kanı görünce nefesim tutularak aşağı bakarken sesim acı çıkıyor.

Bandaj gevşemişti. Nikolai'nin ellerinden yırtılmış. Zar zor tutuyor.

Titreyen parmaklarımla yavaşça ve isteksizce sargıyı sıyrıyorum, göreceğim şey için kendimi hazırlıyorum.

Dört harf.

Derimin derinliklerine kazınmış. Hala çiğ. Hala kırmızı.

İlk başta bir anlam ifade etmiyorlar. Onlara bakıyorum, harfler sıralandıkça şaşkınlık yerini dehşete bırakıyor.

E-C-H-O.

Tanıma duygusu bir yük treni gibi içime çarptı.

Onun adı.

İçime kazınmış onun adı. Bir

tehdit değil. Bir uyarı değil.

Lanet olası bir iddia.

"Echo," diye mırıldanıyorum, ağzımdan çıkarken ismin tadını asit gibi alıyorum.

Yüzünü buruşturuyor, zar zor ama duyduğunu belli edecek kadar. Sanki benden gelen bu ses, tüm o soğuk hesaplamanın altındaki bir şeyi huzursuz ediyor.

"Banyoya ihtiyacın var," diye mırıldanıyor. "Bunun olmasının tek yolu dinlemen. Ve uslu durursan."

Dudağım kıvrılıyor. "Yani rehinelikten evcil hayvana mı terfi ettim?" Parmaklarım seğiriyor, tasmayı çekiştiriyorum.

"Bir daha kaçmayacağından emin olmalıyım," diye mırıldanıyor, önümde çömelerek. "Şimdi değil mi?"

Duvardaki kancadan bir kurşun, tasmaıyla uyumlu kalın bir deri ve siyah bir maske alıyor. Kıpırdamadan duruyorum.

Kopçanın kopuşu son. Tasma gerçek.

Elini tasmayla birleştiriyor ve gözlerim açılıyor, nabzım boğazımda atıyor.

"Ayak bileklerin iyileşene kadar," diye ekliyor, ayağa kalkarak. "Bu şekilde hareket edeceğiz."

Maskeyi yüzüme geçiriyor, sesi ve ipi çekerken parmaklarının baskısı dışında her şeyi görmemi engelliyor.

Ve işte böyle, yürüyor. Ben de onu takip ediyorum.

Merdivenlerden yukarı. Her seferinde yavaş, aşağılayıcı bir adım. Bir köpek gibi.

İşaretlenmiş, bağlanmış ve efendisinin pençeleri altında titreyen bir hizmetçi.

On Üçüncü Bölüm

BİZDEN GERİYE NE KALDI?

Katya

Havadaki yoğun buhar, odayı ikinci bir deri gibi kaplıyor. Vanilya kokusu daha derin, erkeksi ve keskin bir şeyle karışıyor. Fayanslara, porselene ve bana yapışıyor.

Su arkamdan akıyor, küveti ağzına kadar dolduruyor, omurgamda düğümlenen gerginlik olmasa ses neredeyse rahatlatıcı. Sert bir şekilde kenarda oturuyorum, kollarımı bacaklarıma sımsıkı sarıyorum, görmezden gelmeye çalışıyorum

Maskenin yüzüme yaptığı nemli baskı ve boğazımı sıkan deri tasma.

Bir süredir hiçbir şey söylemedi.

Ama onu hissedebiliyorum. Ulaşamayacağım bir yerde duruyor. İzliyor.

Düşüncelerim keskin ve kaotik bir şekilde dönüyor. Eğer silahını bulabilseydim, buna bir son verirdim. Onu küvette boğar, köpüklerin hareketsiz kalmasını izlerdim. Kaçardım. Hayatta kalırdım.

Ama nereye sakladığını bilmiyorum.

Ve daha da kötüsü, henüz hareket etmek isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

Sesi sonunda sisi yarıyor. Alçak. Ölçülü. İnatçı. "Maskeyi çıkar."

İrkilmedim. Ona bakmıyorum. Dudaklarım acı bir gülümsemeyle ayrılıyor, kendimi tutamadan bir alay kaçıyor.

"Çıkamazsam silahını bana doğrultacak mısın?" Cevap yok.

Sadece yaklaşan bedeninin sıcaklığı, maskeyi çıkarırken çenemde gezinen parmaklarının yumuşak fırçası, sanki elimde kalan son kontrol parçasını da sıyrıyormuş gibi. Işık tekrar içeri doluyor, çok parlak. Gözlerimi kırıştırıyorum, tam zamanında görüşüm açılıyor ve onu tepemde dikilirken görüyorum.

Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Üstteki iki düğmesi açıktı. Siyah kravatı sağ eline dikkatsizce sarılmış, tutuşundaki gerginliğin altında damarlar esniyor. Belinde silah kılıfı yok. Rozet yok. Hiçbir kısıtlama belirtisi yok.

Sadece Echo.

Sadece arkasındaki kilitli kapı.

Burası geçici bir yer değil.

Yaşanılan bir yer. Kapının yanında keskin takımlar asılı. Tutucuda bir diş fırçası. Burası onun.

"Tutsakları eve götürmezsin," diye mırıldandım. "Burası bir soygun evi değil."

Cevap vermiyor.

Vermek zorunda da değil.

Sessizliği her şeyi anlatıyor.

Tekrar konuştuğunda, bu bir öneri değil.

"Kıyafetlerini çıkar."

Gerildim. Sözcükler bir sıcaklık gibi tenime işliyor. Yüksek sesle değil, zalimce değil, ama kesin. Hareketsiz.

"Sen buradayken bunu yapmayacağım." "Gitmiyorum."
Birbirimize bakıyoruz, kımıldamadan.

"Sen izlerken soyunmayacağım."
Gülümsemesi yavaş ve kibirli.

"Komik. Korku bacaklarını kolayca açmanı sağladı."

Bu sözler beni ürkütmeli. Beni utançtan yakmalı.

Ama onun yerine, ve hava arasında benim Bacaklar
Vardiyalar. Sıcaklık Kıpırdıyor.

İstenmeyen. Hain.

Ondan nefret ediyorum. Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum. "Arkanı dön," diye mırıldanıyorum, gözlerim kısılıyor.

"Hayır," diye cevap veriyor, bir adım daha atarak. "Bunu yapacak kadar dikkatsiz değilim."

Eliyle yakama yapışıyor ve ben karşı koyamadan beni yavaş ve kasıtlı bir şekilde yukarı çekiyor. Bileğimdeki baskı yüzünden bacaklarım titriyor ve içgüdüsel olarak gömleğine uzanıyorum, avuçlarım göğsünün sert duvarına yaslanıyor.

Kalp atışları parmaklarımin altında sabit. Nefesi şakağımı ısıtıyor. Hareket etmiyor. Sadece dağılmamı izliyor.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes alıyorum, kelimeler yorgunluk ve öfkeyle kalınlaşıyor.

Sesi alçalıyor, aynı anda hem yumuşak hem de acımasız.

"Neden burada olduğunu sanıyorsun, Küçük Kelebek? Seni buraya senden hoşlandığım için mi getirdim sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum.

Veremem.

Parmaklarım eşofmanımın bel bandına gidiyor ve yavaşça kalçalarımın aşağı itiyorum. Fısıltıyla düşüyorlar, ayak bileklerimin etrafında toplanıyor ve beni onun önünde yarı çıplak bırakıyorlar.

"Sen de diğerlerinden daha iyi değilsin," diye fısıldıyorum, gömleğimi başımın üzerine kaldırıp arkamı dönüyorum. "Sen sadece kontrolden zevk alan başka bir adamsın."

Ellerini hissetmeden önce arkamda bir sıcaklık yayılıyor.

Kalçalarım ağır ağır iniyorlar, sıcak ve sahiplenici, öne doğru bastırırken parmakları genişçe açılıyor. Göğsü sırtımı okşuyor, sikinin sert çıkıntısı pantolonunun üzerinden kıcımlı sıyrılıyor.

Nefesim kesiliyor. Kalçalarım sıkıştı.

"Bir kurban gibi konuşup duruyorsun," diye homurdanıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor, "ama bacaklarından aşağı damlıyor."

"Hayır, değilim," diye fısıldıyorum, gerçeği bilmeme rağmen. Vücudum bana her şekilde ihanet ediyor.

Aynada bunu görüyorum. Çıplak bedenim onunkiyle aynı hizada, kollarımı göğsüme sarmış saklayabildiğim kadarını saklıyorum. Ama hiçbir şey saklı değil. Ondan değil.

"Yazık," diye mırıldanıyor.

Parmakları aşağı kayıyor, iç çamaşırımın bel bandına kıvrılıyor. Hiç tereddüt etmiyor.

Acımasız bir çekiş.

Dantel kalçalarımın aşağı yırtılıyor, son bir aşağılama gibi ayaklarımın dibinde birikiyor.

Tamamen açığa çıktım.

Sırtım kemerli.

Göğüslerim kabarıyor.

Kıçı, saklamak için hiç çaba sarf etmediği sert uzunluğunu okşuyor.

Bana bir daha dokunmuyor. İtmiyor. Sadece arkamda duruyor, nasıl titrediğimi izliyor.

Kollarım içgüdüsel olarak göğsümün üzerinde çapraz duruyor ama gözlerini her santimimde hissedebiliyorum. Beni damgalıyor.

Sonra emir geliyor, alçak, derin ve kesin. "Kollarını indir."

Sertçe yutkunuyorum, boğazım yakama yapışıyor. Bu bir rica değil.

Bu bir seçim.

Savaşmak.

Ya da teslim

olmak. Hareket

etmiyorum.

Eli omurgamda yavaş ve sahiplenici bir şekilde kayıyor.

"Temizlenmek mi istiyorsun?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak. "O zaman bana neye sahip olduğumu gster."

Elleri bileklerimi bulup yavaş ve sarsılmaz bir kontrolle aşağı indirirken çenem sıkılıyor. Ona karşı koyamıyorum. Yapamam, şimdi olmaz. Dengem bozuluyor ve içgüdüsel olarak dik durmak için gömleğinin kumaşını kavrıyorum, boğazımdaki yakanın baskısı şu anda ne kadar az güce sahip olduğumu sürekli hatırlatıyor.

Avını ölçüp biçen bir yırtıcı gibi etrafımda dönüyor, aramızdaki hava buharla ve daha karanlık, ilkel bir şeyle dolu. Nefeslerim sığ ve düzensiz geliyor, göğsüm bir yükselip bir alçalıyor, elimde kalan haysiyet kırıntılarına tutunmaya çalışıyorum.

"Gözlerini a, Katya," diye emrediyor, sesi alçak, tehlikeli.

Yakamdaki çekiştirme keskin, beni bir adım ne çekiyor. Göğsüne doğru tkezliyorum ve nefesim aceleyle beni terk ediyor. Yavaşça bakışlarını kaldırıyorum, tam gözleri benimkilere yerleşirken gözlerimi açmaya zorluyorum.

Başka tarafa bakmıyor.

Ben de bakmıyorum.

Kavrayışı kalçalarıma kayıyor, beni topraklıyor, sabitliyor. ırılıplak, aıktayım, bakışlarının altında titriyorum, ama tek yaptığı beni orada tutmak, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

En kötüsü de ne?

Bedenimin bana ihanet etmesi için bana dokunmasına gerek yok.

Nabzım arpıyor. Kalçalarım, var olmasına izin vermediğim bir sıcaklıkla ağrıyor.

Aynaya doğru bakıyorum, sadece bir saniyeliğine. Ve gözlerim düşüyor. Haince.

Meraklı.

Nefesim kesiliyor.

Sertleşmiş. Pantolonunu zorluyor, uyarılmışlığının kanıtı acı verici bir şekilde ortada, bu görüntü içimde bir yangın gibi sıcaklık yayıyor.

Başka tarafa bakamıyorum.

Bakışlarını takip ederken çenesindeki gerilim keskinleşiyor.

"Eğer sikime bakmanı isteseydim," diye homurdanıyor Echo, eli yüzümü kavrıyor, parmakları yanaklarımı sıkıyor, "bakmanı söylerdim."

Kavrayışı sert... emredici. Sesi de bir o kadar tehlikeli.

"Çıplaksın," diye nefes alıyor, daha yakına eğilerek. "Dölünün tadına baktım. Hâlâ seni tutmamı istiyormuş gibi gömleğime yapışyorsun. Yaklaştığında iniltilerinin tam olarak hangi perdeden çıktığını biliyorum. Göğüslerini görebiliyorum, meme uçların şimdiden yalvarıyor ve hayatım üzerine bahse girerim ki şu anda kalçalarının arasına uzansam, sırf bana yaptıklarını gördüğün için ıslanırsın."

Kalbim küt küt atıyor. Bacaklarım titriyor. Söylediklerinin gerçekliğinden kaçış yok, ağzından çıkan her kelimedede vücudum nabız gibi atarken tartışmaya yer yok.

Tutuşu hafifliyor, sadece hafifçe.

"Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, Katya," diye homurdanıyor, yere uzanarak. "İstediğin şey için burada değilsin."

Eli, daha önce benden zorla çıkardığı her şey yüzünden ıslanmış ve mahvolmuş iç çamaşırımı, atılmış kumaşı buluyor. Onları avucunun içinde toparlayarak yavaşça kaldırıyor, bir hediye gibi, bir cümle gibi.

"Buradasın çünkü sana işkence edeceğim," diyor, sesi alçalıyor, koyulaşıyor. "Nikolai'nin aldığı şekilde değil. Isaac'in yalvardığı şekilde değil. Hayır, sen farklı bir tür alacaksın."

Parmakları kumaşı dudaklarıma bastırıyor ve tereddüt ediyorum. Sadece bir nefes için.

Ve sonra açıyorum.

İç çamaşırını ağızıma sokuyor, direncimi kırıyor, ta ki kendi utancımın, acımın, saliverilmemin ve aşağılanmamın tadı dilime yapışıp öğürene kadar.

Ona bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim küt küt atıyor. Gözünü kırpmıyor.

Sadece sabit bir elle beni dizlerimin üzerine doğru itiyor ve küvetin kenarına doğru eğiyor. Porselen yüzümün altında ılık, arkamda hala akan su tarafından ısıtılıyor ve havayı kaldırabileceğimden daha fazla buharla dolduruyor.

Sesi bir ustura gibi.

"Bu seni bükten türden bir işkence," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni kırar. Benim dışımda bir şey olduğunu unutturuyor."

Eli kışıma sert ve acımasız bir tokat indiriyor. Acı içimde sekiyor ve çığlık atıyorum, ses kumaş tarafından boğuluyor

Ellerim tutunacak bir şey bulmak için küvetin kenarını tırmalarken ağzımın içinde.

Elinin başka bir darbesi takip ediyor, o kadar sert değil, ama daha yavaş. Daha kasıtlı. Avuç içi sırtımın yaralı derisinde geziniyor ve ürperiyorum.

"Bir dahaki sefere kaçma şansın olduğunda," diye mırıldanıyor, "kaçmak istemeyeceksin."

Parmakları tıkaçımın kenarlarına takılıyor. Harap olmuş iç çamaşırımı ağzımdan çekip dişlerimin arasından geçiriyor. Nefes nefese kalıyorum, oksijen keskin, açgözlü patlamalarla geri dönerken göğsüm kabarıyor.

Onları önemsizmiş gibi bir kenara fırlatıyor.

Sanki ben önemsizmişim gibi.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, ona bakmak için dönüyorum, sesimi zar zor sabit tutabiliyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor. Gözleri yumuşamıyor.

"Suya gir, Katya," diyor soğukkanlılıkla. "Bu gece soru soramayacaksın."

Tereddüt ediyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Vücudum tokattan dolayı hâlâ yanıyor. Boğazım tıkaç yüzünden ağrıyor.

"Senin evcil hayvanın olmayacağım," diye fısıldıyorum, gözlerim kısılıyor.

Eğiliyor, sesi duman gibi dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Göreceğiz."

Ve sonra, daha

keskin..son. "Şimdi gir."

Su usulca etrafımda yuvarlanıyor, vanilya ve tuz kokusu buhara yapışıyor, ben öne eğilip yansımama bakıyorum. Dalgaların içinde bozulmuş, içimdeki her şey gibi parçalanmış. Ama ilk kez, sıcaklık kavurmak yerine yatıştırıyor. Morarmış ve ağrıyan bedenim sonunda rahatlamaya yakın bir şey buluyor. Ayak bileklerimdeki yanma, banyonun ağırlığı altında donuk bir zonklamaya dönüşüyor ve bir an için nefes almama izin veriyorum.

Saçlarımı gereğinden uzun süre kese yapıyorum. İhtiyacı olduğu için değil, çıkmak istemediğim için. Hareket etmek istemiyorum. Büyünün bozulmasını istemiyorum.

Odanın diğer ucunda, Echo bir bacağını diğerinin üzerine atmış oturuyor, elinde *Savaş ve Barış*'ın sayfaları durmadan çevriliyor. Hiç konuşmuyor. Sadece okuyor. Ara sıra yukarı bakıyor.

Aramızdaki sessizlik boğucu.

Kalın ve ikimizin de söylemeyeceği şeylerle dolu.

Onu olması gerekenden daha fazla izliyorum. Aynı fikirde olmadığı bir şey okuduğunda çenesinin esneme şeklini. Başparmağının kitabın kenarına nefes alış verişiyle ritim tutarak vuruşunu.

Belki... belki içinde hâlâ insani bir şeyler vardır.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Fısıldıyorum, sesim ancak suyun üstünde çıkıyor.

Sayfası dönüşün ortasında dondu. Bana hemen bakmıyor. "Sor," diyor sonunda.

"Kaç yaşındasın?"

Kitabı yavaşça kapatıyor, uzun ve düşünceli bir nefes almadan önce tezgâhın üzerine koyuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, okunmuyor.

"Sence kaç yaşındayım?"

Soruyla birlikte bir soru.

Tipik bir soru.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Adam kaçırmanın yasadışı olduğunu bilecek kadar büyüksün."

Dudaklarının kenarında tehlikeli bir şekilde gülümsemeye yakın bir şey titreşiyor. Sıcak değil. Ama gerçek.

Hareket ediyor, sandalyeden kalkıyor ve yavaş, telaşsız adımlarla fayansı geçiyor. Küvetin yanında diz çöktüğünde hareketlerinin sesi duvarlarda yankılanıyor.

"Otuz sekiz," diye cevap veriyor, sesi alçak ve yumuşak. "Arkana yaslan." Kaslarım geriliyor. "Neden?"

"Saçını yapmana yardım edeceğim." Bu beni şaşırttı.

Parmaklarım suyun altında seğiriyor. Tasma hâlâ boynumda, kim olduğunun ve ne yaptığının fiziksel bir hatırlatıcısı olarak duruyor.

"Çıkar şunu," diye fısıldıyorum, bu sefer daha sessiz. "Sadece ben yıkanırken."

Kalkmaya başladı.

Panikle uzanıp elimi bileğine doladım. Parmaklarım sıkıca sarılıyor, kelimeler olmadan yalvarıyor.

"Sonra tekrar takabilirsin," diyorum nefesimi zor tutarak. "Lütfen."

Uzun bir süre bana bakıyor. Çok uzun. Ve sonra, yapıyor.

Tasma boynumdan yumuşak bir çekişle kayıyor, yokluğu hem özgürleştiriyor hem de korkutuyor.

Yavaşça arkama yaslanıyorum, parmakları ıslak saçlarımdan nazikçe geçerken bedenimin sıcaklığın içinde erimesine izin veriyorum. Bu his şaşırtıcı, neredeyse şefkatli. Sabunu pratik bir kolaylıkla işliyor, dokunuşu dikkatli. Metodik.

İlk defa kendimi bir esir gibi hissetmiyorum.

Sadece bir erkek.

"Kaç yaşında olduğumu zaten biliyorsun," diye mırıldanıyorum, ellerimin altında gözlerimi kapatarak.

"Yirmi beş," diyor. "İki buçuk metre. Yüz on kilo. Çileğe alerjin var. Uyurken izlenmekten nefret ediyorsun ama bunu ağzın hafif açık yapıyorsun. Devam edeyim mi?"

Nefesim kesiliyor. Sesi sakın ama kelimeler bir ilmik gibi etrafımı sarıyor.

"Önemli olan her şeyi biliyorum," diye ekliyor.

Saçımdaki sabunu durulamayı bitiriyor, dokunuşu olması gerekenden daha uzun sürüyor. Dikkatle tekrar dik oturmama yardım ediyor, ben yer değiştirirken güçlü bir eliyle sırtımı sabitliyor.

Parmaklarım yanağını okşuyor.

Bir yara izi, silik ama mevcut. Daha iyi düşünemedim başparmağım yumuşakça sıyrıyor.

"Bunu nasıl aldın?" Soruyorum, sesim bir nefes ipliği gibi, geri alınamayacak kadar samimi.

Tüm vücudu hareketsiz

kalıyor. Yumuşaklık

kayboluyor.

"Sanırım işimiz bitti," diyor, sanki onu yakmışım gibi geri çekiliyor.

O an kopuyor.

Aynen böyle.

Yakama uzanıyor ve ben itiraz edemedim tekrar boynuma dolanıyor.
Sıkı sıkı. Tanıdık ve acımasız.

Banyo bitti.

Ellerinin sıcaklığının yerini soğuk bir yokluk aldı.

Ayağa kalkıp sandalyeye doğru yürürken arkasına bakmıyor. Saçlarıma dokunan, nefes almama izin veren adam gitmişti.

Sadece *Echo* kaldı.

Ve maskeyi kaldırıp gözlerimin üzerinden geri kaydırırken, içimde korkudan çok daha kötü bir şeyin kök salmaya başladığını fark ediyorum.

Adamı, canavardan korktuğumdan daha çok özlüyorum.

Bölüm On Dört

ŞEYTANIN ARZULARI

Katya

Maske yavaş, sessiz bir çekişle yüzümden kayıyor ve bir an için gözlerim ışığın hücumuyla yanıyor.

Görüşüm netleştğinde, bakıyorum.

Oda devasa, ay ışığı parmaklıklı bir pencereden içeri süzülüyor ve koyu renkli parke zemin üzerinde uzanıyor. Ortada böyle bir yere ait olmayan bir yatak duruyor, geniş, zarif, kumaşla örtülü

Suluk ışığın altında parıldayan siyah ipek çarşaf. Üstünde bir gölgelik yatağı çerçevesiyor, ince tüller seyredilmesi gereken bir şey için kurulmuş bir sahne gibi aşağı doğru iniyor.

Hava burada daha soğuk, geride bıraktığım banyonun buharından etkilenmemiş.

Titriyorum.

Sarıldığım kumaş Echo'ya ait. Büyük boy elbise gömleği omuzlarımdan sarkıyor, her adımda kalçalarıma sürtünüyor. Boxeri kalçalarıma zar zor tutunuyor, bel bandı düşük, çok düşük. Nemli saçlarım sırtıma yapışıyor, gömleği daha sıkı kavrarken omurgamdan aşağıya soğuk damlalar gönderiyor.

"Beni oraya geri koymayacak mısın?" Sesim sessiz, umut mu yoksa korku mu daha çok renklendiriyor emin değilim.

Echo bana doğru dönüyor, çenesi gergin, sesi çelikten daha keskin. "Nikolai ile oraya geri dönmek istiyor musun?"

Başımı sallamadan önce isimden irkiliyorum.

Tasma eskisinden daha sıkı, ya da belki de yersiz konuştuğumda tenime ne kadar baskı yaptığını şimdi fark ediyorum.

Yatak çok sıcak

görünüyor. Çok davetkâr.

Böyle bir yer için fazla yumuşak, fazla tuzak gibi.

"Yan masada ilaçlar var. Su da var. Al onları. İç. Dinlen," diye talimat veriyor, sesi kısık. "Sabaha kadar yerinde yiyecek olacak. Pencerelem parmaklıklı. Kilometrelerce ötede komşu yok. Kapılar kilitli olacak. Dışarı çıkmaya çalışabilirsin ama enerjini boşa harcamış olursun."

Etrafıma bakınmaya başladığımda elini uzatıyor, yakamı kavırıyor ve sertçe çekiştiriyor. Bedenim öne doğru sendeliyor, beni daha yakına çekerken boğazıma bir nefes takılıyor.

"Şunu görüyor musun?" diye tıslayarak başımı odanın uzak köşesine doğru çeviriyor.

Perde çubuğunun üzerinde, zar zor fark edilebilen kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Bir kamera.

"Seni izliyorum. Her zaman" diyor, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan haberim olur. Burada olmasam bile öğrenirim. Ve itaatsizlikle nasıl başa çıktığımı biliyorsun."

Tutuğu sıkılaşıyor, sonra bırakıyor.

Parmakları gittikten sonra bile kontrolünün izi kalıyor. "Peki ya dinlemezsem?" Fısıldıyorum.

Echo etrafımda dönerken alçak, karanlık bir kahkaha atıyor. "Sonun Isaac gibi mi olsun istiyorsun?" Eli kalkıyor ve parmağı alnımın ortasına sertçe bastırıyor. "Soğuk. Cansız. Tam burada bir delik, güzel küçük yüzünden kan damlıyor?"

Nefesim kesiliyor, bedenim dokunuşunun altında donup kalıyor.

"Yoksa," diye devam ediyor, başını eğerek, "hayatta kalmak için bir şans mı istiyorsun?"

"Gitmeme asla izin vermeyeceksin," diye mırıldanıyorum, nabzım yükseliyor.

"Belki yaparım. Belki de yapmam." Sırıtarak uzaklaşıyor. "Ama seni kıracak tek kişinin Nikolai olmasına izin vermenin eğlencesi ne?"

Sözleri zehir gibi, her biri sarsamadığım bir zincir gibi etrafımda dolanıyor. Yine soğuk, sesi, hareketleri, onunla ilgili her şey keskin ve tehlikeli. Ama kapıya doğru yürürken, gömleğinin eteklerinin altında bir şey görüyorum, sırtının derisini çizen pürüzlü bir şeyin, mürekkep ya da kanın koyu çizgileri.

Sığmıyor.

Zırhın içine işlediği mükemmellikle uyuşmuyor.

"Işık," diye fısıldıyorum, durduramadan kelime dudaklarımdan kayıp gidiyor.

O

n Eli hala kapı kolunda. "Ne oldu?"

u. "Işık olmadan uyuyamıyorum." Gerçek çok savunmasız hissettiriyor, ama yine de söylüyorum. "Sadece birazcık.

Lütfen." Ayağını bir kez yere vuruyor. Etrafa baktı. Sonra alay etti. "Bu benim sorunum değil." Kapı ağır bir gümbürtüyle kapandı.

Ve ben yalnız kaldım.

Tamamen, tamamen yalnız.

Sessizlik uzuyor, o kadar derin ve her şeyi tüketiyor ki kulaklarımda uğulduyor. Kamera köşeden göz kırıyor, izliyor. Bekliyor.

Gözlerim yatağa takılıyor, siyah çarşaflar ay ışığının altında gümüş gibi parlıyor. Yumuşak görünüyorlar. Çok yumuşak.

Bir mahkûm için fazla yumuşak.

Katya Romanov.
Ne halt edeceksin?

Echo

"Kalk ve parla," diye tatlı tatlı söylüyorum, kovayı öne doğru eğerken sesimden sahte bir neşe damlıyor.

Buz gibi su Nikolai'nin vücuduna çarpıyor ve uyluğuna sarılı kanlı gazlı bezi ıslatıyor. Sarsılıyor, yeniden vurulmuş gibi soluk soluğa kalıyor, göğsü yerden yükselirken uzuvları bağlara işe yaramaz bir şekilde tekme atıyor.

Elleri içgüdüsel olarak bacağına giderken boğazından kısık bir inilti kopuyor. Yara dağınık ama ölümcül değil. Bundan emin oldum. Acı ölümden daha faydalıdır.

Ağır ağır soluyor, saçları yüzüne yapışıyor, nefesi düzensiz patlamalar halinde geliyor. Her şeyin çığlığı, göğsündeki çaresizlik, bir çığlığı bastırma şekli, odayı neredeyse elle tutulur bir şeyle dolduruyor.

"Şey..." Sandalyeyi yaklaşıtıyorum ve tembelce içine çöküyorum, bacaklarımı açıyorum, kollarımı dizlerime koyuyorum. "Daha çok iyi geceler."

Cevap vermiyor, sadece karaya vurmuş bir hayvan gibi solumaya devam ediyor, vücudu şu anda hapsoldüğü su birikintisinde kıvranıyor.

Gülümsüyorum, yavaş
ve acımasız. "Peki. Bunu
tekrar deneyelim."

Öne doğru eğilip dirseklerimi kalçalarımaya dayayarak onu bir numune gibi inceliyorum.

"Sen ve ben mi? Bu noktada birbirimizi oldukça iyi tanımaya başladık. Sen beni kızdırdın, ben de karşılığını verdim. Sanırım-" Uzanıp iki parmağımı bandajlı kalçasının kenarına bastırıyorum, "-şimdiye kadar ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorsun."

Attığı çığlık yeri titretiyor ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum. "Müzik."

Sırılsıklam ve titreyerek arkasına yaslanıyor.

"Dimitri Romanov'u nasıl alt edebilirim?"

"Sana söyledim," diye hırılıyor nefesleri arasında.

"Bilmiyorum-" "Sana inanmıyorum."

Yavaşça ayağa kalkarak, çok fazla zamanı olan bir akbaba gibi etrafını sarıyorum.

"Ailen Romanovlarla her zaman yakın olmuştur. Onun kızıyla evlenmek? Bu öylece olmaz. Bu bir strateji. En büyük oğul. Doğuştan tımar edilmiş. Baban sana yazmayacağı şeyler fısıldadı. Gizlilik yemini ettin, sadık köpeği oynadın... ama bedeninin bir çukurda çürürken sadakat neye yarar?"

Dudakları kıvrılıyor. "Katya kadar yararlı olabilirdi." Ben hala.

"Onu öldürdün, değil mi?" diye zorluyor. "Plan buydu, değil mi? Onu kırmak. Kanını akıtmak. Amacına hizmet ettiğinde onu bir kenara atmak?"

Çizmelerimi yere vuruyorum ve ona bakıyorum. "Yapsam fark eder miydi?"

Hiçbir şey söylemedi, ben de üsteledim.

"Babasının ona pek faydası olmuş gibi görünmüyor. Küle, onun anısına sarıldığından daha sıkı sarılan babalar gördüm."

"Anlamıyorsun," diye mırıldanıyor Nikolai, gözleri kararıyor. "Dimitri Katya'dan *korkuyordu*."

Bu dikkatimi çekti.

Görüyor. Acıya rağmen gülümsüyor.

"Neye dönüşebileceğinden korkuyordu. Her şeyi öğrenirse ne yapacağından. Katya her zaman... tehlikeliydi. Geleneksel olmayan. Boğazların kesilmesini izler ve gözünü kırpmazdı. Kokainler sıraya dizildiğinde tepsilerin yanından geçirdi. Cezalar dağıtılırken başını çevirirdi. Hiçbir zaman sistemi kabul etmedi, sadece etrafında dans etti."

"Yumuşak," diye mırıldanıyorum, kelimeyi dilimde test ederek.

"Tüm yanlış yerlerde yumuşak," diye tersliyor Nikolai. "Ve kimsenin ona ihtiyaç duymadığı yerlerde *acımasızdı*. Kız kardeşimi ters konuştuğu için kesti, *kesti*. Pavlov'u kızları çok çalıştırdığı için tehdit etti. Öz kardeşiyle bir yabancıymış gibi savaştı. Peki ya annesine saygısızlık eden adamlar?" Ofluyor. "Gittiler. Sadece... ortadan kayboldular."

Öne doğru eğildi, çenesini sıkı.

"Bir gölge gibi hareket ediyordu. Sessizdi. Hain. Sürekli izliyordu. Söyle bana, böyle bir kadın Dimitri'nin operasyonları hakkındaki gerçeği nasıl öğrenir ve her şeyi yerle bir etmez?"

Yumruklarım kıvrıldı.

"Kırılması gerekiyordu," diye devam ediyor. "Dimitri bunu biliyordu. Isaac biliyordu. Annesi bile biliyordu. Kocasını olarak benim görevim onu hızla tutmaktı. Onu *cahil* tutmak. Onu öldürmek mi? Bu Dimitri için bir rahatlama olurdu. Üzerinden bir yük kalkmış olurdu."

Yüzüm kaymış olmalı, çok az, ama o bunu görüyor.

Ve bu onu güldürüyor.

"Bu gördüğüm şok mu Echo?" diye nefes alıyor, kanlı dişleri parlıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü ilk defa ne hissettiğimi bilmiyorum.

Nikolai devam ediyor, sesi şimdi daha alçak, sanki bıçağı büküyormuş gibi. "En kötüsü de ne? O ölmedi. *Seninle* birlikte. Peki ya bu? Bu onu her şeyden çok korkutuyor."

Yarılmış dudağını yalıyor, çözülmemi izliyor.

"Onun kızı. Onun gölgesi. Her zaman kontrol edebildiği tek şey... şimdi yok. Ve tamamen ulaşamayacağı bir yerde."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum.

"Belki," diye omuz silkiyor. "Ama asla bilemeyeceksin, değil mi?"

Gülümsemesi tamamen diş ve kandan oluşuyor ve bir an için onu gerçekten öldürebileceğimi düşünüyorum.

Ama öldürmedim.

Çünkü şimdi... Hâlâ onun olup olmadığını bilmem *gerekiyor*. Ya da zaten benim.

On Beşinci Bölüm

GÜNAHLAR GÖLGELERDE SAKLANIR

Katya

Durdur şunu.

Karanlık her taraftan bastırırken, bir yastık hırıltılı nefes alış verişlerimin sesini bastırıyor. Günün anıları boğazımı sıkarken, ipek çarşaflar uzuvlarımın etrafında bir bağ gibi bükülüyor, terden sıırsıklam olmuş tenime yapışıyor. Oda çok hareketsiz, çok sessiz. Bu

Her nefesi, her düşüncüyü, onun her amansız yankısını güçlendiren türden bir sessizlik.

Ay ışığı artık zemini süslemiyor.

Kalın, duygusuz bulutların ardına gömülmüş, beni zifiri karanlıkta asılı bırakıyor. Parıltı yok. Yıldızlar yok. Kaçış yok. Sadece soğuk hava, kumaşta kalan kolonyasının hafif kokusu ve her zaman izlediğini bilmenin dayanılmaz ağırlığı.

Yedi gün.

Bu odada tek başına yedi gece, köşede yanıp sönen kamera. Ziyaretçi yok. Kaçış yok. Sadece dahili telefondaki sesi, masanın üzerine bıraktığı haplar ve uykunun bir bedeli olduğunun sessiz bir şekilde anlaşılması.

Bu gece uyku ilaçlarına dokunulmadı.

Göğsüm kabarıyor, bacaklarım dengesiz, yataktan kayıyorum. Ayak bileklerimdeki ağrı artıyor ama haplar en kötüsünü bile hafifletiyor. Kapıya doğru sendeleyerek yürürken çıplak ayaklarım yere basıyor, kapı tokmağı titreyen parmaklarıma karşı buz gibi.

Kilitliydi.

Tanıdık bir küfür dudaklarımdan dökülürken onu sertçe büküyorum. "Hadi," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. "Hadi, hadi... siktir-"

Mücadele ederken kapı açıldı ve öne doğru tökezledim. Doğruca ona çarptım.

Sert kaslar düşüşümü yakaladı. Sıcak eller kollarıma bastırarak beni sabitliyor, tam o sırada kapı keskin, son bir *tıkırtıyla* arkamızdan kapanıyor. Kilit döndü.

O burada.

Ve oda aniden daha küçük geliyor.

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye mırıldanıyor Echo, içtiği karanlık şey her neyse sesi kısık ve boğuk.

"Işık-" Nefesim titriyor. "Sana onsuz uyuyamayacağımı söyledim."

A uğultu kaçışlar onunBoğaz. Değil oldukça Sempatı.

Daha fazla Eğlence gibi.

Anahtarlar metalik bir şangırtıyla komodine çarptı.

Yavaş ve kasıtlı adımlarla yaklaşıyor, ta ki gölgesi aramızdaki boşluğu kaplayana kadar. Sıcaklığı tenimin üzerinde yuvarlanıyor,

Hâlâ bana aitmiş gibi giydiğim gömleğinin ince kumaşı sırılsıklam.

"Buraya gel," dedi.

Bağırarak söylenen bir
emir değil. Fısıldanan bir
söz.

Ayaklarım izinsiz hareket ediyor, onun çekim alanına kapılıyorum.
Aramızdaki hava çatırdıyor, söylenmemiş şeylerle ağırlaşıyor.

Parmakları boynumdaki tokayı okşuyor. Yaka gevşiyor ve düşüyor.
Ama eli gitmiyor. Ensem etrafında kıvrılıyor, başparmağı boğazımın
hassas derisi boyunca yumuşakça okşuyor.

Bu yavaş, kasıtlı dokunuş omurgamdan aşağı bir ürperti
gönderiyor. "Acıyor mu?" Nefesi yanağımı ısıtıyor. "Cildin?"

"Biraz," dudaklarımın arasından kayıp gidiyor, ancak bir nefesten
fazlası.

Viski kokusu üzerine sinmiş.

"Neden buradasın Echo?" Soru zar zor kaçıyor.

"Adımı söylüyorsun," diye mırıldanıyor, sesi derinleşiyor, "sanki bir
anlamı varmış gibi."

Dokunuşu bir saniye çok uzun sürüyor. Sonra
kayboluyor.

Yokluğu temastan daha çok yakıyor.

Başka bir şey söylemeden yatağa doğru ilerliyor, gömleğinin bol
kumaşı altında kasları kıpırdıyor. Kollarını sıvayıp boynunu açıkta
bırakarak yatağın kenarına oturduğunda yatak onun ağırlığının altında
eğiliyor.

Varlığı odaya yayılıyor, yoğun ve baskıcı, karanlıkta bir nabız gibi.

Arkasında, yakası anahtarların yanında
duruyor. Elinin altında.

Ama o da öyle.

Karnımda bir sıcaklık birikiyor, utanç da peşinden kıvrılıyor. Havada
asılı duran bir seçim var, sessizlik ve kopmakla tehdit eden gerilim
arasında asılı.

Anahtar
lar.

Ya da

o.

Güvenli

k.

Ya da ipeğe sarılmış tehlike gibi hissettiren bir şey ve dudaklarında
adımın alçak hırıltısı.

"Derimi kestir," sözcükler zar zor bir fıslıltıyla dökülüyor, acısı hâlâ bedenimde yankılanıyor.

"Öyle yaptım," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve umursamaz, sanki bundan gurur duyuyormuş gibi. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, uyumana yardım etmek için buradayım."

Uyumak.

Neredeyse benden kaçacak olan kahkaha boğazımda düğümleniyor. Dönüp ona bakıyorum, tereddüt içeri sızıyor. "Hâlâ ışık yok."

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Seni uyutmak için ışığa ihtiyacım yok."

Kalçasına vuruyor, daveti açık. Emredici. Bir rica değil.

Bir uyarı.

"Yakalarını çıkar, Kelebek," diyor, her kelimesi tehditle örülü ipek gibi. "Seni saçlarından tutup buraya sürüklememe neden olma. Sen daha o anahtarlara ulaşmadan seni ayaklarımın altına alabilirim. Şimdi, gel."

Durulmayan bir nefes alırken nabzım kulaklarımda uğulduyor. İleriye doğru adım atarken, ayak bileklerimdeki keskin ağrı her hareketimi bir ceza gibi hissettiriyor. Dizlerimi yatağa batırarak yatağa sürünmemde hiçbir saygınlık kalmadı. Bakışlarının ağırlığı içimi yakıyor.

Ona yaslanıyorum.

Teninden yükselen sıcaklığı hissedecek kadar yakın. Altımdaki kalın, sert sikinin tam zonklamaya başladığım yere baskı yaptığını hissedecek kadar yakın.

Temas ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Burun buruna, nefes nefese geliyoruz ama beni öpmüyor. Hayır, sadece izliyor. Çoktan kazanmış gibi izliyor.

Elleri her zaman oraya aitmiş gibi kalçalarımı buluyor, yavaş ve kasıtlı hareketlerle tenimde geziniyor. Sonra, hiçbir şey. Geriye yaslanıyor, elleri uzaklaşıyor, dudaklarında zalim bir sırıtış, daha fazlasına ihtiyaç duyarak orada oturmama izin veriyor.

"Ne yapıyorsun?" Kelimeler ağzımdan tökezleyerek dökülüyor, neredeyse suçluyor ama itiraz edemeyecek kadar nefessiz.

"Hiçbir şey." Sesi sıyıran bir yumuşaklıkta. "Ellerini üzerime koydun. Kucağıma tırmandın. Kendini sikimin üzerine koydun."

Tek yaptığım buraya gelmeni istemektir." Bir oyun.

Bu bir oyun.

Ve ben çoktan kaybettim.

"Sen-" Avucum göğsüne çarpıyor, hayal kırıklığı ve içimde kabaran çok daha karanlık bir şey. Ama hareketi yönlendiren öfke değil, çaresizlik. Çünkü hareket etmek beni ona karşı daha da sertleştiriyor ve sürtünme omurgamdan yukarı doğru spiral çizerek ısı gönderiyor. Nefesim kesiliyor. Onunki değil.

O kendini beğenmiş piç ürkmüyor bile.

Aleti bana karşı zonklıyor, kalın ve amansız, en çok acı çektiğim yerin her santimiyle alay ediyor.

Şimdi bana dokunmuyor. En kötüsü de bu.

Dokunmak zorunda değil.

Burnu burnuma değişiyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş, sanki içimden geçen her kirli düşünceyi okuyor.

"Ben ne, Katya?" diye mırıldanıyor, sesi günaha batmış. "Söyle. Boğulduğunu duymak istiyorum."

Ve Tanrı yardımcım olsun, neredeyse yapıyorum. "Bana dokunabilir misin?"

Kelimeler bir günah gibi döküldü, yumuşak ve umursamaz. Yutmam gereken bir fısıltı.

Sessizliği uzuyor, kalın ve bilerek. Sonra, nihayet, elleri üzerimde.

Kaba avuç içleri kalçalarımın yukarı kayıyor, nasırlı parmaklar derimi santim santim ele geçiriyor ve bana dokunduğu anda içimde derinlerde bir şey tutuşuyor. Bir kıvılcım değil. Bir titreşim değil. Lanet bir alev. Karnımı yalıyor, bacaklarımın arasına iniyor, ağrıyı görmezden gelmek imkansız hale gelene kadar yayılıyor.

Bunu durdurmalıyım.

Bunu durdurabilirim.

O sarhoş. Anahtarlar orada. Kaçabilirim. Nasıl dövüşüleceğini biliyorum. Onun iki katı büyüklüğündeki adamları dize getirdim.

Ama ben hareket etmiyorum.

Sadece
yanıyorum.

"Seni uyutacağımı başka nasıl düşünebilirdin ki?" diye mırıldanıyor, sesi alçak ve günahkâr, sanki kazandığını zaten biliyormuş gibi.

Parmakları boxerımın kemerine takıldığında, düşünmeden kalçalarımı kaldırıyorum. Direniş yok. Tereddüt yok. Yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, tadını çıkarıyor, pamuğu bir ritüelmiş gibi titreyen kalçalarımın üzerinde sürüklüyor. Yere değdiklerinde, beklentiden sıırıslam olmuşum bile.

Yatağa doğru geri çekiliyor ama hareketlerinde boş bir şey yok. Kasıtlı, hesaplı ve sahiplenici.

Ve sonra beni de yanına çekiyor.

Kalçalarımı sıkıca kavriyor, beni göğsüne doğru çekerken neredeyse morartıyor, beni tam istediği yere yerleştiriyor, yüzünün üzerinde duruyorum, dizleri başının iki yanına yayılıyor. Nefesinin sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum ve sanki vücudumdaki her sinir uyanıyor.

Daha orama dokunmadı bile ama ben şimdiden dağılmaya başladım.

Parmaklarım saçlarını buluyor, beni gerçekliğe bağlayan tek şeymiş gibi vahşi buklelerine dolanıyor. Ama uzaklaşmaya, bunu yavaşlatmaya çalıştığım anda hırlıyor. Alçak ve ilkel bir ses, tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde titreşiyor.

"Şimdi kaçmıyorsun," diye mırıldanıyor bana karşı, dudakları tenimi okşuyor. "Sana dokunmamı istedikten sonra olmaz."

Parmakları kalçalarımın derinliklerine giriyor, beni daha geniş açıyor, yerime kilitliyor. Ağzı o kadar yakın ki, temas etmeden hemen önce dilinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Ve sonra beni yalıyor.

Yavaş yavaş. İşkence edercesine. Sahipleniyor.

Başım geriye düşerken boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor, utancımın her zerresi ağzının sıcaklığı altında boğuluyor. Alay etmiyor. Beni rahatlatmıyor.

Yutuyor.

Dili beni açlıktan ölüyormuş gibi açıyor, sanki bu onun hem ödülü hem de cezasıymış gibi. Her fiskesi, dilinin her kıvrımı damarlarımda şimşekler çaktırıyor. Kalçalarım izinsiz yuvarlanıyor, daha fazlasını kovalıyor, daha derine ihtiyaç duyuyor.

"Kahretsin," diye soluyorum, bana karşı inlerken saçlarını kavrayışım sıkılaşıyor, ses içime titreşimler gönderiyor.

"Tadın günah gibi," diye homurdanıyor, beni tekrar yalıyor. "Sanki mahvolmak istiyormuşsun gibi."

Belki de istiyorumdur.

Belki de zaten öyleyim.

Çünkü neden kaçmak istediğimi hatırlayamıyorum. "Ben söyledüğimde işin biter."

Uyarı dudaklarından duman gibi kıvrılıyor, tenime batıyor ve kalbimin öyle şiddetli çarpmasına neden oluyor ki yemin ederim hissedebiliyor. Kalçalarımı kavrayıp beni yüzüne daha sert bastırdığında konuşacak, düşünecek yer kalmıyor.

İçimden keskin ve gırtlaktan gelen bir nefes kopuyor.

Ağzının sıcaklığı içime çöküyor ve aniden duyumdan başka bir şey değilim. Burnu kıvrımlarımın arasına gömülmüş, dili acımasız bir hassasiyetle hareket ediyor, kaygan, güçlü, yıkıcı. Yavaşça girmiyor. Saldırıyor.

Dilinin her darbesi kasıtlı. Her emme, her bastırma, beni mahvetmek için sessiz bir söz.

Sanki önemli olan tek şey benmişim gibi her santimetremi yalıyor. Sanki hayatı boyunca beni tatmak için beklemiş ve şimdi tattığına göre asla bırakmayacakmış gibi.

Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, gıcırıyor, sallanıyor, ağzıyla içimden çıkardığı yüksekliğin peşinden koşuyor. Islak, müstehcen sesler odayı dolduruyor, sessizlikte günah gibi yankılanıyor. Dili giriş yerim boyunca kayıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor ve dudakları klitorisimin etrafına sertçe yaklaştığı anda haykırıyorum.

Bu sefer daha yüksek sesle. Utanmaz.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, o kadar sert çekiştiriyorum ki acıttığını biliyorum ama sanki hoşuna gidiyormuş gibi inliyor bana karşı. Titreşim içimde şimşek gibi çakıyor. Öne doğru eğilip yatak başlığına tutunurken, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarken kendi saçlarım sırtımın küçük kısmını okşuyor.

Onun kokusuna. Tadına. Onun kontrolü.

Hissedebildiğim tek şey bu. Kahretsin, ne yapıyorum ben?

O böyle savunmasız. Teşhir ediliyor. Sarhoş.

Ve hala kontrol tamamen onda.

Çünkü duramıyorum.

Isı, kopana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor ve koptuğunda, ağzını bir dalga gibi kırıyorum. Sarsılıyorum. Kıvranıyorum. Sertçe boşalıyorum.

Ama o durmuyor.

Devam ediyor, ben titreyip sıırıslıklam olana kadar, döllerim yüzünü, çenesini, ağzını kaplayana kadar, utanmaya yer kalmayana kadar orgazmımın her son dalgasını sürüklüyor.

Sadece zevk.

Sadece onun

adı.

Ben haykırdıkça, ben çözöldükçe, o kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, dili kutsal bir şeyin sunağında ziyafet çeken bir adam gibi beni temizlerken beni tutuyor.

Bu nazik değil. Yumuşak değil. Bu tapınma. Ve ben ona izin verdim.

Çünkü hiç böyle yutulmamıştım.

Hiç bu kadar tatlı bir şekilde mahvolmamıştım. Hiçbir şeyi daha fazla istememişim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyor, beni kucağında bırakmayı reddettiği bir taht gibi tutuyor. Döllerim yüzünde, dudaklarında, çenesinde ve elmacık kemiklerinde parlıyor, penceredeki parmaklıkların arasından ay ışığının gümüş parıltısını gūnahtan yapılmış bir taç gibi yakalıyor.

Ve lanet olsun, bunu gururla takıyor.

Bir elini saçlarıma sokarak beni keskin bir çekişle kendine yaklaştıyor ve boğazımdan bir nefes çıkmasına neden oluyor. Gözlerindeki bakış mutlak.

Talep içimi sıcak bir bıçak gibi kesiyor.

Serbest bırakılmam, dağınıklığım, onun mükemmel, harap yüz hatlarında parlıyor ve yine de silmiyor. Bunu yapmamı *istiyor*. Bana *ihtiyacı var*.

Ben de yapıyorum. Sorgusuz sualsiz. Utanmadan.

İtaat ve saplantının sınırında titreyen bir nefesle eğiliyorum, dilim çenesinin keskin çizgisi boyunca yavaş ve ağır bir şekilde sürükleniyor, tenine bulaşmış kendi uyarılmamın çiğ, sıcak tadını tadıyorum. Dilimi kaplıyor, tatlı ve elektrikli, hiçbir yere gitmeyen, sadece derinleşen bir ısıyı köröklüyor.

Her nefes, her yalama teslimiyet gibi geliyor.

Yanakları. Burnu. Dudakları. Onu bir ritüel, bir tapınma gibi temizliyorum ve hastalıklı, çarpık bir şekilde *öyle*. Beni boşalttı ve şimdi ağzımdaki her izinin gitmesini istiyor. Ben de dilimi burnunun üzerinde gezdiriyorum, sanki açlıktan ölüyormuşum gibi, onun dışında her şeyin var olduğunu unutmuşum gibi her damlayı yalayıp yutuyorum.

Kalçalarım hareket etmeye başlıyor, altımda zonklayan kalın sertliğin üzerinde yavaş, umutsuzca yuvarlanıyorum. Hala ıslak olduğum, hala titrediğim, hala daha fazlası için can attığım yere doğru bastırıyor.

Elleri belime giriyor, beni morartıcı bir güçle kavıyor, beni orada tutuyor, altımdakiyle alay ediyor ama bana hiçbir şey vermiyor.

Gerginlik. Büyüklüğü. Onun içimde olduğunu düşünmek bile *Korkunç*.

Akıl almaz.

Yine de istiyorum.

Beni ikiye ayırdığını hissetmek istiyorum.

Ben onun etrafında yeniden parçalanırken boğazıma doğru inlediğini duymak istiyorum.

Ben onu yalamaya devam ederken hiçbir şey söylemiyor, sanki dilimin her darbesinde daha derine indiğimi biliyor. Sanki bana kendimi onun üzerinde yavaşça, isteyerek, çaresizce mahvetmeme yetecek kadar veriyor.

Ve henüz beni sikmedi bile.

Yüzündeki son damlayı da yalamayı bitirdiğimde hiç konuşmuyor. Övgüde bulunmuyor. Yumuşaklık teklif etmiyor.

Sadece beni arkaya yatırdı.

Omurgam şilte ile buluşuyor, terden kayganlaşmış tenime karşı serin ve sonra eli bacaklarımın arasında, *yine*, sanki bu gece onun için zaten bir kez parçalanmamışım gibi.

İki parmağı sıfır dirençle içeri kayıyor.

Germe ani, parmak boğumu derinliğinde ve acımasız bir hassasiyetle gerçekleşiyor. Parmaklarını sertçe, acımasızca, sanki *yapabileceğini* kanıtlamak için benden bir orgazm daha çıkarmaya çalışıyormuş gibi pompalarken bedenim sarsılıyor, boğazıma bir çığlık takılıyor.

Nefesler aramızdaki havayı dolduruyor, keskin ve düzensiz. Bir şeye, *herhangi bir şeye* uzanırken dudağım titriyor ama sadece o var. Sadece iffetsiz,

Her acımasız itişinde kayganlığımın ıslak sesi elini kaplıyor.

O kadar sırlıslıklamım ki istese *tüm* elini sığdırabilir. Sadece bu düşünce bile karnıma bir sıcaklık gönderiyor ve akıl sağlığımı bir ilmik gibi sıkıyor.

"Gitmeyeceksin," diye fısıldıyor tenime, sesi şiddete batırılmış bir dua gibi.

Sonra üçüncü bir parmağı içeri kayıyor ve beni daha da genişletiyor.

"Gitmeyeceksin," diye devam ediyor kulağımın kabuğunu ısırarak, "çünkü gitmek *istemeyeceksin*."

İçimden çıkan inilti kısmen inkâr, kısmen teslimiyet.

"Yanılıyorsun," diye nefes nefese kalıyorum, vücudum daha fazlası için yalvarırcasına onun dokunuşuna doğru yükselirken bile.

Boğazında karanlık bir kahkaha gümbürdüyor.

"Göreceğiz," diye mırıldanıyor Echo, dişleri iz bırakacak kadar sert bir şekilde derime batmadan önce dilini yavaş ve kasıtlı bir şekilde boynumun s ü t u n u n d a gezdiriyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve sonra aynı anda parmaklarını içimden çekiyor.

Çok erken. Çok zalimce.

Kaybın acısıyla inliyorum, tüm sinirlerim hala havai fişek gibi yanıyor. Ve sonra, izliyorum.

Elini ağzına götürmesini, tembel bir sırtışla parmaklarındaki tadımı yalamasını ve sanki az önce onun için parçalanmamışım gibi yataktan uzaklaşmasını *izliyorum*. Sanki hâlâ titremiyormuşum gibi. Hala açılmışım gibi. Hala ihtiyacım var.

"Beni öldürebilirdin," diyorum, loş sessizlikte sesim çatlıyor. "Beni boğabilirdin. Beni buraya kilitleyip yok edebilirdin."

"Ama yapmadın, Echo. Neden?"

Kapı aralığında duraklıyor, parmakları hâlâ benim kayganlığımın parlıyor.

"Beni boğabilirdin. Nikolai'ye yaptığın gibi beni de vurabilirdin. Beni hiçbir şeysiz bırakabilirdin." Sertçe yutkunuyorum, sesimdeki törpüden nefret ediyorum. "Ama bunun yerine... buraya geldin ve boşalana kadar bir fahişe gibi yüzüne binmeme izin verdin."

Kelimeler karanlıkta ağır ağır asılı

kalıyor. Cevap vermiyor.

Sadece kapıyı arkasından kapatıyor, beni sessizlik içinde bırakıyor, dokunuşunun yankısı hala içimde titreşiyor.

Ancak mandalın klik sesi duyulduğunda bedenim sonunda teslim oluyor.

Gözlerim kapandı. Sığ nefes alıyorum. Ve bu sefer uyuyorum.

On Altıncı Bölüm

ÖZEL MÜLK

Echo

Lanet olası aptal.

Hayır, aptaldan da beter.

Zayıflatıcı.

Ne düşünüyordum ki ben?

O haklıydı. Ona işkence etmeliydim. Onu karanlıkta tutmalıydim,
Nikolai'nin altında kilitli ve kırık, tam Romanov'un

pisliğe ait. Birakalım içinden çıktığı pislikte çürüsün, ona ne olduğunu hatırlatalım.

Ama yine de buradayım.

Onu dışarı çıkardım. Benim havamı solumasına izin verdim. Benim çarşaflarımda uyusun. Benim suyumda yıkansın. Buraya aitmiş gibi ona benim kıyafetlerimi giydirdim. Sanki ihanete batmış bir soydan gelmemiş gibi.

Benim neyim var böyle?

Nikolai'nin hikâyesinin bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemem. Bunu biliyorum.

Ama o?

Hay

sikeyim.

Tadı nasıldı, Tanrım, tadı nasıldı. Tatlı, günah ve teslimiyet gibi. Ben onu yalayarak temizlerken bana bakışı, sanki bunun için yaratılmış gibi kucağıma kıvrılışı, sanki bana sürünerek geri dönmeyi bekliyormuş gibi. Gözlerinde hiç korku yoktu. Tereddüt yoktu.

Bana gelmişti.

Bana ihtiyacı vardı.

Kalçalarını açmış, parmaklarını saçlarıma dolamıştı, sanki durmama izin vermektense ölmeyi tercih eder gibiydi. Kalçaları ağzıma sürtünüyor, beni kullanıyor, dilimin üzerinde paramparça olana kadar bana biniyordu. Ve her şey bittiğinde, döller hâlâ yüzüme damlarken, sanki ona aitmiş gibi yalayarak temizledi. Sanki beni gururlandırmak için pisliğini diline bulaştırmak istiyordu.

Utanma yoktu. Sadece sıcaklık. Açlık. Çaresizlik. Ve durmalıydım. Çekip gitmeliydim.

Ama yapmadım.

Çünkü istemedim.

Onu mahvetmek istedim.

Kendimi amının o kadar derinlerine gömmek istiyordum ki, nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmeyecekti. Onu parçalara ayırdığımda ismimi haykırmasını duymak istiyordum. Etrafımda kanlar içinde kalmasını, ağlayıp yalvarmasını ve yine de acıya minnettarmış gibi çözülmesini istiyordum.

En iğrenç fantezilerimi. En kötü, en iğrenç arzularımı. Onu kırmak istedim.

Kaçmalıydı. Eline geçen ilk fırsatı değerlendirip karanlıkta kaybolmalıydı.

Ama kaçmadı.

Kaldı.

Neden?

Neden kaçmadı?

Bu soru bütün gece kafamın içini tırmaladı. Neden kaçmadı?

Tasmayı çıkarmıştım. Anahtarlar oradaydı. Zincir yok, tehdit yok. Ondan ve kapıdan başka bir şey yoktu. Ona gitmesi için her sebebi, her fırsatı verdim ama o yine de kaldı.

Ve hayatım boyunca, nedenini anlayamadım.

Bu yerde hiç rahatlık yok. İçimde yumuşaklık yok. Tasmanın kimde olduğunu ona hatırlatmaktan başka bir şey yapmadım. Onu kullanmaktan, test etmekten, sınıra yaklaştırmaktan başka bir şey yapmadım.

Dün gecenin bir test olması gerekiyordu.

Kafes açıldığında ne yapacağını görmenin bir yolu.

Ama şimdi, saatler sonra, sabahın donuk, akşamdan kalma sisinde, gerçek sorun çürümüş gibi yerleşiyor: Ne cevap istediğimi bile bilmiyorum.

Kaçsaydı tatmin olur muydum?

Yapabileceğini kanıtladığı için onu cezalandırmak için peşine düşer miydim?

Yoksa içimin derinliklerinde, hastalıklı, çarpık bir köşede kalmasını mı umuyordum? Kalmak istemesini mi?

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Kahvemden uzun, acı bir yudum alıp boğazımı yakmasına izin veriyorum. Bunun bir faydası olmadı. Kafam hala dün gecedен, onun tadından, seslerinden, vücudunun daha önce de yapmış gibi benimkine doğru hareket etmesinden dolayı bulanık. Sanki öyle olması gerekiyormuş gibi.

Normalde izin yapmam. İş rutindir. Yapı. Kontrol. Ama o ofise girip Roman'ın sorgulayıcı konuşmalarından birini dinlemek, içim dışıma çıkmıyormuş gibi davranmak fikri?

Her yeri ateşe vermeyi tercih ederim.

Ev çok sessiz.

Katya'nın kapısı kapalı duruyor. Ne bir ses, ne bir hareket, ne de bir nefes duyabiliyorum. Sessizlik, benzine batırılmış pamuk gibi kulaklarıma baskı yapıyor, boğucu ve tutuşmaya hazır.

Her perde çekilmiş, her pencere kapatılmış. Bu ev izole etmek, bir şeyleri içeride tutmak için tasarlanmış. Burada, medeniyetten kilometrelerce uzakta, ağaçlarla ve sık ormanla çevrili, kaçsa bile fazla uzaklaşamaz. Bilmediği ormanda yürüyerek iki mil. Telefon yok. Araba yok. Çığlığını duyacak kimse yok.

En kötüsü de ne?

Bunu biliyordu.

Ama yine de kaldı.

Ayağım fayans zemine vuruyor, yavaş, tedirgin bir ritim. Hatayı göğsümde oluşmadan, boğazımdan yukarı yükselip dişlerimi geçmeden önce hissedebiliyorum.

Bakışlarım onun için hazırladığım, dokunulmamış tabağa kayıyor. Artık soğuk.

Anlamsız.

Aptalca bir jest.

Yine de içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

Bunu neden yaptım ki?

"Siktir," diye tıslıyorum nefesimin altında, bir elimi yüzümde gezdiriyorum. O artık duvarlarımda, kafamın içinde. Lanet olası kan dolaşımda. Ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

Kapısına doğru ilerliyorum, kilidi yumuşak bir klik sesiyle kaydırarak açıyorum ve diğer taraftaki kızı görüyorum.

İfadesi şaşkınlıkla bulanık, dudakları hafifçe ayrılmış, gözleri bir sonraki darbeyi, bir sonraki emri bekliyormuş gibi mutfığa doğru kayıyor. Güven değil. Sıcaklık değil.

Bakışlarını ona getirmek üzere olduğum yemek tabağına doğru takip ediyorum. Tezgahın üzerinde, dokunulmadan duruyordu. Artık yapmaya hakkım olduğundan emin olmadığım sessiz bir adak. Tek kelime etmeden tabağı orada bırakıp geri çekiliyorum ve onun dikkatle odadan çıkışını izliyorum.

Eşiği geçtiğinde tabağı ona doğru itiyorum. Çenem gerildi.

Onu dün geceki haliyle görmemek imkansız.

Dizlerinin üstünde.

Kucağımda.

Nefes nefese, harap ve benim.

Ama şimdi, şimdi temkinli, kontrollü, tabağı ısıracakmış gibi inceliyor.

Gözleri kaplara, çatala, bıçağa kayıyor, sanki hesap yapıyor, sanki bunun başka bir test mi yoksa bir tuzak mı olduğunu bilmiyor. Tereddüt ediyor, parmakları metali okşuyor. Sonsuzluk gibi gelen birkaç saniyenin ardından nihayet çatalı eline alıyor.

Tek kelime etmeden mutfak adasına oturuyor ve yemeye başlıyor.

Her hareketini izliyorum. Her yutkunuşunu.

"Bu doğru mu?" diye soruyorum. Sesim alçak, adını koyamadığım bir şeyin ağırlığıyla. "Ailenin işi hakkında ne hissediyorsun?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, solgun teni yanaklarına yavaşça yayılan bir kızarıklıkla renkleniyor. Utanç mı? Kızgınlık mı? Suçluluk mu?

"Nikolai sana ne söyledi?" diye karşı çıkıyor, elinin içine eğilerek umursamaz bir tavır takınıyor.

Ama ben ondaki değişimi görüyorum. Duvarlarındaki bir şey çatlıyor, sadece birazcık.

Şu anda, bu şekilde, Noah'ın yazdığı katili göremiyorum. Çelik ve kandan oyulmuş Romanov varisini görmüyorum. Sadece onu görüyorum.

"Dimitri'nin ne yaptığını biliyor musun?"

Tabağı kenara iterken dudaklarından acı bir kahkaha kaçıyor, iştahı duman gibi kayboluyor.

"Babam yalan söyler. Öldürür. Manipüle eder. Kan, başarısının her santimetresine giden yolu açtı," diye mırıldanıyor. "Onun için öldürdüm. Kendimi onun vizyonuna sattım. Uyuşturucu, güç, neye ihtiyacı varsa onu kullandım. Çıplak elleriyle dövdüğü bir silahtım."

Sesi mesafeli. Kopuk. Söylediği şeyler için fazla sakin.

"Ama sen körü körüne takip etmedin."

Gözleri benimkilere kayıyor ve ilk kez sesi yumuşuyor.

"Her zaman değil. Onun görmediğini ben gördüm. Çatlakları gördüm. Yozlaşmayı. Müttefik dediği insanların canavar olduğu ortaya çıktığında, onları korumadım. Onları ortadan kaldırdım."

Çenesi gerildi. "Bu beni kendi evimde düşman yaptı. Pavlov'un cezaları daha da kötüleşti. Babamın elleri zincire dönüştü."

Bir sessizlik çöküyor, kalın ve boğucu.

"Çocuklar," diyorum kendimi durduramadan.

Kıpırdamıyor.

Yüzündeki sıcaklık azalıyor. "Hangi çocuklar?" Kelimeler dudaklarından düzensiz dökülüyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Suçluluk duygusu karıncalar gibi derimin altında geziniyor. Bunu söylemek istememiştim. O şekilde değil. Şimdi değil.

"Bu bir oyun," diye mırıldandım, çenemi sıkarak. "Ve ben kaybediyorum."

Ayağa kalkarken sandalyesi sertçe sürtünüyor. Hızlı hareket ediyor. Beklediğimden daha hızlı.

Döndüğümde elinin gümüş ve parlak bir şeye sarılı olduğunu görüyorum.

Bir bıçak.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye tükürüyor, bıçağı aramızda kaldırırken elinde titriyor. Gözleri vahşi, hesapçı değil. Paniklemişti.

İrkilmiyorum. Ona bakıyorum.

Numara yapmıyor.

Bu bir rol değil.

Bıçak elinde titriyor, zayıf olduğu için değil, sarsıldığı için. Gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyor. Ve yüzleşmeye hazır olmadığı bir şeyi yırttım.

"Bırak onu Katya," diyorum, sesim düz ama soğuk değil. "Bana zarar vermeyeceksin."

Dudakları titriyor. "Cevaplara ihtiyacım var." "Bu şekilde değil."

Kızarması derinleşiyor. Hayal kırıklığı kısıtlamalarını yakıyor.

Ensesini kavrayan parmaklarım saçlarının sıcaklığına doğru kayıyor ve onu sabit tutuyor. Nefesi kesiliyor. Nabızı avuçlarımın altında çarpıyor. Bileğini kavriyorum, bıçağın keskin bir çınlamayla fayansa düşmesine neden olacak kadar sert sıkıyorum.

Onu daha yakına çekerken, teninden yayılan öfkeyi hissediyorum.

Ama altında? Kafa
karışıklığı.
Korku

İhtiyaç

"Bugünlük bu kadar soru yeter," diye tıslıyorum, dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor.

Nefes alış veriş kesiliyor.

"Belki de odana dönme vaktin gelmiştir."

Ve bu sefer, onu koridora doğru yönlendirdiğimde, bana karşı koymuyor.

Beni takip etti.

Çenesi bir uyarı gibi geriliyor, gözleri keskin ve okunmaz. Sonra, tek kelime etmeden, serbest eli hareket ediyor.

Soğuk parmak uçları bel kemerimin kenarını sıyrıyor, narin ama kasıtlı, dokunuşunun buz gibi izi derimin hemen altındaki ilkel bir şeyi ateşliyor. Kaslarım geriliyor, parmakları kumaşın hemen altından kayarken etrafımızdaki hava duruluyor, alay ediyor, test ediyor... tehdit ediyor.

Onu durdurmalıyım. Onu durdurmak istiyorum. Ama durduramıyorum.

Çünkü kalbim şimdiden kaburgalarımın çarpıyor, kan öyle bir akıyor ki mantığımı bastırıyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı anında artıyor, ısı nabız gibi atıyor, kan yoğunlaşıyor, belimin altındaki her şey daha fazlasını talep ediyor.

Sonra bileğini geri çekiyor.

Midem sıkışıyor, nefesim kesiliyor.

Daralmış gözleri bir meydan okuma, bir cüret gibi benimkilere kilitleniyor ve sonra batıyor. Önümde dizlerinin üzerine çökene kadar yavaş, hesaplanmış bir hareket.

Boğazım kuruyor.

Her iki eli de kemerimin kenarını kavıyor, parmak eklemleri gerginlikten solmuş, parmakları kumaşa sahipmiş gibi kıvrılıyor.

"Katya-" Sesim kısık, gergin. Kızgın değil, ama çaresiz.

Onu durdurmak için hamle yaptığımda hızla saldırıyor, dişlerini elimin etine sertçe geçiriyor.

İrkildim, sersemledim, arkasında bıraktığı hilal şeklindeki girintilere baktım. Ağzı. Isırığı. Hâlâ karıncalanıyor, yanıyor, iz bırakıyor.

Hay sikeyim.

Kemerimi yavaşça, acı verici bir hassasiyetle çekiştiriyor, metal aramızdaki sessizlikte şingirdiyor. Her hareketi baştan çıkarmaya yönelik bir tehdit, her saniye akıl sağlığımı uçurumun kenarına sürüklüyor. Bacaklarımın arasındaki kan akışı ağrıdan baskıya dönüşüyor, kalın, nabız gibi atıyor ve saklanması imkânsız.

Pantolonumdaki gerginlik artık görülebiliyor, inkar edilemez, bakışlarının ağırlığı altında seğiriyor.

Ama yine de hiçbir

şey söylemiyorum.

Söyleyemiyorum.

Çünkü parmakları şimdi fermuarımda, onu işkence edercesine santim santim aşağı çekiyor. Ses sağır edici.

Parmak eklemleri boxer'ımdaki çıkıntıya değiyor ve tüm bedenim sarsılıyor, dokunuşu en sert yerimin üzerinde hayalet gibi dolaşırken ısı alevleniyor.

Ellerim sanki beni ayakta tutan tek şeymiş gibi adanın kenarını kavıyor. Mermer avuçlarımın altında serin, diğer her yeri saran ateşin aksine.

Katya konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok. Sessizliği beni yutuyor.

Ben de ona izin veriyorum.

Çünkü şu anda, o dizlerinin üzerindeyken ve gözlerindeki o bakışla, kendimi hiç bu kadar sahiplenilmiş hissetmemiştim.

Sonra, sıcak.

O kadar sıcak ki günahkârlık sınırında, dudakları a l e t i m i n dibine bastırıyor, yumuşak ve yavaş, sanki ona tapıyormuş gibi uzunluğum boyunca öpüyor. Soğuk parmaklarıyla ağzının sıcaklığı arasındaki tezat dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Dudaklarıyla izini sürdüğü her santim içimdeki sarmalı sıkılaştırıyor.

Elim saçlarını buluyor, aşağı bakarken o ipeksi telleri kıvırıyor.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, geniş ve vahşi ve ondan ne kadar çok şey sakladığımı gördüğü anda, o kirpiklerin arkasında bir şey, şok, huşu, hatta belki de meydan okuma parlıyor.

Evet, tamam Katya. Bakalım bu sessizlik ne kadar sürecek.

Başparmaklarımı boxer'larıma geçirip yavaş ve kasıtlı bir şekilde aşağıya çekiyorum ve sikimin tam yüzünün önünde serbest kalmasına izin veriyorum. Nefesi kesiliyor, sesi neredeyse algılanamıyor ama ben duyuyorum. Hissediyorum.

Yumruğum saçlarında daha sıkı kıvrılıyor, başını yeterince geriye çekiyor, böylece kendimi onun önünde okşayabiliyorum. Uzun, yavaş pompalıyor, gözlerimi onunkilere kilitlerken başparmağımla ucuyla alay ediyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı kayıyor, sanki orada benim ağırlığımı hayal ediyor.

Ve lanet olsun, ben de öyle.

Dizlerinin üzerinde duruyor, elleri kalçalarımın geziniyor, günah kadar yavaş. Arkalarını kavıyor, sanki çözülmek üzere olduğunu zaten biliyormuş gibi kendini topraklıyor.

İnliyorum, ses çığ, kırık, tüm resmi çekerken, Katya, dizlerinin üzerinde, ağzı açık, bakışları dünyadaki tek lanet olası şeymiş gibi sikime kilitlenmiş.

Öne doğru eğildiğinde tükürüğü parlıyor, ağzından ucuma doğru bir iz kayıyor. Diliyle yavaşça ve işkence edercesine yayıyor, uzun, ıslak bir çizgi halinde şaftımdan aşağı sürüklüyor.

Kavrayışım sıkılaşıyor, onu daha yakına çekiyorum ve başı yumuşak bir şekilde arkasındaki ada dolaplarına çarpıyor. Hiç irkilmedi. Geri çekilmiyor.

Sırıttıyor.

"Hâlâ üzgün müsün?" Soruyorum, nefesim alçak, sert, dudakları ayrılırken elim yüzünün yan tarafını kavıyor.

Ve sonra, beni alıyor. Ilık.

Islak. Mükemmel.

Dudakları başımın etrafını sarıyor, gözleri dalgalanırken dili başımın tepesinde dolaşıyor. Diline karşı seğiriyorum, her sinir ucum yanıyor, o daha da aşağıya iniyor, santim santim, açlıktan ölüyormuş gibi beni yutuyor.

Zar zor başını sallıyor, ağzı benimle dolu, gözleri o meydan okuyan sıcaklıkla cam gibi.

Sessiz muamele bozulmadı.

Ama ağzı duymam gereken her şeyi söylüyor.

Kalçalarım yavaşça kalkıyor, sadece ucu dudaklarına değiyor, boğazından santim santim aşağı iniyor.

Tıkanıyor.

Güzelce.

O mükemmel küçük boğaz henüz hepsini alamıyor. Narin ve titreyen elleri, sanki can havliyle t u t u n u y o r m u ş gibi kalçalarımın arkasını kavriyor, vücudu bedenime uyum sağlamak için savaşıırken parmakları tenime doğru kıvrılıyor.

Ellerim yüzünü kavriyor, parmaklarım kızarmış yanaklarında geziniyor, başparmaklarım birbirine yapışmış ıslak kirpiklerinin üzerinde geziniyor.

Her itiş daha derine itiyor.

Her tıkaç bir müzik.

Her seferinde biraz daha bastırdığımda gırtlak etrafımda kasılıyor, beni çok hızlı bir şekilde kenara sürüklemekle tehdit eden kaygan, ıslak bir mengene. Tükürükleri ağzının kenarlarında birikmeye başlıyor, kalın, dağınık ipler halinde çenesinden aşağı damlıyor ve her acımasız darbeye sikimi kaplıyor. Gözleri sulanıyor, geniş ve cam gibi, daha karanlık bir şeyle karışık sessiz bir yalvarış, anladığını bile sanmadığım bir şey.

Anlıyorum.

Hem de nasıl.

Hızım yavaş işkenceden daha acımasız, daha sahiplenici bir şeye dönüşüyor. Her hamlede başı arkasındaki dolaplara çarpıyor, ağzını benimmiş gibi kullanmamın ıslak, acımasız sesinin altındaki gümbürtü donuklaşıyor.

Çünkü öyle.

Gırtlak benim.

Onun öğürmesi, boğulması, içimde boğulması bana ait.

Tırnakları artık derime batıyor, keskin küçük hilaller daha da derine bastırıyor, ben ne kadar sert gidersem, yüzünü ne kadar sert kavrarsam, onu kaldıramayacağını bildiğim şeyi almaya o kadar zorluyorum.

Ve Tanrı yardımcım olsun,
duramıyorum. Durmuyorum.

Kendimi daha derine, daha sert sokuyorum, beni akıl sağlığıma bağlayan tek şeymiş gibi ağzını beceriyorum. Tenin tokadı, onun özensiz emişi

Dudaklarım tutunmaya çalışıyor, her şey yüzeyin altında birikiyor,
kaynıyor, her geçen saniye serbest bırakma beni pençeliyor.

Bir elimi başının arkasına koyup onu orada tutuyorum ve tükürüğü
yutmasını sağlıyorum.

şiddetle ğryor, her santimde boğuluyor, tükürük çenesinden aşağı
köpürüyor, çıplak kalçalarına damlıyor.

Titriyor.

Zorlukla bir arada tutuyor. Ve

ben onu böyle seviyorum.

zlmş. Mahvolmuş. Hala lanet ateşle dolu.

İçimde bir şeyler kopuyor.

Bu şekilde bitirmek, onu işaretlemek, ona tamamen sahip olmak
dürtüsü, içimde şimşek gibi çakıyor.

Ama

yapmıyoru

m.

Yapmaya

ağım.

"Ağzına boşalmayacağım, Kelebek," diye homurdanıyorum, sesim
kısıtlama ve daha karanlık bir şeyle kalın, onu bütünüyle yutacak kadar
sahiplenici bir şey.

Islak bir patlamayla çekiyorum, kalın bir tükürük izi hala şişmiş
dudaklarını sikimin kaygan başına bağlıyor.

Nefes nefese kalıyor, öksürüyor, gözyaşları akıyor, dudakları kırmızı ve
Çiğ ve bir şekilde... bir şekilde, hala çenesini kaldırıyor ve sırtıyor.

Bana tutunarak, gözleri vahşi bir şeyle parlayarak, "Tüm sahip olduğun
bu mu?" diye nefes alıyor.

O ateş...

Bu meydan

okuma.

Oh, Katya.

İstediğin işkence bu mu yani?

Hiç tereddüt etmeden onu yakalıyorum, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş
gibi omzumun üzerinden kaldırıyorum.

Tekmiliyor. O küçük yumruklarıyla sırtıma vuruyor ama hepsi
göstermelik. Vücudu onu ele veriyor, kalçaları omzuma sürtünüyor, ıslak
sıcaklığı boxer'ından akıp tenime sızıyor.

Serbest elim kumaşın altından kayıyor.

Hay sikeyim.

Sırılsıklam.

Damlıyor.

Muhtaç.

Buna o kadar hazır ki farkında bile değil. Hepsi benim.

Kaygan amını bir kez avuçluyorum, sadece ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için, sonra onu aşağı kaydırıyorum, onu ileri itmeden önce ayaklarının zemini zar zor fırçalamasına izin veriyorum, elim boğazını sıkıca sarıyor.

Tek bir komutla onu kanepenin arkasına doğru eğiyorum, yüzü minderlere gömülüyor, kıcı mükemmel bir şekilde havaya kalkıyor. Kıvranıyor, protesto için değil, hayır, ama beklenti içinde. Omurgasında gezinen o küçük ürperti ona ihanet ediyor.

Boxerını aşağı çekerek, onu santim santim ortaya çıkarıyorum. Teni alçak ışıktaki parlıyor, kızarıyor ve titriyor. Elim kıkında geziniyor, yavaş ve kasıtlı, sert bir tokat atmadan önce parmaklarım yumuşaklığı kazıyor, bir cezadan çok bir uyarı.

İnliyor ama acıdan değil. Açlıktan.

Çaresizlik.

Tam istediğim yerde... ona ihtiyacım olan yerde.

Eğilmiş. Sessiz. Benimki.

"Senin gibi pis bir fahişe, Katya..." Sesim kısık, dişlerim boğazımda biriken hırıltının etrafında kenetlenmiş. "Bence kıkına gömülü sikimi hak ediyorsun. Değil mi?"

Dondu kaldı.

O muhteşem vücudu hareketsizleşiyor, kasları elimin altında geriliyor. Başını, kızarmış yanaklarını koltuk minderlerine bastırarak kadar çeviriyor ve gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor.

"Ben hiç-"

Bir nefes bile tereddüt etmeden sözünü

kestim. "Aslında bu bir soru değildi."

Elim boynuna dolanıyor, bu anın sahibinin kim olduğunu hatırlatacak kadar bastırıyor onu. Göğsü altımda yükselip alçalıyor, düzensiz ve düzensiz ve uyluklarının birbirine sürtünme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Korkuyor.

Bunalmış durumda.

Ama sırlıslıkla.

Bunu istiyor.

Ve kendini tam olarak nasıl bir adama verdiğini öğrenmek üzere.

Tükürüyorum, yavaş ve kalın, mükemmel kıcının kıvrımından aşağı inişini izliyorum.

Yanaklarının arasından damlıyor, ağzından hâlâ sikimi kaplayan kaygan sıvıyla karışarak parlıyor. Beni boğazına kadar alışı... Kahretsin, hâlâ hayaletinin beni sardığını hissedebiliyorum.

Şimdi her şeyimi hissetme sırası onda.

Kalçalarını kendi kalçalarımla daha geniş açıyorum, kendimi hizalıyorum, ucu onun dar, dokunulmamış deliğini zar zor dürtüyor ve sadece geziniyorum. Alay ediyorum. İnlemeleri yastığa karşı kısık, boğuk hıçkırıklara dönüşene kadar gelecek olanın tehdidinin uzamasına izin veriyorum.

Sonra

bastırıyorum.

Yavaşça.

Kasıtlı.

Zalimce.

Vücudu geriliyor, titriyor, kasılıyor ama yine de beni kabul ediyor. Santim santim, kıcı sikimi yutuyor, basınç inanılmaz. Sıkılık... lanet olsun. Ben daha derine iterken çenem sıkılıyor, çığlıkları kanepede boğuluyor, parmakları sanki parçalanmamaya çalışıyormuş gibi kumaşı pençeliyor.

Ama ben onun parçalanmasını istiyorum.

İnlemeleri değişiyor, yükseliyor, kalçalarım nihayet kıcıyla buluştuğunda çığlıklara dönüşüyor ve kendimi tamamen içine gömüyorum. Bu esneme çok acımasız. Buna alışık değil. Vücudu hazır değil. Ama yine de dayanıyor.

Hareket etmeye başladım.

İlk başta yavaşça, sadece şeklimi hissetmesine yetecek kadar, içindeki her sinir ucuna sürtünme şeklimi. Çığlıkları evin içinde yankılanıyor, çığ ve kontrolsüz, kalçalarımın ona çarpan ıslak tokatlarıyla karışıyor. Sikim içinde zonkluyor, inanılmaz derecede sert, vücudunun sıkı kavrayışı kontrolü çok hızlı kaybedecekmişim gibi hissettiriyor.

Gözyaşları kanepeyi ıslatıyor. Tırnakları daha derine batıyor. Vücudu öne doğru sürünmeye çalışıyor, ama onu yerinde kilitledim, bir elim ensesini kavırıyor, diğeri kalçalarını tekrar benimkilere çarpıyor.

Her itiş daha sert.

Daha
derine.

Benimkiler.

Nefes nefese kalıyor. Ağlıyor. Artık bana acıyor.

"E-Echo," diye hıçkırıyor, sesi havada çatlıyor, sesi acı ve zevkin mükemmel bir karışımı.

İnliyorum, kıcının ağırlığı beni çıldırtmaya yetiyor.

"Gitmeyeceğim," diye ağlıyor, sesi yastıkların arasında boğuklaşıyor, kırılmış ve çaresizlikle ıslanmış.

Bu sözler kulaklarıma çarptığı anda, kalan tüm kısıtlamalarımı kaybettim.

Onu daha sert beceriyorum.

Sanki içine damgalamaya çalışıyormuşum gibi.

"Kimi bırakmayacaksın?" Homurdanıyorum, üzerine eğiliyorum, dişlerim kulağının kabuğunu sıyrıyor. İçinde patlamama saniyeler kalmıştı.

"Sen," diye soluk soluğa kalıyor. "Seni bırakmayacağım."

Elim boynundan çenesine doğru kayıyor, başını geriye yatırıyor, her darbeyi, her kelimeyi hissetmesi için onu zorluyorum.

"Bildiğini sanıyordum," diye nefes alıyorum, kalçalarım gümbür gümbür atıyor, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyim.

"Sen benimsin, Küçük Kelebek."

Ve sonunda buna inanmış gibi onu becereceğim.

Son, cezalandırıcı bir hamleyle kendimi derinlere gömüyorum ve serbest bırakıyorum.

Aletim nabız gibi atıyor, en dar yerine kadar giriyor, kalçalarım kıcına çarpıyor ve o çığlık atıyor, keskin, çığ bir ses evin duvarlarında bir savaş çığlığı gibi yankılanıyor. Bu acı değil. Zevk de değil.

Her şeydi.

Vücudu altımda kasılıyor, ben daha derine girdikçe titriyor, son damlasına kadar zorluyorum. Kalmasını istiyorum. Bunu günlerce hissetmesini istiyorum.

Sadece dalgalar azaldığında, inlemeleri sığ, düzensiz nefeslere dönüştüğünde yavaşça geri çekiliyorum.

Gözlerim altımdaki manzarada kilitli kalıyor, harap vücudu titriyor, sızıyor, işaretleniyor.

Döllerim kıcımdan kalın izler halinde kayıyor, kalçalarını boyuyor, terle ve kan izleriyle karışıyor, kaygan, ham kanıtlar onun sahiplenildiğini gösteriyor. Bacakları titriyor. Kararsız. Yine de sandalyenin arkalığını, onu gerçekliğe bağlayan tek şeymiş gibi kavırıyor.

Harap olmuş.

Mükemmel bir

şekilde.

Kan hâlâ sikimi kaplıyor, teslim olan vücudu ve benim vahşetimin bir karışımı ve lanet olsun, bu onu sadece bunun için yaratılmış gibi gösteriyor.

Benim için.

Onu böyle bırakmalıyım.

Kullanılmış. Dolu. Titreyerek.

Ama

bırakamam.

Bırakama

m.

Bir kolumu onun altından geçirip kırık bedenini kendime doğru kaldırırken karanlık ve sahiplenici bir şey içimde kıvrılıyor. Karşı koymuyor. Konuşmuyor.

Sadece nefes alıyor, göğsüme karşı sığ ve düzensiz, beni uyluklarından aşağı sızdırıyor, cildi kızarmış ve yapış yapış.

O artık benim. Her santimi bunu biliyor.

Onu sessiz koridorda taşırken, kilitli kaldığı odaya geri dönmüyorum.

Onu yatağıma götürüyorum.

Ve kararmış ruhumun hangi parçasının bu kıza yapıştığını bilmiyorum... ama bitti.

Geri dönüş yok.

On Yedinci Bölüm

ZAMANINIZ DOLDU.

Roman

Masamın üzerindeki fotoğrafa gülümseyerek başparmağım yavaşça camın üzerinde geziniyor ve korumak için her şeyi yapabileceğim yüzleri izliyor. Eden, kendine özgü meydan okumasıyla sırtıyor ve kızlarımız kahkahanın ortasında yakalanmış, kolları birbirine dolanmış, vahşi bukleleri her yöne uçuşuyor. Bir an için dünyanın ağırlığı onların görüntüsü altında hafifliyor.

Ama bu işte huzur uzun sürmez. Asla sürmez.

Sonra telefonumun sessizliği dikkatimi çekiyor. Hâlâ boş.

Hala bir haber yok.

Echo'dan tek bir mesaj bile yok. Her zamanki gibi belirsiz bir check-in bile yok.

Geçen hafta ortalarda yoktu. Doğru olmayan şekillerde. İşten erken ayrılıyor. Son dakikada arıyor. Protokolü hiçe sayıyor. Echo yanlış şeyler yapmaz. İşine geldiğinde kuralları esnetir, ama düpedüz düzensizlik? Bu onun dili değil.

Odadaki hava gergin, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi.

Ofis kapısının gıcırdayarak açılması bakışlarımı koridora doğru çekiyor. Noah kapıyı almadan içeri adım atıyor, yüzünde bir şeyler gerilmiş. Gözlerinin altında koyu halkalar var, duruşu günlerdir uyumamış gibi gergin.

"Hey," diyor, sesi kısık, rahat davranmaya alışıyor. "Ana ve ben bu hafta sonu sana gelebilir miyiz?"

Karşımdaki sandalyeye çökerek sertçe nefes veriyor, yorgunluğu sıcak gibi yayılıyor. Kendini toparlamaya çalışıyor. abası belli oluyor.

"Evet, tabii ki," diye başımı sallayıp sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Kızlar bütün hafta peşimi bırakmadılar, Ana'yı bir daha ne zaman göreceklerini merak ediyorlar."

Ağzının kenarları hafifçe kalkıyor ama gözleri telefonunda kilitli kalıyor. Ve sonra, saat gibi, kaşları yine atılıyor.

"Echo'dan hâlâ haber yok," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine. Midem bulanıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, çenem geriliyor.

"Sen de mi?" Başını yavaşça sallıyor. "Hiçbir şey."

Aramıza bir sessizlik öküyor.

"Son zamanlarda onda bir tuhafılık var..." Sonunda yüksek sesle söyledim.

Kelimeler havada asılı kalıyor, gerginlik yüzeyin hemen altında devam ediyor.

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz Noah gözle görülür bir şekilde rahatsız olarak kıpırdanıyor. Bacağı bir, iki kez zıplıyor, sonra duruyor. Gözlerime bakmıyor.

"Ne?" Soru amaçladığımdan daha keskin.

"Muhtemelen bir şey yoktur," diyor çok hızlı bir şekilde, bakışları duvara, pencereye, benden başka her yere kayıyor.

"Noah." Ses tonum düşüyor.

İç geçiriyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Bir şey söylememeliyim."

"Konuşmaya başlamak için yaklaşık üç saniyen var," diyorum ona, "yoksa Almanya'daki o pisliği sicilinden sildiğim için bana hâlâ borçlu olduğunu hatırlatırım. Ve eğer unutmadıysan, ben senin amirim, yani Echo'yla ilgili bir şey varsa bana söyleyeceksin."

Çenesinde bir kas seğiriyor. Her ne ise, bu sadece bir spekülasyon değil. Üzerinde oturduğu bir şey. Yüksek sesle konuşurken bile tereddüt etmesine neden olacak kadar büyük bir şey.

Ve şimdi, doğru nefes alamıyorum.

Çünkü Noah'ın ağzından çıkmak üzere olan şey, hiçbir şey değil.

Görmezden gelemeyeceğim bir şey.

"Bir hafta birkaç gün önce," diye başlıyor Noah, sesi ölçülü ama bu bilginin üzerinde çok uzun süredir oturduğu belli, "Echo izin gününde **g e l d i** . Yarım kalan işleri tamamladığını söyledi."

Gerildim.

Noah bana bakıyor, gözlerinin arkasında daha karanlık bir şey hareket ediyor. "Pavlov'un müessesesini kontrol etmeye gitti. Tek başına."

Hava durgunlaşıyor.

"Yirmi dört saat bile geçmeden," diye devam ediyor, "Katya Romanov ve Sokolov'un oğlu kayboldu."

Bu ima sessizliği bir bıçak gibi kesiyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Hapishanemizde kimse yok. Olsaydı haber verirdik."

"Biliyorum," diye cevap veriyor Noah çabucak... çok çabuk.

"Peki ne ima ediyorsun?" Sesim keskinleşiyor, bir spot ışığı gibi daralıyor. "Echo'nun onların kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu mu?"

Noah hemen cevap vermiyor. Cevap vermesine de gerek yok. İfadesindeki tereddüt, yüksek sesle söylemekten korktuğu şeyi bana zaten söylüyor.

Öne doğru eğildim. "Sence böyle bir şey yapabilir mi? Güpegündüz iki kişiyi kaçırmak?"

Bu sorunun kendi ağzımdan çıkması yanlış geliyor. Bu soruyu kapatmak, tamamen reddetmek, aklıma geldiği için Noah'yı parçalara ayırmak istiyorum ama ardından gelen sessizlik her şeyi anlatıyor.

Çünkü içten içe Echo'nun neler yapabileceğini biliyorum.

Beni o eğitti.

İlk cesedini ben örtmüştüm.

Ve bir şeylerin ortadan kaybolması gerektiğinde onu kayıt dışı tutmamızın bir nedeni var.

İkimiz de konuşmadan ofisin dahili telefonu çalıyor ve resepsiyonistin sesi parazitlerin arasından titreyerek geliyor. "Bay Briar... lobide sizi ve Bay Ackerman'ı görmek isteyen biri var."

Bakışlarım interkom hoparlörüne yöneldi. Noah yanımda doğruldu, içgüdüleri devreye girdi.

"Onları içeri gönder," diyorum, zaten gerginim.

Noah burnundan nefes veriyor. "Ne düşünürsek düşünelim... ona bir şeyler oluyor. Böyle bir haftanın ortasında izin mi istiyor? Bu Echo için duyulmamış bir şey. Bir terslik var."

Ofis kapısı açılmadan önce kelimeler ağzından zorlukla çıktı.

İkimizin de elleri aynı anda hareket ediyor, silahlar çekilmiş, parmaklar gerilmiş, tereddüt etmeden nişan alınmış.

Kapı aralığında duran adam irkilmiyor. Uzun boylu, yanında siyah giysili iki kişi daha, gözleri odayı tüylerimi diken diken eden bir aşinalıkla tarıyor.

Dimitri Romanov.

Sırıttıyor ve canlı, sanki buranın sahibiymiş gibi karargâhımızda duruyor.

Sandalyemden kalkıyorum, silahımı kafatasına doğrultuyorum. Noah da aynısını yapıyor, masanın etrafında adım atıyor, geniş ve sabit bir duruş sergiliyor.

"Buraya nasıl girdin lan sen?" Mantiğim yetişemedi soru ağzımdan dökülüveriyor.

Dimitri'nin ifadesi hiç değişmiyor. "Ön kapıdan girdim."

Tutuşum sıkılaşıyor.

"Adamların sebepsiz yere kurşun yağdırmayacaklarını iyi biliyorlardı," diye rahatça ekliyor, sanki ikimiz de onu yerin dibine sokma kararını çoktan vermemişiz gibi odaya doğru bir adım daha atıyor.

Noah ve ben, ikimizin de rahat nefes almadığını doğrulayacak kadar uzun süre göz göze geliyoruz.

"Roman Briar. Noah Ackerman," diyor Dimitri, Noah'nın sandalyesine yavaşça otururken her bir isim kadeh kaldırır gibi, intiharın sınırında bir cesaretle. Adamları ayakta, sessiz, zeminden oyulmuş gibi tam arkasında duruyorlar.

"Kanlı canlı," diye düşünüyor ceketini düzeltirken. "Bu gerçekten bir onur. Yine de itiraf etmeliyim ki... gözlerimi bir başkasıyla ziyafet çekmeyi umuyordum."

Midem düğümleniyor.

"Echo, değil mi?" Dimitri başını eğdi. "Echo Kane."

Gülümsüyor, soğuk ve keskin, kaburgalarınızın arasına gömülmeden hemen önce bir bıçağın çeliği gibi.

Kimse kıpırdamıyor.

Ve yıllardır ilk kez, bu odanın kontrolünün gerçekte kimde olduğunu merak ediyorum.

Kapıya ulaştığımda botlar fayanslara çarpıyor, çekilmiş silahların sesi koridorda yankılanıyor. Adamlarımız kilitli ve hazır, ama geç kaldılar. Vakit çoktan geçti. Dimitri Romanov Catalyst karargâhının içinde sanki buraya daha önce binlerce kez gelmiş, burası ona aitmiş gibi duruyor.

Elim havaya kalktı. "Geri çekilin."

Komut tereddüde yer bırakmıyor. İtaat ediyorlar, isteksizce, silahları birkaç santim alçalıyor.

Benimki yapmıyor.

Dimitri gözünü kırpmıyor. İrkilmiyor. Dudakları yavaşça sırtıyor, gözleri sanki geri kalanının nasıl sonuçlanacağını zaten biliyormuş gibi her hareketi izliyor.

"Sizin için ne yapabiliriz?" Soru ağzımdan keskin kenarlı bir şekilde çıkıyor, Glock'um yanımda sabit duruyor.

Cevap vermiyor, sadece parmaklarını şıklatıyor.

Yanımdaki adam hemen harekete geçiyor, ceketinin içinden bir fotoğraf çıkarıyor ve sanki başka bir formaliteymiş gibi masama fırlatıyor. Yüzü yukarı dönük, bulanık, grenli, düşük çözünürlüklü. Bir adam

Beyzbol şapkalı, başı yüz hatlarını gizleyecek kadar eğik. Herhangi biri olabilir.

Ama değil.

Çarpıtılmış olsa bile, bu kareyi tanıyorum. Bu duruşu. Sanki her an saldırmaya hazırmış gibi ağırlığını kasıtlı bir şekilde geri çekişini.

Bu Echo.

Noah'nın nefesi yanımda kesiliyor. Tek kelime etmiyor ama ben hissediyorum. O da biliyor.

Dimitri, oynadığımızı fark etmediğimiz bir oyunu kazanmış birinin memnuniyetiyle ikimizi de izliyor.

"Bu," diyor tembelce fotoğrafı göstererek, "Nikolai ve kızımı kaybolmadan önce gören bilinen son kişi. Görüntü... uygunsuz bir şekilde belirsiz. Ama bunu yüzünüzden anlayabiliyorum."

Sesi alçalıyor.

"Kim olduğunu biliyorsunuz."

Odadaki gerilim tel gibi geriliyor. "Tek ihtiyacım olan bir isim."

"Bu işler böyle yürümez."

Başını eğiyor, eğleniyor. "Ama artık öyle. Echo'nun aksine, siz ikiniz ayak izi bırakıyorsunuz. İşleriniz var. İtibarınız var. Aileleriniz."

Göğsüme soğuk bir ağırlık çöküyor.

"Ayrıntıları konuşalım," diye devam ediyor, bakışları Noah'ya doğru kayıyor. "Noah Ackerman. Nişanlısı. Anastasia Burns. Tam da bu binada çalışıyor, değil mi?"

Noah'nın silahını tutuşu sıkılaşıyor.

"Ve Roman Briar. Kötü şöhretli veteriner rahip oldu. Bir karısı ve iki kızı var, ikisi de Spokehaven'da. Beyaz çitleri ve bahçesinde salınacağı olan küçük, şirin bir ev."

Elim Glock'un etrafında daha sıkı kıvrılıyor. Tek bir yanlış kelime ve onu bitireceğim.

"Hepsi çok canlı... şimdilik."

Ciğerlerimdeki nefes donuyor. "Ailelerimizi tehdit mi ediyorsun?"

Sesi daha da alçalıyor. "Hayır. Kızımı geri alamazsam ne olacağı konusunda seni uyarıyorum. Katya'yı canlı istiyorum. Echo Kane'in gitmesini istiyorum. Eğer bunlar gerçekleşmezse -" omuz silkti, "- o zaman acıyı çok kişisel bir düzeyde anlayacaksın."

Ben daha konuşmadan koridordan bir hareket geldi.

Ana.

Silahını çekmiş, çenesini ayarlamış, duruşu kilitlenmiş halde odaya girdi. Ateş etmeye hazır.

Dimitri sanki bunu da planlamış gibi ona doğru dönüyor. "Anastasia Burns," diyor, şeytan gibi gülümseyerek. "Şahsen daha da çarpıcı."

Noah hızla yer değiştirir.

Dimitri'nin parmakları tekrar şaklıyor.

Adamı benim silahımı kaldırmamdan daha hızlı hareket ediyor.

Ana mide bulandırıcı bir gümbürtüyle duvara çarpıyor, silahı yere düşüyor. Kalın bir kol boğazını sararak onu yerden kaldırıyor. Botları çılgınca tekmeliyor, dudakları boğuk bir nefesle ayrılıyor, tırnakları nefes borusunu ezen ön kolu pençeliyor.

Noah hamle yapıyor. Ben de öyle.

Dimitri tek bir parmağını kaldırıyor.

"Tek bir hareket," diyor usulca, "ve o ölür."

Ana'nın gözleri benimkilere kilitleniyor, çaresiz ve yanıyor. Nefes alamıyor.

Vücudu sarsılıyor, botları duvara sürtünüyor, ciğerleri onun kurallarına göre oynamadığımız sürece alamayacağı hava için savaşıyor.

Bu sadece bir tehdit değil.

Bu bir gösteri.

Ve eğer Dimitri Romanov istediğini alamazsa, bu sadece bir başlangıç olacak.

Ana çırpınıyor, botları duvarda kayıyor, elleri boğazına kilitlenmiş ön kolu pençeliyor. Gözleri geniş, vahşi ve çaresizce hava almak istiyor. Her saniye daha da hızlanıyor, Noah tetiği çekmenin eşiğinde, öfkesi derisinin altında alev alev yanıyor.

Tek bir atış. Bitirmeye hazır olmadığımız bir savaşı başlatmak için gereken tek şey bu.

Ve Dimitri bunu biliyor.

"Kızım," diyor yumuşakça, sesi zehirle ipeklenmiş. "Bunu nazik bir uyarı olarak kabul et."

Parmaklarını tekrar şıklatır.

Adam itaat eder ve tereddüt etmeden Ana'yı serbest bırakır. Ana yere sertçe çarpıyor, vücudu bir yığın halinde çöküyor. Nuh onun yanında dizlerinin üzerine çöküp ellerini omuzlarına koyarak duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldanırken ciğerlerindeki hava hırıltıyla geri geliyor.

Dimitri bir teşekkür ya da tepki beklemiyor.

Adamlarıyla birlikte sanki hiç burada olmamışlar gibi ortadan kayboluyor.

Öfke, benzinin içine düşmüş bir kibrit gibi içimde tutuşuyor.

"Onları binadan çıkarın!" diye bağıryorum, sesim şaşkın sessizliği bozuyor. "Güvenliği iki katına çıkarın. Hemen. Her koridorda, her kör noktada göz istiyorum. Eğer bir Romanov bile Catalyst mülkünde yanlış bir nefes alırsa, onları indirmenizi istiyorum."

Oda hareketlendi. Havada yoğun bir korku ve aciliyet vardı. Kimse soru sormaya cesaret edemiyor.

"Evimde göz istiyorum. Noah'ınkinde. Yirmi dört, yedi. Ben aksini söyleyene kadar 24 saat."

Kanım kulaklarıma hücum ediyor.

"Şimdi siktir git gözümün önünden!"

Kapıyı arkamdan çarparken, masamın üzerinde kayan dosyaların sesini ya da panjurların hafif takırtısını zar zor fark ediyorum. Yumruklarım, göğsüm, lanet olası kafatasım, her şey gergin hissediyor.

Ana hâlâ yerde, Noah'nın kollarına sarılmış, yüzü solgun ve terden nemli. Parlak gözlerini benimkilere dikeyyor, boğazı çoktan morarmış, derisi travmayla lekelenmiş. Cevap istiyor gibi görünüyor.

Noah da öyle.

Bana dik dik bakıyor, öfke daha kötü bir şeyle birleşmiş... korku.

"Ne oluyor, Roman?" Ana hışırıyor, eli boğazını sıkarken titriyor.

Noah beklemiyor.

"Echo hangi cehennemde?" Sesi buz gibiydi. Hiçbir şey söylemiyorum.

İlk başta değil.

Çünkü ne gördüğümü biliyorum. Bulanık ya da değil, o fotoğraf Echo'ydu. Duruşu, ağırlığı taşıma şekli, arkasındaki durgunluk. Aklımda hiç şüphe yok.

O oradaydı.

Bir şey yaptı.

Ve şimdi hepimiz geri tepmeye yakalandık.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye homurdanıyorum, çenem o kadar sıkılmış ki ağrıyor. "Ama şunu biliyorum..."

Elim masanın kenarına çarpıyor, ses odayı ikiye bölüyor.

"İzin günü sona erdi."

On Sekizinci Bölüm

SON DAMLASINA KADAR

Katya

Nefesi tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor, her nefes verişinde köprücük kemiğimin üzerinde bir duman gibi sürükleniyor. Boğazımda oyalanıyor, dudakları oradaki nabzı fırçalıyor, yavaş ve sahiplenici, dişlerini tekrar içime batırmadan önce, bu sefer daha sert. Emme şeklini omurgamda hissediyorum, sanki içimden kandan daha hayati bir şey çekip çıkarıyor. Sanki ona izin verdiğim gerçeğinden besleniyor.

Bileklerim başımın üstünde, bir elinin gücünün altında sıkışıp kalıyor. Gevşemiyor, ağırlığını değiştirmiyor, ona doğru eğildiğimde, temas için, baskı için, onun için sessizce yalvardığımda bile.

Çırpınışımlı hissetmek istiyor.

Ağzı tekrar hareket ediyor, göğsümden aşağı iniyor, dudakları sıcak ve açık, dili kaburgalarımın kalçalarım arasındaki çizgiyi izliyor. Bir kez ısıyor, alçaktan, leğen kemiğimin hemen üstünden ve irkiliyorum, ama benden kaçan ses bir protesto değil.

Bu bir inleme.

"Şuna bak," diye mırıldanıyor, iki parmağını kalçalarımın arasındaki kaygan sıcaklıkta gezdiriyor, beni inletmeye yetecek bir güçle onları birbirinden ayırıyor. "Sırılsıklam olmuşsun. Peki ne için? Birkaç çürük ve seni tutma şeklim için mi?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, titreşim tenimde dalgalanıyor.

"Sen benimsin," diyor, neredeyse kendi kendine. "Benim için kırılmak üzere yaratılmışsın."

Ve öyleyim.

Hem de nasıl.

Klitorisimin etrafında yavaş, acımasız bir hassasiyetle dönüyor, beni rahatlatmak için değil, alay etmek için. Parmakları beni acıtacak, kalçalarımı titretecek kadar aşağı bastırıyor, sonra aşağıya, girişime doğru kayıyor, zaten karışık salınımımızla damlıyor.

"Hâlâ acıyor mu?" diye tekrar soruyor, sesi duman ve demir gibi. Başımı sallıyorum, dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum.

Ve sonra, daha fazla.

İki parmağını sonuna kadar içeri kaydırıyor, çeneme doğru fısıldamak için eğilirken onları kıvırıyor.

"Acıtıyor diye durmayacağımı biliyorsun, Küçük Kelebek."

Üçüncü bir parmak diğerlerine katılıyor, beni geriyor, iddiayla beni derinlemesine beceriyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, bedenim acı ve zevk arasında sıkışıp kalıyor.

"Ama senin sevdiğin kısım bu, değil mi?" diye homurdanıyor. "Canının yanmasını istiyorsun. Seni tekrar yarmamı istiyorsun. Dökülene kadar doldurmamı. Çıglık attırayım ki duvarlar kime ait olduğunu bilsin."

Konuşmaya, yalvarmaya çalışıyorum ama ağızımdan çıkan tek şey boğıuk bir ihtiyaç hıçkırığı oluyor.

Parmaklarını çekip dudaklarıma bastırıyor. "Em."

Tereddüt etmedim. Ağızımı parmaklarının etrafına sarıyorum, kendimi tadıyorum, onu tadıyorum, parmaklarının kalınlığı karşısında inliyorum ve dilimi parmaklarının üzerinde onun sikini emer gibi gezdiriyorum. Beni izlerken gözleri kararıyor.

Ve sonra bileklerimi bırakıyor.

Ellerim gevşiyor.

Ama ben daha ona dokunmayı düşünemedim, o üzerimdeydi.

Ağız ağızıma çarpıyor, dili dudaklarıma arasında dişleri ve ihtiyaı olan bir açlıkla kayıyor. Bir eli çenemi kavırıyor, diğeri kalçamın altından kıvrılarak beline doğıru kaldırıyor ve sikini amıma sürüyor.

Hâlâ sert. Hala zonkluyor. Hâlâ beni reddediyor.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" diye hırılıyor ağızıma karşı, kalçaları gıcırıyor, siki sırlıklam kıvrımlarımda geziniyor.

"Evet... lütfen-"

"Bundan daha iyi yalvar."

"Echo," diye bağııyorum, tırnaklarım sırtına batıyor, omurgasını aşağı çekiyor, "lütfen, içimde sana ihtiyaım var. Kendi adıımı unutana kadar beni becermeni istiyorum-"

Hırılıyor, alçak sesle ve şiddetle, ve sonra bana çarpıyor.

Tek vuruş. Derinden. Tüm gücüyle.

ığılık atıyorum, yüksek sesle, çiğ ve vahşi. O durmuyor. Kalçaları tekrar tekrar içime giriyor, acımasız, merhametsiz, sanki adını kemiklerime kazımaya çalışıyormuş gibi beni yatağı çarpıyor.

Her santimi beni açıyor, her paramı sahipleniyor, sanki sahibi oymuş gibi midemin çukurundan bir orgazm daha çıkartıyor.

"Söyle" diyor, daha sert iterek. "Bana kime ait olduğunu söyle."

"Sen, Echo, lanet olsun, ben senimim-"

Eğıliyor, boynumu ısırıyor, o kadar derine sokuyor ki neredeyse bayılıyor.

"Bu doğru," diye nefes alıyor. "Sen benimsin. Ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Bir kez yeterli olmayacak," diye homurdanıyor, alnından göğsüme ter damlıyor. "Yüz kere de yetmeyecek, bu amcığı sikimin kalıbına girene kadar mahvedeceğim."

Burnu benimkine değiyor, gözleri vahşi, kanı geri çekilemeyecek kadar ileri gitmiş bir yırtıcı gibi derisinin altında akıyor.

Ve içimde bir şeyler kopuyor.

"Bana sahipsın Echo," diye fısıldıyorum, kelimeler boğazımda titriyor, nefessiz, kırık, gerçek.

"Şimdi beni doğur."

Gözleri anında kararıyor, sanki göğsünde bir bomba patlatmışım gibi çenesi seğiriyor. Bileklerimi kavrayışı kayıyor, bir kalp atışı için sersemliyor ve ben onu alıyorum.

Yukarı fırlıyorum, dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, tamamen dil, diş ve açlık. Ellerim gömleğini yırtıyor, beni rahatsız ediyormuş gibi kumaşı yırtıyor, vücudundan sürüklüyor, umutsuz bir çığlıkla yere fırlatıyor. Tırnaklarım göğsünü, karın kaslarını, kalçalarını kazıyor, yarın bile hissedeceği kırmızı izler bırakıyor.

Homurdanıyor, beni yakalıyor, sırtüstü çeviriyor, öyle sert çeviriyor ki yatak sallanıyor. Ağzı benimkini hiç bırakmıyor, boxerını indirirken inlemelerimi yutuyor. Aramıza uzanıyorum, avucumun içinde kalın ve öfkeli olan sikini kavriyorum, ikimiz de sahip olanın ben olduğumu bilmemize rağmen ona sahipmişim gibi okşuyorum.

Tereddüt yok. Alay etmek yok. Sadece ona rehberlik eden kaygan sıcaklığım, ham, korumasız, ondan sıırıslıkam ve zaten mahvolmuş.

Bana çarpıyor.

Ağzının içine çığlık atmama neden olan acımasız, dibe vuran bir itiş.

Bacaklarım açılıyor, dizlerimi göğsüme doğru bastırıyor ve sanki içime

girmeye çalışıyormuş gibi kendini daha derine itiyor. Aleti beni iyice

geriyor, acı verecek kadar dolduruyor ve hala

Daha

fazlasını

istiyorum.

Buna ihtiyacım

var.

Kalçalarını acımasızca, durmaksızın, sanki kullanılacak bir delikmişim gibi içime sokuyor. Sesi boynuma karşı kırık bir törpü gibi, sıcak ve nefessiz.

"Bu amcığın içine bir bebek sikeceğim," diye homurdanıyor, bir eli bacaklarımın arasından kayarak karnıma sertçe bastırıyor, ne kadar derin olduğunu hissediyor. "Seni öyle bir sikeceğim ki günlerce sızacaksın. Bunun için yalvaracaksın."

Zar zor nefes alabiliyorum. Zar zor görebiliyorum. Tek bildiğim o.

Gerginlik. Acı. Islak, harap olmuş amımın onun etrafında çırpınan sesi, onun tükürüğü ve benim uyarılmamla kayganlaşmış, çarşafı ıslatıyor. Kalçalarım her hamlede titriyor, tırnaklarım sırtına batıyor, kan çekiyor ve bu da beni daha sert sikmesine neden oluyor.

"Amım," diye bağıyorum, "Lanet olası amım-"

"Hayır," diye hırlayarak kabzaya vurdu. "Benimkini. Benim amım. Benim dölüm.

Benim lanet deliğim."

Bu sözler üzerine ona kenetleniyorum, vücudum bana ihanet ediyor, bir uyuşturucu gibi doruk noktamı kovalıyorum. Bacaklarım beline sıkıca sarılıyor, onu yerinde kilitliyor, boşaldığı zaman her damlayı hissetmeye ihtiyaç duyuyor.

"İçimde istiyorum," diye inliyorum. "Döküldüğünü hissetmek istiyorum. Dışarı sızmasını izlemek istiyorum-"

Hepsi bu kadar.

Kirli, ıslak bir sesle kendini kurtarıyor, ensemden tutuyor, beni öne doğru itiyor ve yüzümü gerilmiş, açık ve seğirmekte olduğum yere doğru çarpıyor.

"Bana ne yaptığına bak," diye homurdanıyor, kendini öfkeyle okşuyor.

Aleti zonkluyor ve sonra patlıyor.

Sıcak döl ipleri amıma, kalçalarıma, girişime fışkırıyor, içime damlıyor, beni ıslatıyor, rahmime sahip olmak ister gibi beni dolduruyor. Yüksek sesle ve kırık bir şekilde inliyor, her saniyesinin benden akmasını izliyor.

Sonra, ben daha nefesimi bile tutamadan, beni kalçalarımından yakalıyor ve yatağın kenarına sürüklüyor.

Amıma tükürdü. İki parmağıyla yaydı. Damlamasını izliyor. Sonra yavaşça eğilip yalıyor.

Kendi dölünü tatlı gibi içimden yalıyor. Hepsini geri istiyormuş gibi yalıyor.

Dili son bir kez kalçalarımın arasında geziniyor, yaptığı pisliğin her damlasını topluyor - kalın, sıcak sperm ipleri hâlâ aşırı gerilmiş amımdan sızıyor. Tadına bakarak inliyor, tadını çıkarıyor, ilahi bir şeymiş gibi yutuyor, sanki bunun için doğmuş gibi: beni mahvetmek, beni tüketmek, benden zorla çıkardığı şeyle beslenmek. Geri çekildiğinde dudakları kaygan, kendi pisliğiyle parlıyor ve onları silmiyor. Hayır, görmemi istiyor. Onu görmemi, vahşi ve damlayan, açtığı delikten dökülen dölünün tadıyla bir canavara dönüştüğünü görmemi.

Sonra eğiliyor.

Aleti tekrar sertleşti, tükürüğü dilinde parlıyor ve ağzından benimkine düşmesine izin veriyor, yavaş, ağır beyaz harabe damlaları, reddetmeye cesaret edemediğim ikinci el bir teklif. Söylemeden açıyorum, çenem gevşek, boğazım zaten ağrıyor ve tohumunun dilimi kutsal yağ gibi kaplamasına izin veriyorum. Ağzımın çatısına yapışıyor. Boğazımın arkasına yapışıyor. Bana sahip oluyor. "Yut" diye homurdandığında, anında itaat ediyorum. Hiç irkilmeden yutuyorum, acı sıcaklık bir damga gibi içime işliyor.

Gözlerinde tehlikeli bir şeyle beni izliyor. Çarpık bir şey. Sanki yaptığım her pislik zaten bildiği şeyi, sadece bedenen değil ruhen de onun olduğumu doğruluyor. Beni becerebilir, doldurabilir, kullanabilir ve ben yine de daha fazlası için aç bir şekilde ona geri döneceğim.

"Böyle daha iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor, parmaklarını kaygan ağzımda, çenemde, boğazımda gezdiriyor. "Damlıyor. Benimle dolu. Ağzın açık ve beynin boş."

Başımı sallıyorum, şaşkın, mahvolmuş, istekli. Bunu görmesini istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yataktan aşağı sürüklüyor, beni dört ayak üzerine çevirirken dizlerim soğuk zemine çarpıyor. Ani darbeden dolayı inliyorum ama o yumuşamıyor. Kalçalarımı tutuyor, acımasız elleriyle beni iyice açıyor ve zaten şişmiş, damlayan deliğime tekrar tükürüyor. Sesi, sıcaklığı beni ürkütüyor ama daha ne olduğunu anlayamadan o da orada. Sert ve kalın, tekrar hizalanmış, sıfır dirençle içeri itiyor.

Yavaşça girmiyor. Sormuyor. Umursamıyor. Beni kullanıyor.

Ve bu mükemmel.

Aleti içimdeki kaygan karmaşada kolaylıkla kayıyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı atan şiddetli bir itiş gücüyle kabzasına kadar gömülüyor. Tüm vücudumu ileri doğru sarsan acımasız, cezalandırıcı itişlerle hareket etmeye başladığında alnımı yere bastırarak çığlık atıyorum, göğüslerim her darbede zıplıyor, kalçalarım yapış yapış, yayılıyor ve titriyor.

Benden nefret ediyormuş gibi beceriyor beni. Sanki bir şeyleri kırması gerekiyormuş gibi.

Kavrayışı kalçalarımı zedeliyor. Hızı acımasız, boğazımdan inilti üstüne inilti koparıyor, yüksek sesli, vahşi, utanmaz. Nefes almak için her soluğumda, o da nefesimi kesiyor. Oda vücutlarımızın ıslak tokat sesleriyle doluyor, amımın ikinci kez yok edilmesinin iğrenç, güzel sesi, onun dölünden kayganlaşmış ve kendi kayganlığım, onun mahvedeceği bir kaptan başka bir şey değilmişim gibi içimden akıyor.

"Bunu seviyorsun," diye hırlıyor, kulağıma tıslayabilmek için saçlarımı geriye doğru çekiyor. "Böyle sikilmeye ihtiyacın var. Küçük bir delik gibi kullanıldın."

"Evet...siktir...lütfeñ-"

"Bu sefer içinde tutacaksın. Seni tekrar dolduracağım ve sen de küçük, iyi bir döl boşaltıcı gibi tutacaksın."

İçime daha derin, daha sert, daha hızlı girerken çığlık atıyorum. Vücudum onun altında parçalanıyor, kollarım çöküyor, başım tekrar yere çarpıyor, salyalarım akıyor, ağlıyorum, farkına bile varmadan ona boşalıyorum. Vücudum bana ihanet ediyor, kenetleniyor, her damlası için çaresizmiş gibi sikini sağlıyor. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. İçimde tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum, döküldüğünü, kaldığını hissetmek istiyorum.

Ve o biliyor.

Kesik, vahşi bir iniltiyle son bir kez içime giriyor, siki o kadar şiddetli atıyor ki her seğirmesinde bunu hissediyorum. İçime boşalıyor, derin, dağınık, kendi inlemelerinde boğulurken, spermini o kadar ileri itiyor ki yanıyor. Elleri beni hiç bırakmıyor, kıcıımı kavırıyor, beni açıyor, her saniyesinin dışarı sızmasını izliyor.

Ama bu sefer... çekip gitmiyor.

Kalıyor.

İçime gömülüyor.

Sikini içimde yumuşatıyor, sanki ben boş olmanın nasıl bir şey olduğunu unutana kadar orada tutmak istiyor.

"Bu amcık," diye nefes alıyor, artık zar zor insan, sesi çatlak ve hayvani, "benim sikiş deliğim olmak için yaratılmış."

Başımı sallıyorum, alnım yere değiyor, kalçalarımından döllere damlıyor, boğazım acıyor ve dudaklarımda bir gülümseme.

Çünkü o haklı.

Ve bunu tekrar yapmasına izin vereceğim.

İçimde kalıyor, derinlere gömülüyor, bedenlerimiz ter ve uyarılma içinde birbirine kilitleniyor, yakınlık denemeyecek kadar karanlık bir şey içinde, ama öyle. Nefesi ensemden yavaşlıyor, sıcak ve ağır, göğsü sessiz, tatmin olmuş bir şiddetle yükselip alçalıyor. Seks kokusu her şeyi kaplıyor. Havayı. Çarşafı. Harap olmuş amım, hâlâ onun yumuşayan sikişinin etrafından damlıyor.

Hareket
etmiyorum.

Hareket
edemiyorum

.

O da bana izin vermiyor.

Ellerinden biri belime dolanıyor, gevşek bedenimi dikleştiriyor, beni kucağına oturmaya zorluyor, siki hâlâ içinde. Başım omzuna yaslanıyor, bedenim titriyor, bitkin, kullanılmış. Tükürük, ter, kan ve dölden oluşan bir karmaşa.

Ama beni orada tutuyor.

Nazikçe değil.

Sahiplenici bir şekilde.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, sanki oradaki teri tadıyormuş, beni ağzıyla temizliyormuş gibi dilini çenemde gezdiriyor. "Böyle çok mükemmel. Benimle dolu. Kırılıp açılmış."

Parmakları, dölünün yeniden sızmaya başladığı kalçalarıma kadar iniyor. Sanki sadece bu görüntü bile onu rahatsız ediyormuş gibi boğazından kısık sesle hırlıyor.

"Hayır," diye nefes alıyor. "İzin almadan sızıntı yapamazsın."

Altımdan kayıyor, beni hafifçe kaldırıyor, sadece dölünün öne kaymasına yetecek kadar ve iki parmağını tekrar amımın içine sokuyor, tamamen geri itiyor. Vücudum sarsılıyor. Boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor ama direnmiyorum.

Ona teşekkür ediyorum.

"İçimde tutacağım," diye fısıldıyorum, sesim çiğ ve harap. "Lütfen tutmama izin ver-"

"Yapacaksın," diye tersliyor, avucunu karnımın alt kısmına sertçe bastırıyor. "Bundan emin olacağım. Sana verdiklerimin tek bir damlasını bile ziyan edemezsin."

Şimdi beni tamamen kaldırıyor, sadece beni kollarına geri sürüklemek için, beni gevşek, ıslak, hala açık bir şekilde odadan dışarı taşıırken çıplak, harap bedenimi göğsüne bastırıyor. Beni nereye götürdüğünü sormuyorum. Bilmem de gerekmiyor.

Çünkü her neredeyse, ben oraya aitim.

Beni küvete indiriyor, belden yukarısı hâlâ giyinik, kontrol hâlâ tamamen onda. Su zaten ılık, beni çiğ çiğ sikmeden önce açmış olmalı ve şimdi beni yıkıyor. Ama yaralara bakan bir adam gibi değil.

Bölgesini geri alan bir adam gibi.

Parmakları bıraktığı her çürüğün, her ısırık izinin, salgısının her yapışkan izinin üzerinde kayıyor. Utanç içinde silmiyor.

Ovalıyor.

Masaj. Damgalama. Bir hatırlatma.

Döller hâlâ su yüzeyinin altında tembel izler halinde benden sızıyor ve o bunu saygıyla izliyor, sanki en sevdiği tuvalden boyanın sıyrılmasını izliyormuş gibi.

"Bir daha asla temiz olamayacaksın," diyor sessizce, dudaklarını omzumda gezdirerek. "Bu geceden sonra olmaz."

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor, vücudum ağrıyor, boğazım acıyor ama ağlamıyorum. Gülümsüyorum.

Çünkü temiz olmak istemiyorum.

Bunu kaybetmek anlamına
geliyorsa olmaz.

Beni kuruladığında, nazik değil, derinlemesine. Önümde tapınır gibi diz çöküyor ama ben daha iyi biliyorum. Beni kontrol ediyor. İşaretini teyit ediyor. Her santimimi tekrar sahipleniyor. İşini bitirdiğinde boynuma yumuşak deriden, önündeki tek bir halka dışında işaretlenmemiş, düz siyah bir tasma takıyor.

Asma kilit

yok.

Henüz yok.

Ama söz orada.

"Artık benimle uyuyacaksın," diyor, sesi karanlıkta kıvrılan duman gibi.
"Benim yatağımda. Döllerim hala i ç i n d e y k e n . "Yatağımda.

Kokum tenine sinmiş."

"Evet, Echo," diye nefes alıyorum. "Lütfen." Fısıldıyorum, beni çarşafının altına götürmesine izin veriyorum.

Arkamdan tırmanıp beni göğsüne çekiyor, bir kolunu belime doluyor.

"Eğer çarşafıma sızarsan," diye homurdanıyor, dişlerini kulak mememde gezdiriyor, "seni uyandırıp tekrar içine sokarım."

Parmak uçlarım tembelce sırtında geziniyor, tırnaklarım geride bıraktığım çürüklerin ve pençe izlerinin üzerinde geziniyor, bazıları hala taze, kızgın, kırmızı. Diğerleri derisinde kalıcı hayaletlere dönüştü. Neredeyse hiç irkilmiyor.

Ama ben fark ettim.

Nefesindeki o küçük kıpırtıyı.

Vücudunun, tekrar ziyaret etmeye hazır olmadığı bir anıya ihanet edecek kadar uzun süre gerilme şekli.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum, bacaklarım hala titriyor, aralarındaki ağrı bağımlısı olduğum donuk bir zonklama.

Eli uyluğum boyunca yavaş ve sıcak bir şekilde kayıyor. Sessiz bir dikkat dağıtıcı.

"Dinlenmelisin," diye mırıldanıyor, sesi alçak, sanki o anı saklamaya, uzun süre nasıl tutacağını bilmediği bir nezaketle yumuşatmaya çalışıyor.

Ama ona izin vermiyorum.

"Bana bir şey söyle," diye yalvarıyorum, yüzümü çenesine doğru kaldırarak. "Benim hakkımda değil. Senin hakkında. Lütfen."

Tereddüt var. Bunu göğsünün sessiz durgunluğunda, parmaklarının tekrar hareket etmeden önce yarım saniye duraklamasında hissediyorum. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan beni kucaklıyor, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Yürümeye başlarken elleri kalçalarımın altına demir atıyor, yavaş ve amaçsız, sanki vücudunun çözülmemesi için harekete ihtiyacı varmış gibi.

Beni tutuyor mu?

Yoksa göremediğim bir şeye mi tutunuyor?

"Ben on üç yaşımdayken," diye başlıyor, sesi ancak fısıltı halinde, "annem aşırı dozdan öldü. İğne hâlâ kolundaydı. Mavi dudaklar. Gözleri açıktı."

Sözcükler cam kırıkları gibi yere düşüyor, bir şekilde ikimizi de aynı anda kesen parçalar.

Yürümeye devam ediyor.

"Ben on beş yaşındayken, babam sarhoşken arabayla bir telefon direğine çarptı. Kendini öldürdü. Yolcu koltuğundaki kadını da öldürdü. Asla araba kullanmaması gerekiyordu. Asla bir baba olmaması gerekiyordu."

Kalçalarımı sıkıca kavriyor ve birden ne kadar yakın olduğumu, beni dünyadaki son gerçek şeymişim gibi nasıl tuttuğunu fark ediyorum.

"Ondan sonra," diye devam ediyor, daha sessiz, "elden ele dolaştım. Sarhoş amca. Çekingen teyze. Bana vurmanın 'karakterimi geliştirdiğini' söylerdi. Bu acı beni 'erkek yapacaktı'. Senin için iyi Everett, derdi. Sen çok yumuşaksın, Everett."

Everett.

Bu isim bir kurşun gibi çarpıyor.

Konuşmuyorum. Hareket etmiyorum. Sadece omzuna yaslanıp nefes alıyorum, her şeyin ağırlığı aramızdaki havada asılı kalırken bedenim beline daha sıkı sarılıyor.

"Aşkın nasıl bir his olduğunu anlamadan önce acının ne olduğunu biliyordum," diyor. "Bu yüzden on sekiz yaşıma geldiğimde, imzalayabildiğim ilk belgeleri imzaladım. Ordu beni kabul etti. İsmimi de aldılar. Everett temel eğitimden sağ çıkmadı. Echo diğer taraftan çıktı."

Yürümeyi bıraktı.

Şimdi aynanın önündeyiz. O bakmıyor ama ben bakıyorum.

Sırtı cama dönük, devasa siyah ağaç omuzları ve omurgası boyunca uzanıyor, kökleri damar gibi ete batıyor. Ve şimdi onu yakından gördüğüm için karanlıkta kaçırdığım küçük ayrıntıları seçebiliyorum. Her yaprak elle gölgelendirilmiş. Kabuk, siyah ve gri dokulu. Sırtındaki oluklar onunla birlikte hareket ediyor, sanki canlıymış gibi. Sanki ondan büyüyormuş gibi.

Tırnak izlerim her yerde. Dallar boyunca parlak kırmızı çizgiler. Gövde boyunca. Kutsal bir şeye oyulmuş bir fırtına.

"Irak'ta Roman ve ben dövme yapan bir yerel bulduk," diyor. "Ucuz. Zar zor steril. Hepsi elle. Roman'ın sarmaşıkları var. Ben de bunu yaptırdım. Onun hakkında hatırladığım tek şey buydu."

"Annen mi?" diye sordum.

"Ağaçları severdi. Onların altında kitap okumayı. Mevsimlerin değişimini izlerdi. Ağaçların ona hayatın en kötü yanlarının bile yeni bir şeylere yer açmak zorunda olduğunu hatırlattığını söylerdi."

Göğsüm sıkışıyor. Yanağına uzanıyorum, parmaklarımı çene çizgisi boyunca sürüklüyorum ve yüzünü kendime doğru eğiyorum.

"Peki ya bu?" Yanağına yerleşmiş yara izine doğru başımı sallayarak fısıldıyorum. Sol gözünün hemen altında sivri bir kesik.

Sırıttıyor ama içinde mizah yok.

"Babamdan kalan son parça," diye mırıldanıyor. "Keskin. Eğri büğrü. Her zaman boğaza çok yakın."

Nefesim kesiliyor. Şu anda aramızda konuşulmayan bir şey var, çiğ, savunmasız ve odaya sessizce yayılan korkunç bir şey. Acıdan öte bir şey. Şehvetten de öte.

Bu bir tanıma.

Alnımı onunkine bastırıyorum. Üzgün olduğumu söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü Echo'nun merhamete ihtiyacı yok. Onun sessizliğe ihtiyacı var.

Beni yatağa, onun yatağına doğru taşırken başım omzuna düşüyor ve az önce bana yaptıklarından dolayı hâlâ kızarmış bir halde kendimi onun teninin sıcaklığına bırakıyorum. Yatağa, serin çarşaflara, her gece yalnız uyuduğunu bildiğim yere bakıyorum. Ve önemli olan tek soruyu soruyorum.

"Bu gece gerçekten burada kalabilir miyim?"

Kolları, beni bırakmaktansa kanamayı tercih ediyormuş gibi hissettirecek kadar sıkıyor.

Bir sessizlik ritmi.

Sonra şakağıma doğru yumuşak bir nefes.

"Buraya kendim için bir gece lambası koymadım," diye fısıldıyor.

Ve o anda, rahatsız edici bir gerçeklik zihnimi bulandırıyor.

Kafesimde uyuyorum.

Ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

On Dokuzuncu Bölüm

KURTULUŞ GÜNAHKARLAR İÇİN DEĞİLDİR

Katya

Kolları beni bir mengene gibi kavırıyor ama dokunuşu hiç de sert değil. Göğsü benimkinin altında yavaş, neredeyse hipnotik bir ritimle yükselip alçalıyor, sanki günlerdir onun soluduğu kaosta boğulmuyormuşum gibi. Kalp atışları sabit, çok sabit, sanki bunların hiçbiri ona dokunmuyormuş gibi. Sanki beni parçalamak sadece bir ritüelmiş gibi... ve şimdi ben onun üzerinde durduğu sunağım.

Parmakları belimde bir tutsağın değil, bir aşığın yumuşaklığıyla geziniyor. Tembel, durgun vuruşları uzadıkça daha da yakıyor. Tenim dokunuşunun altında karıncalanıyor, kalçalarım bana yaptıklarından, beni ne kadar derinlemesine becerdiğinden dolayı hala kaygan. Beni kullandı. Tadıma baktı. Beni mahvetti.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi alçak, her kelime boğazımı boğmak için ipek gibi sarıyor.

Hemen cevap vermiyorum. Nefesim kekeliyor, titrek ve sığ. Parmak uçlarım avucunun içinde kayıyor, derin olukların, ellerine kazınmış hikâyelerin üzerinde geziniyor. Beni tutan elleri. Tokatlayan. Beni açan. Bana çığlık attıran.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum. Bir yalan. Tehlikeli, çaresiz bir yalan. "Hiçbir şey."

Sanki daha iyi biliyormuş gibi mırıldanıyor. Sanki bana öğretmiş olduğu sessizlikle gurur duyuyormuş gibi.

Parmakları sırtımdaki kabarık yara izlerinin üzerinde geziniyor. Sertleşiyorum. Meme uçlarım göğsünü sıyrıyor, çıplak ve ağrıyor, sürtünme çıldırtıcı. Burnum onunkine değiyor, nefesim aramızdaki ağır gerilime karışıyor, sıcaklık ve tereddüt egemenlik için savaşıyor.

"Ne düşünüyorsun Everett?" Nefes alıyorum, gerçek adı yasak bir şeymiş gibi dilimin etrafında kıvrılıyor.

Gözleri titriyor. Tüm vücudu kıpırdamıyor.

Sonra yüzümü kavıyor, başparmağı dudaklarımda geziniyor, daha birkaç saat önce kirlettiği ağızda. Ağız benimkinin üzerinde geziniyor, öpüşmüyor. Henüz öpmedi. Bunun için yalvarmamı istiyor. İhtiyaç duymamı.

"Gerçekten kalacak mısın, Katya?" diye mırıldanıyor ve ismimi söyleyiş şekli, sanki ona sahipmiş gibi, içimde derinlerde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

Yüzünü göğsüme gömüyor, bukleleri tenimi okşuyor, ağız tehlikeli bir şekilde göğüs ucuma yaklaşıyor. Nefesini orada hissediyorum. Sıcak. Ölçülü. Sahipleniyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak onun kalçalarına daha sıkı sarılıyor, sanki zihnimin hala kaçmaya çalıştığı kararı bedenim çoktan vermiş gibi.

Ben nasıl

buradayım? Nasıl bu

kadar yakınım?

Neden doğru hissediyorum?

Beni bir hiçmişim gibi becerdi. Hiçten daha az. Beni ona boğdurdu, ona bindirdi, onun için ağlattı. Vücudum gevşeyene kadar beni kullandı ve yine de devam etti. Ben de ona izin verdim.

Ve şimdi... şimdi beni kendisininmişim gibi tutuyor.

Böyle çok insani görünüyor. Çok gerçek. Ama işin hilesi bu, değil mi? Canavarlar avlarını böyle tutarlar.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, tenimde homurdanmasını sağlayacak kadar sert çekiştiriyorum. Altımda kayıyor ve onu tekrar sertleşmiş hissediyorum. Hazır. Sanki bana doymamış gibi. Sanki hiç doymayacakmış gibi.

An uzuyor, sıcaklık, sessizlik ve asla söyleyemeyeceğim şeylerle dolu.

"Evet," diye fısıldıyorum. Kelime ağzımdan çok

kolay çıkıyor. Bu bir yalan değil.

Öyle olmalı, ama değil.

Ciddiyim.

Ve nedenini bilmiyorum.

Neden, İshak'a yaptıklarından sonra. Kandan sonra. Çıglıklardan sonra. Bana izlettirdiklerinden sonra.

Ondan nefret etmeliyim.

Ama bunun yerine, vücudum daha da yaklaşıyor. Kalçalarım gıcır ediyor. Nefesim kesiliyor. Boğazım kalma ihtiyacıyla yanıyor.

Onu istiyorum.

Canavarı istiyorum.

Ve belki de en çok kırıldığım kısım bu.

Kollarını bana doluyor, sanki evcilleştirilemez bir şeyi sabitliyormuş gibi... belki beni. Ya da kendini. Aramızda hiç boşluk kalmadı, aldığım hiçbir nefes onun göğsüne değmiyor. Teni benimkini yakıyor, her santimi benim her santimime göre şekillenmiş, sanki bu şekilde uyum sağlamak için yaratılmışız. Bu şekilde çökmek için yaratılmışız.

Göğsü benimkine bastırıyor, teni sıcak, az önce yaptığımız her şeyden, benden aldığı ve benim ona isteyerek verdiğim her şeyden dolayı kızarmış. Vücutlarımız hala terden kaygan, hala o çarşafların içinde olduğumuz şeyin yankılarıyla titreşiyor. Kalp atışlarım onunkilerle çarpışıyor, sanki tek bir organizma gibiyiz, şehvet ve çok daha tehlikeli bir şeyle kaynaşmışız. Sahip olmadığım bir şey

bir isim. Nefesi yanağımı ısıtıyor, kokusu beni bir uyuşturucu gibi sarıyor. Her santimim ona dolanmış, onun tarafından sahiplenilmiş. Kalçalarımın arasındaki sızıyı, beni çok sert kavradığı, çok derine soktuğu, çok uzağa ittiği yerin acısını hâlâ hissedebiliyorum. Ve yine de, şimdi bile, vücudum yaralanmış ve kullanılmışken, tek istediğim daha fazlası. Ondan daha fazlasını. Bu çılgınlıktan daha fazlasını. Tamamen onunum, parçalandım ve beni yok eden eller tarafından isteyerek dikildim.

"Bırakacak mısın?" Fısıldıyorum, dudakları boğazımın hassas derisinde yavaş ve sahiplenici bir şekilde gezinirken kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. Ağzı tembel, sanki benim tadıma bakıyor. Sanki acele etmesi için bir neden yokmuş gibi çünkü artık bana sahip olduğunu biliyor. Dişleri omzumun kıvrımını sıyrıyor ve nefesim kesiliyor, vücudumun içgüdüsel olarak ona doğru eğilmesinden nefret ediyorum, acıyı neredeyse sıcaklık kadar arzuluyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor, sözcük kutsal bir söz gibi ağzından dökülüyor. Bu sadece bir ret değil, bağlayıcı bir yemin. Bir tehdit. Bir itiraf. Kendimi güvende mi yoksa korkmuş mu hissedeceğimi bilemiyorum. Belki ikisi de.

Sonra...

Ding-dong.

Ses odaya bir patlama gibi çarptı. Donup kaldık. Ekstazi sonrası sis anında dağılıyor. Kalbim yerinden fırladı. Gözlerini kapıya dikti. Tek bir nefeste, onunla ilgili her şey değişiyor. Vücudundaki ısı boşalıyor ve yerini daha soğuk bir şeye bırakıyor. Daha keskin. Daha ölümcül. Bir makine gibi hareket ediyor, bir eliyle üzerimi örtmek için çarşafı yırtarken diğer eliyle kıyafetlerine uzanıyor. Ağzı gerilmiş, çenesi sıkılmış, birkaç saniye önce bana attığı o yumuşak bakış hiç var olmamış gibi yanıp kül olmuş. "Kal," diye bağırıyor ve emir, karşı koymaya yer bırakmayan bir hassasiyetle içime işliyor. Gitti.

Kalçalarıma bol gelen bir çift eşofmanını ve hâlâ teni, seks ve günah kokan eski bando tişörtlerinden birini çekiştirerek onun kıyafetlerini giyiyorum. Bacaklarım altımda titriyor, vücudum ağrıyor, çığ ve bir şekilde hala istiyor. Onu belli bir mesafeden takip ediyorum, kulaklarımda kan uğulduyor, kanatlarımı çoktan yakmış olan aleve bir pervane gibi fırtınaya çekiliyorum. Bunu yapmamalıydım. Saklanmalıyım. Ama ona doğru ilerlemeyi durduramıyorum.

Şifonyerinin çekmecesini açık. Bir çelik parıltısı gözümde çarpıyor. Bıçağım. Düşünmeden kaptım. Hiç tereddüt etmeden. Parmaklarım sanki onu tutmak için yaratılmışım gibi sapına dolanıyor.

Koridorda alçakta duruyorum, Echo kilit üstüne kilit açarken yatak odasının kapısındaki aralıktan bakıyorum, toplamda dört tane. Parmakları alıştırılmış bir acelelilikle hareket ediyor, her tıklama bir geri sayımın tik takları gibi yankılanıyor. Bunu daha önce de yapmıştı. Bu paranoya değil. Bu hazırlık. Düşmanları bekleyerek yaşanmış bir hayat. Ve şimdi, ön kapısındalar.

Kapıyı açtığı anda, orada duran adam hiç beklemeden içeri dalıyor. Uzun boylu. Geniş. Yağmurdan sırlıklam olmuş, gücü haykıran bir varlığa sahip. Echo'yu tanıyor. Onu iyi tanıyor.

"İçeri gel Roman," diye mırıldanıyor Echo kuru bir sesle, ama alaycılığı zorlama ve kırılma.

"Kendine sakla," diye tersliyor Roman, gözleri Echo'nun görünüşünü tarıyor. Yarım düğmeli gömleği, kızarmış teni, nemli bukleleri. Parmak izlerim muhtemelen hâlâ kalçalarına kazınmış durumda. Ve Roman bunların hepsini görüyor.

Echo mutfak adasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, rahat görünmeye çalışıyor ama zaten hesap yapıyor. Vücudu yarıya kadar çekilmiş bir tetik gibi gergin. "Ne?" diyor. "Bir gün izin aldım diye kıskanç bir eski sevgili gibi evime mi giriyorsun?" Silahını aldı, tezgahın üzerine koydu, kasıtlı. Ölçülü. Bir mesaj: Burası benim evim. Benim bölgem. Burada kararları sen veremezsin.

"Bir gün izin alıyorsun," diyor Roman, sesi soğuk, "ve Dimitri Romanov Catalyst'e giriyor." Bu isim midemi bulandırıyor. Bir adım geriye sendeliyorum.

Dimitri.

Benim babam.

Echo doğruldu, gözlerindeki o alaycı parıltı söndü. Çenesi geriliyor. "Az önce ne dedin sen?" Roman irkilmiyor. Öfkesini zorlukla dizginleyerek yaklaşıyor.

"Beni duydun. Dimitri. Ofisimde. Adamlarıyla birlikte. Karımı tehdit ediyor. Ana'ya el kaldırıyor. Noah'ın önünde. Ellerini onun boğazına doladılar ve biz bunu durduramadık."

Gördüm. Tam o anda Echo'nun içinde bir şeyler kopar. Tüm vücudu çok sıkı çekilmiş bir tel gibi geriliyor, geri çekilip kesmeye hazır

açık bir şey. Sonra hızlıca hareket ediyor. Şiddetli.

Roman'ı sertçe iterek bir adım geri atmasına neden olur. "Dikkatli ol," diye homurdanıyor Echo, sesi kısık ve öfkeden titriyor.

"Hayır," diye bağıyor Roman, geri iterek. "Sen yoktun. Dikkatin dağınıktı. Ve şimdi Dimitri'nin gösterdiği resimler bunun kanıtı, Echo. Nikolai Sokolov'u canlı gören son insanlardan biri olduğunun kanıtı. Ve Katya Romanov'la birlikte."

Adım bir ölüm fermanı gibi odaya çarptı. Echo patlamadan önce tepki verecek zamanım bile olmadı.

Elini Roman'ın boğazına doluyor ve yeri sarsan bir güçle onu sırt üstü yere çarpıyor. Roman boğuluyor, Echo onun üzerinde yükselirken nefes nefese kalıyor, vahşi gözlü ve dengesiz. Göğsüne, morartacak kadar sert bir tekme atarak onu yere yapııştırıyor.

"Kiminle konuştuğunu sakın unutma," diye tıslıyor Echo, sesi ilkel ve durdurulamaz bir şeyle titreşiyor. "Şimdi söyle bana, Dimitri sana hangi resimleri gösterdi?"

Tek yapabildiğim orada öylece donup kalmak.

Bu adam, bu canavar, az önce içimdeydi. Nefesi hâlâ tenimde. Döllerini hâlâ bacağımdan aşağı damlıyor. Beni tutmasına izin verdim. Beni öpmesine izin verdim. Bırakmayacağını fısıldamasına izin verdim.

Ve şimdi birini öldürmek üzere. Benim yüzümden.

Bizim yüzümüzden.

Ve en kötüsü?

İçimdeki çarpık, kırık bir parça onu durdurmak istemiyor.

Ceketinin içinden bir şeyler çıkarırken Roman'ın gözleri parlıyor, hareketleri keskin ve öfkeli. Belgeleri bir meydan okuma gibi Echo'nun göğsüne fırlatmadan hemen önce, baskı altında buruşan kâğıtların sesi boşluğu dolduruyor. Sayfalar havada dağılıyor ve zaten yanmakta olan bir şeyin külü gibi aralarından aşağı süzülüyor. Echo en üstteki sayfanın kenarını yere düşmeden yakalıyor, gözleri Roman'ın ona getirdiklerini tarıyor. Omuzlarında bir şey kayıyor. Gerginlik tamamen değil ama havayı bir an için daha az boğucu hissettirecek kadar gevşer. Echo, Roman'a bakmadan topuklarının üzerinde döner ve oturma odasına doğru yürür.

Bir elinde gevşekçe tuttuğu kâğıt sanki ona duymak istemediği bir şey söylüyormuş gibi.

"İstersen kendine bir içki al," diye mırıldanıyor, sesi yine sakın, aldatıcı bir şekilde pürüzsüz. "Açıklamama izin ver."

Roman homurdanıyor, acı ve gurur dolu bir tıslamayla yerden kalkıyor. Ceketini fırçalıyor, çenesi gergin ama tartışmıyor. Aralarındaki gerilim cızırdıyor ama patlamıyor. Henüz değil. Daha önce dövüşmüş adamlar gibi hareket ediyorlar. Öfkenin ritmini ve kan dökülmeden hemen önce ne zaman geri çekileceklerini bilen adamlar.

Sesleri alçak mırıltılara dönüşüyor, mutfak ve oturma odası arasındaki boşlukta kayboluyor ve yine de kalbim kaburgalarımın vuran bir davul gibi gümbürdüyor. Ne dediklerini zar zor duyabiliyorum ama önemli değil. Neyin geldiğini hissedebiliyorum. Daha kötü bir şey etrafımızda dönüyor. Etrafımızı bir ilmik gibi sardığını hissediyorum. Babam yaklaşıyor. Ve eğer Echo için geliyorsa, onun aracılığıyla bana ulaşmaya çalışıyorsa, geçmeyeceği hiçbir çizgi yok demektir. Bir noktaya değinmek için çizmesinin altında ezmeyeceği bir hayat yok.

Düşüncemi tamamlayacak zamanım bile olmadı.

Hızlı, ani ve sessiz bir hareket, karanlık bir odadaki gümüş parıltısı gibi gözümün çarpıyor.

Donup kaldım.

Bakışlarım konuşan iki adamdan uzaklaşıyor, mutfağın hemen ötesindeki koridora odaklanıyorum. Gözlerimi kısıyorum, nefesimi tutuyorum, içgüdülerim bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyor. Koridor loş, gölgeli ama onu görüyorum.

Bir ceset.

Harap

olmuş.

Zar zor ayakta

duruyor.

Nikolai.

Duvara yaslanmış, bir elini böğrüne bastırmış, diğer elini de sivri bir cam parçasına sıkıca sarmış. Parmak eklemleri sıkılmaktan bembeyaz olmuş ve kan kolundan aşağı damlayarak altındaki zemini boyuyor. Yüzü şişmiş, neredeyse tanınmaz halde. Bir bacağı ağır bir şekilde sargılı, kumaşı kırmızıya bulanmış. Gömleği vücudundan lime lime sarkıyor, ter ve acıyla ıslanmış.

Ama aklımdan çıkmayan onun
gözleri. Geniş. Vahşi. Canlı.

Ve titreyen parmaklarından sarkan elinde tek bir anahtar var.

Midem bulanıyor.

Bilekleri serbest. Echo'nun onu tuttuğu prangalar... gitmişler.

Olamaz, Echo.

Gözlerim şifonyere kayıyor. Anahtar yüzüğü. Echo'nun her zaman yakınında tuttuğu, gözünün önünden hiç ayırmadığı anahtar kayıp.

Nefes bile almıyorum.

Nikolai başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bir saniye, belki daha az, aramızda bir şey geçiyor. Tanıma. Öfke. Çaresizlik. Sonra bakışları benden öteye kayıyor. Koridoru geçti. Oturma odasına doğru.

İkimiz de aynı anda görüyoruz.

Echo'nun silahı.

Hâlâ mutfak adasında, daha önce koyduğu yerde duruyordu. Çok rahat. Çok dikkatsiz.

Nikolai'yi görmedi. Roman da görmedi. Aralarındaki savaşa o kadar dalmışlardı ki, fırtınanın çoktan geldiğini fark edemediler.

Nikolai'nin parmaklarının seğirmesini, eli ileriye doğru uzanıp silaha uzanırken bardağın elinden kaymasını dehşet içinde izliyorum.

Beynimden önce bacaklarım hareket ediyor.

Düşünemiyorum.

Düşünemiyorum.

Çılgılık atacak zaman yok. Doğru ya da yanlış tartacak zaman yok. Uyarı için zaman yok.

Hamle yapıyorum.

Ardından gelen ses dünyayı ikiye böldü. Tek bir silah sesi.

Şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha gürültülü. Savaştan daha gürültülü. Acıdan daha yüksek.

Ve o anda, Echo'nun evinde bir ölüm çanı gibi çınlayan sesinden ve her şeyin yanmak üzere olduğundan emin olmaktan başka hiçbir şey yoktur.

Yirminci Bölüm

BENİ BİR KEZ KANDIR

Katya

Tereddüt etmiyorum, edemem. Nikolai'nin parmakları silahı kavradığı anda ona doğru hamle yapıyorum, kırık dökük, kana bulanmış bedenini içimde kalan her şeyle yere seriyorum. Parmağı tetiği çekerken namludan çıkan ses kulakları sağır ediyor, ateşlenen mermi bir ısı ve duman patlamasıyla tavana çarpıyor. Kolunu kaldırmaya zorluyorum, büküyorum, silahı çekmeye çalışıyorum ama yeterince güçlü değilim. Değil

yeterince hızlı. Kafası öne doğru savruldu, kafatası mide bulandırıcı bir çatırtıyla burun kemiğime çarptı. Gözlerimin arkasında acı patlıyor. Sersemlemiş bir halde soluk soluğa kalıyorum, kanın metalik tadı boğazımın arkasını kaplamaya başlamış bile. Tutuşum kayıyor. Toplayabildiğim tüm güçle onu geri itiyorum ve sersemlemiş bir halde gözümü kırıştıtararak yuvarlanıyorum. Ama onun işi bitmemişti. Eliyle saçlarımı bir tasma gibi kavıyor ve omurgamın çığlık atmasına yetecek bir güçle beni kendisine doğru çekiyor.

"Aman Tanrım!" Roman bağırıyor, botları yere vuruyor. O ve Echo bize doğru koşuyorlar ama saniyeler için çok geç. Ben çoktan cehennemde kilitli kalmıştım.

Parmaklarım cebime giriyor, soğuk metalin etrafına dolanana kadar kumaşı karıştırıyor. *Bıçak.*

Hiç düşünmeden, tereddüt etmeden bıçağı çekip çıkarıyorum ve Nikolai'nin karnına keskin, vahşi bir darbeye saplıyorum.

Çıığı, kovulan bir iblis gibi havayı yıyor ama o bırakmıyor. Onun yerine dişleri omzuma batıyor, vahşi bir çaresizlikle sıkıyor. Çıığıım boğazımdan yırtılıyor, çiğ ve kana bulanmış. Acı beni kör ediyor. Her şeyi kör ediyor. Ve sonra onu hissediyorum, soğuk, sert çelik kafatasımın yan tarafına bastırıyor.

Echo'nun silahı.

Hâlâ onda.

"İkiniz de orada durun," diye homurdanıyor, sesi bulanık ama zehir dolu.

Roman ve Echo adımlarının ortasında donup kalıyor. Odadaki gerilim bir ilmik gibi sıkılaşıyor. Roman'ın göğsü kabarır. Echo'nun gözleri titriyor, hesaplıyor, öldürmeye hazır, ama henüz değil. Bu süreçte beni de öldürecekse hayır.

Nikolai gülüyor, göğsünden omurgama doğru titreşen alçak, vahşi bir ses. Bundan zevk alıyor.

Bunu istiyor.

"Mmm... arkadaşın küçük fahişeni bilmiyor, değil mi?" diye alay ediyor, silahı şakağıma daha sert bastırırken kelimeleri uzatıyor. "Ayağa kalk Katya," diye tıslıyor, ağzından kan damlıyor, yarası tüm zemine sızıyor.

Hareket etmiyorum. Nefes alamıyorum. Bedenim titriyor, omzum acıyla zonkluyor, kan Echo'nun gömleğinin yakasını ıslatıyor.

Roman silahını yavaşça kaldırıyor, doğrudan bize doğrultuyor, gözlerinde öfke yanıyor. "İkinizin de o pis kafasını uçuracağım," diye homurdanıyor.

Ama Nikolai irkilmiyor bile.

"Hayır, yapmayacaksın. Değil mi Echo?" diye mırıldanıyor, sesi sert ve alaycı. Silahı daha yükseğe doğrultuyor, soğuk namlu şakağıma saplanıyor ve cildime is bulaştırıyor. "Eğer beni vurursa, önce ben onu öldürürüm."

Roman'ın gözleri Echo'ya kayıyor. Silahını indirmiyor ama ateş de etmiyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor, sanki bu kaybetmeye razı olduğu bir oyunmuş gibi.

"Sakin o lanet tetiği çekme," diye tersliyor Echo, sesi alçak ve ölümcül, öfkesi zar zor kontrol altında. Öne doğru bir adım atıyor ve elini Roman'ın göğsüne vurarak onu durduruyor. Roman ona aklını kaçırmış gibi bakıyor ama Echo'nun sesi kesin. "Dimitri onu canlı istiyor."

Bunun üzerine Nikolai sırtıyor, ağzının kenarlarındaki kan, ölmekte olan bir tuvalin üzerindeki boya gibi kıvrılıyor. "Elbette istiyor," diye hırıldıyor, gözleri cam gibi. "O zaman kapıyı aç."

"Bu evden çıkmaya izin vermeyeceğim," diye tersliyor Roman, sesi gerilimi bir bıçak gibi kesip geçiyor. Duruşu sert, silahı hâlâ havada, gözleri ölümcül bir odaklanmayla Nikolai'ye kilitlenmiş. Bu sözler bir uyarı değil, kanla çizilmiş bir çizgidir.

Echo ilk başta cevap vermiyor. Bana zar zor bakıyor, yüzü okunmuyor, gözleri soğuk. Hesap yaptığını, her seçeneği, her riski, her sonucu tarttığını hissedebiliyorum. Yanlış bir hareket ve biri ölür. Belki de hepimiz.

Arkamda Nikolai ağır ağır nefes alıyor, vücudu titriyor, kana ve tere bulanmış. Ama çöküşün eşiğindeyken bile silahı korkunç bir güvenle tutuyor. Namluyu kafama dayamış, saçlarımı bir tasma gibi kavramış. Bedeni çöküyor ama inadi canlı ve gelişiyor.

"Kenara çekil," diye gürlüyor Nikolai. "Yoksa duvarını onun kafatasıyla boyarım. Onu dışarı sürüklerim ve ikiniz de gözünüzü kırpmadan ağzına bir kurşun sıkarım."

Roman kımıldamıyor.

Echo sonunda konuşur, sesi alçak ve ölçülüdür. "Bırakın onu."

Roman'ın kafası ona doğru savrulur. "Az önce ne d e d i n sen?"

"Bırak gitsin dedim," diye tekrarlıyor Echo, gözlerini kısarak. "O ölüyor. Fazla uzağa gidemez. Bırak kaçtığını sansın."

"Ona dolu bir silah ve Dimitri'nin yaşayan son varisini veriyorsun," diye tıslıyor Roman, sözlerinin altında öfke yatıyor. "Aklını kaçırmışsın."

"Onu almıyor," diye homurdanıyor Echo. "Zar zor ayakta durabiliyor. Blöf yapıyor."

Nikolai arkamdan kıkırdıyor, sesi ıslak ve kırık. "Öyle miyim? Yoksa onu geride bırakmamam için bana yalvardı mı?"

Roman'ın ifadesi iğrenerek bükülüyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Oh, bilmiyor musun?" Nikolai dudak büküyor, beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, ağzı kulağımı sıyrıyor. "Altın oğlun sana değerli küçük Romanov'unla ne yaptığını söylemedi mi? Onu yatağında bir ağız ve delikten başka bir şey değilmiş gibi becerdiğini söylemedi mi?"

Roman'ın tüm vücudu kaskatı kesilir. Yüzü bir an için karardı, sanki beyni duyduklarını anlamaya çalışırken kısa devre yapmış gibiydi. Sonra gözleri kocaman açılıyor, sesi gök gürültüsü gibi boşlukta çatlıyor. "*Echo?*"

"Yalan söylüyor," diyor Echo çok hızlı bir şekilde. "Sayıklıyor, kanaması var. Ne dediğini bilmiyor."

Ama Roman bana bakmaya başlamıştı bile. Ve bunu görüyor. Gözlerimin irkilmesini.

İnkâr etmeyişimi.

Sessizliğim herhangi bir itirafın yapabileceğinden daha yüksek sesle haykırıyor. "Tanrım," diye mırıldandı Roman, sanki hava çok soğukmuş gibi geri adım atarak.

ciğerlerinden sökölüp atılmıştı. "Onunla yattın mı?"

Echo'nun çenesi sıkıştı. "Öyle bir şey değildi."

Roman ona doğru döner. "O bir rehine. Ona işkence ettin."

"İşkenceydi, zevk değil," diye ısıırır Echo.

"Bu değil daha iyi!" Roman bağırır. "Sen sözde için onu izliyor olmalı, babası sıraya girerken bacaklarının arasında sürünmemeli."

halkımızı vuruyor!"

"Yapma ama," dedi Nikolai, sesi titreyerek, "kıзма. Sertlikten hoşlanıyordu. Değil mi Katya?" Beni sertçe itiyor ve silah tekrar kafatasıma doğru kayıyor.

Roman'ın silahı tekrar kalkıyor, bu sefer kontrolden çok öfkeyle. "Bırak. Onu. Bırak."

"Beni vurursan ben de onu vururum," diye sırtıyor Nikolai. "Hepimiz yere düşeriz. Denge için bu nasıl?"

Echo hızla hareket ediyor, eli Roman'ın kolunda, onu geride tutuyor.

"Yapma.

Burada olmaz. Böyle olmaz."

"*Böyle* değil mi?" Roman tıslıyor. "*Bunu* zaten sen yaptın."

Echo cevap vermiyor. Gözlerindeki suçluluk duygusu bir anlığına parlıyor ama sonra kayboluyor. Duvarla kapatılmış. Gömüldü. Nikolai'ye döner, sesi çeliktir. "Dışarı çık. Arabayı al. Onu almayacaksın."

"İstemiyorum," diye mırıldanır Nikolai. "O benim kozum. O benim sigortam."

"Bir sonraki sokağa varamadan ölmüş olacaksın," diyor Echo. "Arabayı al. Uzaklaş. Ona bir daha dokunursan, yemin ederim-"

"Ne, Echo?" Nikolai namluyu sertçe şakağıma dayayarak hışırıyor. "Beni öldürecek misin? Sıraya gir."

Sonra aniden, hiç uyarmadan beni ileri *itti*. Sertçe.

Tökezleyip düşüyorum, bir homurtuyla yere çarpıyorum, omzum çarpmanın etkisiyle çığlık atıyor. Nikolai'nin kanlar içinde ve topallayarak, kalbi atan bir ceset gibi kendini sürükleyerek kapıya doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında sırtüstü dönüyorum.

Anahtarlar şingirdiyor.

Arabanın kapısı
çarpıyor. Motor
kükreder.

Echo ve Roman hareket etmez. Sadece onun uzaklaşmasını izliyorlar, kırmızı arka lambalar siyahın içinde kayboluyor.

Üçümüzün arasına sessizlik çöküyor.

Soğuk fayansın üzerine uzanıyorum, kalbim çarpıyor, boğazım acıyor, gözlerim doluyor. Roman sanki onu tanıımıyormuş gibi Echo'ya bakıyor.

Echo sanki bir sonraki cinayeti planlıyormuş gibi kapıya bakıyor.

Peki ya ben?

Olduğum yerde kalıyorum.

Çünkü kimse yardıma gelmiyor. Nasıl bu kadar hayalperest olabildim?

Echo'nun dokunuşunun altında sahip olmaktan daha fazlası olduğuna nasıl inanabilirdim? Bana sarılma şeklinin bir anlamı olduğuna, şiddetinin altında yatan sıcaklığın, kaosun, acıyan yumuşaklığın *gerçek* olduğuna? Belki de hep kafamın içindeydi. Bedenimi bir silah, bir ödül, bir dikkat dağıtıcı gibi kullanan bir adamın etrafında kurduğum hastalıklı bir fanteziydi. Belki de beni hiçbir zaman kendi iradesine boyun eğecek kırık dökük bir şeyden başka bir şey olarak görmedi. Belki Nikolai'nin beni vurmasına izin verirdi. Belki gözünü bile kırpamazdı.

Şimdi bana bakarken soru boğazımda düğümleniyor, taş suratlı ve sessiz, ifadesi okunamaz. Bir zamanlar derinlik barındırdığını düşündüğüm o gözler şimdi en kötü şekilde dipsiz geliyor. Bodrumdaki aynı bakışlar. Ağlamamı, kırılmamı izleyen ve asla irkilmeyen aynı boşluk.

"Yaralandın mı?" diye soruyor açıkça.

Kelimeler bir tokat gibi geliyor. Endişeli değil, sadece protokol.

Ben cevap veremedim Roman konuşuyor, sesi alçak ve zehirli. "Katya Romanov," diye mırıldanıyor, arkamda yavaşça volta atarken. "Oldukça "Yaptığın lanet karışıklık."

Sonra sert ve hızlı bir şekilde hareket etti.

Karo zemine geri çarptırıldığımda ciğerlerimden hava sökülüyor, bunun şoku beni sessizliğe boğuyor. Soğuk çelik bileklerime dolanıyor, kelepçelerin keskin *tıkırtısı* tenimi ısıyor. Dizlerim yere sürtünüyor, omzum önceki kavgadan dolayı yanıyor. Zorla yere yatırıldığında saçlarım yüzüme dökülüyor, bedenim bir av gibi kısıtılıyor.

Echo'ya bakıyorum. Ona bakıyorum, gözlerim dehşetle açılmış, ağzım

Titriyordum, boğazıma bir çığlık takılmıştı. "E-Echo?"

Hıçkırıyorum, ses tırtıklı ve küçük.

Bir şeyler yap.

Bir şey söyle.

Bunu durdur.

Ama o sadece orada duruyor. İzliyor. Boğazı, gelmeyen kelimeleri yutmaya çalışıyormuş gibi titriyor, sanki derisinin altında bir şey sürünüyormuş gibi, ama hareket etmiyor. Konuşmuyor.

Roman'ın işi bitmedi.

"Az önce gördüklerimden sonra *sana* kelepçe takmadığım için şanslısın," diye tükürüyor Echo, kelepçeli bileklerimi arkama iterek. "Noah'a mesaj attım bile. Adamlarımız yolda. O yüzden neden bana burada neler döndüğünü anlatmıyorsun? Nikolai haklı mıydı? Onu beceriyor musun? Onu burada evcil bir hayvan gibi mi tutuyorsun?"

Kelimeler asit gibi geliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, altımdaki fayansın içinde kaybolmaya çalışıyorum. Roman'ın sesi çok yüksek, çok gerçek. Echo'nun sessizliği daha da kötü.

"E-Echo?" Tekrar fısıldıyorum, sesim çatlıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bir adım öne çıktı. Gözlerim fıldır fıldır açılıyor. Bir an için buna bir son vereceğini, Roman'ı üzerimden iteceğini, yanımda diz çökeceğini ve sonunda, sonunda karanlıkta hayal ettiğim adam olacağını düşünüyorum.

Ama yapmıyor.

Sadece başını eğiyor, gözleri buz gibi, çenesi gergin, ifadesi sert ve o yatakta gördüğümü sandığım adamdan yoksun.

Ve sonra konuştu.

"Hayır..." dedi sessizce, neredeyse düşünceli bir şekilde. "Sadece iş içindi."

Kelimeler içimi bir bıçak gibi kesiyor, temiz ve derin. Bir kez göz kırptıyorum. İki kez. Nefes alamıyorum.

Parmak eklemleri çenemi bulmadan önce hatırladığım tek şey bu. Bir acı parıltısı. Kemiğin kemiğe çarpma sesi.

Ve sonra,

Karanlık.

Yirmi Birinci Bölüm

GERÇEK CANAVAR KİM?

Echo

Ne halt ettim ben?

Gözlem odasının dar sınırlarında adımlarken, tırnaklarım kanayana kadar yumruklarımı iki yanımda sıkarken, bu düşünce kafatasıma bir çekiç gibi tekrar tekrar vuruyor. Lanet olası anahtarlık. *Onu dışarıda bıraktım.* Bir çaylak gibi, onun kokusuna kendini kaptırmış bir aşık piç gibi, onun gibi canavarları hatırlayamayacak kadar açıkta bıraktım.

Nikolai kolay ölmez, bekler. *İzlerler*. Bilmem gerekirdi. Geldiğini görmeliydim. O küçük pisliğin ağzı kanla kapalıyken bile gözleri vardı. Ve şimdi Katya benim zayıflığının bedelini ödüyor.

"Onu getirdiğimizden beri tek kelime etmedi," diyor Noah yanımda, sesi düz, neredeyse klinik.

Cevap veremiyorum. Söyleyecek kelimelerim yok. Önümdeki görüntüye, camın diğer tarafındaki ona odaklanmış durumdayım. Morarmış. Sessiz. Bir savaş esiri gibi çelik bir sandalyeye bağlanmış. Bilekleri kelepçelerden dolayı hâlâ kırmızı, yüzü yumruğumun çenesiyle buluştuğu yerden şişmiş, oraya koyduğum yerden.

Kendimi camdan aşağı atmak istiyorum. Onu yakalamak, yüzünü kucaklamak, kalan tüm nefesimle özür dilemek istiyorum. Yaptığım şey için kendimi kanlı bir şekilde dövmek istiyorum. Durduramadığım şey için.

Bir kere bile kafasını kaldırıp bakmadı. Hareket etmedi. Orada öylece oturuyor, yatağımdaki kızın bir gölgesi, unutulana kadar becerdiğim ve hakkım varmış gibi benim dediğim kız. Çığlık atmıyor. Ağlamıyor. Bu sessizlik daha kötü. O içeri gitti ve bunu ben yaptım. Ben yaptım.

Roman'a karşı en başından beri dürüst olsaydım, belki de şu anda onun yanındaki hücrede kilitli olurdum, bir zamanlar sahip olduğum her haktan mahrum kalırdım, ama en azından yakın olurdum. En azından yalnız olmadığını bilirdim. Başka kimsenin ona zarar vermeyeceğini. İzleyebileceğimi. Koruyabilirdim. İhtiyacı olursa kanını akıtabilirdim. Ama şimdi? Roman sorgulanmak için sıradaki benmişim gibi beni izliyor ve belki de öyle olmalıyım. İkisine de işkence ettim. Gerçek bu. Ve durmam gerekirken durmadım. Durmak istemedim.

"Ne kadar süre?" Roman soruyor, sesi keskin.

"Yeterince uzun," diye mırıldanıyorum, çenem gergin, camdan başka bir yere bakmayı reddediyorum.

"Bunu neden kendi evinde yapıyorsun ki?" diye tersliyor, şimdi de ölçüsüz bir hayal kırıklığıyla volta atıyor.

Çünkü orada kimse beni durduramazdı. Çünkü duvarlar çığlıkları biliyordu. Çünkü bunu tamamen başka bir şey yapabilirim.

"Hak ettikleri türden bir işkence..." Başlıyorum, sesim kısık, asla itiraf edemeyeceğim şeylerle dolu.

Roman bana doğru döndü, kaşları çatılmıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

Gözlerimi kapatıyorum, çenem hâlâ içimde verdiğim savaştan dolayı titriyor. Onlara yaptığım, ona yaptığım işkence sadece kan ve çürüklerden ibaret değildi. Sadece acı için acı değildi.

Samimiydi. Kontrollüydü. Yavaştı. Korkudan değil, daha fazlasını ne kadar çok istediğinden titremesine neden olan türden bir işkence. Ona bir silah gibi dokundum. Ağzımı bir bıçak gibi kullandım. Onu santim santim çökerttim ve durmam için yalvarmak yerine bacaklarını daha da açtı.

"Burada yapabileceklerimizin ötesinde," diye bitirdim ve sözcüklerin tadı günah gibi geldi. Çünkü öyle.

Roman hafifçe geri çekiliyor, tam olarak anlamıyor ve umarım asla anlamaz.

Çünkü eğer ona ne yaptığımı, ona nasıl ihtiyaç duyduğumu, saplantımı onun bedeninin derinliklerine nasıl soktuğumu ve acı içinde adımları inlettığımı bilseydi... beni bu binanın altına gömerlerdi.

Ve en iğrenç kısmı?

Pişman değilim.

Sadece böyle bittiği için pişmanım.

Neden hiçbir şey söylemedi?

Neden beni sormadı?

Camın diğer tarafındaki sessizlik, onu ilk kez elime aldığımda attığı çığlıktan daha sağır edici. O sesi hala duyabiliyorum. Hâlâ iyileşmeyen bir yara izi gibi tenime kazındığını hissediyorum. Ama şimdi... şimdi hiçbir şey yok. Bakış yok. Bakış yok. Fısıltılı bir yalvarış yok. Sadece sessizlik.

"Nikolai'nin sana zarar vermesini engelledi," diyor Roman, kafesteki bir hayvan gibi volta atarak. Sesi sinirlerime dokunuyor. "İçimizden birine kurşun sıkmasını engelledi."

Duraklıyor, gözlerini bana dikeyyor, bakışlarını duruşumda gezdiriyor, sanki katmanları soyuyormuş gibi. "O senin odanda mıydı?"

Soru suçlayıcı. Çenem geriliyor.

"Sorgulama," diye mırıldandım. "Bire bir. Bana güvenebileceğini hissetsin. Benim güvenli biri olduğumu düşünsün. Yakın biri."

Bu bir yalan.

Çürük, şeffaf, lanet bir yalan. Ve o bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ama yüksek sesle söyleyebildiğim tek versiyon bu.

Çünkü gerçek daha kötü.

Gerçek şu ki, ben onun güvenebileceği biriydim. Asla olmamalıydım ama oldum. Ağladığında ona sarıldım. Kelepçelerin battığı bileklerini öptüm. Parçalanmasını izledim ve buna *izin verdim*, çünkü onu yakalamak için oradaydım. Onu bayıltmadım. İlk başta yapmadım. Çizgiler o kadar bulanıklaşana kadar doğru düzgün göremedim.

Sadece iş değildi. Belki başlangıçta, ama bana bir canavardan daha fazlasıymışım gibi dokunduğu ilk andan sonra değildi. Adımı bir dua ve lanet gibi aynı anda inlettiği ilk andan sonra değil.

Çok ileri gitmesine izin verdim. Ve şimdi bunu nasıl geri alacağımı bilmiyorum. İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

"Onu esir alan kişiyi koruyordu," diye bir ses keskin bir şekilde araya giriyor. Dönüp Ana'ya, Noah'ın nişanlısına bakıyorum.

Dimitri'nin adamlarının ona yaptıklarından dolayı boynu morarmış, boğazı morarmış ve şişmiş bir halde, sanki buraya aitmiş gibi odaya giriyor. Yine de sesinde zayıflık yok. Sadece keskin, klinik bir kesinlik.

"Onun *kurtarıcısı*," diye ekliyor, Roman'ın yanında dururken gözlerini kısıyor.

Midem bulanıyor.

"Stockholm Sendromu," diye açıklıyor, camın diğer tarafındaki kıza doğru başını sallayarak. Katya. Hâlâ kımıldamıyor. Hâlâ sessiz. Titreşen floresan ışığının altında başı öne eğik, saçları bir tül gibi omuzlarına dolanmış.

"Hayır," diye nefes alıyorum, başımı sallayarak. "Hayır. Öyle değil."

"Öyle," diye tersliyor Ana. "Görmüyorsun çünkü görmek istemiyorsun."

Cama yaklaşıyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı, yukarı bakmasını sağlamaya çalışıyorum. Beni görmesi için. *Bir şey söylemesi* için. Ama hareket etmiyor. İrkilmiyor.

"Katya Romanov bir katil," diye devam ediyor Ana. "İntikamdan başka bir şey bilmeyen bir katil. Bildiği tek şey kan,

kontrol ve güç. Onu zincirlerinden kurtardın. Bağları çözülmüş. Evinizde özgürdü. Ve o sana zarar vermedi."

"Seni *korudu*," diye ekliyor Roman, kollarını kavuşturarak. "Ve şimdi kendini kapatıyor. Bu bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor."

Zar zor nefes alabiliyorum. Duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum.

"İhanete uğramış hissediyor," diyor Ana, şimdi daha nazikçe, sanki bir yargıdan ziyade bir otopsi öneriyormuş gibi. "Onun üzerinde her ne boktan manipölasyon kullandıysan, işe yaradı. Onu başka bir şey olduğuna ikna ettin. Daha iyi bir şey. Ve sonra ona vurdun. Onu tekrar bir hücreye attın. Her yalanın doğru olduğunu kanıtladın."

Avuçlarımı cama bastırıyorum.

"O kırık değil," diye fısıldıyorum. "O-"

"O *yaralı*, Echo. Kafası karışık. Ve şu anda *senin* düşman olduğunu düşünüyor. Ve konuşabileceği tek kişi de onu paramparça eden kişi."

Onu izliyorum.

Boş. Duygusuz.

Başı öne eğik, boynunun taşıyamayacağı kadar ağır. Kolları iki yanında gevşek duruyor, nefes verirken parmakları hafifçe seğiriyor. Çığlık atmıyor. Direnmiyor.

Kendinden geçti.

Ve onu bir daha geri getirebilir miyim bilmiyorum.

"Peki ya arabam?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum. Soru bir formalite, zihnim koştururken, suçluluk duygusu göğsümde daha sıkı kıvrılırken söylenecek bir şey.

"Tam da şüphelendiğin gibi," diyor Roman, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki tüm dünyayı iradesinin gücüyle bir arada tutuyormuş gibi. "Dimitri'nin malikanesinde. Nikolai doğruca Romanov malikânesine koştu."

Tabii ki koştu. Doğruca eve. Doğruca onu yaratan şeytanın kollarına.

Mükemmel.

"Evinizde ekstra güvenlik olduğundan emin olacağız," diye ekliyor Roman, sesi kısık. "Hâlâ orada olduğunu düşünsünler. Catalyst'i sessiz tutacağız."

"Güzel," diye yanıtlıyorum, şimdiden strateji kurmaya başlamıştım. "Bırak evde olduğuma inansınlar. Enerjilerini gölgeleri avlamakla harcasınlar. Bu gece burada kalacağım."

Bunu söylerken Roman'a bakmıyorum bile.

"Burada mı?" diye tekrarlıyor, gözleri kısılıyor. "Onunla mı?"

"Evet," diye çıkışıyorum. "Nikolai onun hâlâ evde olduğunu düşünüyor. Dimitri tehditler savurdu. Bizim de kendi tehditlerimizi savurmamızın zamanı geldi."

Daha fazla yalan.

Katman katman, beni kendi ellerimle kazdığım çukura gömüyorlar. Tüm bu operasyon içten dışa çürüyor ve ben de bunu yayan enfeksiyonum. Ama en kötüsü, umurumda değil. Yeterince umursamıyorum. Çünkü o hâlâ burada ve onun yanında kalmak bir riskse, bunu göze alacağım.

Tanrı yardımcım olsun, şu anda olabileceği en güvenli yer Catalyst. Ve bu her şeyi açıklıyor.

Bakışlarım cama kayıyor. Saatlerdir hareket etmiyor. Başı öne eğik, omuzları çökmüş, bilekleri kelepçelerin içinde gevşek. Ama sonra, yavaşça, kasıtlı olarak, başı dönüyor. Kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırıyor, sanki bizi izlediğini hissediyormuş gibi tek yönlü aynaya kilitleniyor.

"İçeride mi?" diye fısıldıyor.

Saatlerdir söylediği ilk sözler. Sesi zımpara kağıdı gibi, ham, içten kazınmış. Bu cevaplanması gereken bir soru değil. Bu, yerine getirilmeyi bekleyen bir ölüm cezası.

Roman mikrofonun düğmesine basıyor, sesi her zamanki gibi sabit. "Daha açık olmanız gerekecek Bayan Romanov."

Gözlerini kırpmıyor. Bakışları yanıyor.

"Kaçınız beni izliyor?" diye mırıldanıyor. "Kaç adamının beni izlemesine izin veriyorsun, Echo?"

Adımı söyleme şekli içimde bir şeyleri çarpıtıyor. Eskiden kulağa bir sır gibi gelirdi. Şimdi zehir gibi.

Roman'ı kenara iterek ilerliyorum.

"Sorularına cevap ver Katya," diye emrediyorum, sert bir sesle.

"Terbiyeli ol." Gülüyor. Sesin içi boş.

"Hepsi bir oyundu," diye fısıldıyor, dudakları gülümseme ile hırlama arasında bir şeye dönüşüyor. "Öyle değil miydi?"

Yer değiştirirken prangaları takırdıyor, morarmış bilekleri bağlara doğru çekiliyor.

"Öyle değil miydi!" diye bağırıyor, kollarını öne doğru savuruyor, öfkesi içinden bir bomba gibi patlıyor. "Sizi lanet domuzlar. Ailemden daha iyi olduğunuzu mu sanıyorsunuz? İşkence ediyorsunuz, öldürüyorsunuz, manipüle ediyorsunuz. Takip ediyorsunuz. Avlanırsınız."

Sesi yükseliyor, kelimeleri camı mermi gibi delip geçerken duygularıyla çatlıyor.

"Echo Kane," diye hırlıyor. "Güçlü, dokunulmaz Echo Kane. Aklıma girdin. Sana güvenebileceğimi düşündürdün. Kendimi güvende hissettirdin. Plan neydi, ha?" Gülümsemesi artık dengesiz, kontrolünü kaybederken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyor. "Beni kaçırmak mı? İşkence etmek mi? Beni kullanmak mı? Fu-"

"Bu kadar yeter Katya," diye bağırıyorum, sesim çelik gibi keskin, beni bitirecek tek kelimeyi söyleyemeden onu durduruyorum.

Ama artık çok geç.

Sesi tekrar alçalıyor, zehirli.

"Yani," diye tıslıyor, "bu planın bir parçası değildi."

Roman bana doğru dönüyor, çenesi kilitlenmiş. "Neden bahsediyor bu?"

Ellerim titriyor. Saklamak için onları yumruk haline getiriyorum.

"Oyun oynuyor," diye yalan söylüyorum, kelimeler ağzımda çürük tadı veriyor.

Katya vahşi bir şekilde sırtıyor. "Yüzü şimdi neye benziyor?" diye odadakilerle alay ediyor. "Korkmuş görünüyor mu?" Alaycı bir tavırla başını eğiyor. "Elleri titriyor mu?"

Tırnaklarımı avuç içlerime derimi kıracak kadar sert geğiriyorum. Titremenin yükselmesini engelleyecek herhangi bir şey.

"Ne istiyorsun?" Kelimeleri zar zor bir araya getirerek soruyorum.

Gözleri parlıyor.

"Sen hariç herkesin o lanet odadan çıkmasını," diye tersliyor. "Seninle konuşmak istiyorum. Tek başıma. Lanet kameralar olmadan. Gözler yok. Bunu başarabilir misin, Echo?"

Sessizlik oldu.

Roman yanımda kayıyor, yüzünde inançsızlık ifadesi beliriyor. "Echo-"

"Herkes dışarı," diyorum, sesim alçak ama kesin.

Roman bir adım öne çıkar, elini uzatır. "Echo, ne yapacağını bir düşün."

"Roman." Sesim odayı bir bıçak gibi kesiyor. Çenem geriliyor, bakışlarım cama kilitleniyor. "Çık dışarı dedim."

Oda yavaşça boşalıyor, her seferinde bir gölge soyuluyor ve geriye sadece sessizlik kalıyor. Tepedeki ışığın uğultusu kulaklarımda uğulduyor, şimdi yalnız olduğum için daha yüksek sesle. Kilidi kurcalarken ellerim titriyor, anahtar avuçlarımda kayganlaşıyor. İçeri sokup çevirmeden önce bir, iki kez kayıyor, klik sesi göğsümde bir silah sesi gibi yankılanıyor. Anahtarı cebime atıyorum, aramızdaki son engel de silinmiş oluyor. Onun alanına, kendi ellerimle yaptığım enkazın içine girdiğimde kapı gıcırdayarak açılıyor.

Hiç irkilmedi.

Eşiği geçtiğim anda gözleri benimkilere kilitleniyor, kanlı, cam gibi ve ölü. Vücudu hareket etmiyor ama bakışları boğazımda bilenmiş bir silah gibi. Sertçe yutkunuyorum, hak etmediğim bir nefes çekiyorum.

"Bakın şimdi kim emirleri dinliyor," diye fısıldıyor, sesi yumuşak ama zehir damlıyor.

"Katya-" Başlıyorum ama isim bana bile yabancı geliyor, sanki yanlış bir ağızdan söylüyormuşum gibi. Daha ikinci hece çıkmadan yüzü buruşuyor.

"Yapma." Sesi şimşek gibi çakıyor. "Sakın adımlı söyleme. Beni tanıyormuşsun gibi söyleme."

Sözleri şimdiye kadar yediğim tüm kurşunlardan daha sertti. Yine de bir adım daha yaklaşıyorum. Bedenim içgüdüyle hareket ediyor ama ruhum her santimde geri çekiliyor. Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece daha yakın olmam gerektiğini biliyorum. Uzanıyorum.

Beni durdurmuyor, ama gözleri bana cesaret veriyor.

Elim yanağına değdiğinde, sanki oda patlıyor.

Ses yumuşak. Çok yumuşak. Ama elim düştüğü yerde titriyor. Utanç anında çarpıyor, safra gibi boğazıma hücum ediyor. Başka tarafa bakamıyorum ama yaptığım şeyi görmeye de dayanamıyorum. Bir daha olmaz.

"Dur," diye bağıryorum, alçak sesle ve çiğce. "Kendini öldürtmeden önce ağzını açmayı bırak."

Nefes nefese kalıyor ama korkudan değil. İğreniyor. Başparmağım kanın toplandığı dudağını okşuyor, yavaş ve titrek bir hareketle kanı siliyor. Parmaklarım özür diler gibi çenesini sıyrıyor ama hasar çoktan verilmiş.

"Beni anlıyor musun?" Şimdi daha sessiz soruyorum.

Gülüyor, karanlık ve dengesiz. Sesi göğsümde gezdirdiği bir hançer gibi.

"Sanki sikiyormuş gibi."

Sandalyede çırpınıyor, bağları sallıyor, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor. "Beni kullandın," diye tükürüyor. "Beni santim santim parçaladın ve sonra bir hiçmişim gibi siktin."

"Seni kullanmadım amına koyayım," diye tıslayarak karşılık veriyorum, yaklaşıyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı. "Bütün bunların bir çeşit plan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye bağılıyor, gözyaşları şimdi yükseliyor, öfke daha derin bir şeye dönüşüyor. "Bana bak! Bana ne yaptığına bir bak!"

Deniyorum. Deniyorum.

Ama yüzü... morarmış, kanlı, perili. Bu çok fazla. Aşağı bakıyorum, gözlerim bir korkak gibi yere yapışmış. O da görüyor.

"Seni korudum," diye hırlıyor. "Kaçabilirdim, hem de birden fazla kez. Nikolai'nin ikinizi de öldürmesine izin verebilir ve tek bir çizik bile almadan çekip gidebilirdim. Ama yapmadım."

"Ama yapmadın," diye çıkışıyorum, sesim onunla buluşmak için yükseliyor, göğsüm ağırlığıyla çöküyor. "Yapmadın. Benimle kaldın. Kaldın çünkü beni terk etmek istemedin."

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Hayır. Kaldım çünkü kafamın içindeydin. Beni manipüle ettin. Bana güvende olduğumu düşündürdün. Beni önemseydiğini düşündürdün."

Bir adım daha yaklaştım, nefesim kesildi.

"Umursamadığımı mı düşünüyorsun?" Cevap vermiyor.

Söylemesine gerek yok.

Sessizliği her şeyi anlatıyor. Ve içimi oyuyor.

"Beni yine kullanacaksın," diye fısıldıyor, neredeyse çocuk gibi. "Tıpkı daha önce yaptığın gibi."

Uzun bir süre ona bakıyorum, bedenim uyuşmuş ve uğulduyor, zihnim ikiye bölünüyor.

Sonra yavaşça diz çöküyorum. Bileklerindeki prangaları çözmeye başladığımda metal şingirdiyor.

İrkildi. Gözleri açılıyor, nefesi kesiliyor, kalbi o kadar yüksek atıyor ki yemin ederim duyabiliyorum.

"Belki sen Doğru." I Fısıltı, değil Hatta Tabii ki Eğer Ben
Artık yalan söylemiyorum.

Çünkü belki de onu kullandım. Belki hâlâ kullanıyorum. Ve belki de nasıl duracağımı bilmiyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

UTANÇ VERİCİ

Katya

Ayağa kalkmaya, bir santim bile olsa yerimi geri almaya çalıştığım anda, Echo'nun eli beni affetmeyen bir güçle geri itiyor. Omurgam sandalyeye çarpıyor, nefesim ciğerlerimden çalınıyor ve o üzerimde beliriyor, gözlerinin arkasında bir fırtına zar zor dizginleniyor.

"Tek yaptığım seni kullanmak, değil mi?" diye hırlıyor, sesi kemiklerimi titreten keskin bir hırıltı.

"Evet," diyorum, midemde bana ihanet eden bir sıcaklık dolanırken bile çenemi yukarı kaldırıyorum.

Gülümsemesi tehlikeli.

"Seni kullanmanın neye benzediğini biliyor musun Katya?" diye tıslıyor, adım dilinde zehir ve ipek gibi dolaşıyor. Vücudu ısı yayıyor, beni bir mengene gibi saran sahiplenici bir öfkeyle titreşiyor. Nefes alamıyorum. İstemiyorum.

"Siktir git, Everett-"

Ben daha hecelerimi tamamlayamadan elini saçıma atıyor. Beni bir hırıltıyla ayağa kaldırıyor ve yanağım sorgu odasının soğuk cam duvarına çarpana kadar beni ileri doğru sürüklüyor. Çığlık atıyorum, yumruklarımı duvara vuruyorum, ama onun tutuşu sadece sıkılaşıyor, bir eli ensemden, diğeri kalçalarımı geriye doğru sıkıştırıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerimde tutuyor.

"Orada kimse yok, Katya," diye mırıldanıyor kulağıma, sesi alçak, ölümcül. "Kamera yok. Gardiyan yok. Sen ve benden başka izleyen kimse yok. Bu odanın tek anahtarı bende."

Kalçaları bana doğru bastırıyor ve ben onu hissediyorum, sert ve acımasız, acımasız bir niyetle kıcıma sürtünüyor. Tenim dokunuşunun altında tutuşuyor, ihanet ve arzu damarlarımda gök gürültüsü gibi çarpıyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Hayır, bunu beslemeyeceğim."

"Evet, besleyeceksin," diye homurdanıyor. "Çünkü her zaman yapıyorsun. Çünkü sen benimsin, Katya. Saklamak için benimsin. Mahvetmek için benimsin. Sıkmak için benimsin. Hatırlamak için benimsin. Ve bu gece, sana bunun ne kadar gerçek olduğunu hatırlatacağım."

Bir eliyle pantolonumu indiriyor, diğeri eliyle hâlâ boğazımı sıkıyor. Nefesim titriyor, kalçalarım sıkılıyor ama artık çok geç, o bunu zaten hissediyor.

Parmakları bacaklarımdan arasından kayıyor ve duraklıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye fısıldıyor, boğazında karanlık bir kıkırdama kıvrılıyor. "Söyle bana, neden benimle yalnız kalmak istedin?"

Cevap vermiyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Klitorisimi dizlerimin bükülmesine neden olacak kadar sert çimdikliyor, ağzım ondan nefret ettiğim bir çığlıkla açılıyor.

"Neden, Katya?" diye hırlıyor, dudakları kulağıma değiyor, parmakları alay ediyor, tehdit ediyor, sahipleniyor.

Gözlerim yanıyor ama onları kapalı tutuyorum. Dişlerimi sıkıyorum. "Siktir git."

Gülüştü saf günah, ve eli... acımasız. Ve ben zaten kaybettiğimi biliyorum. Yine kaybettim.

Parmakları durmuyor. Kıvrımlarımı okşuyor, sanki her kaygan santimin tadını çıkarıyormuş gibi, sanki ne kadar ileri gittiğimi zaten biliyormuş gibi. Baskı kasıtlı, alaycı ve sahiplenici, tanıdık. Girişimi okşarken kalçalarım seğiriyor, içeri itmiyor, sadece daire çiziyor, sanki kırılmadan önce ne kadarını kaldırabileceğimi görmek istiyormuş gibi uyarılmışlığımı şişmiş etin üzerinde sürüklüyor.

"Ne bildiğimi biliyorsun," diye homurdanıyor Echo arkamdan, sesi erimiş ve acımasız, her kelimesi enleme sıcak bir şekilde bastırıyor. "Bunun lanet olası bir rol olmadığını biliyorsun. Sana her dokunduğumda, adımları her haykırdığında bunu hissettin. Roman'ın gözlerinin arasına bir kurşun sıkmasını engellemek için sana zarar vermem gerektiğini biliyordun. Benimle yalnız kalmak istemenin sebebinin bunu istemen olduğunu biliyorsun, beni istedin. Her şeyimi. Tıpkı bunun gibi."

Başımı sallıyorum ama sadece bir seğirme. Bedenim ona tepki vermekle o kadar meşgul ki, başka türlü davranamayacak kadar ileri gitmiş. Karnımda bir ısı patlaması oluyor, hızla yükseliyor. Islandığımı hissedebiliyorum, parmakları kıvrımlarımın arasında kaygan ve muhtaç bir şekilde kayarken bunu şimdi duyabiliyorum. Bedenim onu istiyor. Çaresizce. Zihnim çığlık atıyor. Gururum ölüyor.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu öğrenmemi istedin," diye hırılıyor, "dişlerinin arasından nefret kusarken bile."

Sonra duydum.

Toka. Kemer serbest kalıyor.

Nefesim kesiliyor.

"Beni istediğini söyle," diye emrediyor, sesi ilkel bir şeye dönüşüyor. "Söyle bana, hemen şimdi."

"Söylemeyeceğim-" Bağıriyorum ama sesim titriyor. Durduramıyorum. Bunların hiçbirini durduramıyorum.

Eli saçımı yumrukluyor. Diğer kalçalarımı acımasız bir hassasiyetle geri çekiyor ve sonra bana çarpıyor.

Dudaklarımdan boşuk bir çığlık kaçarken öne doğru savruluyorum, göğsüm cam duvara çarpıyor. Ellerim havaya kalkıyor, avuçlarım düşmemek için soğuk camlara çarpıyor. Nefesim camı buğulandırıyor.

Anında, düzensiz ve sıcak bir şekilde yüzeye çıkarken, siki beni geniş, kalın, titreşimli ve derin bir şekilde geriyor.

Hiç gevşemiyor.

Başından beri acımasızca ve merhametsizce içime giriyor, sanki içimdeki her santimlik boşluğa sahip çıkmaya çalışıyormuş gibi her hamlesinde kalçalarını benimkilere sürüyor. Vücudum her darbede sarsılıyor, göğüslerim cama sıkıca bastırılıyor, zevk içimden geçerken kalçalarım titriyor, çiğ ve öfkeli.

Kavrayışı kalçalarımı morartıyor. Sanki bana sahipmiş gibi beni yerinde tutuyor.

Belki de öyledir.

"Bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye homurdanıyor, sesi öfke ve istekle damlıyor. Eli tekrar kalçalarımın arasına kayıyor, klitorisimi buluyor ve çıldırtıcı, cezalandırıcı bir hızla etrafında dönüyor. Sırtım kamburlaşıyor, ağzım açık kalıyor ama iniltimi bastırıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum ama bedenim bambaşka bir şey haykırıyor.

"Söyle," diye hırlıyor, elini karnımdan yukarı doğru sürükleyerek boğazıma doluyor. "Söyle şunu Katya."

Beni kendine doğru çekiyor, sırtım göğsüne dönük, hâlâ içime gömülü. Serbest eli çenemi kavramak için yukarı kalkıyor, başımı çevirip camdaki yansımamıza bakmaya zorluyor, ben eğilmiş, sikilmiş, çözülmüşüm.

"Ben senin kanında varım," diye fısıldıyor kulağıma, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Ben senin lanet ruhundayım. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Çılgılık atabilirsin, lanet okuyabilirsin, pençe atabilirsin ama bana ihtiyacın var. Bana ihtiyacın asla bitmeyecek."

Gözlerim yaşıyor, öfke ve tahrik içimde savaşıyor, hangisinin beni daha önce yok edeceğini bilemiyorum. Her itişinde damarlarımda kıvılcımlar çıkıyor. Teninin benimkine attığı her tokat beni sınıra daha da yaklaştırıyor.

Ondan

nefret
ediyorum.

Onu
arzuluyorum.

Kendimi
kaybettim.

Ve en kötüsü?

Durmasını istemiyorum.

İçime vurduğu güç yüzünden zar zor nefes alabiliyorum. Her darbesi cezalandırıcı bir ritimle içime işliyor ve tek yapabildiğim buna dayanmak. Ellerim cama dayalı, nefesim yüzeyi buğulandırıyor, bedenim zevk ve savaş arasında sıkışmış durumda.

"Söyle bana," diye inliyor, sesi açlıktan boğuklaşıyor. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle, Katya."

Gözlerim dalgalanıyor. Ağzım açık kalıyor. Çıkan ses saf bir teslimiyet.

"İhtiyacım var..." Fısıldıyorum, nefesim kesiliyor. "Sana ihtiyacım var."

Boğazımı sıkıca kavıyor, sanki bu kelimeleri içine çekiyor, derisinin içinde kök salmalarına izin veriyor. Ama daha bitirmedim.

"...ama sen bana ihanet ettin."

Kelimeler havada bir lanet gibi asılı kalıyor.

Tereddüt ediyor. Sadece bir saniyeliğine. İtişlerinin ritmi tekliyor, nefesi kulağıma takılıyor. Ve o küçük duraksamada, o kırılmalılık titreşiminde, dirseğimi sertçe kaburgalarına saplayarak saldırıyorum.

Nefes nefese kaldı, tökezleyerek geri çekildi. Aleti serbest kalıyor, ıslak ve seğiriyor ve nefesindeki öfkenin kabardığını duyuyorum. Ama ben çoktan dönmeye, atılmış pantolonunun cebine dalmaya başlamıştım bile. Parmaklarım soğuk metalin etrafına dolanıyor.

Anahtar.

Lanet olası kibri onu orada bırakmıştı.

Kapıya doğru hamle yaptım.

"Katya!" diye bağıyor ama hâlâ pantolonunu karıştırıyor, hâlâ sersemlemiş.

Sorgu odasının kapısını sağır edici bir çatırtıyla çarparak kapattıktan sonra tereddüt etmedim. Anahtarı kilide sokup sertçe çeviriyorum ve onu camın diğer tarafına hapsediyorum.

Bir nefes. İki nefes.

Sonra orada, öfkeli.

Kafesteki bir hayvan gibi cama vuruyor.

Gözleri vahşi, çenesi sıkılı, pantolonu yarıya kadar fermuarlı, göğsü patlayacakmış gibi yükseliyor. Yumrukları cama çarpıyor, ses gök gürültüsünü andırıyor.

"Katya! Aç şu lanet kapıyı!"

Hareket etmiyorum. Sadece bakıyorum. Vahşı görünüyor, saçları dağınık, gömleğinin düğmeleri yarı açık, aleti hâlâ belinde. Ve ilk defa, güç bende.

Bakışlarım aynanın yanındaki kontrol paneline düşüyor. Mikrofon kırmızı yanıp sönüyor, bekliyor.

Düğmeye basıp eğiliyorum, yumuşak ve acımasızca fısıldıyorum. Eğil.

"Bu sadece iş." Etkisi

anında oldu. Yüzü

paramparça oldu.

İçindeki kibir boşalıyor, ağzı açılıyor, yumrukları cama çarpıp gevşiyor. Gözleri, o lanet gözleri, sanki içinden bir şey koparmışım gibi kocaman oldu.

Güzel.

Bırak acısın.

Dönüyorum, bacaklarım hala titriyor, kalçalarım hala onunla kaygan, nabzım derimin altında çarpıyor. Her şeyi hissediyorum, acıyı, sıcaklığı, zaferi, kalp kırıklığını ve çıkışa doğru ilerlerken hepsi ateş gibi yanıyor.

Her adım bir öncekinden daha ağır ama durmuyorum.

Kapıda anahtarı içeri sokuyorum, iki kez çeviriyorum ve sürgünün serbest kaldığını hissediyorum.

Soğuk hava içeri doluyor.

Yarım saniye duraksıyorum.

Sonra canavarı ait olduğu yerde bırakarak dışarı çıkıyorum. Camın arkasında, kırık ve yalnız.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ARTIK BENİM KAFESIMDESİN.

Katya- Bir Hafta Sonra

"Katya?"

Nikolai sanki itaatsiz bir çocukmuşum gibi parmaklarını yüzüme doğru şaklatıyor, sanki kendini onarılamayacak kadar küçük düşürmemiş gibi. Bu jest çaresiz, saldırgan ve orijinal değil, tam da ondan beklediğim gibi. Her zaman çok zorluyor, şişiriyor

göğüs önemli gibi. Odanın öbür ucunda, kapının yanında duran iki muhafız kıpırdamadan duruyor, bu da onun burada gerçek bir güce sahip olmadığını doğruluyor.

Yıllanmış viski, sakinleştirmesi gereken bir şekilde boğazımı yakıyor. Bunun yerine, karnımda düşük ve sıcak bir şeyi, Catalyst'ten çıktığımdan beri bastıramadığım bir şeyi körüklüyor. Her yudumun tadı pişmanlık gibi. Anı gibi. Onun gibi.

Bu düşünce şimdiye kadar gömülmüş olmalıydı.

Anahtarı çevirip Echo Kane'i camın arkasına kilitlediğim an ölmüş olmalıydı.

Ama ölmedi.

Hâlâ tenimi boyayan parmak izleri gibi üzerime yapışıyor. Yine de bardağın geri kalanını içiyorum.

"Senden konuşmanı istediğimi hatırlamıyorum," kelimeleri keskin ve kırılmış olarak çıkıyor. Babamın masasına bakıyorum, bu alanla ilgili her şey seçilmiş, bozulmamış. Baskınlık odanın kemiklerine işlemiş. Ama yine de yokluk kokuyor. Babam burada değil. Bu da hesap verecekleri kişinin ben olduğum anlamına geliyor.

Nikolai bakışlarımın altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, tekrar konuşmadan önce ağzı seğiriyor. "Baban o yokken buna göz atmanı istedi."

Bir dosya yumuşak bir gümbürtüyle önüme düşüyor, cilalı ahşabın üzerine dikkatsizce savruluyor. Ön yüzüne damgalanmış amblem bir yumruk gibi çarpıyor. *Katalizör*. O tanıdık mühür, temiz çizgiler, tasarımına kazınmış güç, bir logodan daha fazlası. Bu bir hayalet. Bir anı. Bir uyarı.

Ve altında, onun varlığının zayıf yankısı.

Ben onu incelerken dosya açılmadan duruyor, omuzları dik, yüzü dikkatle nötr, korkak yeni sadakatinin arkasına saklanıyor. Nikolai, Echo'nun elinden kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtıktan sonra babama döndü ve inandırıcı olması için yeterince utanç içeren bir yarı gerçek uydurdu. Histerik olduğumu, yozlaştığımı, sadakat için anlamsızca becerildiğimi iddia etti. Beni öldürmeyi başaramadığı kısmı atladı. Hiçbir şeyi kontrol edemediği kısmı. Yalvardığı yeri.

Babam bunu hemen anladı. Ne olduğunu söyledi, korkaklık. Ancak sadakat, zayıflardan bile gelse, yine de zaman kazandırır. Yani burada

Nikolai ayakta duruyor, hâlâ nefes alıyor, hâlâ burada olmaya hak kazanmış gibi raporlar sunuyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Soru aslında onun için değil. Bu alana girmesine izin veren adamlar için. Sözlerimin artık bir ağırlığı olduğunu unutan herkes için.

Nikolai'nin dudakları inceldi. "Haftalardır kimse Echo'yu görmedi. Evi sessiz. Hâlâ korunuyor ama hareket yok. Oradaysa bile gitmemiştir."

Echo deyişi kaburgalarımın altında bir şeylerin kaymasına neden oluyor. Tek başına bu isim bile sıcaklığı ve acıyı davet edilmeden yüzeye çıkarıyor. Görüntüler titreşiyor, Echo'nun eli boğazımda, sesi kulağımda, bacaklarımın arasında hâlâ onu hissediyorum.

Ama görünmüyor. Burada değil. Ona göstermiyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diye mırıldanıyorum, her hecesine çelik dökerek. "Hadım edilmediğin için şanslısın. Hala gururunla gelip gitmene izin verildiği için şanslısın."

Yüz ifadesi kararıyor ama konuşmuyor. O daha iyi biliyor.

"Hepsi buysa," diyorum usulca, sandalyemi sessiz bir zarafetle geriye iterek, "adamlarımız seni dışarı çıkaracak."

Dudaklarımda soğuk ve pratik bir gülümseme beliriyor.

"Babana bu ayki cömert katkıları için teşekkür ettiğimi söyle," derken ses tonundan bıçağın üzerine bal damlıyor. "Ve ailelerimizin birliği için seçeceği yeni kişiyle tanışmayı dört gözle beklediğimi de söyle."

Viskinin tadı hâlâ ağızımda, sıcak ve acı. Amblem hâlâ masanın üzerinden bana bakıyor. Ve bu odadan uzakta bir yerde, camın ve sessizliğin ardında, Echo Kane'in hâlâ beklediğini biliyorum. Korunuyor. Saklı.

Ve her şeye rağmen, ben de öyleyim.

Nikolai'nin rezaletinin ardından birlik resmen feshedildi. Başarısızlığından, korkaklığından ve zalimliğinden sonra, aramızda var olan o küçük iddiayı kurtarmak mümkün değildi. Babam ve onunki, Sokolov evindeki başka bir isme bağlı yeni bir anlaşma ile değiştirerek, sessizce, temiz bir şekilde bağı koparmaya karar verdiler. Başka bir piyon. Başka bir söz. Nikolai'nin geride bıraktığı çatlağı onarmak için.

"Yapacağım," diye mırıldanıyor, çenesi sıkılmış, gözleri benimkilerden kaçıyor. Sadece başımı sallıyorum. Hak ettiği tek şey bu.

Adamlarım ona doğru ilerliyor, elleri ona eşlik etmek için kalkıyor, ama onlar ona dokunamadan o kolunu geri çekiyor.

"Kendim çıkabilirim," diye tersliyor, sahte bir güvenle sarılmış yaralı bir gururla.

Geri çekilişindeki öfke ayak seslerinden daha gürültülü, temposu çok hızlı, çok sıkı. Neredeyse koşuyor. Acınası.

Kapı kapanır kapanmaz sessizlik çöküyor. Onu doldurmuyorum. Oturmasına izin veriyorum.

Sonra konuşuyorum, sakın ve kırılmış. "Beni yalnız bırakın."

Gardiyanlar sadece bir nefes için tereddüt ediyor, sonra sözsüzce dışarı çıkıyorlar, botlarının ağırlığı koridorda kayboluyor.

Yalnız başıma, babamın masasında duran dosyaya bakıyorum, Katalizör amblemi kapağın üzerinde kanayan bir gölge gibi duruyor. Açıyorum, parmaklarım yavaş ve dikkatli. İçinde belgeler, haritalar ve resimler vardı.

Noah Ackerman.

Roman Briar.

Anastasia Burns.

Konumlar, bilinen son hareketler, alışkanlıklar.

Bunların ağırlığı mideme bir şeyler indiriyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum, sayfanın köşesinde gezinirken. "İlginç."

Tanıdığım isimler. Kısacık anlarda karşılaştığım hayatlar, Bazıları diğerlerinden daha fazla. Müttefikler. Düşmanlar. Echo'nun dünyası, benim çıkarım için planlanmış. Ya da benim manipülasyonum.

Telefonum masanın kenarında titriyor, ekran göğsümdeki yanmaya rağmen kanımı serinleten tek bir mesajla aydınlanıyor.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Çok normal.

Ama değil.

Sağlıklı olmak böyle bir şey olmalı. Güvende olmak böyle hissettirmeli.

Ama hiçbiri hissettirmiyor. Gerçekten hissettirmiyor. Artık hissettirmiyor.

Metin elime yabancı geliyor, sanki başka birinin hayatı ekranda yanıp sönyormuş gibi. Telefonu ceketimin cebine koymadan önce bir süre daha bakıyorum ve yavaş, bilinçli bir nefes veriyorum.

Bu normal.

Normal olan bu olmalı.

Yine de içten içe biliyorum ki, hiçbir şey bir daha asla normal gelmeyebilir.

Daireye girerken anahtarlar kilitte takırdıyor, bedenim ağrıyor, zihnim bir düzine farklı yerden kırılıyor. Önce mum ışığı karşılıyor beni, duvarlara altın gölgeler düşürüyor. Karanfil ve balmumu kokusu ağır ve iğrenç bir şekilde yayılıyor. Her şey çok kasıtlı. Çok hoş. Bu benim değil. Bu rahatlık değil. Bu, hiç olmayan bir yeri yuva yapmaya çalışan başka biri.

Garrett mutfakta duruyor, son mumları yakıyor. Yüzü yumuşak, gülümsemesi çocuksu, yarattığı ortamdan gurur duyuyor gibi. Sanki hassas bir şeymişiz gibi nazikçe hareket ediyor. "Geç saatlere kadar çalışıyorsun," diye teklif ediyor, bir eliyle kibriti çakarken. "Sigorta evrak işlerinin duygusal açıdan bu kadar ürkütücü olabileceğini düşünmemiştim."

İçimden bir ses bu ironiye gülmek istiyor. Bunun yerine, etkilenmeden bakıyorum.

"Ne zamandan beri sikişmek jestlere dönüştü?" Kelimeler ağızımdan ipeğe sarılmış bir zehir gibi dökülüyor.

Küçümsememi flört etmekle karıştırarak kıkırdıyor. "Çok soğuksun, Emma."

Emma. Bu isim bana ait değil. Başka birinin derisini giymek gibi, sıkı ve boğucu. Birden fazla kez yatağıma girdi ama hâlâ kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Paltomu çıkarıp çantamla birlikte kanepeye fırlatıyorum, ağırlıkları noktalama işareti gibi çarpıyor. "Sana söylemiştim," diyorum, sesim alçak ve düz. "Geldin. Gideceksin. Anlaşma bu."

Garrett yine şansını zorlayacakmış gibi yaklaşıyor, eğilip beni usulca öpüyor. Bu zararsız bir sevgi, hafif ve anlamsız, hiçbir şey talep etmeyen ama daha azını sunan bir dokunuş. Bir an için ona izin verdim.

Sonra kapı çalındı. Kapıya üç kısa vuruş. Daha sesi algılayamadan omurgam sertleşiyor.

Garrett, "Yemeğin geri kalanı gelmiş olmalı," diyerek kapıya doğru yöneliyor ama benim midem şimdiden bulanıyor. Yanlış bir şeyler var.

Kapıdan boğuk ama net bir ses geliyor. "Katya için bir emrim var."

Tüm vücudum olduğu yerde kilitlendi. O isim, benim ismim, bu alanda var olmamalıydı. O buradayken olmaz. Bu şekilde değil. Elim içgüdüsel olarak kotumun kemerine gidiyor, parmaklarım silahımın gizli çeliğine değiyor.

Garrett, her şeyden habersiz, kaşlarını çatarak kilidi açıyor. "Burada Katya yok.

Sende olduğuna emin misin-"

Kapı açılır.

Ve işte orada.

Echo.

Gölgeler ona aşıklar gibi yapışmış. Şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş, gözlerini kendiminkilerden daha iyi tanıyorum. Ellerinde kan var, eklemlerine savaş boyası gibi bulaşmış. Bukleleri terden şakaklarına yapışıyor ve sanki bir anlamı varmış gibi, sanki aralarındaki zemine yağ damlatmıyormuş gibi bir paket servis poşeti tutuyor.

İlk başta konuşmuyor. Sadece bakıyor. Bana bakıyor. Garrett'a. Aramızdaki boşluğa.

Garrett, hazırlıksız yakalandı, bir adım geri çekildi. "Tanrım, dostum, sen iyi misin?"

"Garrett," diyorum, sesim kısık ve düz. "Gitmelisin."

Bana döndü, kafası karışmıştı. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, ben-"

"Sana gitmeni söyledi," diye araya giriyor Echo, sesi sakın, yüzeyin altında keskin ve uçucu bir şey var. Yavaşça içeri adım atıyor, paket servis çantası elinden düşüyor. Donuk bir sıçramayla parkeye çarpıyor, altından ıslak ve kırmızı bir şey sızıyor.

Garrett doğruldu, bir şeyi savunacaktı gibi duruyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Echo cevap vermiyor.

Hareket ediyor.

Hızlı bir hareketle silahını Garrett'in çenesinin altına dayıyor ve onu hafifçe ayaklarının üzerine kaldırıyor. Garrett kaskatı kesiliyor, dudakları aralanıyor, sanki bu onu kurtaracakmış gibi elleri havaya kalkıyor. Çenesinin altındaki soğuk metal odadaki her nefesi susturuyor.

Echo yaklaşıyor, sadece tehdit etmekle kalmıyor, aynı zamanda istila ediyor. Varlığı Garrett'in etrafını duman gibi sarıyor, sarhoş ediyor ve boğuyor. Serbest elini kaldırıyor, başparmağı Garrett'in çenesinin alt tarafını okşuyor, sevgiyle değil ama ürkütücü bir sakinlikle. Sanki onu bitirmeyi mi yoksa sadece bir yara izi bırakmayı mı seçiyor.

"Onun gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyor, sözcükler ikimiz için de geçerli. "Bu da sana ait olmayan bir şeye dokunduğun anlamına geliyor."

Gözleri benimkilere dikiliyor, vahşi, karanlık ve yakıcı. "Seni becermesine izin mi verdin Katya?"

Cevap vermiyorum. Göğsüm daraldı. Boğazım kurudu. Vücudumda onun altında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayan hiçbir şey yok, onun ağırlığı, nefesi, boğazımdaki elleri, dudaklarımda bir dua ve lanet gibi duran adı.

Gülümsemesi daha da genişliyor.

Garrett'a fısıldıyor: "Onun yatağında güvende olduğunu mu sandın? Bunun gerçek olduğunu mu sandın? Bu senin değil. O senin değil."

Silahın namlusu Garrett'in çenesinin altına daha sert bastırıyor. Titriyor. Ya Echo?

Sadece beni izliyor.

Sanki odada canlı olan tek şey benmişim gibi.

"Ben lanet olası bir teslimat şoförü değilim," diye mırıldanıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor, zehir ve viskiyle kalınlaşıyor.

"Yapma," diye nefes alıyorum, zar zor duyuluyor, göğsüm çok hızlı yükseliyor.

"Garrett," diye daha yüksek sesle bağıríyorum, sesimdeki titremeyi bastırarak. "Git."

Hiç tereddüt etmedi. Akıllı çocuk. Garrett sanki hava zehre dönüşmüş gibi fırlıyor, kaçma telaşıyla tökezliyor. Ayaklarının koridorda kaybolduğunu duyuyorum, tabanlarının fayansa çarpma sesi hızla kayboluyor.

Echo arkamdan alay ediyor, botunun topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatırken göğsünde vahşi bir şey titriyor. Kilit kesin bir şekilde tıklıyor ve yine sadece biz varız. Onunla. Ben. Bu korkunç sessizlik hiç söylemediğimiz her şeyi mırıldanıyor.

Gözleri odayı tarıyor, mumları, yumuşak ışığı, el değmemiş kaplarında soğumaya devam eden sıcak yiyecekleri alıyor. Elleri lekeli, kaygan ve kırmızı, eklemlerinin kıvrımlarında kuruyor ve yine de onları gizleme zahmetine girmiyor.

"Mumlar," diye homurdanıyor, sesi alçak ve acı. "Güzel bir yemek. Katya Romanov'un kendine lanet bir talibi var."

Çenem geriliyor. "Teslimatçı nerede?" "Hayatta," diye omuz silkiyor. "Arabasında."

"Kimseye görünmeden evinden nasıl çıktın?"

Gülümsemesi yavaş, çarpık ve yanlıştır. "Eminim bilmek istersin."

An uzuyor, nefes nefese. Silahım çoktan elimde.

Onunki de öyle. İkimiz de irkilmiyoruz.

"Catalyst'e geri dönmeyeceğim," diyorum, kelimeler keskin ve soğuk. "Seninle geri dönmeyeceğim."

Gözlerinde bir parıltı var, çarpık ve aç bir şey. "Onu becerdin mi?"

Gülüştüm kırılğan, sert kenarlı. "Buraya kadar kimi becerdiğimi sormak için mi geldin? Kafana bir kurşun sıkmaya değer miydi, Echo?"

Silahını indiriyor.

Benimki indirmiyor.

Umursuyor gibi görünmüyor.

Tabancasını kalçasındaki kılıfına geri sokarak yavaşça yaklaşıyor, sanki nişan almamın hiçbir önemi yokmuş gibi.

"Beni vurmayacaksın."

"Bahse var mısınız?" Fısıldıyorum, silahı sessiz bir tıkırtıyla kuruyorum. Parmağım tetiğe doğru kaçınıyor.

"Beni vurmayacaksın," diyor tekrar, bu sefer daha yumuşak, bir cesareten çok bir söz gibi. Aramızdaki mesafeyi her seferinde bir adım kapatıyor, ta ki mesafe yok olup sadece sıcaklık kalana kadar.

"Artık seninle oyun oynamıyorum Everett Kane," diye çıkışıyorum.

"Onlar asla oyun değildi, Katya," diye mırıldanıyor, hafifçe geveleyerek, nefesi likör kokuyor. Kokusunu alabileceğim kadar yakınımda, duman, ter ve bunların altında daha keskin bir şey. Tehlikeli bir şey.

"Sarhoşsun."

"Sıvı cesaretlendirme." Tembelce sırtıyor, dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Babanın küçük evcil hayvanlarından biri kahve dükkânındaki kaçamağını fark etmeden ve şoför hâlâ arabasında oturup ne olduğunu merak etmeden önce çok zamanın var."

Tekrar adım atıyor. Geri çekiliyorum. "Echo-"

"Katya," diye mırıldanıyor, silahın namlusu göğsünün ortasına dayanana kadar yaklaşıyor.

Durmuyor. Gözünü kırpmıyor. Yavaşça uzanıyor ve parmaklarını namlunun etrafına doluyor, sanki ona aitmiş gibi göğüs kafesinden aşağıya doğru sürüklüyor. "Beni vuracak mısın?" diye fısıldıyor, başı eğik. "Hmm?"

Hareket etmiyorum.

Başparmağı tetiğin yan tarafını okşuyor. Alay ediyor. Test ediyor. Sahipleniyor.

"Rolünü bu kadar iyi oynadığına göre yapman gereken bu değil mi?" diye tıslıyor. "Babanın küçük varisi. Emirlerini yerine getiriyorsun. Maskesini takıyor."

"Onun kurallarına uymuyorum-"

"O zaman kimin?" diye araya giriyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Kimin kurallarına uyuyorsun Katya?"

"Kimsenin."

"Yanlış." Eli öne doğru fırlıyor ve gömleğimin eteğinin altından yukarı kayıyor. Parmağını etime kazınmış ismin üzerinde gezdirirken avucunun sıcaklığı tenimi yakıyor. Onun adının.

Nefesi boynumda titriyor.

"Biliyorsun," diye homurdanıyor. "Biliyorsun amına koyayım. Parmaklarımı şıklattığımda beni takip ediyorsun. Konuştuğumda hareket ediyorsun. Sana dokunduğumda-"

Kanlı eliyle çenemi kavlıyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor.

"-Eriyorsun."

Ve Tanrı yardımcım olsun, haklı.

Yüzüne çarpan çeliğin çatırtısı odada bir silah sesi gibi yankılanıyor. Silahımın namlusu elmacık kemiğine çarpıp onu kanepeye geri yuvarlarken, tutuşum hiç sarsılmıyor. Nefesinin altından küfrediyor, tökezliyor, kendini minderlere tutuyor, derisinin altında kan çoktan çiçek açmış. Kızarmış ve sersemlemiş o mükemmel yüz, öfke ve çok daha karanlık bir şeyin karışımıyla bana doğru eğiliyor.

Korkması gerekirdi.

Ama korkmuyor.

Yavaşça, kasıtlı olarak üzerine basıyorum, gölgemin bir uyarı gibi vücuduna düşmesine izin veriyorum. İnleyerek yanına uzanıyor ama ben daha hızlı hareket ediyorum. Parmaklarım belindeki tabancanın kılıfına dolanıyor ve tabancayı çekip çıkararak odanın diğer ucuna fırlatıyorum, orada da işe yaramaz bir şekilde fayansa çarpıyor.

"Artık değil," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda yavaş, tehlikeli bir gülümseme kıvrılıyor. Kendi silahımı kılıfına sokarak aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı uyluğuma bağlı bıçağın üzerinde kaydırıyorum.

"Aslında benim de bir fikrim var."

Gözleri alçak ışığı yakalayan bıçağa kayıyor ama bakışları uzun süre kalmıyor. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi tekrar bana, hep bana dönüyor. Sanki şimdi bile, kanlar içinde ve nefessiz, daha fazlasını istiyor.

Ona ayağa kalkma şansı vermiyorum.

O kanepeden kalkamadan ben hamle yapıp onu boğazından yakalıyorum. Avuç içim boynuna sertçe bastırıyor, onu geriye doğru itiyor ve yere mıhlıyorum. Nefesi kesiliyor, keskin ve istemsiz, ama bırakmıyorum. Sıkıyorum.

Sertçe.

Çenesindeki kaslar parmaklarımın altında geriliyor, elleri bileklerimi kavramak için havalanıyor ama karşı koymuyor. Henüz savaşıyor. Gözleri irileşiyor, akları görünüyor ve hala... bakışlarımı tutuyor.

Beni izliyor.

Bacakları altımda kayıyor, bir kez direniyor, sonra ben kavrayışımı sıkılaştırınca sakinleşiyor. Boynundaki damarlar avucumda zonkluyor,

Oksijen, karanlıkta ayrılan bir sevgili gibi ondan uzaklaşırken dudakları aralanıyor.

Bu güçte erotik bir şey var. Bana izin verdiği şekilde

O.

Yüzünün kenarları bulanıklaşmaya başlar, mücadelesi tükenir.

Gözlerinin arkasındaki ışıklar titremeye başladığında uzuvları.

Yine de onu bırakmıyorum.

Henüz bırakmadım.

Artık benim kafesimdesin Everett Kane.

Yirmi Dördüncü Bölüm

SEN BENİM KÜÇÜK KELEBEĞİMSİN.

Echo

İlk fark ettiğim şey sıcaklık. Sadece kızarmış bir yüz ya da çarpan bir kafadan gelen türden değil, utanç ve uyarılmanın derimin altında birlikte bükülmesinin düşük, yavaş yanması. Boğazım kurudu, dudaklarım yumuşak ve sırlıslam bir şeyin etrafından ayrılmıştı. Ağzımı tamamen dolduruyor, her nefesimi, tükürmek istediğim her kelimeyi boğuyor. Nemli bir şey dilime yapışıyor, tuz ve miskle bağlanmış.

Lanet olsun.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kafamdaki sis dağılmaya başlıyor, ancak yerini daha kalın, daha karanlık ve çok daha tehlikeli olan farklı bir pus alıyor. Dizlerim altımdaki yumuşak halıya bastırıyor ve ellerim arkamdan bağlanıyor, iple değil, ipekle, zalim olamayacak kadar zarif hissettiren bir şekilde saran ve daraltan bir şeyle, ama yine de... *öyle*. Gömleğim gitti. Her yavaş, düzensiz nefes alışımında göğsüm yükseliyor. Ve sonra onu görüyorum.

Katya.

Artık kot pantolon ya da deri giymiyor. Artık tutsağı, askeri ya da vahşi bir imparatorluğun varisini oynamıyor. Hayır, şimdi tamamen başka bir şey, dokunulmaz bir şey. Elbisesinin şeffaf siyah kumaşı vücudunun her kıvrımını öpüyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Bacakları sandalyenin koluna tembelce sarkmış, bir topuğu ayak parmağından sarkıyor, kalçaları beni çıldırtacak kadar açık. Onu koruyacak bir iç çamaşırı yok, onu koruyacak bir iffet kalmamış. Mum ışığı teninde titreşiyor, bacaklarının arasındaki parıltıyı ve göğüslerinin kıvrımını yakalıyor. Elbise, soğuk havada ve benim çaresiz bakışlarımda sertleşen meme uçlarına yapışan bir fısıltıdan daha fazlası değil.

Parmaklarının arasında bir bıçak kayıyor.

Bana sanki çoktan dişlerini geçirdiği bir avmışım gibi bakıyor, sanki benimle sadece oynamıyor, aynı zamanda kontrol etme eyleminden besleniyor. İfadesi okunmuyor, dudakları hafifçe ayrılmış, gözlerindeki zehrin hemen arkasında saklanan bir eğlence. Ve sonra konuşuyor.

"Biliyor musun," diyor yavaşça, parmaklarını bıçağın kabzasında gezdiriyor, sanki zevk almayı öğrendiği bir anıyı hatırlıyormuş gibi, "beni böyle bir bıçakla siktin."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. Başka tarafa bakmalıyım. Başka tarafa bakmak *istiyorum*. Ama yapamıyorum. Aletim pantolonuma karşı sertleşiyor, onu görünce seçiriyor, sesini duyuyor, iç çamaşırı beni olduğum yerde tıkarken kokusu dilimi ıslatıyor. Olanların ağırlığı göğsümün etrafını gittikçe daha sıkı sarıyor.

Bana yaklaşmıyor. Anı aceleye getirmiyor. Orada uzanıyor, bacakları açık, elbisesi yüksekte, her yerini *görmeme* izin veriyor ama beni tam olarak istediği yerde, dizlerimin üzerinde, ipek, gurur ve onun boğucu tadıyla kafeslenmiş halde tutuyor.

Ve o biliyor. *Tabii ki biliyor*. Bakışları fermuarımdaki gerginliğe kayıyor ve dudaklarında beliren sırıtış günahkârlıktan başka bir şey değil.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde öne doğru eğiliyor, elbisesi bir omzundan kayıyor. "Şu haline bak," diye mırıldanıyor, neredeyse acıyarak. "Ağzından salyalar akıyor. Susturulmuş. Şimdi benim için, kontrolün sende olduğunu düşündüğün zamanlarda olduğundan daha sertsin."

Bacakları tekrar kayıyor, daha geniş açılıyor. Bıçak kalçasını sıyrıyor, sonra kumaşın altında kayboluyor. Nefes alamıyorum. Ağzım tıkalı olduğu için değil, metal çıplak teninde dans ederken yumuşak ve alçak sesle *inlemesi* yüzünden. Bıçakla oynarken başka tarafa bakmıyor, gözünü kırpmıyor. Çok sıkı çekilmiş bir iplik gibi çözölüşümü izliyor.

"Bunu düşündüm," diye mırıldanıyor. "Nasıl hissettireceğini. Sen, benden kopardığın aynı şeyle tıkanmışsın. Ben, sonunda *ihtiyacın* olanı izlerken, senin hiçbir şey alıp almayacağına ben karar vereceğim."

Yarı hüsrân yarı hayranlıkla inliyorum. Tüm vücudum onun için ağrıyor, her parçam serbest kalmak, temas kurmak, *izin* almak için zorlanıyor.

Katya arkasına yaslanıyor, bende yarattığı enkazdan memnun.

Ve ben titrek karanlıkta diz çökmüş, ipekle bağlanmış ve kokuya boğulmuş, bir zamanlar kontrol ettiğime inandığım kadın için acı çekerken bırakıldım.

"Buraya gelme amacın neydi Echo?" diye nefes alıyor, sesi zalim bir eğlenceyle damlıyor. "Hmm? Beni tekrar mı alacaktın? Becerecek miydin? Beni evine sürükleyip kirli bir sır gibi adamlarımın arasından mı geçirecektin?"

Hınzırca sırıtıyor, sonra günahın ta kendisi gibi sandalyeden kalkıyor. Şeffaf elbise her kıvrımına yapışıyor, neredeyse hiçbir şeyi saklamıyor. Meme uçları yarı saydam kumaşa bastırıyor, etek ucu zar zor fırçalıyor

kalçalarının üst kısımları. Altı çıplak. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı görebiliyorum. Ve o da bunu gördüğümü biliyor.

Görmemi *istiyor*.

Tanrım, bana ne yapıyor böyle?

Attığı her adım bir öncekinden daha yavaş, kasıtlı ve ölümcül, kalçaları avını takip ediyormuş gibi sallanıyor. Bana. "Garrett iyi bir adam," diyor, benzinle alay eden bir alev gibi etrafımda dönüyor. "Güvenli. Acele etmiyor. Beni nazikçe sikiyor."

Gözlerim kıpkırmızı oluyor.

Başka bir erkeğin ona dokunması, onu öpmesi, sadece benim olduğum yerde ona kayması fikri içimi öfkeyle dolduruyor ve hamle yapıyorum. Ama o daha hızlı hareket ediyor, o sadist gülümsemesi hâlâ dudaklarında. Ayağı göğsüme çarpıyor ve beni geriye doğru savuruyor. Çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum ama bunu hissetmiyorum bile. Aletim hala zonkluyor, şimdi daha sert, acı sadece derimin altında yanan ateşi körüklüyor.

"Tehlikelisin," diye fısıldıyor, yanıma çömelmiş, parmakları çıplak kalçasının üzerinde tembelce bir bıçak izliyor. "Tahmin edilemezsin."

Ucu daha yukarı kayıyor, diğer eli göğsünü hiçbir şey yokmuş gibi kavıyor, sanki bir bilek hareketiyle her santimime sahip oluyormuş gibi. "Beni bir rehine gibi tuttun," diyor. "Beni oynanacak bir şeymişim gibi tuttun. Ve belki de bundan hoşlandım."

Parmakları kalçasından aşağı kayıyor, kıcının kıvrımının hemen altında duruyor. "Adın," diye mırıldanıyor, sesi kalın ve ağır, "derime kalıcı olarak kazınmış. Bir ineği damgalamak gibi."

Bu anıyla sikim seğiriyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Hiç ürkmüyor. Geri adım atmıyor. Onun yerine, kokusuyla ıslanmış ve tükürüğümle kaplanmış iç çamaşırını dudaklarımdan arasından çekip çıkarıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, gözlerini kısarak.

Utanmaz bir sahiplenmeyle sırtıtıyorum. "Kaçabilirsin," diye mırıldanıyorum, yavaşça durup aramızdaki mesafeyi kapatarak, "saklanabilirsin, dünyanın öbür ucunda kaybolabilirsin... ama o yara izi? O izler?"

Eğiliyorum, nefesim kulağının kabuğunu okşuyor. "Onlar her zaman bana ait olacağının kalıcı bir hatırlatıcısı, Katya." Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Ne kadar mücadele edersen et... bedenini beni hatırlıyor."

Yıkık danteli yana fırlatıyor, gözlerinde zehir parlıyor. "Ben senin miyim?" diye fısıldıyor, bir adım daha yaklaşıyor, çok yaklaşıyor. Dizleri yere değiyor ve aniden ayaklarımın dibinde, silah kılığına girmiş bir tanrıça, bıçağı göğsümde sürükleniyor.

"Yoksa benim misin?"

Gözleri parlıyor, ölümcül ve ilahi.

Sonra hareket ediyor.

Elini boğazıma dayayarak, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yere çarptı. Sırtım sertçe çarpıyor, ama o çoktan üzerime binmiş, kalçaları kaburgalarımaya yaslanmış, amcığı karın kaslarıma bastırıyor. *Sıcak. Islak. Aç.*

Bana sürtünüyor, yavaşça, işkence edercesine, kaygan bir sıcaklık tenime yayılıyor. Altında debeleniyorum, bir hayvan gibi inliyorum, ellerim kalçalarına doğru uçuyor. Ama bileklerimi kavırıyor, bir eliyle başımın üzerinde tutuyor, diğer eliyle bıçağı hâlâ kalçama bastırıyor.

"Katya-" Törpülüyorum, sesim şehvet, öfke ve lanet olası ihtiyaçla parçalanıyor.

"Doğru," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değene kadar öne eğiliyor, nefesi duman ve günah gibi. "Adımı tekrar söyle."

Kalçaları tekrar yuvarlanıyor, bu sefer daha aşağıya, tam sikimin çıkıntısına doğru. Neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldıyor, dili alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Söyle bana Echo... Eğer şu anda seni bırakırsam, beni benden nefret ediyormuş gibi mi becerirsin? Yoksa bana bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacın varmış gibi mi?"

Sesim gitti. Düşüncelerim gitti. Geriye kalan tek şey o.

Zar zor doğrulmaya çalışıyorum. Ama eli göğsüme çarparak beni tekrar yere düşürdü. Güç beni sersemletiyor, başım dönüyor, gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor. Darbeden mi yoksa onun çalışmasını izlemenin heyecanından mı bilmiyorum ama hareket edemiyorum.

Sanki bir insan değil de bir tuvalmişim gibi üzerime çıkıyor. Bıçağı loş ışıktaki parlıyor ve sonra yavaş ve acımasızca kenarını derimin üzerinde gezdiriyor. Dişlerimin arasından bir tıslama çıkıyor. Acıdan değil. Hayır. Zevkin en çığ, en vahşi hali.

Gözleri irileşiyor, zevkten kararıyor, bana yaptığı şeyle kendinden geçiyor. Dilim sığ, hassas, acımasız. Tıpkı bir

Sanatçı, her vuruşu kasıtlı, bileğinin her hareketi bana sahip oluyor.

Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Kollarım işe yaramıyor, sıkışmış, teslimiyet ve şokla gevşek. Acı ve coşku arasında sıkışıp kaldım, sayıklıyorum. Sıcaktan sıırılsıklam olmuşum.

"Şimdi," diye nefes alıyor, sesi alçak ve ölümcül, kelimeler zehir gibi kan dolaşıma karışıyor. "Kimsenin değilsin... ama benimsin."

Yavaşça üzerimden kalkıyor, göğsümde az önce amının olduğu yerde kaygan bir iz parlıyor, ıslak, sıcak ve az önce bana uyguladığı şiddetten tamamen sıırılsıklam. Başım geriye düştü ve sonra onu gördüm.

Kesiği.

Onun

adını.

Lanet olası adı, derime kazınmış.

Sikim o kadar sert atıyor ki acıyor. Durduramıyorum. Durdurmak istemiyorum. Bana ne yaptığını görmesini istiyorum.

Bakışları pantolonumdaki müstehcen şişkinliğe düşüyor, gözleri kumaşın altındaki her seğirmeye sahipmiş gibi daralıyor. Tek kelime etmeden eğiliyor, dudakları aletin dış hatlarında geziniyor, zar zor, sonra yukarı çıkıyor.

Daha yükseğe.

Kesiğe

doğru.

İşaretine.

Sonra dili yavaş ve günahkâr bir şekilde açık yaranın üzerinde geziniyor. Kanım, şeytandan gelen bir öpücük gibi ağzını boyuyor. Sanki son yemeğiymişim gibi tadıma bakıyor, izin versem içimde yıkanacakmış gibi. Ve yapardım da.

Bıçağı bir kenara fırlatıp, dudakları kırmızıya boyanmış, zaferle çarpıtılmış sırtışıyla üzerimde duruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, kemiklerimi çatlatacak kadar sert.

"Otur," diye emrediyor.

Yeterince hızlı hareket

etmiyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, sıkı ve cezalandırıcı bir şekilde ve beni ayağa kaldırıyor, beni önünde dizlerimin üzerine sürüklüyor, sanki tekrar kurduğu bir oyuncaktan başka bir şey değilmişim gibi.

Elbisesini

kaldırıyor.

Hay

sikeyim.

Amı tam orada. Ağzımdan birkaç santim ötede. Kaygan ve şişmiş. Kokusu, baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı, beni bir uyuşturucu gibi vuruyor. Ağzım sulanıyor. Pantolonumun kısıtlamasına rağmen sikim zonkluyor. Damlıyor, kalçaları az önce bana yaptığı şeyle ilgisi olan uyarılmayla parlıyor.

Parmakları çenemin altından kıvrılıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşmaya zorluyor. "Üzgün müsün, Echo?" diye fısıldıyor. Sesi artık alaycı değil.

Yumuşak.

Aramızdaki acının ötesini düşünemiyorum. Kalçalarının ağzımı düşünmekten nasıl titrediğini, beni kontrol etmekten nasıl sırılsıklam olduğunu.

Göğsümden akan sızıya aldırmadan bildiğim tek gerçeği söylüyorum.

"Çöz beni," diye törpülüyorum, açlıktan kalınlaşmış bir sesle. "Ve sana ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim."

Gülümsemesi derinleşiyor.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Yapacaksın."

Sessizce arkamda ilerliyor, bileklerimdeki bağları teker teker çözüyor. Sonuncusu da çözüldüğünde kollarıma kan hücum ediyor ama irkilmiyorum bile. Gözlerim ona kilitlenmişti. Her parçam sarmalanmış, bekliyor, açgözlü.

Benimle yüzleşmek için adım atıyor.

Yavaş. Emredici. Elbisesi ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, kalçalarının arası sırılsıklam.

Uzanıp iki elini saçlarımda birleştirip yumruk yaptıktan sonra sanki onunmuşum gibi beni kendine doğru çekerken gözleri benimkileri yakıyor. Ve öyleyim. Öyleyim amına koyayım.

Dudaklarım ayrılıyor ve daha ona ulaşmadan tadını alıyorum. Uyarılmışlığının kokusu duman gibi etrafımı sarıyor ve beni altına çekiyor. Dilim önce kalçasını buluyor, ağzımın altında sıcak ve pürüzsüz. Yavaşça, saygıyla yalıyorum, ellerim bacaklarının arkasından kışına doğru kayıyor, sertçe kavriyor, sıkıyor, her santimini hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Teni kadife gibi. Elbiseyi yukarı doğru kaydırıp beline doladığımda kalçaları titriyor.

Ve sonra, o oradaydı. Tam önümde.

Onun Kedirik, parlıyor, Mükemmel, pembe ve
Kaygan, damlama İhtiyacım olan her şeyle birlikte.

Bir saniye bakakaldım, nefesim kesilmişti. Tanrısının önünde diz
çökmüş bir adam. "Beni ne kadar özledin?" diye soruyor, sesi
yumuşak, hınzır

İç çekiyorum. Cevabı zaten biliyormuş gibi.

Çok fazla.

Çok fazla.

Burada

olmamalıydım. Bunu
istememeliydim. Ama
istiyorum.

İstiyorum amına koyayım.

"Senin bilebileceğinden çok daha fazlasını," diye fısıldıyorum, sesim
kısık ve ihtiyaçtan çatlamış.

Sonra yüzümü amına gömüyorum.

Dilim kıvrımlarında geziniyor, önce yavaşça, onun tadının, teninin
tuzunun, ihtiyacının tatlılığının tadını çıkarıyorum. Sanki tadacağım son
şeymiş gibi klitorisini kucaklıyorum, fiske atıyorum, yuvarlıyorum, üstümde
nefesi kesilene kadar alay ediyorum, parmakları saçlarımı daha sıkı
çekiyor.

İçine doğru inliyorum, emiyorum, yalıyorum, yutuyorum.

İnliyor, vücudu öne doğru bastırıyor, kalçaları yüzüme karşı hafifçe
sallanıyor, çaresiz bir çaresizlikle ağzıma sürtünüyor. Kalçaları titremeye
başlıyor. Nefesleri daha sert, daha hızlı geliyor, göğsü sanki
boğuluyormuş gibi inip kalkıyor ve ben onun son nefesi oluyorum.

Ellerim kıcını kavırıyor, morartacak kadar sert, onu tam istediğim
yerde tutuyor. Tam ait olduğu yerde. Durmuyorum. Duramam. Onun
tadı her şey, sarhoş edici, bağımlılık yapıcı, benim.

Onu aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyorum, dizleri
bükülene ve omuzlarıma dayanmak zorunda kalana kadar, inlemeler
ve yutkunamadığı muhtaç küçük sızlanmalar arasında adımı
haykırana kadar onu dilimle beceriyorum.

Onun içinde olmak istiyorum. Onu gererek açmak ve durmam için
yalvarmasını sağlamak istiyorum. Onu mahvetmek, içten dışa doğru
işaretlemek, bacaklarının arasına giren diğer tüm erkekleri unutana
kadar onu becermek istiyorum.

Kaç tane oldu?

Kaç tane değersiz piç bana ait olana dokundu?

Bu düşünce zehir gibi. Ve beni daha da acıktırıyor.

Dilimi tekrar yarığına doğru sürüklüyorum, klitorisine fiske vuruyorum ve bir söz verir gibi amının hemen üstüne bir öpücük konduruyorum.

Bunu başka kimse
anlayamaz. Başka hiç
kimse anlamayacak.

Ve bir daha inlediğinde, ağzımla yetinmeyeceğim.

Kendimi onun içine öyle bir gömeceğim ki, bensiz nasıl ayakta duracağını unutacak.

Ona düşünmesi için, kendime nefes alması için zaman vermeyeceğim. Kayganlığı yüzümü kapladığı ve kalçaları dilimin artçı şokuyla titremeye başladığı anda ayağa kalkıyorum. Hareketlerim keskin, emredici, iliklerimde yaşayan türden bir açlıkla çılgınca. Ona ilk dokunduğum andan beri içimi kemiren türden.

Onu ensesinden tutuyorum, nazıkçe değil. Kavrayışım sert, sahiplenici, benim ve onun tenine kazınmış sessiz bir yemin. Onu döndürdüğümde nefesi kesiliyor ve konuşmadan onu kanepenin arkasına doğru eğiyorum, elleri kendini sabitlemek için yayılırken nefesi boğazında düğümleniyor.

Elbisesi çoktan beline dolanmış, onu yaptığım kaygan, şişmiş karmaşayı ortaya çıkarıyor. Ağzım hâlâ onun tadıyla ıslak. Sikim kalın ve pantolonumun fermuarının arkasında zonklu, o kadar sert ki ağrıyor. Bir saniye bile bekleyemem. Ellerim kemerime gidiyor, kendimi kurtarmadan önce sadece kısa bir süre uğraşıyorum.

Fermuarımın sesini duyduğunda ciğerlerindeki hava kesiliyor. Başını eğiyor, sanki kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyor ama artık çok geç. Arkasına geçip kalçalarını kavırıyorum ve şiddetli, umutsuz bir hamleyle içine giriyorum.

Haykırıyor, sesi çatlak ve vahşi, yarı inilti, yarı çığlık.

Duvarları etrafımda bir mengene gibi geriliyor, sıcak, ıslak ve *mükemmel*. Neredeyse yıldızları göreceğim. Her santimi sanki bunun için, benim için yaratılmış gibi etrafımı sarıyor. Daha derine batıyorum, boynunun arkasına doğru inliyorum, nefesim ağırlaşıyor, ellerim kalçalarını çürütecek kadar sert tutuyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum omzuna karşı, çenem sıkılı. "Çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarımı geri çekiyorum, sadece gerginliği hissedecek kadar ve tekrar itiyorum, bu sefer daha yavaş, daha derin. Vücudu bunu kabul ediyor, beni bütünüyle yutuyor ve sonra daha fazlası için yalvarıyor. Açımlı değiştirip o mükemmel noktaya vurduğumda inliyor, parmakları sanki bu andan kurtulmaya çalışıyormuş gibi kanepenin kumaşını kazıyor, sanki çok fazlaymış ve hala yeterli değilmiş gibi.

Elimi vücudundan yukarı, omurgasının eğimi boyunca, boğazını bulana kadar kaydırıyorum. Parmaklarımı arkadan sararak onu hafifçe kaldırıyorum, onu daha derinden, daha sert becerirken sabit tutuyorum. Sirtını bana yaslıyor, saçları omuzlarında biriken tere yapıyor.

Her itiş bir iddiadır. Tenin tene her çarpışı bir yemin. Bu seks değil.

Bu lanet olası bir hesaplaşma.

Boğazını tuttuğum için konuşamıyor. İnemeleri gırtlaktan geliyor, çaresiz, vücudu söylenmemiş bir ihtiyaçla bana geri dönüyor. Amacı daha kaygan, daha sıkı, daha açgözlü hale geliyor. Ve tüm bu karmaşanın altında bir yerlerde kanın sızısını hissediyorum, benimkinin, onunkinin, ikisinin de. Kalçasındaki kesik yeniden açılmış olmalı, benim kalçamdaki küçük yırtıkla karışmış ve şimdi kızı kıpkırmızı olmuş.

Bu yanlış olmalı. Beni iğrendirmeli. Bunun yerine, beni sarmala sokuyor.

Kan. Ter. Altımda parçalanırken çıkardığı ses. Hepsi bir araya gelip ilkel, kutsal, pisliği içinde *kutsal* bir şeye dönüşüyor.

Ona tekrar çarpıyorum, boğazından kırık bir hıçkırık çıkmaya zorluyorum. "Söyle," diye homurdanıyorum, kavramamı sıkılaştırarak. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle, Katya."

Nefes nefese kaldı, sesi ancak bir nefeslikti. "İhtiyacım var..."

Sözcükleri bocalıyor, ona verdiğim gücün içinde kayboluyor.

"Söyle," diye tekrar bağıriyorum, kalçalarım ileri doğru fırlıyor, hızım acımasız, gaddar.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyor sonunda, vücudu titrerken başı geriye düşüyor. Sonra, yıkıntılar arasında bile küçük bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Ve sen," diye fısıldıyor nefes nefese, "senin bana ihtiyacın var."

Ve bununla birlikte, kontrolüm paramparça oluyor.

Alçak, gırtlaktan gelen bir iniltiyle içine dökülüyorum, ihtiyacın, öfkenin, saplantının her zerresini bedenine akıtırken sikim içinde zonkluyor. Ellerim hâlâ onu bırakırsam parçalayacakmışım gibi kavlıyor. Göğsüm sırtına çarpıyor, ter omurgamdan aşağı damlıyor, zihnim serbest bırakmanın saf gücüyle boş.

Uzun bir süre kıpırdamıyorum, ikimiz de sonrasında titriyoruz.

Sonra yavaşça çekiyorum.

Döllerim ondan dökülüyor, kalın ve dağınık, uyluklarının iç kısmına damlıyor. Doğrulup bacaklarının arasına uzanarak bir tutamını parmaklarının arasında toplarken büyülenmiş bir halde izliyorum. Hiç tereddüt etmeden dudaklarına götürüyor, dili beni tatmak için dışarı fırlıyor.

Sırıltısı vahşice.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, sanki her damlanın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Nefes alamıyorum.

Tekrar öne çıkıyorum, sikim daha fazlasının vaadiyle sertleşiyor, vücudum ikinci bir tur için ağrıyor. Çenesini kendime doğru eğiyorum ve ağzına doğru fısıldıyorum, sesim alçak ve düzensiz.

"Yatak odan," diyorum, onu aklını yitirmiş bir adamın açlığıyla öperek. "Seninle oynamayı henüz bitirmedim."

Yirmi Beşinci Bölüm

YOK EDİLECEK MADEN

Echo

Vücudu ipek ve günah gibi hareket ediyor, beni acıtan bir kontrolle benimkinin üzerinde yuvarlanıyor. Her hareketi hesaplanmış, beni parça parça etmek, bana sabrı en acımasız şekilde öğretmek için tasarlanmış. Yavaş, işkenceci bir hassasiyetle sikime gömülüyor, beni santim santim içine alıyor, ta ki ben onun o kadar derinlerine gömülene kadar, kalp atışlarının benimkine karşı gümbürdediğini hissediyorum.

Kalçalarını tutup içine girmek, ritmi geri almak istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Kuralları hâlâ havada zincir gibi asılı duruyor ve itaatsizliği sessizlikle cezalandıracakmış gibi beni izlemesi beni yerimde sabitliyor.

Kalçalarını yavaşça yuvarlıyor, aşağıya doğru sürtünüyor, çenemi sıkkan, nefesimi kesen yavaş, kasıtlı bir daire çizerken sıcaklığı etrafımda sıkılaşıyor. Parmakları göğsümde geziniyor, tırnakları arkalarında soluk kırmızı çizgiler bırakıyor. Bu acı değil, sahiplenme.

Ağız boğazıma doğru iniyor, dili oradaki nabzın üzerinde geziniyor, sonra ısıyor, derimi parçalayacak kadar sert değil ama bana şu anda onun olduğumu hatırlatacak kadar sert.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyor, nefesi tenimde sıcak. "Senin için ne kadar sıkı olduğumu? Beni ne kadar ıslattığını?"

İnliyorum, başım yatağa doğru düşüyor. Amcığı etrafımda kenetleniyor, tekrar aşağı doğru bastırırken çırpınıyor, boğazımdan yeterince hızlı yutamadığım çaresiz bir inilti çıkarıyor.

"Sana bütün gece böyle binebilirim," diye mırıldanıyor, sesi şurup gibi ve yavaş. "Ve sen bunu kabul ederdin. Aynen böyle. Sessiz. İtaatkâr. Çaresiz."

Arkasına yaslanıyor, bir eli bacaklarının arasında kayıyor, kalçalarını tekrar öne doğru sallarken parmakları klitorisinin üzerinde küçük daireler çiziyor. Onu tamamen çıplak, kendi parmakları şişmiş etini okşarken sikimin üzerinde kendini becerirken görmek başımı döndürmeye yetiyor.

Sesler, Tanrım, sesler, ıslak, müstehcen. Kayganlığı tenime yapışıyor, her i t i ş boğazından yeni bir inilti çıkarıyor, her sürtünme kalçalarının biraz daha titremesine neden oluyor.

"Seni böyle almamı izlemek hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, başını eğiyor, gözleri alçak ışıktaki parlıyor. "Sen orada küçük bir oyuncak gibi yatarken benim amımın senin sikini sağdığını hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

"Siktir, Katya-" Boğuluyorum, kalçalarımıdaki kaslar geriliyor, vücudum onu ters çevirip gevşeyene kadar sikmemek için harcadığım çabadan dolayı titriyor.

Dişlerimin arkasında yükselen çığlığı duymuş gibi sırtıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyor, tırnağını tekrar göğsümün ortasında gezdiriyor. "Ben söylediğimde boşalacaksın. Ve bir saniye bile erken değil."

Ellerim yanımdaki çarşafı yumrukluyor. Tüm bedenim görünmez iplere karşı gerilmiş, gergin hissediyor. Amcığı tekrar etrafımda titreşiyor ve kalçalarım içgüdüyle kıpırdıyor, sadece sığ bir itme, umutsuz bir yalvarış.

Anında sakinleşiyor.

"Şimdiden bitirmek istiyor musun?" diye soruyor usulca, alaycı bir şekilde. "O kadar yakın mısın?"

Başımı sallıyorum, şakaklarımdan ter damlıyor, nefesim kesik kesik geliyor.

"Güzel," diye fısıldıyor. "O zaman bekle."

Tekrar hareket etmeye başlıyor, bu sefer biraz daha hızlı. Görüşümü bulanıklaştırmaya, göz kapaklarımdan arkasında kıvılcımlar patlatmaya yetecek kadar. Kendi zevkinin heykelini yapar gibi sürüyor beni, bedenimi bir taht gibi, sadece onun için çalışan bir oyuncak gibi kullanıyor.

Hızı artırıyor.

Her öğütme daha sert, daha ıslak, daha dağınık.

İnlemeleri daha yüksek, daha derin oluyor. Ellerinden biri saçlarıma dolanıyor, sırtımı onun altında kavislendirecek kadar çekiştiriyor. Eğiliyor, beni derin, açık ağızlı öpüyor, dili kalçalarıyla aynı ritimde benimkiyle alay ediyor. Sikim onun içinde seğiriyor ve acelenin beni sert, çok sert vurduğunu hissediyorum.

Tam oradaydım. Sınırdayım.

"Katya, lütfen-" diye yalvarıyorum, sesim tamamen harap olmuş. Gözleri benimkilere kaydı, karanlık ve keskin. "Henüz değil. Henüz değil."

Ve sonra etrafımda kasıtlı olarak sıkılaşıyor. Kasları sıkılıyor ve parmakları klitorisine dönüyor, daha hızlı sürtünüyor, benimki eşikte sallanırken kendi serbest bırakılmasını kovalıyor.

Nefes nefese, şimdi daha sert biniyor, adımı tekrar tekrar söylerken kalçaları kalçalarıma çarpıyor, başını terkedilmiş bir şekilde geri atıyor. Vücudu titremeye başlıyor, inlemeleri iniltiye dönüşüyor ve orgazmının sinsice yaklaştığını hissediyorum.

Yine de düşmeme izin vermiyor.

Tekrar üzerime eğiliyor, göğsünde boncuk boncuk terler oluşuyor, dudakları kulağıma değiyor.

"Şimdi," diye fısıldıyor.

Tek gereken o tek kelime.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle içinde patlıyorum, kalçalarım sarsılıyor, orgazmım içimde bir fırtına gibi kopuyor. Aynı anda kendi doruk noktası da onun üzerine çöküyor, her dalgayı atlatırken vücudu titriyor, düşünemeyene, konuşamayana, zar zor nefes alabilene kadar amcığı etrafımda sıkılıyor ve titreşiyor.

Birlikte yere yığılıyoruz, vücudu benimkinin üzerine dökülüyor, kalplerimiz savaş davulları gibi birlikte atıyor.

Parmakları göğsümde tembel daireler çiziyor, nefesi hala boynumda ağırlaşıyor.

Konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok.

Bana sahip olduğunu zaten biliyor.

Ve bunu tekrar yapmasına izin verirdim.

Vücudu altımda yatıyor, kızarmış ve titriyor, teni terle parlıyor, uyluklarında ve kalçalarında morlukların soluk hayaleti çoktan çiçek açmış. Ağzı açık, nefesi sığ soluklarla geliyor, bacakları hala genişçe açılmış, aşırı uyarılmayla seğiriyor. Mahvolmuş görünüyor. Hem de çok güzel. Ama ben tatmin olmadım, yakınından bile geçmedim.

Yavaşça içinden çıkıyorum, kayganlığı beni kaplıyor, kalçalarının arasından aşağıya doğru dağınık bir iz halinde damlıyor ve sikim tekrar seğiriyor. Dolgunluğunu yitirdiği için titriyor, kaşları çoktan özlemiş gibi çatılıyor ve belki de özlüyor. Belki daha fazlasını istiyor, sakladığım her şeyi istiyor.

Ve bunu elde edecek.

Daha aşağıya kayıyorum, aralarına yerleşirken kalçalarını omuzlarımdan üzerinden sürüklüyorum. Ellerim dizlerinin iç kısımlarına bastırarak onları daha da genişlemeye zorluyor. Sızlanıyor, içgüdüsel olarak onları kapatmaya çalışıyor, ama boğazımda alçak sesle homurdanıyorum ve altımda tekrar çaresizce açılınca kadar daha sert kavriyorum, parlıyor ve şişiyor, amı zaten yaptığımız her şeyden çiğ.

"Daha fazlasını alabilirsin," diye mırıldanıyorum, sesim karanlık ve ihtiyaçla kalın. "Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

Dudağını ısıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için çırpınarak açılıyor, puslu ve emin değil ama meraklı. Muhtaç.

Avucumun içine tükürüyorum, yavaş ve kasıtlı bir şekilde, onu girişine getirmeden önce dudaklarımdan damlayan ipi izlemesine izin veriyorum. Vücudu temasla hafifçe sarsılıyor ama onu yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum,

Kaygan parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyor, tembel vuruşlarla klitorisyle alay ederken diğer elim karnına bastırarak onu yerinde tutuyor.

"Şimdi sana başka bir şey vereceğim," diye fısıldıyorum, kalçasının iç kısmını öpmek için eğilerek. "Benim için gerildiğini görmek istiyorum. Elimin etrafında o kadar geniş açıldığını hissetmek istiyorum ki doğru düşünemiyorsun. Bana güveniyor musun?"

Bir kez başını sallıyor. Zar zor. Ama bu yeterli.

Yavaşça başlıyorum, iki parmağımı içine sokuyorum, kıvrılıyorum, kalçaları altımda seğirene kadar derinlere doğru okşuyorum. Sırılsıklam oldu. Vücudu kolayca teslim oluyor. Yaptığımız her şeyden, orgazmlarının enkazından dolayı zaten yolu yarılamış durumda.

Sonra üç parmağımı sokuyorum. Çenesi düşüyor, ben yavaşça, istikrarlı bir şekilde içine pompalarken dudaklarından bir nefes kaçıyor, onu rahatlatıyor, vücudu etrafımda kenetleniyor ve çırpınıyor.

Elleri çarşafın içine doğru kıvrılıyor. Sessiz kalmak için parmak eklemlerini ısıyor ama buna izin vermeyeceğim.

"Hayır," diye hırlayarak elini ağzından çekiyorum. "Seni duymak istiyorum."

Dördüncü bir parmak daha ekliyorum.

Haykırıyor, güzel, kırık, amcığı gerginliğin etrafında çırpınıyor. Hareketlerimi yavaşlatıyorum, onu ikna ediyorum, o altımda titrerken vücudunu açıyorum.

Ve sonra... başparmağım içeri bastırıyor.

Çığlık atıyor, gerçekten çığlık atıyor, tüm elimi içine kaydırıyorum, parmaklarım hafifçe katlanıyor, amcığı beni bileğine kadar yutarken parmak eklemleri kırılıyor.

Sırtını yatağa dayadı. Elleri çarşafı pençeliyor. Bacakları başımın iki yanında şiddetle sallanıyor ve kaslarının çırpındığını, kavradığını ve gerginlikle savaştığını hissediyorum, ama o bunu kabul ediyor.

Bunu istiyor.

Bir an duraksıyorum, derinlere gömülüyorum, sadece onunla nefes alıyorum, uyum sağlamasına izin veriyorum. Vücudu etrafımda kenetleniyor, çok sıkı, çok dolu ve yüzünün acıdan huşudan çaresiz, pis bir zevke geçişini izliyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyorum, onu izliyorum, vücudunun her seçirmesini inceliyorum. "Benim için çok iyi gidiyorsun Katya. Sanki bunun için yaratılmış gibisin."

Elimi hafifçe kıvırıyorum ve feryat ediyor, vücudu yatağa doğru şiddetle sarsılıyor. Kalçaları kasılıyor. Göğsü kabarıyor. Bileğimi yavaşça, metodik bir şekilde pompalıyorum ve her hareketimde daha da çözülüyor, sanki onu sadece elimle değil, ihtiyacımla da ikiye ayırmışım gibi önümde parçalanıyor.

"Şu haline bak," diye soluyorum, diğer elimin altında karnının seçirmesini izliyorum. "Çok dolusun. O kadar açık ki."

Adımı tekrar tekrar haykırıyor, sesi çatlak ve vahşi.

Onu elimle sismeye başlıyorum, yavaş ve derin, bileğimin her sürükleyişi yeni bir çığlık, inleme ve küfür dalgası getiriyor. Kaygan, ıslak sesi odayı dolduruyor, ben onu tamamen kırarken duvarlarda yankılanıyor.

Kıpırdanmaya çalışıyor ama hiçbir yere gidemiyor. Onu kısırdım, kilitledim, paramparça ettim. Her darbeye yüzü buruşuyor, vücudu kontrolsüzce titriyor, amcığı boşalmaya çalışıyormuş ama boşalamıyormuş gibi müstehcen gerginliğin etrafında çırpınıyor.

Henüz değil.

Sonunda doruk noktası bir bomba gibi patlıyor.

Bacakları kilittendi. Kalçaları omuzlarımin etrafında kenetleniyor. Tüm vücudu kasılıyor, amı elimi o kadar sıkıyor ki zar zor hareket edebiliyorum, çığlığı sessiz ve çığ bir şeye dönüşüyor, dalga dalga ona çarpıyor.

Her şey boyunca ona gömülü kaldım.

Ancak son sarsıntı geçtiğinde elimi yavaşça, dikkatlice vücudundan çekiyorum. Çıkışı ıslak, dağınık, müstehcen, deliğinden sanki kırılıp açılmış gibi kaygan bir sıvı damlıyor. Bacakları gevşek bir şekilde yatağa düşüyor. Göğsü düzensiz nefes alıp vermelerle inip kalkıyor.

İşi bitti.

Mahvoldu.

Sahiplenilmiş.

Boğazına, çenesine, şişmiş dudaklarına bir öpücük kondurarak üzerine sürünüyorum.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, cam gibi ve sersemlemiş.

Ve ağzına doğru fısıldıyorum, sesim şimdi yumuşak, saygılı, yıkımının sunağına sunulan bir dua gibi.

"Hiç kimse sana benim dokunduğum gibi dokunamayacak."

Altımda titriyor, en güzel şekilde açılmış. Kalçaları kaygan, dudakları şişmiş, amcığı onu zorladığım esnemedenden dolayı hala açık. Durmalıyım. Bitmiş görünüyor. Sığ nefes alıyor. Uzuvarları gevşek. Gözleri zevk sarhoşluğundan puslu.

Ama
durmuyorum.

Duramıyorum.

Çünkü hâlâ sertim, hâlâ zonkluyorum, hâlâ kafamın içinde ona *her şeyi* hissettirmekten başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o yerin çok derinlerindeyim. Tekrar. Ve yine. Ve tekrar.

"Bunun son olduğunu mu sanıyordun?" Mırıldanıyorum, parmaklarımı kalçalarının arasındaki enkazda sürüklüyorum, kaygan, cum ve terini savaş boyası gibi yayıyorum. "Seninle işim bitmedi, Katya."

Gözleri fıldır fıldır açılıyor, zar zor odaklanıyor. Başını zayıfça sallıyor, vücudu zaten aşırı yüklenmiş, ama klitorisini ovduğumda ağzı bir iniltiyle ayrılıyor, iki parmağım zalim bir yavaşlıkla şişmiş sinir demetiyle alay ediyor.

"Yapamam," diye fısıldıyor.

"Evet," diye homurdanıyorum, sesim çakıl taşı gibi. "Yapabilirsin. *Yapacaksın*. Ağlayana kadar boşalacaksın. Vücudunun hatırladığı tek kelime benim adım olana kadar çığlık atacaksın."

Parmaklarımı tekrar içine bastırıyorum, hala hassas, hala harap olmuş ve o da bu saldırıya hıçkırıyor. Ama kalçaları yukarı doğru seğiriyor. Amcığı bunu *memnuniyetle karşılıyor*. Açgözlü, şimdi bile. Parmaklarımı içinde kıvırıyorum, bacaklarını titreten ve ellerinin çarşafı pençelemesine neden olan o noktaya sertçe sürüyorum.

Vücudu ona ihanet ediyor. Kayganlığı her yerde. Tekrar damlıyor, başını sallarken bile duvarları parmaklarımın etrafında çırpınıyor, gerçekten istemediği merhamet için yalvarıyor.

"Bunu seviyorsun," diye fısıldıyorum kulağına, sikimi kalçasına sürüyorum, sesim zehirli ve ipek. "Benim tarafımdan mahvedilmeyi seviyorsun. Hiçbir şeyin kalmadığını düşündüğünde bile devam edeceğimi bilmeyi seviyorsun."

Nefesi kesiliyor, kırık ve güzel.

Kalçalarını kaydırarak onu yatağın kenarına sürüklüyorum. Uzuvarları artık jöle gibiydi. Vücudu ona verdiğim her şeyin artçı şoklarıyla titriyor. Ama sikimin ucunu tekrar yarığına bastırdığımda, kalçaları *yeterince* ayrılıyor.

"Lütfen-" diye soluk soluğa kalıyor ama cümlesini bitirmiyor. Dur demiyor.

Ben de durmadım.

Ona

çarpiyorum.

Çığlık attı.

Bu bir korku sesi değil, teslimiyet. Çığ. Gırtlaktan. Vücudu kavisler çiziyor, elleri çırpınıyor ve sanki onu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi yatak başlığını tekrar kavriyor.

O kadar sıkı ki.

Her şeyden sonra bile, sanki ilk kez yapıyormuş gibi bana sarılıyor. Sanki vücudu *hala* beni nasıl kaldıracağını bilmiyor. Onu sertçe, acımasızca beceriyorum, ritim kalmadı, sadece güç. Sadece ihtiyaç.

Ben içine girdikçe amından en ıslak, en pis sesler çıkıyor ve inlemeleri çığlıklara, çığlıkları hıçkırıklara dönüşüyor, kalçalarım kışına çarpana ve daha önce oluşan morluklar kavrayışımın altında koyulaşana kadar onu daha derine, daha derine sokarken gözyaşları yanaklarının kenarlarından aşağı dökölüyor.

Ama durmuyorum.

Aramıza uzanıyorum, klitorisini tekrar ovuyorum, hızlı, acımasız, vücudu sonuncusundan titrerken bile onu başka bir orgazma doğru sürüklüyorum.

"Bir daha boşalamayacağını söylemiştin," diye fısıldıyorum, dudaklarım şakağına değiyor, gözyaşlarının tuzunu dilimde yakalıyorum. "Yalan söyledin amına koyayım."

Şimdi *çığlık atıyor*, gözleri kapalı, nefesi kesik, kalçaları her bir hamleyi karşılamak için yukarı kalkıyor, bir başka orgazm şiddetli bir güçle geliyor. Amcığı sanki benimle savaşıyormuş, beni daha derine çekiyormuş, beni sonsuza dek içinde tutmaya çalışıyormuş gibi titreşiyor.

Ve sonra *kırılıyor*.

Vücudu kaskatı kesiliyor, sonra o kadar sert boşalıyor ki tamamen gevşiyor ve sessizleşiyor. Boğazı zorlanıyor ama ses çıkmıyor, sadece

Vücudunun titremesi, amının zonklaması, ellerinin seğirmesi.

Boşalırken omzunu ısırdım. Sertçe. Acımasızca. Taşana kadar onu tekrar dolduruyorum, dölüm zaten çarşafları mahveden kaygan dağınıklığa karışıyor.

Ama yine de çekmiyorum.

Onun içinde kalıyorum, derinlere gömülüyorum, aşırı uyarılmanın etkisiyle hafifçe gıcırdatıyorum, seğirmesini izliyorum, hıçkırmasını izliyorum, şimdiye kadar gördüğüm en saf, en çiğ, en pis şekilde parçalanmasını izliyorum.

Kulağına fısıldıyorum, saygı ve delilikle ıslanmış bir sesle. "Beni böyle hatırlayacaksın. Her sabah böyle uyanacaksın. gece, ağrıyor. Boş. İstemek."

Vücudu artık gevşek. Göğsü sığ pantolonlarla yükseliyor. Kalçaları iyice açılmış, amından dölleri akıyor, dudakları sessiz, bitkin bir mutlulukla aralanıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, hâlâ içine gömülüyüm, yanaklarını, alnını, ağzını öpüyorum. Taparcasına. Sahiplenici.

Sonra onu yatağa yatırıyorum ve son bir gerçeği fısıldıyorum:

"Daha başlamadım bile."

Hareket etmiyor.

Vücudu çarşafların üzerinde gevşek bir şekilde yatıyor, göğsü sığ, düzensiz nefeslerle yükseliyor, cildi kızarmış ve nemli, dokunduğum her yerde izler var. Dudakları ayrılmış, kırmızı ve şiş, gözleri yarı kapalı ama hala cam gibi, sersemlemiş. Kutsal bir şey gibi görünüyor. Kurban edilmiş bir şey gibi.

Ve onun kanını kurutan bendim.

Ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum.

Geriye kayarak kalçalarını bir kez daha birbirinden ayırırken nefesim kesiliyor. Korkudan değil ama zevkin acıtmaya başladığı o derin, çiğ yerden inliyor. Amcığı kaygan ve açık, dölllerimizden ve ondan daha önce aldığım her şeyden bir karmaşa ve yine de, iki parmağımı tekrar içeri kaydırduğımda vücudu titriyor.

Nefesi kesiliyor, kalçaları istemsizce seğiriyor.

Vücudu benimkini tanıyor. Şimdi bile, aşırı uyarılmış ve harap olmuş halde, daha fazlası için yalvarıyor.

Kalçasının iç tarafını öpüyorum, yavaşça, saygıyla. Sonra tekrar, daha yukarıdan, onu ısırđığım çürüğün yakınından. Altımda titriyor, parmakları çarşafın içinde seğıriyor, başını zar zor kaldırabiliyor.

Elim yan tarafına doğru ilerliyor, kaburgalarında duraklıyor, sonra çenesinde. Yüzünü kucaklıyorum, dudaklarına bir öpücük daha kondururken başparmağım elmacık kemiğinin üzerinde hafifçe geziniyor.

"Daha işin bitmedi," diye fısıldıyorum. "Ben söyleyene kadar değil." Konuşmuyor, konuşamıyor.

Ama bacaklarını daha geniş açıyor. İhtiyacım olan tek şey bu.

Komodinine uzanıyorum, daha önce bir kenara koyduğı oyuncağı alıyorum, şüphesiz Garrett ile bitirmesine yardımcı olmak için. Oyuncağı görünce sikim yeniden seğıriyor ve onun harap olmuş bedenine bakarken sertleşmeye başlıyor.

Kalçalarının arasına yerleşiyorum, bir bacağını tutup göğsüne doğru itiyorum. Açı onu ortaya çıkarıyor, açıyor, zaten sahiplendiğim şeyin her kaygan, zonklayan inçini bana gösteriyor. Oyuncağı tekrar kıvrımlarının arasından geçirip yavaşça aşağıya, hemen altına kadar sürüklüyorum.

Nefes alış veriş hızlanıyor.

Ucunu tekrar dar ağzına bastırıyorum, bu sefer daha yavaş, daha kasıtlı. Temas sırasında seğıriyor, oyuncak ilk direnci aşarken inliyor. Acele etmiyorum, onu santim santim açmaya çalışıyorum, gerginlik arttıkça gözlerinin çırpınışını izliyorum.

Yüzündeki gerginliğı görebiliyorum. Ama bunun altında arzu yatıyor. Kalçaları baskıyı karşılamak için yükseliyor, nefesi acı ve istek arasında sıkışıyor. Beni içine alıyor. Onu sadece benim yapabileceğim şekilde parçalara ayırmam için bana güveniyor.

Oyuncak tamamen içine oturduğunda, tekrar vücudunun üzerine eğiliyorum, sikim sırlıklam amına bastırıyor. Hemen sokmuyorum, sadece başını kaygan amcığının içinde kaydırıyorum ve ona gelmekte olan şeyin ağırlığını hissettiriyorum.

Sızlanıyor, altımda eğiliyor.

Şiddetli bir hamleyle içine girdim.

Çığlığı saf bir yıkımdı.

Vücudu beni daha önce hiç tanımamış gibi etrafımda kenetleniyor. Çifte saldırı onu altımda kıvrandırdı, bacakları kilitlendi

Belime sarılmış, nefes almaya çalışırken amcığı çılgınca çırpınıyor.

Ona zaman tanımıyorum.

Hareket etmeye başlıyorum, ilk başta yavaşça, ezici baskıya alışmasına izin veriyorum. Oyuncak her itişte içinde kayıyor ve her santimim noktayı daha da derinleştiriyor. Onu sertçe beceriyorum, sikim onun kaygan, ıslak sıcaklığına girerken vücudu geriliyor, inlemeler boğazında düğümlenen çığlıklara dönüşüyor.

Elleri çarşafı pençeliyor, tutunacak sağlam bir şey bulmaya çalışıyor. Duvarları beni o kadar sıkıyor ki, sanki beni daha derine çekmeye çalışıyor, sanki içine gömülmemi istiyor.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve kalçalarının arkasını kavriyorum, dizlerini göğsüne doğru zorlayarak onu açıyorum. Daha derine indiğimde hıçkırıyor, ben dibe vururken oyuncak içinde gıcırıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Hırliyorum, sesim parçalanıyor. "O kadar dolusun ki düşünemiyorsun bile."

Cevap vermeye çalışıyor ama sadece tiz ve çaresiz bir inilti. Amcığı tekrar titriyor ve yaklaştığını biliyorum. Bir orgazm daha, Çok hızlı gelişıyordu, vücudu altımda şiddetle titriyordu. Daha sert giriyorum, tenin tene çarpması ıslak ve pis, her acımasız itişte odada yankılanıyor.

Duramıyorum.

O bu haldeyken olmaz.

Mahvolmuş gibi görünüyor ve hiç bu kadar mükemmel görünmemişti.

Vücudu aniden kasılıyor, bacakları kilitleniyor, ayak parmakları kıvrılıyor, doruk noktası acımasız bir güçle vururken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Amcığı sikimin etrafını o kadar sıkıyor ki ciğerlerimdeki havayı delip geçiyor ve kıcı oyuncağın etrafında o kadar sert kenetleniyor ki neredeyse geri itiliyor.

Adını homurdanıyorum, orgazmı boyunca ilerliyorum, derinlere sürtünüyorum, ona tekrar dökülürken horoz serbest bırakılarak şişıyor. Döllerim hiç direnmeden onu dolduruyor, uzunluğumun etrafına, oyuncağın etrafına dökülüyor, çarşafı, uyluklarının arkasını boyuyor.

Ve hala hareket etmiyorum.

Onun içinde gömülü kalıyorum, nefes nefese, alnım onunkine bastırılmış, vücudu benimkinin altında seğıriyor, aşırı uyarılmış ve nefes nefese.

Tutarsızdı. Sırılsıklam. Hafifçe ağlıyor ama korkmuyor. Elleri zayıfça bana uzanıyor, parmakları göğsümde kıvrılıyor, sanki gitme der gibi. Henüz değil.

Ve gitmeyeceğim.

Başka hiç kimsenin onu bir daha böyle becermeyeceğinden emin olana kadar olmaz. Konuşmuyor... konuşamıyor.

Ağzı yastığa karşı açık, nefesi düzensiz ve uzun zamandır saklamayı bıraktığı hıçkırıklarla ıslak. Aldığı zevkin sesi odada usulca yankılanıyor, kalçalarımın kıcına çarpma ritmiyle bölünüyor. Vücudu aşırı uyarılmanın yarattığı bir karmaşa içinde, kaygan, kızarmış, seğiriyor.

Yine de beni kabul ediyor.

Her itiş onu ileri itiyor, vücudu yatağa daha da bastırıyor, uzuvları direnemeyecek kadar zayıf. Ama amcığı, ağzına ihanet eden bir çaresizlikle beni kavlıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama vücudu evet diye bağırıyor.

Onu yakından izliyorum.

Ben daha derine kayarken sırtının eğilmesi.

Kalçalarım her hamlenin sonunda aşağı doğru indiğinde kalçalarının t i t r e m e s i , aletimin başını çarşaflara hıçkırmasına neden olan yere bastırması.

Elimi omurgasından yukarı sürükleyip saçlarına doladığımda, sesini tekrar duyabilmek için onu geriye çektiğimde inlemesi.

Bunu istememesi gerektiğini unuttuğunda en güzel sesleri çıkarıyor.

Üzerine eğiliyorum, göğsüm sırtına yaslanıyor, nefesim kulağına geliyor, daha yavaş, daha derine itiyorum, sanki hafızasına kazınıyormuşum gibi kendimi santim santim içine gömüyorum.

"Benimle o kadar dolusun ki, benim nerede bitip senin nerede başladığını bile bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum, dudaklarım yanağını okşuyor.

Titriyor.

Sadece sözlerimden değil, kalçalarımın yavaşça yuvarlanışından, çenesini kavrayışından ve başını çevirmeye zorlamamdan, böylece ondan her son direnç parçasını sürüklerken ifadesini izleyebiliyorum.

Dudakları şişmiş. Kirpikleri ıslak. Gözleri cam gibi, odaklanmamış, ama amcığı sıkılırken benimkine kilitli kalıyorlar.

tekrar, sıkı ve aç.

Hafifçe geri çekiliyorum, ona yokluğumu hissetmesi için yeterli alan bırakıyorum ve sonra kuvvetle geri çarpıyorum. Yatak iskeleti altımızda inliyor. Tüm vücudu sarsılıyor, boğazından acıdan çok teslimiyete benzeyen bir çığlık kopuyor.

Elim önce yan tarafına, sonra daha aşağıya kayıyor ve bacaklarının arasını kavıyor. Klitorisine dokunduğumda sarsılıyor, kalçaları kapanmaya çalışıyor ama ağırlığımla onu açıyorum.

Vücudu çok hassas.

Ama yine de bana doğru geri itiyor, yine de daha geniş yayılıyor, ben onu yavaş, bilinçli dairelerle ovarken kalçaları istemsizce yükseliyor.

Yine sırlıslıkam oldu.

Onu okşadıkça, onu daha derinden becerdikçe, onu titreyen parçalara ayırdıkça kayganlığının parmaklarımı kapladığını hissediyorum. Vücudu artık ne yapacağını bilemiyor, kaçmak istemekle daha fazlası için yalvarmak arasında sıkışıp kalıyor.

Tekrar boşaldı.

Bu sefer bir çığlıkla değil, sessizlikle. Ciğerlerindeki sesi çalan, nefessiz, titreyen bir salınım. Amı şiddetle kenetleniyor, sikimi sağlıyor, vücudu altımda titrerken beni daha derine çekiyor, kolları çöküyor, yüzü yatağın derinliklerine bastırılıyor.

Hareket etmeye devam ediyorum.

Zalimlikten değil, zorunluluktan.

Çünkü buna ihtiyacım var.

Çünkü ona ihtiyacım var.

Çünkü onu bu şekilde becermek sadece seksle ilgili değil. Kendimi evimde hissettiğim tek yerin içinde olmakla ilgili. Adımı onun kanına, tenine, kaburgalarının arkasındaki kimsenin ulaşamayacağı boşluğa kazımakla ilgili.

İticilerim yavaşlıyor, işim bittiği için değil, ona verdiğim şeyin her saniyesini hissetmesini istediğim için.

Her

santimini.

Her nabzı.

Her iddia.

Duvarları tekrar etrafımda çırpınıyor, aşırı uyarılmış ve zar zor tutunabiliyor. Ama deniyor. Vücutu deniyor. Kırılmış olsa bile, hala beni tutmak istiyor.

Elleri tekrar arşaflları sıkıldığında, göğsümü sırtına bastırıyorum, sesim kulağına fısıltı gibi geliyor.

"Yine içine boşalacağım." İnliyor. Başını sallıyor.

Konuşmuyor ama kalçaları yukarı kalkıyor. Beni karşılıyor.

Bana yalvarıyor.

Ve ben de yapıyorum.

Yavaşça içine boşalıyorum, derinlere doğru sürünüyorum, sikim kuvvetle zonkluyor. Döllerim onu dolduruyor, zaten orada kalmış olanlarla karışıyor. Ben daha çekilmeden etrafımdan sızıyor, bacaklarının arasından damlıyor, arşaflları, kalçalarını, tenimi ıslatıyor.

İşaretlenmişti.

İçi ve dışı.

Yanına yığılıyorum, elim hâlâ belinde, şimdi bile onu bana bağılıyor. Nefesi kesiliyor. Vücutu seğıriyor. Teni ter, gözyaşı ve bu gece ona verdiğim her şeyle çizgili.

Ve hiç bu kadar mükemmel görünmemiştir.

Vücutu kucağımda bir spazmlar karmaşası, kalçalarındaki her titreme ona verdiğim cezanın yumuşak bir yankısı. Teni ter ve kayganlıkla benimkine yapışıyor, kavrayışımın çok sert, çok uzun süre sıkıldığı yerlerde kırmızı çizgiler var. Hâlâ sikimin etrafına sarılmış olan amcığı kırmızı ve kullanılmış, aşırı kullanımdan kabarmış, doruktan nasıl **i n e c e ğ i n i** unutmuş bir bedenin yavaş, istemsiz kasılmalarıyla zonkluyor. Baş omzumda gevşek duruyor, şakağına yapışmış saç telleri gözyaşları ve sıcaklıktan yapış yapış olmuş, göğsü hala nefes nefese, titreyerek artçı şokla benimkine çarpıyor.

Bilincini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. Onu sınırın ötesine ittiğimi, artık kelimelerle düşünmeyene kadar her seğırmesi ve nefesi boyunca ona bindiğimi biliyorum. Kasları dirençten değıl, saf refleksten seğıriyor. Konuşmuyor. Sesi iki orgazm önce kesildi. Ama amcığı hala etrafımda sıkılıyor, yumuşak ve

Vücudu bir mola için yalvarır gibi titrerken bile sıcak ve misafirperver.

Ve ben ona mola vermiyorum.

Yavaşça çekiyorum, onun sürüklenmekten ürkmesini izliyorum, ham duvarları protesto için çırpınıyor. Sonra tekrar soktum, sertçe. Derinden. Daha ses çıkardığını bile fark etmeden boğazından bir hıçkırık koparan tek ve acımasız bir hamle. Kolları seğiriyor ama kalkmıyor. Ayak parmakları çarşafın içine kıvrılırken ve çenesi çığlık atmamak için savaşıyormuş gibi kilitleirken bile bacakları onu tekrar almam için yeterince ayrılıyor.

İki elimle belini kavıyorum, kalçalarını hafifçe eğiyorum, sikimin başı amının etrafında kasılmasına neden olan noktayı bulana kadar ona aç veriyorum. Hissediyorum, nasıl tutunduğunu, onu tekrar zorladığım dalgaya direnmeye çalıştığını. Ama çaresiz. Çoktan gitmişti. Tüm içgüdüleri. Tüm tepki.

Onu yavaşça beceriyorum. Kasıtlı. Her bir hamleyi acımasızca çekiyorum, boğazıma doğru sessizce soluyana kadar derinlere iniyorum. Nefesinin ciğerlerinde sıkışmasını dinliyorum. Tırnaklarının göğsüme doğru seğirdiğini hissediyorum, sanki beni itmek istiyor ama nasıl yapacağını hatırlayamıyor. Gözünün kenarından bir damla yaş daha kaçıp yanağından aşağı yuvarlanırken başı geriye düşüyor.

Hayır demiyor. Ağzıyla değil. Vücuduyla da. Amcığı yine beni ıslatıyor. Sikimden aşağı damlıyor. Ben onu açık tuttukça kasları daha da sıkılaşıyor, sanki beni daha derine zorlamaya çalışıyor. Vücudu ne istediğini biliyor.

ayak uyduramayacak kadar harap olmuş.

Kalçalarını ileri doğru zorluyorum, yavaş ve acıtıcı darbelerle onu üzerimde kavisli tutuyorum. Bunu rahminde hissetmesini istiyorum. Canının yanmasını istiyorum. Bunu sadece zihniyle değil, yarın onunla kalacak her ağrıyla hatırlamasını istiyorum.

Tekrar ağlamaya başlıyor, bu sefer daha yumuşak, kırık ve boğuk. Kulağına eğiliyorum, nefesim tenine sıcak ve düzensiz bir şekilde çarpıyor ve işleyemeyeceği kadar karanlık şeyler mırıldanıyorum, ne kadar iyi hissettiğine, ne kadar sıkı olduğuna, yalvarsa da yalvarmasa da son damlasına kadar alacağına dair şeyler.

Ve yalvarıyor.

Nefesi göğsünde parçalanıyor. Amcığı ani ve keskin bir şekilde kilitleniyor ve titremesini duymadan önce hissediyorum, başka bir orgazm vücudunu izinsiz olarak yırtıyor. Kucağımda şiddetle sarsılıyor, vücudu kilitleniyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Bana doğru düşüyor, tamamen gevşek, tamamen sikilmiş.

Onu orada tutuyorum, spazmlar geçene kadar tam kenarına binmesine izin veriyorum, onu dolu tutuyorum. Sonra tekrar başlıyorum.

Yavaş bir itiş. Daha derine.

Parmakları göğsümde kıvrılıyor.

Ağzından bir ses çıkar, sadece bir fısıltı.

"Yapamam... Artık yapamam..."

Ama amı hala beni kavırıyor. Hâlâ her santimimi kucaklıyor. Hâlâ söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyormuş gibi sikimin üzerine kaygan damlalar damlatıyor.

Boynunun arkasını nazikçe kucaklıyorum, başını omzuma yaslamak için çekiyorum ve tekrar boşalana kadar yavaş, gıcırdayan, kasıtlı itişlerle içinde bitiriyorum, bu sefer daha derine, onu son bir kez doldururken vücudu protesto için seğiriyor. Döllerim zaten içinden sızan pislikle karışıyor, baskıdan inlerken kalçalarından aşağı dökülüyor.

Uzun süre hareketsiz kaldı.

Sessiz.

Nefes alış verişi sığ ama düzenli. Hâlâ titreyen vücudu tüm gerginliğini kaybetmiş. Omurgasını yavaşça okşuyorum, sırtını odaya, yatağa ve bana sabitliyorum. Parmakları kırırdadığı, kendini göğsüme biraz daha yaklaştırdığı anda bunu hissediyorum.

Sonra sesi sessizliği bozuyor.

Yüksek değil. Sabit bile değil. "Beni bırakma."

Kollarım anında ona sarıldı. Konuşmuyorum. Sadece saçlarına nefes veriyorum, onu tamamen kucağıma, göğsüme çekiyorum, onu kırılğan ve kutsal bir şey gibi tutuyorum.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyor, şimdi daha yumuşak. "Beni yalnız bırakma..."

Vücudu sessiz bir çaresizlikle benimkine doğru kıvrılıyor. Amcığı hala etrafımda sızıyor, hala gerilmiş, hala ona yaptığım şeyin anısını taşıyor. Yine de bana yapışıyor, kurtarılmak için değil, tutulmak için.

Başının tepesini öpüyorum ve onu daha sıkı çekiyorum.

"Ben buradayım," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve sert. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Ben de öyle."

Nefesi düzleşiyor. Vücudu, nihayet, durgunlaşıyor.

Ve her şey başladığından beri ilk kez kendini bırakıyor, enkazın içinde güvende, onu kıran adamın kollarında güvende.

Yirmi Altıncı Bölüm

ŞEYTANDAN GELEN FISILTILAR

Katya

Sabah, yumuşak bir ihanet gibi pencereden içeri sızıyor ve önceki geceden kalma zonklayan cildi ısıtıyor. Ağrı nazik değil. Derin, uyluklarımın iliğinde, omurgamın çukurunda, bacaklarımın arasında onun ellerinin, ağzının, her şeyinin iz bıraktığı yerde kalıyor. Her nefes, henüz yerleşmeye bile başlamamış çürüklere sürtünüyor. Acının uğultusunun altında bir şey

Daha derin bir uğultu: tam olarak hatırlayamayacağım kadar harap ve unutamayacağım kadar dolu bir anı.

Çarşaf lar sırlı sıklam ve bükülmüş bir şekilde bacaklarıma dolanıyor, şilte altımda tanımlamaya cesaret edemediğim yerlerden nemleniyor. Kokusu hâlâ çarşaf lar a sinmiş, karanlık ve ilkel. Ter ve kanın, seks ve kontrolün misk kokulu bir karışımı. Adamın kendisi hariç, varlığının kanıtı her yerde.

Yanımdaki yer boş, hâlâ sıcak ama hızla soluyor. Sadece ağırlığının izi kalıyor, yatağa bastıran bir hayalet gibi. O boşluğa doğru uzanan parmaklar sadece kumaşa değiyor ve elinin olması gereken yerde yabancı bir şey, yumuşak ve buruşuk bir kağıt duruyor.

Not basittir. Koyu mürekkeple karalanmış iki kelime, eğik ve kesin.

Hareketiniz

Noktalama işareti yok. İmza yok. Sanki ihtiyacı olmadığını biliyormuş gibi.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Korkudan değil. Mesajın acımasız samimiyetinden. Bitmedi. Asla bitmedi. Beni yerin dibine sokup çekip gitmedi. Bekliyor. İzliyor. Hâlâ oynuyor.

Karyolanın iskeleti üstten çatlamış, karyolanın başlığı, tutuşunun vahşileştiği yerden, iplere karşı çok sert sallandığım yerden yarılmış. İplerden biri hâlâ sallanıyor, düğüm yeri yıpranmış, mücadele sırasında derinin yırtılmış olması gereken yer kan lekesi içinde. Bu manzara karşısında bileğimde bir acı hissediyorum, yaradan değil ama çağrıştırdığı anıdan.

Bacaklarımdaki karmaşa dayanılmaz. Kaygan, kan ve onun içimden akan kalın, kusursuz damlası. Oda, duvarlara sinmiş bir günah gibi kokuyor.

Yumuşak bir tıkırtı dikkatimi pencereye doğru çekiyor.

Ritmik, neredeyse narin. Vuruştan çok bir çırpınış. Pervazda bir kavanoz, küçük, silindirik ve sıkıca kapatılmış. İçeride tek bir kelebek cama çarpıyor, altın kanatları yanlara her çarptığında parlıyor. Kapana kısılmış. Çaresiz. Bir yansıma, bir alay, bir mesaj.

Boğazımdan bir kahkaha kopuyor, kaba, boğuk ve akli başında olmaktan uzak. Eğlence değil. Sadece tanıma. Elbette bunu bırakacaktı.

Elbette güzel bir şeyi bile kafese çevirmenin bir yolunu bulacaktı.

Hareket yavaş. Uzunlar direniyor. Kaslar itiraz ediyor. Ayakta durmak bir gölün dibinden yüzeye çıkmak gibi hissettiriyor, her adım onun bedeninin nerede olduğunu ve benimkinin hala nerede tepki verdiğini hatırlatıyor. İpek bornoz, tenin terden yapış yapış olduğu yerlere yapışıyor, çürüklerin en çok acıdığı yerleri sıyrıyor.

Kapının çalınması odayı kesiyor.

Belirsiz değil. Yüksek sesle değil. Keskin ve ölçülü, üç vuruş, sonra sessizlik.

İsim yok.

Ses yok.

Parmaklar cübbenin kenarlarında sıkışıyor, kan yüzeyin altında uğulduyor. İster daha fazlası için geri dönen o olsun, ister tamamen başka biri, sonrası hiçbir kumaşın saklayamayacağı şekilde üzerime yapışıyor.

Beni enkaz halinde bıraktı.

Yine de içimdeki hastalıklı bir parça o olduğunu umuyor.

Kapı sesi odada tekrar yankılanıyor, sessizliğin ardından gelen keskin bir çatırtı. Bir an için hareket etmiyorum. Hava hala onun kokusunu taşıyor, Echo, kan, seks, ter ve daha ham bir şeyle birlikte. Midemin çukurunda kalan ve ikinci bir kalp atışı gibi alçaktan yanan bir şey.

Kapıya yaklaşırken beni yavaşlatan sadece acı değil. Dehşet. İçgüdü. İçimden bir ses diğer tarafta her ne varsa güvenli olmadığını söylüyor. Yine de gidiyorum, derimin altındaki enkaza ihanet eden sessiz bir zarafetle kendimi odanın içinde sürüklüyorum. Kaslarım ağrıyor. Bacaklarım titriyor. Üzerime bağladığım bornoz tenime yapışıyor, çürüklerin çiçek açmaya başladığı yerler nemli, dölünün hala yavaşça içimden sızdığı bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ipeğe takılıyor.

Tören yapmadan kapıyı açtım.

Maria orada duruyor, eşiğin sahibiymiş gibi kollarını kavuşturmuş. Saçları şık bir şekilde geriye doğru toplanmış, tek bir teli bile yerinde değil, ruju mükemmel, taze kan gibi koyu kırmızı. Gülümsüyor ama dostça değil. Bizim gibi kadınlara, birinin tehlikeli olduğumuzu bilmesini istediğimizde kullanmamız öğretilen türden bir gülümseme.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ses tonumdaki ısırik kasıtlı. Dilimden dökülen küçümsemeyi gizlemek için hiç çaba harcamıyorum. Onun varlığı bile başlı başına bir hakaret. Zamanlaması daha da kötü.

Bakışları yüzümden geçip boynuma iniyor ve bir anlığına boğazımdaki silik el izine takılıyor. Sırtışı keskinleşiyor.

"Beni kardeşim gönderdi," diyor kayıtsızca. "Bu geceki toplantıya hazır olduğundan emin olmak için. Dün gece muhafızlarından gitmelerini istediğini söyledi. O... endişeliydi."

Endişeliydi.

Bu kelimenin tadı zehir gibi.

"Kardeşin beni umursamıyor," diye çıkışıyorum, sesimdeki zehri gizleme zahmetine girmeden. "Tekrar dene."

Bir omzunu yumuşak bir omuz silkmeye kaldırıyor, masummuş gibi davranıyor. Ama gözleri başka bir şey söylüyor. Arkalarında bir hesaplama, hatta belki de farkındalık var. O biliyor. Her şeyi değil ama yeterince.

Dikkatim elindeki telefona kayıyor ve işte o zaman anlıyorum.

Toplantı. Adamlarımın mükemmel zamanlanmış yokluğu. Echo'ya beni yok etmesi için alan sağlayan sessizlik.

Telefonuma girmiş.

Siktiğimin piçi.

Tabii ki yaptı. Tabii ki bana dokunmadan önce benimle oynadı. Baştan çıkarma ilk çürükten çok önce başladı. Evimi boşalttığı an, bana elini sürmeden beni sahiplendiği andı.

Ve şimdi Maria kaderin bir elçisi gibi burada.

"Peki," diye mırıldanıyorum, sesim gergin, "hangi toplantıdan bahsediyorsun?"

Dudaklarındaki gülümseme kayboluyor. Omurgası dikleşiyor, söyleyeceği şeyin ağırlığıyla duruşu katılaşıyor.

"Echo Kane," diye anons ediyor, sanki hâlâ saygı duyulan bir isimmiş gibi. "Babanla resmi bir görüşme talep ettim. Dimitri seni orada bekliyor. Ve tüm aileler çağrıldı."

Hava değişiyor.

Artık sadece gerginlik değil. Güç. Bir odaya yavaşça damlayan ve boğucu bir şeye dönüşen türden bir güç.

"Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece." Dudaklarını bir kez yalıyor, tereddüt ediyor. "Sana ve Nikolai'ye yaptıklarından sonra o piç kurusu bir çift olmuş gibi görünüyor."

"Ne zaman?" Sesim istediğimden daha kısık çıkıyor. Zayıf değil. Sadece... dengesiz.

Maria başını eğdi. Sesi hafifçe yumuşuyor ama çelik hala orada.

"Bu gece," diyor, gözlerini kısarak. "Baban bir akşam yemeği düzenliyor. Echo'nun kaçıp gitmesinin beklenmediği bir yemek."

Bir an için nefes alamıyorum.

İma edilen tehdit yüzünden değil. Ama vücudumun buna verdiği tepki yüzünden.

Rahatlaması gereken yanımla rahatlamıyor. Onun ölmesini istemesi gereken yanımla istemiyor. Onu hala içimde hissedebiliyorum, yıkayabileceğim her şeyden daha derinde. Beni zar zor tanınabilir bir şeye dönüştürürken fısıldadığı şeyleri hâlâ duyabiliyorum. Dilimde hâlâ onun hayaletinin tadı var.

İntikam istemeliyim. Kan istemeliyim.

Ama tek hissettiğim bir çekim. Kaburgalarımı sıkmayı bırakmayan, alçak, ağrıyan bir bağ.

Dimitri bir tuzak kuruyor.

Ve içimden bir ses, Echo içeri yalnız girerse, dışarı çıkamayacağını biliyor.

Ve eğer bu gece ölürse, içimdeki bir şey de onunla birlikte ölebilir.

Yanlış bir şeyler var. İnsanı paniğe sevk eden bir şekilde değil, ama içgüdü'nün mantığın henüz yakalayamadığı şeyi bildiği gibi, alçak ve sıkı bir şekilde sarmalayan bir şekilde. Bağırmayan bir tür korku. Fısıldar. Bir sevgilinin dokunuşu gibi omurganızı okşar ve size her şeyin değişmek üzere olduğunu söyler.

Echo... ne halt ediyorsun?

Maria vedalaşacak kadar uzun kalmıyor. Sadece bir şey uzatıyor, kare şeklinde siyah bir kutu, manikürlü ellerinde şık ve ağır. Fiyonk yok. Not da yok. Sadece beklentinin söylenmemiş ağırlığı.

"Siyah kravat," diyor, sesi kısık. "Bir hediye. Babanın nezaketi."

Nezakət kelimesinde zehir var, ama ben daha ona bunu söyleyemeden o çoktan topuklarının üzerinde dönmeye başladı. Topukları koridorda usulca tıkırdıyor, sessizlik yeniden kulakları sağır edene kadar her adım daha da sessizleşiyor.

Kapıyı yavaşça, dikkatlice kapatıyorum, sanki çok sert kapatmak beni hala dik tutan kırılğan şeyi kırabilirmiş gibi. Tahtaya sırtımı yasladığımda kutu elimde kalıyor, serin kenarı omurgama baskı yapıyor.

Hareket etmem tam bir dakika sürüyor.

Yerde yalınayak yürürken ipek bornoz bacaklarımın etrafında hışırdıyor, Echo'nun izleri hâlâ tenimin her santimine, kalçalarımın arasındaki her zonklamaya, her kararsız nefese yapışmış durumda. Henüz kendimi bile temizlemedim, onun kokusundan arınmadım. Bir yanım buna hazır değil.

Kutuyu makyaj masasının üzerine koydum ve ona baktım.

Babamdan bir hediye. Siyah kravatlı bir davet. Tüm aileler katılıyor. Ve Echo, sanki beni zar zor yürüyebileceğim kadar sert becermemiş gibi resmi bir görüşme talep ediyor. Sanki adını bana bir bıçakla kazımamış gibi.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Ve kafamdaki o sesin, o sessiz, tehlikeli fısıltının doğru olduğunu biliyorum. Artık baştan çıkarmadan daha büyük bir şey oynuyor. Bu artık beni sahiplenmekle ilgili değil. Bu güçle ilgili.

Ve çok geç olmadan ne planladığını bilmem gerek.

Kutu makyaj masasının üzerinde açılmadan duruyor, ama içinde ne olduğunu zaten biliyorum. Siyah bir şey. Pahalı bir şey. Diğer ailelerin önünde itibarımın sınırlarını yumuşatmak için. Beni uysal göstermek için.

Ama o odadaki hiç kimse gerçeği bilmiyor. Benim bildiğim gibi değil. Echo Kane kimsenin kurallarına göre oynamaz.

Benimkine bile.

Ve eğer babam bu geceyi onu tuzağa düşürmek için kullanabileceğini düşünüyorsa, eğer Echo gerçekten onun infazı olacak bir yemeğe gidiyorsa, o zaman başka seçeneğim yok.

Onu takip etmek zorundayım.

Ne planladığını öğrenmeliyim.

Çünkü en son Echo'yu hafife aldığımda, dizlerimin üstüne
çökmüştüm.

Ve eğer bu dünyayı yerle bir ederse, onun yanında mı yoksa
alevlerin içinde mi duracağımı bilmem gerekiyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

O DÖRT HARFLİ KELİME

Katya

Sabah havası tenime serin geliyor ama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Her adım hesaplanmış, topuklar yumuşak tabanlı botlarla değiştirilmiş, vücuduma yapışan dar siyah kumaş gösteriş için değil, kullanım için seçilmiş. Gölgeler beni böyle kıyafetlerle kolayca yutuyor. Uyum sağlıyorum. Kayboluyorum. Tıpkı eğitildiğim gibi.

Ama şu anda, gizlilik hayatta kalmakla ilgili değil. Onunla ilgili.

Echo'yu takip etmek yapmam gereken bir şey değil. Pervasızca. Tehlikeli. Aptalca. Ve yine de, Maria uzaklaştığı an, o notta *Hareketiniz* kelimelerini okuduğum an, nasıl bir oyun oynadığını anlayana kadar huzur olmayacağını biliyordum.

Evine dönecek kadar aptal olamaz, diyorum kendime tekrar, gözlerim loş sokaklarda geziniyor, karanlıktan çıkıp gelecekmiş gibi her dönüşü tarıyor. *Babamla resmi olarak görüşme talebinde bulunduktan sonra olmaz*. Bu tek başına bir savaş ilanı ya da daha kötü bir şey. Bir meydan okuma. Ve Echo Kane blöf yapmaz.

Parmaklarım elimdeki telefonun etrafında daha sıkı kıvrılıyor, ekran yumuşak bir parıltıyla aydınlanıyor. Bir an için öylece baktım. Kendi ihanetimin sessiz ağırlığına.

Dün gece telefonuna takip cihazını yerleştirmiştım, üçüncü orgazmı kendinden geçtiği an arasında bir zamanda, bitkin bir halde içime gömülmüştü, nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin değildim. Kıpırdamadı bile. Sadece aramızdaki havanın sahibiymiş gibi uykusunda iç çekti.

Fark etmezdi. Ben izlerken asla fark etmez.

Uygulamanın yüklenmesi bir saniye sürüyor, kırmızı nokta dijital haritada titreşiyor. Tam olarak ne gördüğümü fark ettiğimde kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Onun malikanesi değil. Catalyst merkezi değil. Güvenli bir yer değil.

Terk edilmiş bir binası. kasabasının doğusu . Uzak. İzole edilmiş.

Unutulmuş.

Ve o orada.

Koruma yok. Kamera yok. Göz yok.

Belki bir tuzaktır.

Ya da belki daha kötü bir şeydir.

Birini arama dürtüsü yanıp sönüyor ve aynı hızla yok oluyor. Babam bir ekip gönderirdi. Silahlar, ateş gücü ve cevabını bilmediğim bir sürü soru gönderirdi. Ve Echo ortadan kaybolurdu. Ya da kan kaybederdi. Ya da öldürür.

Bu seçeneklerin hiçbiri doğru değil.

Motoru çalıştırdığımda araba ellerimin altında mırıldanarak canlanıyor, arazinin kenarını geçene kadar farları kapatıyorum. Yollar

Şehir yerini vahşi doğaya bırakırken ilerisi bulanıklaşıp siyaha dönüşüyor ve parmaklarım her geçen kilometrede direksiyonu sıkıyor.

Çünkü ne bulacağımı bilmiyorum.

Sadece pervasızca, şiddet içeren bir şey yapıyorsa, bunu bilmem gerektiğini.

Ve eğer

yapmıyorsa...

Eğer acı

çekiyorsa...

Eğer benim dahil olmadığım bir şey planlıyorsa,

o zaman korkması gereken kişi odur.

Araba sürdükçe, dünya arkamda daha da çözülüyor gibi görünüyor.

Sokak lambaları kayboluyor. Kaldırımlar lastiklerin altında çatlıyor. Medeniyet yerini çürümeye, paslanmış çitlere, çarpık tabelalara, zamanın ve sarmaşıkların yuttuğu binalara bırakıyor. Çocukken kaçınmanız öğretilen ama dünyamızın gerçeğini öğrendiğinizde incelemeyi öğrendiğiniz türden bir yer. Çünkü canavarlar şatolarda saklanmaz. Bunun gibi unutulmuş yerlerde ürerler.

Ve şimdi, Echo Kane karanlıkta yuva yapan kişi.

Bina yeryüzünden yükselen bir hayalet gibi beliriyor; üç katlı yıkık dökük tuğlalar, tahta pencereler ve canlı hissi verecek kadar yoğun bir sessizlik. Çok yakına park etmemeye dikkat ederek otoparkın kenarına çekerken arabam yavaşlıyor. Motoru durduruyorum, sabah gölgelerinin beni ikinci bir deri gibi sarmasına izin veriyorum ve dışarı çıkıyorum.

Rüzgar yok. Hareket yok. Sadece bekleyen bir şeyin sessizliği.

Yaklaşırken botlarım gevşek çakıllara hafifçe vuruyor, gözlerim çevreyi tarıyor. Belirgin bir koruma yok. Gözetleme yok. Kırık pencerelerde hareket yok, sadece çürüme ve gölgenin ana hatları var.

Ve sonra onu

duyuyorum. Bir

çığlık.

Sessizliği bir bıçak gibi kesiyor. Bir kadın değil. Erkek. Düzensiz. Çılgınca. Yankılanmaktan çok titreşen bir ses, sanki binanın temelini tırmalıyor. Ardından başka bir şey, bir gümbürtü. Islak. Ağır.

Sonra sessizlik.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, vücudumdaki tüm içgüdüler şiddete hazırlanıyor. Ama hareket etmiyorum. Uzaklaşmıyorum. Ne de geri. İleri doğru bir adım atıyorum.

Ardından bir çığlık daha. Bu daha kısa. Boğuk. Tamamen kesilmeden önce fokurduyor ve aniden hava daha sıkı hissediliyor, sanki binanın kendisi nefesini tutuyormuş gibi.

O içeride.

Echo.

Sadece sikişmiyor. Alay etmiyor. Baştan çıkarmıyor. Bu başka bir şey.

Girişe doğru yaklaşıyorum, gölgelerde kalarak neyin içine girdiğimi anlamaya çalışıyorum. Kulaklarımda kan uğulduyor. Metal kapı hafifçe aralanmış, sadece birinin içeri süzölmesine yetecek kadar.

Bir parçam seslenmek istiyor. Geri dönüşü olmayan bir şeye dönüşmeden önce bunu durdurmak için.

Ama başka bir parçam... ikinci bir deri gibi içime işlediği parçam...

Görmek istiyor.

Kimse izlemediğinde ne kadar ileri gidebileceğini anlamak istiyor.

Çünkü bu gece öldürüyorsa, nedenini bilmem gerek.

Ve eğer çözölüyorsa.

Onu tekrar bir araya getirecek kişi ben olmalıyım.

Kapı onu, sadece onu görecek kadar aralık.

Kan, ipler ve sandalyeye bağlı kırık adamlarla bile, her şeyi yöneten Echo. Oda onun etrafında bükölür. Orada öylece durmuyor, mekânı sahipleniyor. Sanki ona aitmiş gibi.

Gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, ön kolları yağsız kas çıkıntılarıyla kesilmiş ve kırmızı çizgilerle lekelenmiş, her hareketi akıcı, amaçlı. Bıçak elinde parlıyor, düzensiz değil, özensiz değil. O

Metodik. Sakin. Öyle yıkıcı bir sakinlik ki midemi bulandırıyor. Bu kontrol, soğuk ve hesaplı, bir şekilde beni ateşliyor.

Garrett inliyor, alçak sesle ve nefessiz, bilekleri lekeli iple bağlı sandalyede öne doğru yığılmış. Göğsü çılgınca, sığ soluklarla inip kalkıyor ama yine de onun için üzülüyorum. Gerçekten üzülüyorum. Hele Echo'nun başını eğip Garrett'i tek parçası eksik bir yapboz gibi incelediğini gördüğümde.

"Siktir git," diye tükürüyor Garrett, dudaklarından kan akıyor. Echo gülümsüyor.

Geniş değil. Çılgınca değil. İnce... ölçülü. Sanki her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi ağzının köşelerine yerleşen yavaş, kıvrımlı bir şey.

"Sikişmek," diye mırıldanıyor Echo, kadife gibi pürüzsüz bir sesle, "tam da bu çıkmazda olmanın sebebi."

Yaklaşıyor ve yemin ederim odanın sıcaklığı da onunla birlikte değişiyor. Bıçak sessiz bir finalle iniyor, öfke yok, bağırma yok. Sadece çeliğin ete batarken çıkardığı ıslak ses. Garrett çığlık atıyor, başı geriye düşüyor. Bıçak kalçasının derinliklerine gömüldü.

Geri çekilmeliyim.

Kaçmalıyım. Ama hareket etmiyorum.

Çünkü bu sadece şiddet değil, Echo'nun şiddetin içinde hareket etme şekli. Mükemmel bir şekilde sakin, gözleri keskin ve elektrikli, saçları terden ensesinde hafifçe kıvrılıyor. Göğsü yavaşça, kasıtlı olarak yükseliyor, sanki kendi yarattığı bir fırtınanın ortasında meditasyon yapıyormuş gibi. Aldığı her nefes güçtür. Her kelimesi bir emir.

Sandalyenin etrafında dönüyor, sesi alçak ve kasıtlı. "Söyle bakalım, Katya hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye soluk soluğa kalıyor Garrett. "Deli eski sevgilisinin bunu yapacağını bilseydim, asla yanına gitmezdim."

Adımı bir hataymışım gibi söylüyor. Sanki pişman olunacak bir şeymişim gibi.

Ama Echo gözünü bile kırpmıyor. Onun yerine Garrett'ın cüzdanını yere fırlatıyor.

Fotoğraflar döküldü.

Onları hemen tanıyorum, ben bakmıyorken çalınmış, bana ait anlar. Kahve sipariş ederken. Arabama binerken, izlendiğimin farkında olmadan omzumun üzerinden bakarken.

Kanım donuyor. Tenim yanıyor.

"Onu izlemek için gönderildin," diyor Echo usulca, Garrett'in irkilmesine neden olacak kadar yaklaşıarak. "Sen aşık olmuş aptal bir barista değildin. Onun kim olduğunu biliyordun. Onu araştırdın. Çevresine katıldın, alışkanlıklarını izledin. Söyle bana... seni kim gönderdi?"

Bıçak şimdi Garrett'in yanağında hafifçe geziniyor. Tene değen bir çelik fısıltısı.

Echo'nun şu anda bu kadar güzel olması çıldırtıcı. Aynı anda hem vahşi hem de kontrollü. Sesi, alçak ve samimi. Gözleri, ateş ve hesaplama ile parlıyor. Çenesinin esnemesi, kirli sakalının belli belirsiz sıyrılması, gömleğinin açık kenarının altından köprücük kemiğini boyayan ter, hepsi sıcaklık, öfke ve bağlılık. Sanki bu gece burada yaptığı her acımasız şey bir tapınma eylemiymiş gibi.

Ve ben çılgılık atmalıyım. Onu durdurmalıyım.

Ama başka tarafa bakamıyorum.

Çünkü midemin bir yerinde, dokunmaya asla cesaret edemediğim o karanlık yerde, benim için acı çekmesini istiyorum.

Benim için dünyayı mahvetmesini istiyorum.

O odaya girmek, kanın üzerine basmak ve bunu tam olarak kimin için yaptığını ona hatırlatmak istiyorum.

Silah sesi hala yankılanıyor, gitmeyi reddeden bir hayalet gibi beton duvarlara hapsolmuş.

Garrett'in bedeni sandalyede öne doğru yığılıyor, cansız. Gevşek. Kan yavaş, sabit bir ritimle altında birikiyor, kalın ve metalik, keskin kokusu odayı doyuruyor. Havaya yapışıyor, boğazımın arkasını kaplıyor ve asla temizleyemeyeceğim bir leke gibi derimin gözeneklerine sızıyor.

Ama pişman değilim.

Yapacağımı sanmıştım. Tetiği çektikten sonra içimde bir şeylerin kopacağını düşündüm. Sarsılacağımı. Dağılacağımı. Kendimin boş bir versiyonuna çökeceğimi ve az önce yaptığım şey için ağlayacağımı. Ama bunun yerine, sadece sessizlik var. Kutsal hissettiren bir tür sessizlik. Katı. Sanki o seçimi yaptığım an, Echo'nun her zaman gördüğü versiyonuma adım atmışım gibi.

Silaha uzandığımı bile hatırlamıyorum. Bir saniye sonra Garrett konuşuyordu, onu gönderen adamın adını söylüyordu. Babam. Tabii ki.

babamdı. Hâlâ bana sahipmiş gibi davranan, kendi karanlığımdan korunmam gerektiğini düşünen adam. Bir sonraki an, elim çoktan sabitlenmiş, parmaklarım kesin bir şekilde kıvrılmış, mermi ben daha gözümü kırpmadan haznedenden çıkmıştı.

Ve şimdi o gitti.

Silahı yavaşça indiriyorum, ağırlığı artık daha ağır. Elimde titremiyor. Güçlü gibi davranmama gerek yok. Ben güçlüyüm. Ben artık buyum. Bir piyon değilim. Bir kız değilim. Kurban değilim. Sadece ben, beni kullanabileceğini, manipüle edebileceğini, hayatıma bir parazit gibi sızabileceğini düşünen adamın üzerinde duran ben.

Ardından gelen sessizlik sağır edici, sadece atıştan değil, ne anlama geldiğinden de. Echo'nun hareket etmediği gerçeğinden. Orada, sadece birkaç adım ötemde duruyor, dakikalar önce Garrett'in boğazına bıçak **d a y a y a n** adamlarla aynı adam, ama yine de şimdi bana bakışı farklı. Ölçülü. Sessiz. Neredeyse saygılı.

Yavaşça bana doğru dönüyor, sanki daha hızlı bir şey anı bozabilirmiş gibi. Gözlerini kırpmıyor. Yanağımdaki kandan hala yanımda asılı duran silaha kadar her santimimi izliyorlar. Yüzünde okunamayan bir şey var. Şok değil. Öfke değil. Sadece... durgunluk. Sanki benim hakkımda bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendiriyor ve hepsini hafife aldığını fark ediyor.

Bakışlarını irkilmeden karşılıyorum.

Beni görmesini istiyorum. Becerdiği kadını değil. İşaretlediği kızı değil. Ama beni, kurtarılmayı, öpülmeyi ya da affedilmeyi beklemeyen bu versiyonumu. Zor kararları veren. Tetiği çeken kişi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece nefes alıyor, yavaş, sabit, saygılı. Çenesi hafifçe geriliyor, gözlerinin arkasında karanlık bir şey yanıp sönüyor. Gurur. Uyarılma. İkisinden de daha aç bir şey.

Ağız konuşacakmış gibi açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bana doğru tek bir adım atıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve işte o zaman anlıyorum ki benden korkmuyor.

Daha derine iniyor.

İçime.

Ve ilk defa dengenin deđiřtiđini hissediyorum. Ondan uzađa deđil. Ama paylařılan bir řeye dođru. Bu dűnyada ikimizden bařka kimsenin anlayamayacađı bir řeye, burada kana bulanmıř, geđmiř ayaklarımızın altında űrűrken duruyoruz.

Biz sevgili değiliz.

Dűřman da deđiliz.

Biz aynı silahın iki ucuyuz. Ve sanırım artık o da bunu biliyor.

Yavař ve sessiz adımlarla yaklaşıyor, kıyıya doğru sűrűnen bir fırtına gibi. Aramıza girdiği her santim, kaburgalarımın etrafındaki baskının sıkılaşması gibi geliyor, sanki yıldırım yutmuşum ve derimin hemen altında çatırdıyor.

Hareket etmiyorum. Hareket edemem. Gűzleri beni eskiden ellerinin yaptığı gibi, sahiplenici, cezalandırıcı, bağımlılık yapıcı bir şekilde kıstırdığında olmaz. şimdi bana bakışında uçucu bir řey var, yűzeyin hemen altında kaynayan vahşi bir řey, kafeste ama ona bir sebep verdiğim anda dışarı çıkmaya hazır. nce Garrett'in yere yığılmış bedenine, sonra da bana bakıyor. Ve lanet olsun, bu bakışın ağırlığı bileklerime doladığı tűm zincirlerden daha ağır.

"Sana dokunmasına izin verdin." Bu bir soru değil.

Bu lanet bir suçlama. Bir yara.

Kelimelerin beni kesip bimesine karřı kendimi destekliyorum. Yalana yer yok, burada olmaz. Havada hűlű yoğun kan varken ve silah sesinin yankısı hűlű tenime yapıřmıřken olmaz. Kalbimin her atıřı kime ait olduđumu haykırırken olmaz. enem geriliyor. İrkilmiyorum. Bařka tarafa bakmıyorum.

"Onun ne olduğunu bilmiyordum."

Echo'nun burun delikleri genişliyor. Çenesi kıpırdıyor, o kas zar zor tuttuğu bir öfkeyle seğiriyor. "Ama onun içine girmesine izin verdin."

Utanç, az önce dűřűrdűđűm silahın geri tepmesinden daha sert vuruyor. Asidik. irkin. Ama altında, Tanrı yardımcım olsun, bařka bir řey var. Daha karanlık bir řey. Daha a. Sadece suçluluk deđil. İhtiyaç. Onun pençesine geri dűnme ihtiyaı, her řeyin altında kim olduđumu hatırlayana kadar çıplak bırakılma ve sahiplenilme ihtiyaı. Kime ait olduđumu.

Silahlı metalik bir şangırtıyla beton zemine bırakırken nefesim kesiliyor. Ses zar zor algılanıyor. Kontrole ihtiyaç duyan, bir seçeneğim varmış gibi hissetmeye ihtiyaç duyan o versiyonum, bana böyle baktığı anda çoktan teslim olmuştu.

Ve ben de onu takip ediyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, yavaş ve bilinçli bir şekilde ona doğru kayarken kanla kayganlaşmış zemin tenimi ısıtıyor. Uyluklarımda leke bırakıyor, baldırlarımda çizgiler oluşturuyor ama soğuğu hoş karşılıyorum. Gözlerimdeki acıyı, omurgama kazınmış bağlılığı görmesini istiyorum. Bunun zayıflık olmadığını bilmesini istiyorum.

Bu bir ibadet.

Nefesi kesiliyor. Sadece bir parça. Ama ben görüyorum, gözlerinin arkasındaki titreşimi, açlığın daha vahşi bir şeye dönüştüğünü. Parmakları yanlarında seğiriyor, sanki onları saçlarıma mı geçireceğine yoksa sadece altında çözülmemi mi izleyeceğine karar veriyor.

Sesim çığ, harap olmuş. "Bir şeyi anlamana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Başka kimse yok. Artık yok. Bundan sonra olmaz."

Göz hizama gelene kadar yavaşça ve alçaktan çömeliyor. Elini kaldırıyor, sert parmakları çenemde cezaya varan bir dokunuşla geziniyor. Başparmağı dudağımın altına bastırıyor ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar çenemi yukarı kaldırıyor.

"Sana sahibim," diye nefes alıyor, sesi sıcaklık ve sahiplenmeyle kalınlaşıyor. "Söyle."

Kelimeler dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor. "Ben seninim."

Aramızda bir şeyler çatırdıyor.

Eli sıkışıyor. Ve sonra beni öpüyor, hayır, beni yutuyor, ağzı morarıyor, ısıtıyor, sunduğum teslimiyetin her santimini talep ediyor. Diğer eli saçlarıma yumrukluyor, boğazımın sütununda ziyafet çekebilmek için başımı geriye doğru sürüklüyor. Bedenimi onunkine bastırırken muhtaç ve harap bir halde inliyorum. Bana ne yaptığını, dokunuşunun altında ne kadar çabuk çözüldüğümü görmesini istiyorum.

Beni ayağa sürüklüyor ama sonra tekrar duvara yaslıyor, ağzı tenimde ateş saçıyor. "Sen benimsin," diye tekrar homurdanıyor.

dişleri kulağımı sıyrıyor. "Ve sana bunun tam olarak ne anlama geldiğini hatırlatacağım."

Ve Tanrı yardımcım olsun, bunun her acımasız, güzel saniyesini istiyorum.

Beni tekrar aşağıya itiyor, omzumdaki elinin baskısı sert değil ama emredici. Batıyorum, dizlerim kanla kayganlaşmış betona sürtünüyor, yer yer hâlâ sıcak, yer yer yapış yapış. Başımı kaldırıp ona baktığımda nefesim titriyor ve bakışlarının önce Garrett'ın bir metre ötedeki buruşmuş, cansız bedenine, sonra tekrar bana kaydığını saklamaya bile çalışmıyor.

Gülümsüyor.

Acımasız, lezzetli bir şey. Kalçalarımı sıkan ve utancımın omurgamın etrafında daha sıkı sarılmasına neden olan, daha karanlık bir şeyle bükülen bir şey. Daha kirli. Daha muhtaç.

"Sikimi yalayacaksın," diyor, sesi alçak ve kendini beğenmiş, sanki ürkmem için bana meydan okuyor. "Tam onun önünde."

Dudaklarım ayrılıyor ama ses çıkmıyor. Ne bir protesto. Ne bir yalvarış. Dehşete düşmesi gereken ama düşmeyen birinin keskin nefesinden başka bir şey çıkmıyor.

Hafifçe eğiliyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı bakışlarının tüm ağırlığından kaçamayacağım kadar geriye itiyor.

"Ve buna bayılacaksın." Tanrı yardımcım olsun, şimdiden bayıldım.

Yanaklarımı, göğsümü, bacaklarımın arasını ısı basıyor. Aşağılanma yakmalı, kaşımak istediğim bir ısılık gibi tenimde gezinmeli ama bunun yerine çiçek açıyor. Bükülmüş, zehirli ve mükemmel. Nefesim kesiliyor ve zar zor başımı sallıyorum, çünkü konuşmak bu an için çok büyük geliyor.

Çünkü ağzım ne için kullanılacağını zaten biliyor.

Fermuarını yavaşça, kasıtlı olarak açıyor ve sadece bu ses bile omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Kendini bir kez okşuyor, tembel, kibirli, zaten yarı sert ve onun için titreyişimi izlerken her saniye daha da şişiyor. Kan kokusu bacaklarımın arasındaki ağrıyla karışıyor ve yemin ederim bana bakışından dolayı parçalanabilirim.

"Aç" diyor, sesi günaha batmış bir şekilde.

Ve I yap. Dudaklar Ayrılık, dil Dışarı, sunan
kendim gibi gerçekten taptığım tek tanrı için birayın.

Echo.

Ucu dudaklarımı sıyırdığında, içeri doğru ittiğinde ve iniltisi duvarlarda bir ölüm cezası ve bir vaat gibi yankılandığında, asla kurtuluşa ihtiyacım olmayacağını biliyorum.

Sadece buna.

Sadece ona.

Bir cesedin önünde bile.

Belki de özellikle bu yüzden.

Ağzımı onun için açıyorum, dudaklarım yumuşak, dilim düz ve hazır, çünkü beni dönüştürdüğü şey bu, hazır. Her zaman. Havada kan ve ayaklarımın dibinde ölüm olsa bile. Özellikle de bu yüzden.

İçeri girerken alçak sesle iniliyor, ilk başta yavaşça, horozunun başının dilimin üzerinde sürüklenmesine izin veriyor, sanki ona sahipmiş gibi, beni içten dışa damgalıyormuş gibi. Ve öyle de yapıyor. Ağzımın içine ittiği her santim bir hak talebi gibi geliyor. Bir ceza. Bir sahiplenme.

Eli saçlarımda sıklaşıyor, yol göstermiyor, kontrol ediyor. "Ona bak," diye mırıldanıyor, ağzımın içine yavaşça girerek. "Benim olana dokunan erkeklere ne olduğuna bak."

Deniyorum, o daha derine batarken bile, dudaklarım onun etrafında geriliyor, onun tadı sarhoş edici, tuz, misk ve benzersiz bir şey Echo. Ama gözlerim yerdeki cesede kayıyor. Garrett'in ağzı hâlâ gevşek. Gözleri cam gibi. Teni solgun. Bu beni tiksindirmeli.

Ama itmiyor.

Çünkü Echo şu anda beni bir sanat eseriymişim gibi izliyor. Kirletmekten gurur duyduğu pis, yıkık bir sanat eseri.

"Seni bu ağızla mı öptü?" diye soruyor, nefesi kesik kesik. "Bana ait olanı tatmasına izin verdin mi?"

Daha derine iterken biraz boğuluyorum, tükürük çenemden aşağı kayıyor, dudaklarımın köşelerinde birikiyor, ama başımı sallıyorum, gözyaşlarım görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyor. Onun yanında konuşamıyorum, beni açık tutma şekliyle değil, oluşturduğu acımasız ritimle değil, ama buna ihtiyacım yok.

Utancım yeterince yüksek.

"Güzel," diye homurdanıyor, saçlarımı daha sıkı yumrukluyor, ağzımı bir silah ve ödül gibi kullanırken gözlerimi sulandırıyor. "O zaman onu temizleyeceğim."

Şimdi daha sert itiyor, daha derine. Sesler müstehcen, ıslak, kaygan ve çaresiz, ama kabul ediyorum. Bunu istiyorum. Boğazımdaki yanma. Çenemin gerilmesi. Her geri çekilmeye çalıştığımda elinin sıkılaşması.

Çünkü bu mu? Bu günahlarımın affı. Kefaretim. İbadetimin. Kime ait olduğumu bildiğimi ona böyle gösteriyorum.

Tükürük göğsümden aşağı damlıyor ve onun etrafında inliyorum, titreşimler dudaklarından bir lanet daha çıkarıyor. Nefes nefese kalmama, tükürmeme, nefes nefese kalmama ve konuşmaya çalışmama yetecek kadar uzun bir süre çekiliyor, ama ucunu yanağıma vuruyor ve hemen geri itiyor.

"Her damlasını alacaksın," diyor, sesi zalimliğin altında neredeyse şefkatli. "İçinde başka birinin olmasının nasıl bir şey olduğunu unutana kadar her santimini yutacaksın."

Ve ben de yutuyorum.

Çünkü Echo ile bu sadece seks değil.

Bu, aşağılanmayla sarmalanmış bir bağlılık. Saygı kılığına bürünmüş bir yıkım.

Ve onun için yine diz çökerdim. Her seferinde.

Kaygan bir patlamayla çekiliyor, ağzının köşesi dizlerimin sonsuza dek yerde kalmasını sağlayan o zalim, muhteşem şekilde kıvrılıyor. Aleti tükürük ve meydan okumayla parlıyor. Benimkini. Onun değil. Gerçekte değil. Ama bunun bir önemi yok. Çünkü o zaten bana sahip.

Nefesim kesildi, boğazımdan aşağısı mahvoldu, bir tükürük ve kan birikintisi içinde titriyorum ve çok daha tehlikeli bir şey... istiyorum. Ama Echo'nun benimle işi bitmedi. Yaklaşmadı bile.

Beni boğazımdan yakalıyor ve hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor, betonu benden daha yüksek sesle haykırtan bir güçle beni en yakın duvara geri itiyor. Başım duvara çarpıyor ama umurumda değil. Onun altında yanıyorum. Vücudu bedenime bastırıp beni yerimde sabitlerken nabzım tekliyor, eli hâlâ boğazımda, boğmuyor, sadece tutuyor. Bir tasma gibi.

"Beni takip mi ediyorsun, Kelebek?" diye mırıldanıyor, sesi kulağımın kabuğuna karşı alçak bir tehdit gibi.

"Gittin," diyorum, sesim çiğ, dudaklarım şişmiş. "İzini kaybettirdin."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, gülümseyerek. "Yoksa seni koruduğunu iddia eden adamlar tarafından izlenmekten bıktım mı?"

Elinde çırpınıyorum ama bunun tek nedeni içimi görmesinden nefret etmem. "Neden babamla buluşuyorsun?" Tıslıyorum. "Roman onaylar mıydı?"

"Roman," diye alay ediyor, başparmağı boynumda, tam çenemin altında geziniyor. "Roman ne yapacağımı belirleyemez."

"Buraya gelemezsin-"

"Sana gelince ne istersem yaparım." Sesi keskinleşir, cam gibi keser. "Ve bir daha asla başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Gülüyorum, acı ve titreyerek. "Bunu kontrol edemezsin." Gözleri parlıyor.

"Değil mi?" diye hırlıyor.

Eli aramıza giriyor, pantolonumun dikişine bastırıyor, kumaşın üzerinde yavaş, alaycı daireler çiziyor. İnliyorum, utanç göğsümde bir çürük gibi çiçek açıyor, ama yine de avucuna doğru eğiliyorum.

"Bu gece," diye nefes alıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde kaybolana kadar eğiliyor, "Seni babanın evinde becereceğim-"

Dişleri alt dudağımı ısıyor.

"-ve sana tam olarak kime ait olduğunu hatırlatıyor."

Daha sert bastırıyor, elinin altında kıvranana kadar bana sürtünüyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Nefesim kesik kesik geliyor. Bunu istemiyorum. Buna ihtiyacım var.

"Babana," diye fısıldıyor, "benden başka kimseye ait olmadığını göstereceğim."

Başımı sallıyorum. "Yapamam-"

Eli yukarı kayarak çenemi kavıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorluyor. "Yapacaksın," diye hırlıyor.

Pazarlığa yer yok. Seçime yer yok. Onunla hiç olmadı.

"Bir Romanov olabilirsin," diye mırıldanıyor Echo, burnunu benimkine srtyor, dudakları tenimi zar zor sıyrıyor, "ama benimleyken... sen bir Kane'sin."

Bu isim bir marka gibi içime işliyor.

Sonra usulca, tehlikeli bir şefkatle alnımdan öpüyor. Sadece bir kez. Beni tamamen yeni bir şekilde kırmaya yetecek kadar.

"Bunu aşkımın bir simgesi olarak kabul et," diye fısıldıyor. Nefesim kesiliyor.

Aşk.

Bu kelime, geldiğini görmediğim bir kurşun gibi içimde sarsılıyor. Garrett'ın kanı hâlâ dizlerimin üzerinde durduğum yeri lekeliyor. Echo'nun siki hâlâ karnımda. Eli hâlâ ona aitmiş gibi amımı avuluyor.

Ama tek duyabildiğim
aşk. Ve en korkunç
kısmı?

Ona inanıyorum.

Beni bırakmıyor. Nefes almama izin vermiyor. Sadece bakıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, tek bir kelimenin altında çözülmemi izliyor. İçimdeki her şeyin başka yöne koşması gerekirken bile tekrar tekrar onu sememi izliyor.

Başka bir kelime etmeden çekip gidiyor. Ne nazik bir bakış, ne de yumuşak bir dokunuş. Sadece kemerinin yerine kayarken çıkardığı ses ve az önce istediği her şeyi almış ve tekrar alacağını bilen bir adamın tatmin olmuş nefesi.

Sonra uzaklaşıyor.

Olduğum yerde kalıyorum, yanağımı serin betona dayamışım, pantolonumun dikişi hala kalçamın yarısına kadar çekilmiş. Vücudum adını bile bilmediğim bir şekilde ağrıyor. Boğazımı nasıl doldurduğunu, bacaklarımdan aşağı sızan kaygan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum.

Ama tek duyabildiğim tek bir kelimenin hayaleti.

Aşk.

Bir bıçak gibi söyledi. Bir ilmik gibi. İkimiz için yazılmış bir lanet gibi.

Aşk.

Saplantı değil.

Kontrol değil.

Sahiplenme değil.

Aşk.

Beni böyle titretmemeli. Boğazımı sıkmamalı, göğsümü ağrıtmamalı ve zihnim içimdeki oyuncaktan daha hızlı dönmemeli. Ama yapıyor. Çünkü Echo Kane istemediği şeyleri söylemez. Söylemesine gerek yok. Onun aşkı yumuşak değil. Güvenle sarılmamış ya da kurdeleyle bağlanmamış.

Çok şiddetli.

Kanla, çürüklerle ve mezarlarla gelir. Ve bunu bana verdi.

Uzanıyorum, parmaklarım belimdeki yara izini okşuyor. Artık sahiplik gibi hissettirmiyor.

Bir söz gibi geliyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

MASKENİN ARKASINDA

Echo

Buna *Şeytan'ın Gecesi* diyorlar.

Mirasa, şehvete ve kana bulanmış bir gece. Dünyanın ışığın dokunamayacağı kadar karanlık köşelerinde fısıldanan türden bir gece. Romanovlar arasında bir gelenek, yakın çevrelerinin uğruna yaşadığı bir gelenek. İnsan ve canavar, zevk ve acı, avcı ve av arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bir gece.

Katya bilmiyor. Tam olarak bilmiyor. Bunun başka bir taktik olduğunu düşünüyor, ben yine kukla ustasını oynuyorum, onu yakın tutmak için ipleri çekiyorum. Bu saplantının kontrolle ilgili olduğunu düşünüyor. Ve belki de kısmen öyle.

Ama o kapıların ardında ne yaptıklarını bilmiyor. Gerçekten bilmiyor. *Şeytan'ın Gecesi'nin* ne istediğini bilmiyor.

Ne tür bir kan içtiklerini, ne kadar genç olduğunu bilmiyor. Ne kadar sıcak olduğunu. Nasıl alındığını, sunulmadığını. Nasıl ayin olarak görüldüğünü.

Onu buna sürüklemelerine izin vermeyeceğimden eminim.

Onu bir hediye gibi giydirirler. Onu maskeli adamların ve sapkın tanrıların önünde çırılçıplak bırakırlar, tüm bunlar içine doğduğu bir mirasın parçasıymış gibi davranırlar. Nereden geldiğini söylemeden şarabı tatmasına izin verirler. Bırakın gülsün, alt koridorlarda yankılanan çığlıklardan habersiz. Buna onur derler. Aile derler.

Ama ben ne olduğunu söylüyorum.

Kötülük.

Ve ben isteyerek onun içine doğru yürüyorum. Meleyemeyecek kadar gururlu bir kuzu gibi kendimi Dimitri'ye sunuyorum. Destek yok. Katalizör yok. Yanımda Roman ya da Noah yok. Çünkü bilselerdi beni durdurmaya çalışırlardı. Buna intihar derlerdi.

Ama bu artık hayatta kalmakla ilgili değil. Onunla ilgili.

Söylediğimde vücudunun nasıl donup kaldığıyla ilgili. Bir daha söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelime. *Aşk.*

Erkekleri yumuşatan o iğrenç, iğrenç duygu. Onları umursamaz yapar. Şimdi göğsümde, yoğun ve amansız. Böyle volta atmamın, zemini yıpratmamın, zihnimin beni bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi onun adı etrafında dönmesinin tek nedeni bu.

Roman ve Noah? Bu gece aileleriyle içiyorlar. Güvende. Gülümsüyorlar. Cehennemin kapılarını açtığından ve Katya'nın sınırda durduğundan habersizler.

Ama o benim.

Ve eğer kendimi sunmam gerekirse, eğer onun için kanımı akıtmam, onun için öldürmem, onun için yanmam gerekirse, bunu tereddüt etmeden yapacağım.

Çünkü Şeytan'ın Gecesi kan istediğinde, bu onun kanı olmayacak.

Bırak beni alsınlar.

Aç ve sabırlı bir akbaba gibi zihnimde dönüp duran düşünce bu. Bırakın beni kullansınlar. Beni miraslarına zincirlesinler, ritüellerinin ve taleplerinin ağırlığı altına gömsünler. Ben onların canavarı olacağım. Onların kılıcı. Zehirlerinin ona dokunmaması için gereken buysa, onların lanet kölesi.

Diz çökeceğim. Kanımı akıtacağım. Katya'nın beslenmenin nasıl bir his olduğunu asla öğrenmemesi anlamına gelecekse, gururumun son kırıntısına kadar soyunacağım.

Bir kontrol sembolü mü istiyorlar? Öyle olsun. Armalarını göğsüme kazıyıp buna sadakat diyebilirler. Eğer Katya'nın adı onların sunaklarında asla yer almayacaksa, acıya rağmen gülümseyeceğim.

Ama deliliğimde bile, bir parçam hala savaşıyor.

Odada volta atarken ellerim titriyor. Kan kokusu üzerime siniyor, onun, benim, onların. Artık bilmiyorum bile. Çenem çok sert gıcırdatmaktan ağrıyor. Zihnim birilerine söylemem için çığlık atıp duruyor. Birini devreye sok. Kendimi öldürtmeden önce Roman'a bir uyarı ver.

Ama ne diyeceğini zaten biliyorum.

Bana bunun duygusal olduğunu söyleyecek. Kontrolü kaybettiğimi söyleyecek. Çok derine indiğini, kararlarımın tehlikeye girdiğini. Ve haklı olacak.

Kahretsin, haklı olacak.

Yine de parmaklarım sanki kendi akılları varmış gibi telefonuma doğru seğiriyor.

Gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm o. Katya dizlerinin üzerinde, gözlerinde ateş, dudaklarında kan. Katya, titriyor ve kırılmış ama yine de gözlerimin içine bakıp bana olduğum her şeyi söyleyecek kadar güçlü. Katya, oyulmuş ve sahiplenilmiş, adı bir söz gibi etime kazınmış.

Sertçe yutkunuyorum, etrafımdaki sessizlik sağır edici. Onun bir piyon olmasına izin veremem. Onu almalarına izin veremem.

Kendimi Dimitri'ye teslim edersem, belki benim bir Katalizör tehdidinden daha değerli olduğumu görür. Belki lanet köpeklerini geri çeker. Belki bunu bir barış teklifi olarak görür. Bir fedakarlık.

Bir takas.

Telefonumun ekranı karanlıkta parlıyor, Roman'ın adı kaçamayacağım bir kalp atışı gibi atıyor. Plan falan kalmadı, sadece içgüdü. Suçluluk duygusundan doğan bir dürtü ve çok daha tehlikeli bir şey: çaresizlik.

Sessizlik odayı kaplıyor, yanlış giden her şeyin fısıltısıyla kalın. Her nefes boğazımdan aşağı çakıl taşı gibi süzülüyor. Telefon elimde kayganlaşıyor, terden değil ama bundan sonra ne olursa olsun, geri dönüşü olmayacağı korkusundan. Bunun sonunda beni bekleyen bir kurtuluş yolu yok.

Arama ikinci çalışta bağlanıyor.

"Echo?" Roman'ın sesi sessizliği bir bıçak gibi kesiyor, tetikte ve zaten gergin.

Ses tonu cevap istiyor ama ağızım işbirliği yapmıyor. Kelimeler kabarıyor, savaşıyor, tökezliyor.

Bir yutkunma yarı yolda kalıyor. Göğsümdeki ağırlık kımıldamıyor.

"R-Roman..." Bu isim zar zor yapar o Dışarı.

Bulamaç tarafından kaburgalarımın arkasındaki basınç.

Aramızda sessizlik olamayacak kadar kısa, güvenli olamayacak kadar uzun bir duraksama uzanıyor.

"Echo, konuş benimle."

Dişler mineyi tehdit edecek kadar sert gıcırıyor. Oluşmayan kelimelerin ardında kalın bir dil.

"I..." Nefesim ciğerlerimde düğümleniyor, işe yaramıyor. "Her şeyi berbat ettim."

Söylenecek daha çok şey var. Her zaman vardır. Bir açıklama. Bir plan. Katya'nın artık bir görev değil, insan formundaki bir kalp atışı olduğuna dair bir itiraf. Ama bunu düşünmek bile tehlikeli geliyor.

Ve Roman'ın bir saniyesi daha yok. Arama son bir klik sesiyle sona erer.

Ardından gelen sessizlik boş hissettirmiyor.

Yargı gibi hissettiriyor.

Ve artık geri dönüş yoktur.

Aramadan sonraki sessizlik duman gibi tenime yapışıyor, kararlılığımın çatlaklarına sızıyor. Roman'ın sesi hala kulaklarımda hafifçe yankılanıyor, o alarmin kenarı, o söylenmemiş ne var ne yok

hat k e s i l d i k t e n sonra bile aramızdaki boşlukta asılı kaldı.

Tökezleyerek banyoya girdiğimde, tepedeki ışık titreyerek canlanıyor, çatlak porselen ve paslanmış armatürlerin üzerine soluk bir parıltı yayıyor. Ayna acımasızca bakıyor.

Arkasından bakan adam zar zor ayakta duruyor.

Parmaklarım yakamı karıştırıyor. Kumaş kurumuş ter ve pişmanlıkla sertleşmiş. Yavaş, mekanik bir özenle kravat düzeltiliyor. Düğüm bir ilmik gibi sıkıca çekildi. Ceket düzeltildi. Omuzlar dikleştirildi. Sanki lanet bir toplantıymış gibi ölüm için giyinmek neredeyse gülünç.

Bir kâğıt parçası gözüme çarpıyor.

Dimitri'nin gönderdiği kutunun kenarının altına sıkıştırılmış, katlanmış bir not. El yazısı kusursuz. Kasıtlı. Mürekkep sayfanın derinliklerine bir tehdit gibi bastırılmış.

Maske yok.

Herkes için gerçek Echo Kane'i görme zamanı.

Dudaklarımdan yavaş bir nefes

kaçıyor. Demek bu o.

Camın arkasındaki canavar değil.

Katalizör'ün inşa ettiği cellat değil.

Katya'nın tüm bu şiddetin altında bir yerlerde gömülü gördüğünü sandığı kurtarıcı değil.

Sadece çiğ, açığa çıkmış

gerçek. Artık maske yok.

Artık yalan yok.

Sadece hesaplaşma.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ŞEYTANIN GECESİ

Katya

Elbise siyah ipek ve sessiz kontrolün bir şaheseri, bir kadını zincirsiz nasıl kafesleyeceğini çok iyi bilen biri tarafından dikilmiş. Babam tarafından seçildi, tek kelime etmeden teslim edildi, Maria'nın kollarında vakur bir bekleyiş içinde bekledi. Şimdi onu giydiğimde, mum ışığı ve özenle seçilmiş bir çöküşle çevrili bedenime, miras, itaat ve kanla imzalanmış sessiz bir sözleşme gibi yapışıyor.

Oda zarafetle titreşiyor. Gölgeler avizeler ve dantelli yüzler arasında dönüyor. Her konuk maskesini pratik bir kolaylıkla takıyor, arkadaş gibi davranan yabancılardan oluşan bir kalabalık, insan gibi davranan canavarlar. Yemek masasının etrafında sesler uğulduyor, kahkahalar havada parfüm gibi süzülüyor, gümüş çatal bıçakların ince porselene çarparak çıkardığı keskin tınlar tempoyu koruyor. Bir bakışta bu, sosyetenin üst kademelerindeki herhangi bir seçkin toplantı olabilir; zengin erkekler, güçlü kadınlar, yıllanmış şarap ve örtülü niyetler. Ama tüm bunların altında bir şey kaynıyor. Güllerle maskelenmiş çürüme gibi eski ve grotesk bir şey.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Elimdeki bardak mum ışığının parıltısını yakalıyor, içindeki sıvı şarap olamayacak kadar kırmızı. Nezaketen yuttuğum bu sıvı, anlamak istemediğim bir şeyin acısıyla boğazımı yakıyor. Burada kimse açıkça konuşmuyor. Her cümle bir bilmece, her kadeh metafora bürünmüş bir tehdit. Yaşlı adamlar "soyu korumaktan", "gücü en saf haliyle tatmaktan" bahsediyor. Maskelerinin arkasından kadife gibi kıvrılmış yılanlar gibi gülümsüyorlar.

Garsonun bileğinin ustaca bir hareketiyle önüme bir menü geliyor.

Gözlerim sayfaya kayarken parmaklarım kartın kenarına kıvrılıyor ve her şey duruyor.

Başlangıçlar yok. Lezzet yok. Sadece isimler.

Sütunlar dolusu. Bazılarına semboller eşlik ediyor, diğerleri belirsiz tanımlarla etiketlenmiş. Tatlı. Kırılgan. Kürlenmiş. Mükemmellik için yıllanmış. Her isim bir yaşla damgalanmış, sekiz, on, on bir. Midem bulanıyor, boğazımın arkasına doğru yükselen sıkı bir mide bulantısı sarmalı. Bu bir yemek değil.

Bu bir *ritüel*.

Bunu kristal ve ipekle süslemişler, geleneklerin ve nesilden nesile aktarılan zenginliğin arkasına saklamışlar ama gerçek tüm şaraplardan daha açık: bu gece açlığın kutlaması ve besledikleri açlık tarif edilemez.

Masanın başından babam kadehini kaldırıyor. Diğerleri de onu takip ediyor. Gözleri, görebildiklerim, maskelerinin ardında ateşli bir saygıyla parıltıyor. Metaforlarla konuşuyor, "Şeytan'ın

Gece" sanki kutsal bir ayınmış gibi. Sadakatimiz ve sessizliğimiz için bize teşekkür ediyor. Fedakarlık ve yeniden doğuştan, gerçekte ne olduğumuzu ortaya çıkarmak için toplumun maskesini çıkarmaktan bahsediyor. "Güçle olgunlaşanlardan" bahsederken, kadehini kaldırıp "mirasın ilk tadına" atıfta bulunurken gülümsemesi sıklaşıyor. Sesi sıcak. Davetkâr.

Tüylerimi diken diken ediyor.

Sonra o an geliyor.

Gururlu bir sırıtış ve kapıya doğru kaldırdığı bir el ile babam duyuruyu yapıyor. "Şimdi," diyor, odadaki tüm gözleri üzerine çekerek, "*değerli* konuğumuza hoş geldin diyelim."

Sahnenin üzerine düşen bir perde gibi sessizlik çöküyor.

Çift kapı yavaşça açılır.

Ve bu gece görmek istediğim son kişi kapıdan içeri giriyor. Maske yok. Kılık değiştirmek yok. Tereddüt yok.

Echo Kane savaş bölgesine dönen bir adam gibi odaya adım atıyor, varlığı manyetik, inkar edilemez. Her hareketi hesaplanmış, her adımı bir silah. Ellerindeki kan temizlenmiştir ama daha karanlık bir şey hâlâ üzerine yapışmaktadır. Takım elbisesi ütülü, gözleri boş, okunmuyor.

Kalabalığa bakmıyor. Kendisine doğru çevrilen maskeli gözler denizini fark etmiyor.

Sadece bana bakıyor.

Gülümseme yok. Yumuşaklık yok. Sadece aramızda kalın ve boğucu bir sessizlik var.

Onu buraya getiren her neyse, kimseyi kurtarmakla ilgili değil.

Hayatta kalmakla ilgili.

Ve aniden, artık maskeyi kimin taktığından emin değilim.

Echo eşikten geçerken oda nefes almıyor. Ne bir kıpırtı, ne de biraz önce günah flütleri eşliğinde özgürce gülen konuklardan bir fısıltı. Etrafındaki sessizlik yoğun, saygılı. Azizler ve kurbanlar için ayrılmış türden bir sessizlik. Ama masanın başına doğru yürüyen adamda kutsal olan hiçbir şey yok, sadece tehlikeli bir saygı var, tıpkı daha küçük hayvanlarla dolu bir ine giren yırtıcılara gösterilen türden bir saygı.

Gözlerini benden kaçırmıyor. Bir kez bile. Ve ondan başka bir yere bakmaya cesaret edemiyorum. Altındaki zeminin sahibiymiş gibi hareket ediyor,

Sanki taşlar onun iradesine boyun eğmiş gibi. Ama gözlerinde bir şey var, donuk, neredeyse içi boş bir şey. Aynı keskinlik orada, aynı Echo, ama solmuş... sanki arkasındaki ruh kavrularak teslim olmuş gibi.

Babam yavaşça ayağa kalkarken içimi bir ürperti kaplıyor, şarap kadehi bir bıçak gibi ışığı yakalıyor.

Alkışlar başlıyor, yavaş, kasıtlı, mekanik. Maskeli yüzler teker teker katılıyor ve oda alkışlarla yankılanıyor. Kutladıkları şey neşe değil. Sahiplenme.

"Dostlarım," diye başlıyor babam, sesi pürüzsüz ve pratik, elini Echo'ya doğru uzatıyor, sanki açık artırmada ödüllü bir aygır sunuyormuş gibi. "Birçoğunuzun adını duyduğu bir adamı tanıtmak benim için bir zevk, bir onur. Gücün gölgesinde faaliyet göstermiş, görünmeyeni beceri ve sessizlikle yönetmiş bir adam. Bu gece, artık saklanmıyor. Bu gece, *bizden* biri olarak ışığa adım atıyor."

Fısıltılar odada dalgalanıyor, maskelerin arkasından onaylayıcı baş sallamaları yapılıyor. Taktığım maske aniden boğucu bir hal alıyor, kadife dudaklarıma ölümler için tasarlanmış bir kumaş gibi bastırıyor.

"Echo Kane," diye devam ediyor babam, "Catalyst'in eski başkanı. Briarların silahı. Kaos içindeki düzenin mimarı. Ateşin içinde doğmuş ve ihanetle bilenmiş bir adam."

Göğsümde hastalıklı bir sıcaklık filizleniyor. İsim yakıyor. *Eski. Eski kafa* dedi. Midem bulanıyor.

"Ama bu gece," diyor babam, gülümsemesi daha da genişliyor, daha soğuk, "geçmişinden sıyrılıyor. Bizim yollarımızı gördü. Romanov Hanesi'nin gerçeklerine baktı ve ürkmedi. Bize isteyerek geliyor... *yeniden doğarak*."

Konuklar zevkle mırıldanır. Kadehler kalkıyor. Kan kırmızısı şarap dönüyor.

"Gördüğünüz gibi, biz sadece insanları kırmıyoruz," diyor babam, elleri iki yanında, çenesi sımsıkı kenetlenmiş, inanılmaz derecede hareketsiz duran Echo'ya doğru yürürken. "Onları yeniden inşa ederiz. Ve bu gece Bay Kane seçimini yaptı. Diz çöktü ve bunu yaparken de bir günahkârın isteyebileceği en büyük hediyeyi alacak... bağışlanma."

Ceketinin içine uzanıyor.

Törensel bir bıçak. Antik. Cilalı. Romanov işlemeli.

Babam Echo'nun gömleğini kaldırıp göğsünü havaya, odaya, *onlara* açarken nefesim kesiliyor. Ve tereddüt etmeden oymaya başladı. Yavaş, sığ. Acı için değil. Kalıcılık için.

Sembol derisine kazınırken kan damlıyor, Ev'in arması, kesin ve acımasız.

Echo hareket etmiyor. Gözünü kırpmıyor. *Nefes* bile almıyor.

"O artık Romanov Hanesi'nin bir hizmetkârı," diyor Dimitri kanlı bıçağı kaldırarak. "Yeniden doğan bir çocuk."

Daha fazla alkış. Nezaket giydirilmiş deliliğin sesi. Kimse sorgulamıyor. Kimse gözünü kırpmıyor.

Ben hariç.

Ve Echo hala başka tarafa bakmıyor. Kanı gömleğinin yakasını lekelese de, damgası göğsünde hâlâ taze bir şekilde parlarsa da gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Ama o kırışmayan gözlerle bana ne anlatmaya çalışıyorsa, o paramparça kabuğun içinde kendisinden hangi parça hâlâ savaşıyorsa, artık ikimizi de kurtaracak bir şey yok.

Bu gece olmaz.

Dimitri'nin bıçağı mum ışığında kıpkırmızı parlıyor, Echo'nun kanından yavaşça damlayan bir damla karnının kıvrımında iz bırakıyor. Hava zafer ve kontrolle doludur, konuklar arasındaki sessizlik tereddüt değil, açlıktır. Kadehler kaldırılmadan çok önce gözleriyle ziyafet çekiyorlar, Echo'nun teslimiyetinin tadını en iyi et parçası gibi çıkarıyorlar.

Ve hala, o ürkmüyor.

Alkışlar azalıyor, yerini kuru, alçak bir kıkırdamaya bırakıyor. Babamın eli havada asılı kalıyor, sonra bıçağı sıradan bir aletmiş gibi keten peçeteye hafifçe dayıyor.

"Ah, Echo," diyor eğlenerek, sesi ismin etrafında duman gibi kıvrılıyor. "İtiraf etmeliyim ki, kapımıza sürünerek gelenin sen olacağını hiç düşünmemiştim. Catalyst'in rezil mimarı, bir zamanlar avladığın ailenin ayaklarına kapanıyor."

Odaya doğru dönerek, gecenin finalini karşılayan bir ring şefi gibi kalabalığa hitap ediyor.

"Büyükler ne kadar da düşmüş. Ve yine de... bir kez kırıldıklarında ne kadar güzel görünüyorlar."

Birkaç maskeli konuk kıkırdar, kadeh kaldırılır ve Echo'nun dudakları aralanır ama hiçbir kelime çıkmaz. Göğsü yavaş ve gergin bir şekilde yükseliyor, taze yarası her nefeste nabız gibi atıyor. Ama gözleri benden hiç ayrılmıyor.

Dimitri bakışlarını takip ediyor ve tekrar konuşmadan önce sessizliğin yerleşmesine izin veriyor, bu sefer sahte bir nezaketle omurgama bir ürperti gönderiyor.

"Katya, canım," diyor, sanki bu sıradan bir aile yemeğiymiş gibi. "Bana bu onuru bahşeder misin..." Duraklıyor, duraklamanın tadını şaraplar arasındaki bir yemek gibi çıkarıyor. "...konuğumuza ilk içkisini sunarken?"

Bütün bakışlar bana dönüyor.

Kadife maske aniden boğucu geliyor, cüppe bir ilmik. Bir kalp atışı kadar uzun bir süre kıpırdamıyorum.

Babamın gülümsemesi solmuyor, keskinleşiyor.

"Ne de olsa bu bir kutlama," diye ekliyor, sesi balla kaplı ama emir dolu. "O artık bizden biri. Düzgünce kadeh kaldıralım, olur mu?"

Bir hizmetçi elinde kristal bir tepsiyle öne çıkar. Üzerinde süslü, ağır, eski, tek bir siyah kadeh dengede duruyor. İçindeki sıvı koyu kırmızı, şaraptan çok daha yoğun.

Önce kokusu çarpıyor
yüzüme. Zengin. Metalik.

Tatlı.

Şarap değil.

Tanrım. Şarap değil.

Tepsi aramızda havada asılı kalıyor ve yavaşça, dikkatlice uzanıp kadehi ellerime alıyorum. Olması gerekenden daha ağır, sembolizmle ve sonuçlarla yüklü. Her santimim onu düşürmek için çılgınlık atıyor. Kaçmak için. Bu lanetli masada oturan her adama bir kurşun sıkmak ve asla arkama bakmamak için.

Ama yürüyorum.

Bir adımdan diğerine. Cilalı zemin boyunca, Echo'ya doğru, bir zamanlar acımasızlığıyla dünyayı soyan ve sonrasında beni tutan adama doğru.

Her adımı izliyor. Gururla değil. Arzuyla değil. Sadece aynı okunamaz durgunluk, yüzü taştan bir maske, sadece göğsündeki damganın üzerinde parlayan taze kanla çatlıyor.

Tam önünde duruyorum, fincan avucumda hafifçe titriyor, yukarı bakıyorum.

Hareket etmiyor.

"İç," diyor babam arkamdan. "Gece başlasın." Ve Echo hâlâ hiçbir şey söylemiyor.

Sadece bana bakıyor.

Bekliyor.

Kadeh ellerimde titriyor, şimdi tam karşısında durduğum için daha ağır, Echo, maskesinden, unvanından ve bir zamanlar kontrol ettiğini iddia ettiği her parçasından sıyrılmış. Ama o vurdumduymaz yüzün altında bir şeyler kıpırdıyor. Belli belirsiz, alıştırılmış metanet katmanlarının altında gömülü, ama aramızda gerilmiş bir tel gibi hissediyorum.

Bu kadar yaklaşmamalıydım.

Ben tepki veremedenden eli havaya kalkıp saçlarıma dolanıyor, parmakları kafatasımın dibinde düğümleniyor. Benden çıkan nefes sesi yüksek değil ama masanın yarısının dikkatini çekecek kadar keskin. Bedenim hafifçe sarsılıyor, kadeh ağzını yalayacak kadar sallanıyor.

Oda hareket etmiyor. Kimse müdahale etmeye cesaret edemiyor.

Öne doğru eğiliyor, dudakları kulağımı okşuyor, yavaş, kasıtlı, sıcaklığı bala karışmış zehir gibi içime işliyor.

"Bu değerli içkinin ziyan olmasını istemem," diye fısıldıyor, sesi alçak ve sert. Baştan çıkarma maskesi takmış bir tür tehdit. Bir zamanlar beni zayıf düşüren türden bir ses tonu. Hâlâ da öyle.

Kavrayışı sıkılaşıyor, acı verici bir şekilde değil, ama bana tüm bu gösterişin altında tam olarak kim olduğunu hatırlatmaya yetecek kadar. Ya da *eskiden* kim olduğunu. Bedenim sabit kalmak, bardağın aramızda devrilmesini önlemek için savaşıyor.

Gözlerin üzerimizde olduğunu, dikkatlerinin keskinleştiğini, açlıklarının arttığını hissedebiliyorum. Bu artık bir gösteri ve biz de sahnenin ortasındayız.

Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çok fazla sıcaklık, çok fazla anı var. Başparmağı boynumun kenarını okşayıp, onun hakkında kendime söylediğim her yalana ihanet eden nabzımın üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor. Bunun ne olduğu hakkında. Hâlâ ne olabileceği hakkında.

Beni tuttuğu gibi yavaşça bırakıyor, aramızdaki gerilim henüz sönmemiş bir ateşin üzerindeki duman gibi asılı duruyor.

"Bırak içsin Katya," diye tersliyor babam, neredeyse eğlenerek.
"Misafirlerimizi bekletmek istemeyiz."

Düşüncelerim yetişmeden ellerim hareket ediyor, kadehi Echo'nun dudaklarına doğru kaldırıyorum.

Gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor.

Ve ne zaman o içecekler, yavaş ve tadını çıkarmak, gibi o Kutsal bir şeyi yutarken, her şeyin derimin altında çözüldüğünü hissediyorum.

Bu teslimiyet değil.

Bu zarafet giydirilmiş bir savaş. Ve
ikimiz de kanıyoruz.

Parmaklarımın onu tutmaktan uyuştüğunu fark edene kadar kadeh boşaldı. Yavaşça indiriyorum. Dudakları kırmızıya boyanmış, ağzının kenarında bir leke var. Yine de bir şey söylemiyor. Teşekkür etmiyor. Yalvarmıyor.

Sadece utancın ateşi ve sessizliğinin altında için için yanan çok daha tehlikeli bir şey var.

Babam ellerini bir kez çırpıyor.

Keskin ses bir silah sesi gibi durgunluğu kesiyor, tuttuğumu bilmediğim nefesimi parçalıyor.

"Echo Kane," diye ilan ediyor, sesi teatral bir saygıyla gürlüyor. "Artık Romanov Hanesi'nin bir hizmetkârısın. Bedenen, kanen ve iradenle."

Masadan bir tezahürat yükseldi. Kadehler tokuşturulur. Kahkahalar ekşi bir şey gibi çiçek açıyor ve hala Echo sessizlik içinde duruyor, gözleri odanın ağırlığı altında karanlık oyuklar.

Dimitri dikkatini bana çeviriyor, ağzının kenarlarında bir yılanın gülümsemesi oynuyor.

"Katya, canım," diye mırıldanıyor. "Neden ona yeni kamarasını göstermiyorsun?"

Boğazım düğümleniyor.

Bütün gözler bana dönüyor. Her bakış bir emir.

Ayaklarım hareket etmeyi reddediyor. Ama onun varlığını yanımda hissediyorum, Echo, hareketsiz ve bekliyor, kınından çıkarılmış bir bıçak gibi.

Oda beni izliyor. Yüzümdeki maske derimle k a y n a ş m ı ş gibi.

Bir kez başımı salladım, zar zor.

Ve başka bir şey söylemeden onu odadan çıkardım.

Otuzuncu Bölüm

ÇALINAN ANLAR

Katya

Dudaklarındaki kan şarap değil.

Kalın ve koyu bir şekilde yapışmış, ağzının köşesini hiçbir kadehe ait olmayan kıpkırmızı bir parlaklıkla boyuyor. Parmaklarım kanı silerken titriyor, kanın sıcaklığı sessiz bir uyarı gibi tenime yapışıyor. Tadı demir ve sırlar gibi, kemiklerinize sızan ve asla temizlenmeyen türden bir tat. Balo salonu uğulduyor

Koridorun hemen ötesinde kahkahalar ve tokuşturulan kadehlerle, ama bu çalınmış anda, daha soğuk, daha ağır bir şeyin içinde asılı kaldık.

"Echo, ne halt ediyorsun?" Dudaklarındaki içki kılığına girmiş kanı silerken sesim kesik kesik fısıldıyorum. Gözleri donuk, daha önce hiç görmediğim bir şekilde ruhsuz. Sorgulamalar sırasında bile. Bodrumda bile.

"Baban söz verdi," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve uzak, sanki bir bulanıklığın içinden konuşuyormuş gibi. "Bunu yaptığım sürece seni içeri atmayacaktı."

Beklemiyorum. Kavrayışım bileğini buluyor ve onu koridora doğru çekiyorum, ayak seslerimiz eski halılar ve lekeli hoşgörü tarafından boğuluyor. Onu içeri iterken misafir odasının kapısı gıcırıyor ve arkamızdan çarparak kapanıyor. Süslü lamba duvarda loş bir şekilde parlıyor, güzel mobilyaların üzerine yumuşak gölgeler düşürüyor... lüks bir hapishane.

"Beni neyin içine sürüklüyorsun?" Talep ediyorum, kalp atışlarım derimin yüzeyinin altında gümbürdüyor.

Sanki çökmek üzereymiş gibi duvara yaslanıyor, yüzünün keskin düzlemleri içeri sızan deliliği göstermeye yetecek kadar aydınlanmış. "Bu," diye nefes alıyor. "Bu gece. İçtikleri içkiler. Onları besleyen kötülük."

Ağzım kuruyor. Çığlık atmak, ona vurmak, gerçeği ondan sarsarak öğrenmek istiyorum. "O içkide ne vardı, Echo?" Kelimeler boğazımdan titreyerek dökülüyor.

Hareket etmiyor. Sessizliği zaten korktuğum şeyi doğruluyor.

"Sanırım biliyorsun," diyor sonunda ve içimde bir şeyler paramparça oluyor.

Tiksinti içimde kıvrılıyor. "Roman'ı aramalısın," diye tıslıyorum, aciliyetim safra gibi yükseliyor. "Yapman gereken-"

Sözümü bitiremeden beni yakaladı. Şiddetten çok ihtiyaçla beni duvara çarpıyor, nefesi yüzüme değiyor. Titriyor. Çaresiz.

"Roman seni güvende tutmayacak," diye homurdanıyor, sesi çığ. "Kimse tutamaz.

Benden başka kimse."

Ona dik dik bakıyorum, zor nefes alıyorum, bunun delilik mi yoksa aşk mı ya da her ikisinin de tanınmaz bir şeye dönüşmüş hali mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum.

"İçki," diye bağıriyorum, tutuşuna karşı mücadele ederek. "İçinde ne vardı?"

Daha yakına eğildi. Dudakları neredeyse benimkileri sıyrıyor.

"Diyelim ki ailen gençlerin kanını akıtmaktan çekinmiyor."

Tiksinti mide bulantısına dönüşüyor. Onu geri itiyorum, soğuk farkındalık beni yıkarken sendeliyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. "Neden buraya geldin? Neden kaçmadın?"

Gölüşü acı, içi boş. "Çünkü görmem gerekiyordu. Her şeyi. Beni. Bu geceyi. Onları. Gözlerimin içine bakıp hâlâ onların yanında olduğunu söylemen gerekiyordu."

Bana tekrar uzanıyor, öfkeyle değil, erimiş ve muhtaç bir şeyle. Elleri yanlarımda geziniyor, beni yere serecek kadar basınçla kavriyor.

"Sensiz bir imparatorluğu yıkamam," diye mırıldanıyor, sesi tenimin üzerinde duman gibi kayıyor. "Ve bunu dışarıdan bakarak yapamayacağımdan da eminim."

Ağzı boynumun dibinde gezinirken nefesim kesiliyor. "Ailemi alaşağı etmek mi istiyorsun?" Fısıldıyorum, sıcakta kayboluyorum aramızda yayılıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, cam gibi ama yoğun. "Öyle değil mi?"

Sessizlik aramızda uzanıyor, yüzleşmek istemediğim gerçeklerle dolu.

"O zaman elimde ne kalacak?" Bu soru sadece onun için değil, eskiden olduğum kız için.

Cevabı basit. Yıkıcı. "Ben."

Tek gereken bu.

Beni yatağa doğru çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum, kalbim çarpıyor, nabzım derimin altında savaş tamtamları gibi atıyor. Yatağa girdiğimiz anda her şey yok oluyor. Mantık yok. İhanet yok. Kan yok. Sadece o vardı. Sadece biz. Uzuvar, öfke ve açlıktan oluşan bir karmaşa.

Dudakları pervasız bir açlıkla dudaklarımı eziyor, dili dişlerimin arasından geçiyor, sanki o alanın sahibiymiş gibi, bir hak iddia ediyormuş gibi. Parmakları siyah elbiseyi yırtıyor, sanki bir yalan, bir maske, çıplak ten ve gerçekten başka bir şey kalmayana kadar sökülüp atılması gereken bir şeymiş gibi.

Ağzımın içine doğru inliyor, alçak ve gırtlaktan gelen bir ses, karnımda sıcaklığın kıvrılmasına neden olan türden. Elleri kalçalarımı yeterince sert kavriyor

Beni yatağın kenarına sürüklüyor, sanki sadece beni istemiyormuş, bana ihtiyacı varmış gibi. Çaresizce. Şiddetle.

"Buraya mı?" Nefes nefese fısıldıyorum.

"Babanın evinde," diye hırılıyor, sesi şehvetten daha karanlık bir şeyle kalınlaşıyor. "Benim için yalvardığını duyabileceği bir yerde."

Ağzı her yerde, boynumda, köprücük kemiğimde, göğsümde, altımda, omurgamı kavislendiren ve kalçalarımı düşünmeden açtıran bir iz bırakıyor. Kirli sakalı tenimi sıyrıyor, dili asla tutmak istemediği lanet bir özür gibi sonra onu yatıştırıyor.

Göbeğimin hemen altını ısırmadan önce, "Sen benimsin," diye karnımı törpülüyor. "Her zaman öyleydin."

Parmakları bacaklarımın arasındaki ince dantel parçasının altından kayıyor, sanki rahatsız ediciymiş gibi, sanki orada hiç olmaması gerekiyormuş gibi yırtıyor. Başparmağı en hassas noktama yavaş ve acımasızca bastırıyor. Sessiz kalmaya çalışarak haykırıyorum ama o sesimi bir öpücükle yakalıyor ve sanki onu besliyormuş gibi yutuyor.

"Sence baban bunu onaylar mıydı?" diye mırıldanıyor, parmakları hiç uyardıktan içime batıyor, bedenimin sarsılmasına, nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Echo-"

"Korkmalısın," diye fısıldıyor, ağzını tekrar kulağıma götürerek. "Ama korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, kalçalarım beni yok etmek için gönderilen adamın içinde kurtuluşu kovalıyormuşum gibi ellerine doğru hareket ediyor.

Boğazıma doğru sırtıyor, sonra da sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ters çeviriyor. Kemerim arkamda şingirdayarak açılıyor, pantolonu yere düşüyor, saçlarımı yumruklayıp başımı dudakları dudaklarıma değecek kadar geriye çekerken, onun künt sıcaklığı girişime baskı yapıyor.

"İyi," diye mırıldandı. "Çünkü baban tam olarak kime ait olduğunu öğrenene kadar seni bu evin her odasında mahvedeceğim."

Ve sonra itiyor, derin, cezalandırıcı ve çiğ.

Her düşünce zihnimi terk ediyor. Bildiğim tek şey şu: vücudunun benimkinin içinde hissettirdikleri, gerginlik, acı, ayak parmaklarımı kıvrandıran ve gözlerimi geri döndüren dolgunluk.

Kendini kemiklerime gömmeye çalışıyormuş gibi beceriyor beni, sanki eylemin kendisi bir markaymış gibi, her seferinde *benim, benim, benim* diyen bir marka.

düzensiz nefes. Yatak başlığı duvara çarpıyor. Yatak gıcırıyor. Ve hala durmuyor.

"Benim için çığlık atacaksın," diye söz veriyor dişlerini sıkarak. "Ve bunu yaptığında, babanın dinlediğini umsan iyi edersin."

Ve dinliyorum.

Tanrı yardımcım *olsun, yapıyorum*.

Dürtüşleri vahşi, derin, hızlı ve yıkıcı bir hal alırken kalçalarımı sıkıca kavıyor. Vücudunun benimkine her çarpışı boğazımdan bir inilti çıkarıyor, onun altında yeniden paramparça olurken omurgam kamburlaşıyor.

Bildiği tek kelime buymuş gibi adımı inliyor, son bir kez daha içime çarpıyor, sıcak ve kalın, nabız üstüne nabız, sanki her şeyini içime boşaltıyormuş gibi içime dökülürken kendini kabzasına kadar gömüyor.

Uzuvlarımız ve terimiz birbirine karışmış bir halde yere yığılıyoruz, göğsü sırtıma bastırıyor, nefesi boynuma değişiyor. Kalçalarım titriyor. Tenim kayganlaşıyor. Vücudum en iyi, en pis şekilde ağrıyor.

Ama Echo bırakmıyor.

Eli boğazımı sarıyor, ilk başta nazikçe, kontrolün kimde olduğunu fark etmemi sağlayacak kadar. Ona ne verdiğimi. Onun aldıklarını.

"Seninle işim bitti mi sanıyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi hâlâ şehvetle kalın. "Bu sadece ilk raunttu, Kelebek."

Sızlanıyorum, dönmeye çalışıyorum, ama beni yatağa sabitliyor, vücudu ikinci bir deri gibi benimkinin üzerine uzanıyor. Parmakları bacaklarımın arasında yavaş ve acımasızca ilerliyor, içimde bıraktığı pisliği topluyor. Sırılsıklam parmaklarını dudaklarımın arasına bastırduğunda nefesim kesiliyor.

"Tadına bak," diye homurdanıyor. "Sana yaptığım şeyin tadına bak."

Ağzım otomatik olarak açılıyor, dilim parmaklarının etrafında kıvrılıyor. İnliyorum, müstehcen ve utanmazca ve bu ses, onun içinde bir şeyleri koparıyor. Boştaki eliyle saçlarımı kavıyor, başımı geriye doğru çekerek ona bakmamı sağlıyor, çenem gevşiyor, çenemde salyalar akıyor.

"Bu halinle mükemmelsin amina koyayım," diyor, sesi alçak ve saygılı. "Mahvolmuş. Sahiplenilmiş. Benimsin."

Başım dönüyor, onunla uçuyorum, bedenim üzerinde sahip olduğu güçle sarhoş oluyorum.

Ama hâlâ sert.

Hâlâ aç.

Beni sırtüstü yatırıyor ve dizlerimi yukarı itiyor, geniş ve titriyor. Bacaklarım kaygan bir sıvıyla kaplanmış, kalçalarım onun tutuşundan kalan morluklarla işaretlenmiş. Dua etmeye ve sonra kutsallığı bozmaya hazır bir adam gibi bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Bu kedi," diye mırıldanıyor, horozunu benim karmaşam boyunca sürüklüyor. "İbadet ettiğim tek sunak bu."

Ve sonra tekrar içeri girdi. Daha derine.

Daha yavaş.

Sahiplenici.

Sanki hafızasına kazıyormuş gibi her santimin içimde kayboluşunu izliyor, her seferinde bir itiş. Başparmağı klitorisimde tembelce dolaşıyor, alay ediyor, bana asla yeterince vermiyor. Sırtım dikleşiyor. Tırnaklarım çarşafı tırmalıyor. Yeniden çözülüyorum.

"Bir daha asla başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceksin," diyor, sanki bu bir tehdit değil de gerçekmiş gibi. "Her gün benimle dolu olacaksın. Baban küçük kızından geriye hiçbir şey kalmadığını fark edene kadar bu evin her odasında benim için damlayacaksın."

"Sen hastasın," diye nefes alıyorum, gözlerim titriyor.

Gülümsüyor, karanlık ve hınzır. "Seni *seviyorum*." Bu beni kırdı.

Beklemediğim bir kelime. Herhangi bir darbeden ya da çürükten daha sert vuran.

Eğilip yanaklarımdaki gözyaşlarını ona aitmiş gibi öpüyor.

"Seni seviyorum," diyor tekrar. "Ve sen buna inanana kadar bunu sana her gün göstereceğim."

Yavaşlamıyor. Durmuyor. Ritmi yeniden sertleşiyor, itirafı kemiklerimin derinliklerine işlerken vahşi ve her şeyi tüketen bir hal alıyor.

Altında paramparça oluyorum, tekrar ve tekrar, haykırana kadar, bacaklarım seğiriyor, boğazım onun adını haykırmaktan çığ.

Ve hala, Echo tatmin olmadı.

Çekip çıkarıyor, kaygan ve parlak, *vahşi* bir açlıkla içimden sızan pisliği izliyor. Sonra yakınımaya eğiliyor, nefesi kulağımda sıcak.

"Şimdi," diye fısıldıyor.

"Sürün." Gözlerimi

kırptırıyorum. "Ne?"

"Beni duydun. Sürün, Katya."

Hareket ettiğimde çarşaflar düşüyor, aşağılanma ve sıcaklık karnımda bir bıçak gibi birbirine dolanıyor. Yataktan kayıyorum, uzuvlarım ağrıyor ve titriyor, dizlerim soğuk parke zemine değiyor. Yavaş ve metodik bir şekilde arkamdan geliyor, bir avcı gibi kalçalarımın her sallanışını izliyor.

"Kapıya doğru sürün," diye emrediyor. "Aç şunu." "Echo-"

"Yap hadi."

Kalbim hızla çarparak kapıya ulaşıyorum, vücudum tam teşekküllü, kilidi açıp kapıyı açarken kışım havada. Koridor boş, sessiz. Ama herhangi birinin geçebileceğini biliyorum. Ev çalışanlarından biri. Bir gardiyan. *Babam*.

Görülme tehdidiyle adrenalin yükseliyor. Nabzım yükseliyor. Amım sıkılıyor.

Echo arkamdan eğiliyor, sikinin başını girişime bastırıyor, alay ediyor, girmiyor. Sadece *gezinmesine* izin veriyor.

"Bundan hoşlanıyorsun," diye nefes alıyor. "Riski seviyorsun. Babanın evinde bir evcil hayvan gibi sürünürken döllerimin kalçalarından aşağı damladığını bilmek hoşuna gidiyor."

"Yapmamalıyım," diye

fısıldıyorum. "Ama

seviyorsun."

İçeriye doğru kayıyor, acı verecek kadar yavaş, kalın sürtünmesiyle beni tekrar gererek açıyor.

Bir iniltiyi ısırıyorum, parmaklarım yere kıvrılıyor, beni tam kapının önünde becermeye başladığında dik durmaya çalışıyorum, derin, kasıtlı itişler beni kıvrınmaya ve inlemeye zorluyor. Eli omurgamdan yukarı kayıyor, sonra boğazıma dolanıyor, siki beni tekrar tekrar doldururken beni hareketsiz tutuyor.

"Görmelerini istiyorum," diye homurdanıyor. "Birinin yanımdan geçip gitmesini istiyorum. Babanın *oradan geçmesini* ve benim olduğunda çıkardığın sesleri duymasını istiyorum."

"Sen delisin," diye soluk soluğa kaldım.

"Ben aşığım," diye hırlıyor ve omzumu ısıyor. "Arada fark var."

Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerim cam gibi oluyor, zevk dayanılmaz boyutlara ulaşırken bedenim yeniden çözülüyor. Kaç kez boşaldığımı bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Bedenim artık ona ait, harap olmuş, ıslak, kimsenin geri alamayacağı şekilde mahvolmuş.

Bana son bir kez daha çarpıyor ve hareketsiz kalıyor, derinlere doğru nabız atıyor, sanki benim onunla dolu olmama *ihtiyacı varmış* gibi kendini tekrar içime boşaltıyor. Sanki bu sadece seks değil, bir mesaj. Bir savaş ilanı.

Sonra karanlık bir sırtıyla yerdeki pantolonundan ipek bir kravat alıyor ve boğazıma doluyor, hissedecek kadar sıkı, nefes alacak kadar gevşek.

"Kahvaltı," diyor, geçici tasmayı bir tasma gibi çekiştirerek. "İçinden döllerim damlarken ve boğazın benim tarafımdan işaretlenmişken babanın karşısında oturacaksın. Gülümseyeceksin. Çayını yudumlayacaksın. Ve o küçük sandalyede her kayışında, tam olarak kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Dizlerim bükülüyor ama yine de başımı sallıyorum. Çünkü ben zaten onunum.

Belki de hep öyleydim.

Onun altında berbat bir haldeyim. Harap.

Mahvolmuş.

Tapılan.

Ve hala içimde oyalanıyor, siki serbest kalmasının son darbeleriyle seçiriyor, vücudu asla kaçamayacağım bir gölge gibi üzerime düşüyor. İlk başta konuşmadı. Sadece bana bakıyor, sanki kirlettiği ve şimdi dua ettiği kutsal bir şeymişim gibi.

Eli hâlâ saçlarımda, beni açık kapıdan geri çekiyor, sahip olduğu bir şeymiş gibi gölgeler arasında bana rehberlik ediyor. Her adımda dizlerim neredeyse bükülüyor, kayganlaşıyor ve ağrıyor, ama o

durmuyor, kalçalarımın arkası yatağa değene kadar beni geriye doğru yürütüyor.

"Kalk," diye emrediyor, sesi sert.

Yatağa tırmanıyorum, titriyorum, her santimim ham ve açık. O da peşimden geliyor, fırtına gibi üzerimde sürünüyor, beni çarşafın içine bastırırken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Başparmağı şiş dudağımı okşuyor. Diğer eli yüzümün yan tarafını bu eve, bu odaya, az önce yaptığı şeyin sonrasına ait olmayan bir nezaketle kavıyor.

"Bunu hissediyor musun?"
diye mırıldanıyor. Başımı
sallıyorum.

"Güzel. Çünkü bunu asla unutmanı istemiyorum." Önce alınıma, sonra şakağıma, sonra da dakikalar önce dişlerinin ısırıldığı kulağımın altındaki çukura bir öpücük konduruyor. "Aldığın her nefeste, yarın attığın her adımda beni hissetmeni istiyorum. Hâlâ içinde. Hâlâ sana *sahip çıkıyorum*."

Gözlerim çırpınarak kapandı. Kelimelerim yok. Sadece sıcaklık. Sadece acı. Göğsümde aşk olabilecek, *olabilecek*, korkunç bir şeyin en zayıf parıltısı.

Yanımda uzanıyor, beni kendine çekiyor, bir eli hala boğazımdaki ipek bağı bırakmayı reddettiği bir tasma gibi kavıyor. Dudakları saç çizgimi okşuyor. Nefesi tenimi gıcıklıyor.

Ve sonra konuşuyor, yumuşak, tehlikeli ve kesin.

"Bu gece," diye fısıldıyor, duman gibi bir sesle, "Seni sahipleniyorum."

Beni daha sıkı çekiyor, sanki oraya bir şey, bir fikir, bir gelecek, bir savaş ekmiş gibi avuç içlerini karnıma dayıyor.

"Yarın," diye bitiriyor, "imparatorluğu yıkacağız... el ele."

Bölüm Otuz Bir

HEPSİNİ YAK

Katya

Bırakın Echo'yla kalmayı, geceyi babamın malikanesinde bile geçirmemeliydim. Yine de burada, beni yetiştiren iki insanın arasındaki uzun, cilalı yemek masasında oturmuş, her şey normalmiş gibi davranıyorum. Düşman olduğuna yemin ettikleri adam tarafından sahiplenilmemiş gibi davranıyorum.

Tıpkı Echo'nun olacağını söylediği gibi.

Vücudum hala doğru yerlerde ağrıyor, doluyor, geriliyor ve babamın gerçeği bilse onu deşeceği şekilde işaretleniyor. Echo'nun bu sabah beni yatağa nasıl sabitlediğini, benden bir tur daha almadan gitmeme izin vermeyişini hâlâ hissedebiliyorum, yavaş, dağınık, sahiplenici. Ve şimdi, hava söylenmemiş bir gerginlikle titreşirken bile hiçbir şey değişmemiş gibi burada oturuyorum.

Masanın karşısında babam yumurtalarını özenle kesiyor. Annem onun yanında oturuyor, ifadesi uzak, sanki tam olarak burada değil, gerçekten değil. Elleri mekanik bir şekilde hareket ediyor, çay fincanını çatlak dudaklarına götürüyor. Kimse konuşmuyor.

Ama bakışlarının ağırlığını, dilinin ucundaki soruyu hissediyorum.

"Söyle," diye mırıldanıyorum, sesim kısık, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Çatalı havada duraklıyor. "Echo Kane ile aynı yatağı paylaştığını bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Sesini yükseltmiyor. Buna ihtiyacı yok.

Parmakları bardağımın kenarına vuruyor ve bu ritim beni sabit tutuyor. Cevap dudaklarımdan kolayca, çok kolayca dökülüyor. "Catalyst'e sızmak için başının peşinden gitmekten daha iyi bir yol var mı?"

Bir yalan. Hissettiğim her şeyin ağırlığından kenarları çatlamış ince, kâğıttan bir yalan.

Sanki Echo'nun kalçalarımdaki elleri bana ettiğim tüm sadakat yeminlerini unutturmamış gibi.

Sanki korkmam için yetiştirildiğim adama aşık olmuyormuşum gibi.

Babam anneme dönüyor, sesi soğuk ama yumuşak. "Sana çok benziyor, değil mi canım?"

Annem irkilmiyor. Sanki konuşmayı unutmuş gibi porselen gibi hareketsiz, önüne bakıyor. Ya da belki çok fazla şey hatırlıyor.

"Yani," diye devam ediyor babam, bıçağı rahatsız edici bir sakinlikle yemeğinin üzerinde kayarak, "Echo'nun hapsinde geçirdiğin zaman boşa gitmedi mi?"

Ağzımın kenarı sırtacak kadar kalkıyor. "Görünüşe göre değilmiş."

Hafifçe öne eğilip dirseklerimi masaya dayıyorum ve bakışlarımı keskinleştiriyorum. "Yine de beni de bu işe dahil etmenin zamanının geldiğine inanıyorum."

daha fazla bilgi edinmek istiyorum. D n geceden başlayarak, özellikle de i kilerimizin nereden geldiği konusunda."

Bu onun dikkatini çeker. Eli durdu. Gözleri kısıılıyor ve çok iyi bildiğim sessiz bir hesaplamaıyla benimkilerle buluşmak için yukarı bakıyor.

"Bu senin isteğin mi Katya?" diye yavaşça soruyor. "Yoksa Echo Kane'in mi?"

Ben cevap veremeden, bir ses odayı bıçak gibi kesiyor. "Benim değil."

Echo buraya aitmiş gibi içeri giriyor, yalınayak, gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açık, boynunda önceki geceden kalma silik çizik izleri var. Bize doğru yürürken hiç utanmıyor. Sandalyemin tam arkasında durmak için hareket edişinde, elini izleyen herkese sessiz bir uyarı gibi omzumun üzerinden ge irişinde pişmanlık yok.

"Sadakat," diyor soğukkanlılıkla, "dar bir köprüdür, Dimitri. Romanov Hanesi'ne olan sadakatim kişisel bir şeymiş gibi davranarak zek nı aşağılamayacağım. Ama benim kaynaklarımı, ağımı, adamlarımı istiyorsan, basit bir gerçeği kabul etmen gerekecek."

Bakişlarını indiriyor, parmakları ense mi okşuyor. "Benim sadakatim onunla başlar."

Babamın  enesi geriliyor. Annem ilk kez kıpırdanıyor, gözleri Echo'ya kayıyor, belki de ona söylenen canavardan bir iz arıyor.

"Bu ev sessizlik üzerine inşa edildi," diyor Echo, sesini herkesi içine çekecek kadar alçaltarak. "Ama sessizlik gücü içeriden çürütür. Eğer sonuç almak istiyorsanız, şeffaflığa ihtiya ımız var. Birliğe ihtiya ımız var."

Sonra bana bakıyor, sahiplenmeyle değil, bir amaçla.

"Ve o artık senin imparatorluğunda bir piyon değil. Onu deviren el o."

Odayı bir sessizlik kaplıyor.

Babam  atal bıçak takımlarını dikkatli bir hassasiyetle yerleştiriyor, gümüş  atal bıçakların porselene çarpma sesi, ardından gelecekler için fazla nazik.

"Kızımın yanında durmaya niyetliyseniz, Bay Kane," diyor, sesi her zamanki gibi yumuşak, "evimiz hakkında bir şeyler bilmelisiniz."

Pe etesini kaldırıyor, ağzının kenarlarını sanki tatsız bir şeyi siler gibi siliyor.

"Romanov soyunda sadakati beyanlarla değil, dayanıklılıkla ölçeriz. Uzun ömürlülükle. İlk sonuç işaretinde solup giderse, verilen sözlerin hiçbir anlamı kalmaz."

Gözleri bana kayıyor, tedirgin edecek kadar yumuşuyor.

"Kızım her zaman... tutkulu olmuştur. Ama tutkular, eminim biliyorsunuzdur, rahatsız edici ve... geçici olabilir."

Echo arkamda sertleşiyor, eli hala omzumda, başparmağı bir hatırlatma gibi ileri geri sürükleniyor: o burada. Beni dinliyor. Ama babam da öyle.

"Kadınlar, Bay Kane, değerli şeylerdir. Güzel, parlak ama kolayca kırılabilirler." Babam gülümsüyor. "Ve kırıldıklarında, kolayca değiştirilirler."

Parmaklarım masa örtüsüne doğru seğiriyor. Echo hareket etmiyor.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor babam, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam gibi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Kendini bu evin demirbaşı haline getireceksen, anlaşmanın sana düşen kısmını sağlam tutmanı öneririm. Aksi takdirde..."

Bakışları anneme doğru kayıyor, hâlâ bir hayalet gibi el değmemiş çayına bakıyor.

"...ikimiz de her şeyin tekrar ne kadar kolay sessizleşebileceğini biliyoruz."

Bir an için hava donuyor. Sonra sanki odada fırtına kopmamış gibi nefes verir ve duvarın yanında sessizce bekleyen garsonlardan birini işaret eder.

"Şeffaflıktan bahsetmişken Katya, madem dün geceki içkileri bu kadar merak ediyorsun..."

Sanki eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Size kaynağı göstermekten mutluluk duyarım."

Çay fincanını sahte bir neşeyle kaldırıyor. "Ne de olsa bağbozumu oldukça nadirdir. Çok küçük bağışçılar. Çok taze."

Midem düğümleniyor.

Echo arkamda doğruldu.

Babam yudumluyor. "Partiyi kendiniz de görebilirsiniz. Bu sabah yeni bir sevkiyat geldi. Küçük olanlar şimdilik merdivenlerin altında tutuluyor."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Ve misafirlerinin içmeden önce gözlerinin içine bakmasını tercih ediyorlar."

Echo irkilmiyor. Ben de öyle.

Dışarıdan bakıldığında, sakın ve metanetliyiz. Romanov maskesini iyi takıyoruz, babamın yıllar önce mükemmelleştirdiği kayıtsızlığı yansıtıyoruz. Ellerimde titreme yok. Echo'nun bakışlarında ateş yok. Sadece sessizlik ve kontrol.

Ama içimde?

Parçalanıyorum.

Bu koridordaki her nefesin tadı çürük gibi. Kan gibi. Taş duvarlar tarafından yutulan çocuk çığlıkları gibi. Yine de Dimitri bir sonraki çelik kapıyı işaret ederken, sanki şarap seçkisine hayranmışım gibi yavaşça başımı sallıyorum.

Echo rolünü daha da iyi oynuyor, ellerini emir bekleyen bir asker gibi arkasına koymuş, gözlerini babama dikmiş, sanki dinliyor, öğreniyor. İtaat ediyor.

Ruhunuz zaten yanarken yüzünüzle yalan söylemenin bu kadar kolay olması dehşet verici.

Babam kendinden memnun bir şekilde yürümeye devam ediyor, ayakkabılarının topukları zeminde mükemmel bir ritimle yankılanıyor. Derinlere indikçe hava daha da soğuyor. Ev hissi azalıyor, yaşayanlar için bir mezar hissi artıyor.

Aniden duruyor ve dönüyor, gözleri Echo'ya tam olarak saygı duymayan ama küçümsemeyen bir parıltıyla kilitleniyor.

"İşte burada siz devreye giriyorsunuz Bay Kane," diyor yumuşak bir sesle. "Catalyst... verimli. Düzenlidir. Gerektiğinde acımasızdır. Bu niteliklerin sizin küçük isyanınızın ötesinde kullanılmasının zamanı geldi."

Echo kaşlarını kaldırıyor, sadece merak ediyormuş gibi yapacak kadar. "Genişleme mi?"

"Başlangıç olarak, evet," diye yanıtlıyor Dimitri. "Daha fazla bölge. Daha fazla dağıtım merkezi. Daha fazla bağışçı. Eski sistemleri aştık. Kara Peçe parçalanmış durumda, adamlarım dağınık ve senin adamların ihtiyacım olan altyapıya sahip."

Echo'ya yaklaşıyor, bakışları sertleşiyor.

"Eğer kızımı kendi çatımın altında anlamsızca becermekten korkmuyorsan," diyor, sesi bıçak sırtı gibi keskin, "o zaman gerekeni yapmaktan da korkmayacağını varsayıyorum."

Bir vuruş.

Sonra da grev.

"Roman Briar'dan kurtulmakla başlıyoruz."

İsim sessizliğe bir kurşun gibi saplanıyor. Nabzım tekliyor ama yüz ifademi boş tutuyorum.

Echo gözünü kırpmıyor. "Onun ortadan kaldırılmasını istiyorsun."

"Onun silinmesini istiyorum," diyor babam, gülümsemesi geri dönüyor, yavaş ve zehirli. "Sessizce. Tamamen. Onun etkisi... rahatsız edici hale geldi. Çok seviliyor, çok bağımsız ve uzun zaman önce sönmüş olması gereken bir şeyi korumakla çok fazla ilgileniyor."

Sonra gözleri bana kayıyor, sanki Echo'nun geçtiği bir tür sınavmışım gibi.

"O eski bir dünyanın kalıntısı," diye devam ediyor Dimitri. "Sizin neslinizin öyle ya da böyle gömeceği biri."

Echo bir kez başını sallıyor, ölçülü ve düşünceli. "Peki ya bunu yaparsam?"

"O zaman Katalizör bir araçtan daha fazlası olur," diye cevaplıyor babam. "Miras haline gelir. Kan ve sessizlikle kazınmış bir hanedan."

Midem bulanıyor.

Ama gülümsemeye

zorluyorum kendimi.

Echo elini benimkinin içine sokuyor, rahat, sıcak, soğğun altında güven verici.

"Biz anlamak her biridiğer," o diyor, ses Sakin ol.

"Roman Briar'ın halledildiğini düşünün."

Babam sırtıyor.

Ben de boğazımdaki safrayı yutuyorum.

Çünkü maskenin altında, alıştırılmış durgunluğun ve güzel yalanların altında, her şeyi nasıl yakıp yıkacağımı planlamaya başladım bile.

Ağır çelik kapı arkamızdan kapanıyor ve Romanov dehşetini ait oldukları yere, bodruma geri kapatıyor. Şimdilik.

Yürürken konuşmuyoruz. Koridor boyunca değil. Bakışlarını indirmiş personelin yanından geçerken değil. Merdivenleri tırmanırken ve aşağıdaki soğuk, steril cehennemle aramıza mesafe koyarken de.

Ama yatak odasının kapısı nihayet kapandığında, Echo kapıyı kilitliyor. Korkudan değil, zorunluluktan.

Cebinden telefonunu çıkarıyor, ekran durmaksızın cevapsız çağrılar ve mesajlarla aydınlanıyor.

Roman Briar (27 yeni mesaj) 3 cevapsız arama

Cevap ver bana.

Ne yapıyorsun lan sen?

Yemin ederim, eğer karardıysan.

Echo nefesini veriyor, telefonu sanki g e r ç e k bir mühimmatla vızıldıyormuş gibi yatağın üzerine fırlatıyor.

Çenesi gergin. Kasları gerildi. Alt katta zırh gibi giydiği soğukkanlılığı şimdiden çatırdamaya başlamıştı.

"Roman durmayacak," diye mırıldanıyor, volta atarak. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Ve haksız da değil."

Yatağın kenarına oturdum, az önce olanlardan dolayı kan hala kulaklarıma hücum ediyordu. Görüntüler. Kapılar. Çocukları. "Onun ölmesini istiyorlar," diyorum usulca, sanki yüksek sesle söylersem daha gerçekçi kılmak için. "Çok şey biliyor."

Echo hemen bana bakmıyor. Yere, duvara, yüzüm dışında herhangi bir yere bakıyor.

Sonra nihayet, "Onunla tanışacağız. Bugün. Onu karanlıkta tutmaktan bıktım."

"Echo-"

"Ben çoktan kurdum," diyor. "Katalizör. Kasa katı. Sinyal yok. Kayıt yok. Sadece biz."

Telefonunu tekrar eline alıyor, parmakları ekranın üzerinde uçuşuyor ve Roman'a kısa, keskin bir mesaj gönderiyor:

Bana döndü.

"Benimle geliyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Roman'la buluşmamı mı istiyorsun?"

"Sana orada ihtiyacım var," diyor, yaklaşarak. "Çünkü bu artık sadece benimle ilgili değil. Babanı duydun, bu bir güç hamlesi ve aile politikası oyunu değil. Mirasla sarmalanmış bir soykırım planlıyorlar. Catalyst'i bıçak olarak kullanmak istiyorlar."

Önümde tek dizinin üzerine çöküyor, ellerini uyluklarıma koyuyor, sert ve topraklayıcı.

"Seni hastalıklı imparatorlukları için bir sembol haline getirmelerine izin vermeyeceğim. Savaşlarını başlatmak için bizi kullanmalarına izin vermeyeceğim."

Bir süre geçti ve sesindeki bir şey yumuşadı. "Ama bunu yalnız yapmayacağım."

Bana bakıyor, bakışları keskin, tereddütsüz.

"Roman'la birlikte yüzleşeceğiz. Sır yok. Maske yok. Eğer burası yanarsa, el ele yakarız."

Otuz İkinci Bölüm

HADİ BİR İMPARATORLUĞU YIKALIM

Echo

Catalyst'in mahzen katı sessiz, öyle bir sessizlik ki sadece kulaklarınızı tırmalamakla kalmıyor, derinizin altına işliyor. Burası savaş için inşa edilmiş. Sırlar için. Kan için. Ve şimdi de şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli konuşmaya sahne oluyor.

Roman geliyor. Bunu, saatin her tik takında göğsümün daha da sıkışmasından anlıyorum. Cevapsız aramalar.

mesajlar, sadece öfke değil. Bu korku. Ne yaptığımdan değil, neden yaptığımdan.

Odanın ortasında tek başıma duruyorum, yukarıdaki ışıklar beton duvarlara soğuk, steril bir parıltı yayıyor. Kameraların kapalı, silahların kilitli, çıkışların güvenli olduğundan emin oldum. Roman öfkeli olabilir ama aptal değil. Cevapları isteyecektir ve onları saklamaktan bıktım.

Dakikalar sonra, kapı arkasındaki öfkenin gücüyle patlayarak açıldı. Hiç tereddüt etmiyor, botlarının sesi daha yere düşmeden silahını çekiyor. Roman bu işin nasıl biteceğine çoktan karar vermiş bir adam gibi hareket ediyor.

"Sakın kıpırdama."

Sesi yankılanıyor, kemiği kesecek kadar keskin. Alanı üç uzun adımda geçiyor, gözleri bana kilitlenmiş, sanki öldürmek zorunda kalacağını hiç düşünmediği bir hainmişim gibi.

Kıpırdamadan duruyorum, kollarım iki yanımda. İrkilmiyorum. Korkmadığım için değil, bunun korkaklık değil, strateji olduğunu görmesini istediğim için.

"Otuz altı saat boyunca sessiz kaldın," diye homurdanıyor, her kelimenin altında öfke kaynıyor. "Sonra Romanov malikânesinde olduğunu duydum. Onların lanet evinde uyuyormuşsun? Bunu duymayacağımı mı sanıyorsun?"

"Saklanmıyordum," diyorum, sesim düz, ondan yayılan fırtınaya rağmen sabit.

Roman'ın dudakları hırlamaya yakın bir şekilde kıvrılıyor. "O zaman buna ne diyorsun Echo? Sessizlik mi? Ortadan kaybolmak mı? Burada öylece durup çizgiyi aşmamışsın gibi davranacağımı mı sanıyorsun?"

Bir elimi kaldırıyorum, teslim olmak için değil, sadece onu yavaşlatmak, tetiği çekmemesi için ona bir neden vermek için.

"Görmen gereken biri var," diyorum ona. "Ama şu anda bir karar vereceksen, en azından önce onu gör."

Bu onu durdurur.

Kaşları çatılıyor, silahı hâlâ havada ama duruşu hafifçe değişiyor. "O mu?"

Cevap vermedim. Bunun yerine, kasanın en ucundaki kapıya doğru bakıyorum. Adımlarım yavaş ve kasıtlı, kapıyı bir kez çalıp

Geri.

Kapı açılır.

Katya içeri giriyor.

Arkama saklanmıyor. Gözlerini yere indirmiyor ya da oraya ait değilmiş gibi davranmıyor. Sanki o oda onunmuş gibi, orada olmaya Roman ya da benim kadar hakkı varmış gibi içeri giriyor. Saçları açık, omuzları dik, dudakları titremeyen bir çizgide. Üzerindeki yumuşak ipek bluz savaş kıyafetlerinden çok farklı ama duruşunda aynı derecede ölümcül bir şey var.

Roman ona bir hayalete bakar gibi bakıyor. Sanki imkânsız bir şey ışığa sürüklenmiş gibi.

Kadın tek kelime etmiyor.

Söylemesine gerek yok.

Her şey bedenlerimizde yazılı, bana doğru hareket edişindeki incelik, o yanımda değilken omuzlarımdaki gerginlik, onun buraya girmesine izin verdiğim gerçeği.

Roman'ın ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor, sanki kanlı elleriyle bir yapbozu birleştirmeye çalışıyormuş gibi.

"Onu beceriyorsun," diyor sonunda, bir soru değil, acımasız bir sonuç.

Çenem geriliyor. "Öyle bir şey değil."

Ama öyle. Ve ikimiz de bunu biliyoruz. Aynen böyle. Ve daha fazlası.

Silahını hafifçe indiriyor, güveninden değil, çünkü bu tek bir ihanetle ilgiliymiş gibi davranmaya devam etmek anlamsız. Bu hepsiyle ilgili. Yıkтым her kural. Bulanıklaştırdığım her çizgi.

Roman hiçbir esprisi olmayan acı bir kahkaha attı. "Aklını tamamen yitirmişsin. Bunca zamandır bana itidal dersi veren sendin. Görevi karmaşaya tercih etmem konusunda. Ve şimdi ona takmak istediğin bir tasma gibi mi sarılıyorsun?"

Katya bir adım öne çıkıyor ve aralarındaki görünmez çizgiyi kırıyor. Sesi alçak ama kararlı. "Roman Briar'ın ölmesini isteseydim, çoktan toprağın altında olurdu."

Bu Roman'ın durmasına neden olur.

Ona inandığı için değil, sonunda dinlediği için.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim," diyor çenesini kaldırarak.
"Buraya nişan almana yardım etmek için geldim."

Adamın gözleri kısılıyor. "Yani bu kadar mı? Artık Katalizör sen misin?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ben senin değilim. Babamın değilim.
Echo'nun değilim. Ben benim. Ve başıma ne geleceğini biliyorum."

Roman'ın bakışları tekrar bana kayıyor, bu sefer daha yavaş, daha az
öfke, daha çok hesaplama.

"Dimitri sana ne teklif etti?"

Bir adım öne çıkıyorum, sesim ciddi. "Erişim. Güç. Miras. Seni ortadan
kaldırmalarına yardım edersem, bir sonraki rejimin sağ kolu olurum."

"Onun yerine beni buraya getirdin," diye mırıldandı. "Beni satabilirdin."

"Hâlâ yapabiliyordim," diye hatırlatıyorum ona. "Ama yapmadım."

Nefes verir, gözleri kararır. "O zaman söyle. Neden
buradayım?" Katya'ya bakıyorum.

"Bu mücadeleyi birlikte mi vereceğimizi yoksa karşıt taraflarda mı
öleceğimizi seçmek için."

Oda durur.

Roman beni izliyor, sanki anlaşılabileceği bir tehdit miyim yoksa alt
etmesi gereken biri mi karar vermeye çalışıyor. Gözlerinin ardındaki
hesaplamayı görebiliyorum, bu işin her parçasını nasıl evirip
çevirdiğini, ihanetle sonuçlanmayacağı bir aç bulmaya çalıştığını
görebiliyorum.

Ama sonra Katya konuşuyor.

Sesi havayı kesiyor, açık ve net. "Onu seviyorum."

Her şey donar.

Roman bile hareketsiz kaldı.

Ona bakmak için dönüyorum ama bakışlarımla buluşmuyor. Roman'a
bakıyor, sanki itirafı yaptığı kişiye değil de onu bu yüzden yargılayacak
olan adama yapıyormuş gibi. Elleri hafifçe titriyor ama onları saklamıyor.
Kelimeleri geri çekmeye çalışmıyor.

"Echo'yu seviyorum," diyor tekrar, bu sefer daha yumuşak.
"Sevmemeliyim. Tanrı biliyor ki yapmamalıyım. Bununla ilgili her şey...
yanlış. Şiddet içeriyor. Bozuk. Ama yapıyorum."

Sonunda bana dönüyor ve gözlerindeki bakış, kahretsin, beni
mahvediyor. Çünkü bu şehvet, sadakat ya da dikkatlice ölçülmüş

yetiştirildiği manipölasyon. Çok çığ.

"İçine doğduğumuz aileleri seçme şansımız yok," diyor sesi gergin bir şekilde, "ama ben ileride sahip olacağım aileyi seçebilirim."

Göğsüm hareketsizleşiyor, sanki içimde bir şey nefes almayı unutmuş gibi.

Roman'a dönüyor, sanki bir mahkeme salonundaymış ve hüküm veriyormuş gibi alanın ortasına doğru adım atıyor.

"Kilerdeki o çocuklar? Onlar kaldıraç değil. Onlar tedarik değil. Onlar masum. Ve eğer bir şey yapmazsak, ölecekler. Babam kazanır. Katalizör onun makinesi olur ve döktüğü her ons kan ona izin verdiğimiz için olur."

Bir vuruş geçti. Sesi çatlıyor ama durmuyor. "Bedelini ödemesi gerek."

Ardından gelen sessizlik sonsuzmuş gibi geliyor. Roman konuşmuyor.

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle onu izliyor. Bu acıma değil. Öfke de değil. Daha ağır bir şey, sanki onu ilk kez görüyor, bir Romanov olarak değil, bir piyon olarak değil, kendi bilemediği bir silah olarak.

Sonra yavaşça silahını tamamen indiriyor.

"Onu seviyorsun," diye tekrarlıyor, sanki gerçeğı tatmaya çalışıyormuş gibi.

Kadın başını sallar.

Ve kapıdan içeri girdiğinden beri ilk kez Roman'ın gözleri bana kayıyor, öfkeyle değil, isteksiz bir anlayışa yakın bir şeyle.

"Bu işi berbat etmesen iyi edersin Kane," diye mırıldanıyor. Ben bir şey söylemiyorum.

Sadece elini tuttum.

Sıkıca.

Sanki hiç bırakmaya niyetim yokmuş gibi.

Roman uzun bir süre birleşmiş ellerimize bakıyor. İğrenerek değil. Hayal kırıklığıyla bile değil.

Tanınmışlıkla.

İşte bu, tanıma. Sanki daha önce yaşadığı bir şeye bakıyormuş gibi. Bir zamanlar verdiği bir karara. Bir zamanlar aştığı bir çizgiye.

Çenesi kıpırdıyor ve sonra iç çekiyor; yavaş, yorgun bir nefes veriş, hâlâ omurgasını saran öfkenin bir kısmını söndürüyor gibi görünüyor.

"Sevmemem gereken birini sevmeye yabancı değilim," diyor sessizce, ikimize de bakmadan. "Bir türlü geçmiyor, biliyorsun. O suçluluk duygusu. O ağırlık. Karanlıkta ne kadar doğru hissettirdiği önemli değil... ışıklar tekrar yandığında, hala enkazla yüzleşmek zorundasın."

İfadesinde bir titreşim var, eski ve yaralı bir şey. Bakışları hayalet görüyormuş gibi yere doğru kayıyor.

"Bunu doğru nedenlerle yaptığına kendini inandırmak için yıllarını harcıyorsun," diye mırıldanıyor. "Onu korumak için. Onu kullanmak için. Onu kurtarmak için. Hiç fark etmez. Sonunda, dünya sana sırtını döndüğünde hep aynı şeyi hissediyorsun."

Sonunda başını kaldırıp Katya ile göz göze geliyor. "Yani onu seçeceksen, bunun için kanını akıtmaya hazır olsan iyi edersin. Çünkü bundan sonra geri dönüş yok. Senin için değil. Ne de onun için."

Katya gözünü kırpmıyor. "Biliyorum."

Roman bir kez başını sallıyor, sanki kabul edeceği tek cevap buymuş gibi. Sonra bana dönüyor, tüm yumuşaklığı gitmiş.

"Pekâlâ, Kane. Planın nedir?" Bu

bir meydan okuma.

Bir test.

Son birkaç dakika aramızdaki bir şeyleri açmış olabilir ama bu savaşın bittiği anlamına gelmez. Güven, eğer aramızda tekrar var olacaksa, kazanılmalı. Tuğla tuğla.

Katya'nın elini sıkıca kavradıktan sonra bırakıyorum ve kasanın ortasındaki projeksiyon masasına doğru ilerliyorum.

"Yönetimi içeriden devralıyoruz," diyorum ve ekrana dokunarak malikânenin yeraltı şemalarını gösteriyorum. "Sadakat hücrelerini izole edeceğiz, Dimitri'nin elindeki kozu alacağız ve kan tedarik hattını açığa çıkaracağız. Çocukların ortadan kaybolmasını sağlarsak, bağışçılar üzerindeki hakimiyetini yıkarız. İmparatorluğu kökünden kurur."

Roman yanıma geldi, gözleriyle planı taradı. "Peki ya Dimitri?"

"Çıglık atarak ölür," diye cevap veriyorum. "Ama etrafına inşa ettiği her şeyi yıkmadan önce değil."

Katya diğ er tarafıma geçiyor, sesi sessiz ama jilet gibi keskin. "Bunun geldiğini asla göremeyecek. Sadık olduğumuzu sanıyor. H    onun küçük kızı olduğumu sanıyor."

Roman ona tekrar bakıyor. "O zaman umarım onun kalbini kırmaya hazırsındır."

Gözlerini kaçırmıyor. "Onu ezmeye hazırım."

Otuz Üçüncü Bölüm

ÇOCUĞU ÖLDÜR ECHO KANE

Katya

Catalyst'İ hiç bu kadar sessiz görmemiştim.

Hele uyanırken.

Yeraltındaki savaş odası düşük ışık ve statik ekranlarla uğulduyor, kağıtların ve tuşlara vuran parmakların sesi uzak gök gürültüsü gibi havayı dolduruyor. Kimse bağırıyor. Kimse paniklemiyor. Ama

Havada bir yük var, vurmayı bekleyen bir fırtına gibi göğsümü saran bir yük.

Babamı nasıl parçalara ayıracıklarını planlıyorlar.

Echo masanın ortasında duruyor, gömleğinin kolları kıvrılmış, boynu saatler önce onu öptüğüm yerden hâlâ kırmızı, ama gözlerinde o yumuşaklıktan eser yok. Keskin açıları ve daha soğuk niyetleri var, odaklanmış ve hesapçı, yatak odasının dışında yeni yeni anlamaya başladığım lider.

Roman sağında duruyor, kollarını kavuşturmuş, çenesi gergin. Kasa dairesinden beri pek konuşmadı ama konuşmasına da gerek yok. Sözcükler olmadan varlığına hükmediyor. İtiraf ettiği acı ne olursa olsun, orada bir an için araladığı hayaletler artık yok. Bu onun içindeki asker. Silahı.

Karşılarında, Ana hava şemalarını karıştırıyor, kızıl saçları sert bir örgüyle toplanmış, dudakları bana tam olarak güvenmediğini söyleyen bir çizgiye bastırılmış. Ama o burada. Bu da bir şeyler söylüyor.

Noah onun yanındaki duvara yaslanıyor, ekranın parıltısı cildindeki yara izlerini aydınlatıyor. Diğerlerinin aksine, masadan çok beni izliyor. Şüpheden değil ama meraktan, sanki her şey yanmaya başladığında nerede olacağımı merak ediyor.

Beni buraya çağırdıklarından beri hiç konuşmadım.

Sadece dinliyorum.

İzle.

Bu ekrandaki duvarların, büyüdüğüm mülkün dış çeperlerinin eskiden nasıl evim gibi hissettirdiğini düşünmemeye çalışın.

Echo tekrar konuşuyor. "Bahçe hizmet kapısından giriyoruz, doğu tarafı. En az nöbetçi rotasyonu var ve Dimitri sera tünellerini izlemelerine izin vermiyor. O kibirli biri, aptal değil. Ön tarafı güçlendirecek, kökleri değil."

Roman haritaya dokunur. "İçeri girdiğimizde ayrılacağız. Noah ve ben üst katları tarayacağız, güvenlik döngüsünü tetikleyeceğiz ve iç şebekeyi sileceğiz. Ana ve Echo alt hücrelere gidip önce çocukları çıkaracak. Sessiz olun. Çabuk olun. Eğer görülürsek, iptal ederiz."

Noah konuşur. "Beşinci hücredeki kör kız ne olacak?"

Soru kaburgalarımın bir darbe gibi iniyor. Midem sıkışıyor.

Yutkunuyorum. "O benim."

Dört çift göz bana dikildi.

"Ben de seninle geliyorum," dedim. "Mahzene. Çocuklara. Bir başkası babamın inşa ettiği cehennemde yürürken ben bir monitörün arkasında oturmayacağım."

Ana kaşlarını kaldırdı. "Bunu kaldırabileceğinden emin misin prenses?"

Bakışlarına karşılık veriyorum, sesim sabit. "Ben bunun üzerinde büyüdüm. Sanırım içinden geçme vaktim geldi."

Echo sözümü kesmiyor. Gözlerinde okunamayan bir şeyle beni izliyor, belki gurur. Belki de korku. Belki ikisi birden.

Roman nefes veriyor ve ona bakıyor. "Karar senin."

Echo uzun bir süre bana bakıyor, sonra bir kez başını sallıyor. "O gidiyor."

Oda tekrar değişiyor. Tekrar harekete geçer. Planlamaya geri dönüyor.

Ama bunu iliklerime kadar hissediyorum, bu her şeyin değiştiği an.

Çünkü artık sadece babama ihanet etmiyorum.

Onu parçalayan silah oluyorum.

Ana tablette bir şeye tıklıyor ve şemalar tekrar kayarak Romanov malikânesinin alttan bir tel kafesine dönüşüyor. İşte orada, çocukken arkasına saklandığım sarmaşıklar ve eski taş duvarlarla kaplı bir yamacın içine sıkışmış bahçe kapısı. Orada nane yaprakları topladığımı hatırlıyorum. Kuşları beslediğimi hatırlıyorum. Ayaklarımın altında kan kaçakçılığı için kullanılan bir tünel olduğunu hiç bilmiyordum.

Düzen tamamen yüklenirken kimse konuşmuyor. Tüneller malikânenin altındaki damarlar gibi kıvrılıyor, dallanan yollar karanlığa açılıyor, bazıları kapatılmış, bazıları ise Katalizör gözcülerinin güvenlik noktalarını işaretlediği yerlerde kırmızı renkte titreşiyor.

Echo öne eğilmiş, ellerini masaya dayamış. "Doğudaki sera tüneli en iyi giriş noktamız. Ana balo salonunun altından geçiyor ve hücrelerin hemen üzerinde yer alan şarap mahzenine doğru uzanıyor. Korumasız çünkü on yılı aşkın süredir kimse kullanmadı. Eğer zamanlamayı doğru yaparsak, zemin kattaki basınç sensörlerini tetiklemeden geçebiliriz."

Roman haritaya bakıyor. "Zamanlamayı yanlış yaparsak, sessiz çevre kilitlenmesini tetikleriz. Ev bir mezar gibi mühürlenir."

"Bu yüzden gala sırasında gidiyoruz." Ana konuşur, sesi nettir. "Üç gece sonra bir tane daha var. Eski yolları izleyemeyecek kadar gösteriye odaklanmış olacak. Malikânenin yarısı siyasi piyonlar ve kan bağışçılarıyla dolup taşacak. Gürültü kılıftır."

Yumruklarımı kalçalarımın doğru sıkıyorum. Bu konuda böyle konuşuyorlar,

Kan bağışçıları. Mahkumlar değil. Çocuklar değil. Sadece... tedarik.

"En fazla yirmi dakikamız var," diye ekliyor Noah. "Roman ve ben önce mülk güvenliğine saldıracağız, yayınları keseceğiz, yedekleri devreye sokacağız. Batı koridorundaki dış iletişim rölesini devre dışı bırakacağız. Eğer temiz çıkarsak, tüm üst sistemi hayaletleriz."

Echo başını sallar. "Şebeke çöktüğünde Ana, Katya ve ben şarap kasasının giriş kapağından geçip hücrelere gideceğiz. Eski donör bloklarını yenilerinden ayıran çelik bir bölme var, Katya, sen bizi geçirirsin."

Bir kez başımı salladım, şimdiden nabzımın hızlanmaya başladığını hissediyorum. "Üçüncü koridordaki tuş takımı, doğum tarihimi geçersiz kılmak için kullanıyor."

Roman alay ediyor. "Çok şirin."

"Kodları biliyorum. Yerleşim planını biliyorum. Personel programlarını biliyorum."

Ona sırtımı döneceğimi hiç düşünmemişti."

"Çünkü hâlâ sana sahip olduğunu düşünüyor," diyor Echo başını kaldırmadan. "Buna inanarak dışarı çıkmayacağından emin olacağız."

Ana en sağdaki ekranı işaret ediyor. Yeraltı hücre sisteminin yanıp sönen etiketlerle katmanlanmış, dönen dijital bir modeli belirliyor: Hücre 1'den 12'ye kadar. Kırmızı dolu anlamına geliyor. İki tanesi sarı renkte yanıp sönüyor.

"Şu ikisi," diyor, işaret ederek. "Hayati göstergeleri düzensiz olan çocuklar. Biri geçen hafta iki kez ekstraksiyon protokolünden çıkarıldı. Eğer onları bu kadar hızlı boşaltıyorsa-"

"Öyle," diye araya girdim sessizce. "Hücre Beş'teki kız... Romanov kanı taşıyor. İşleyicilerden birine onu iyileştirmeye çalıştığını söylerken duydum."

Echo başını bana doğru çevirdi, yavaş ve kasıtlı bir şekilde. "Onun aileden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun bir koz olduğunu söylüyorum."

Tekrar bir sessizlik çöküyor, bu sefer daha ağır.

Sonra Echo doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi, sesi elikleşti. "Kızı alacağız. Hepsini alacağız. Sonra da her yeri yakarız."

Roman homurdanır. "Biz çıktıktan sonra tünelleri havaya uururuz. Bununla bir mesaj göndeririz. Artık sessizce ortadan kaybolmak yok. Artık fısıltı yok."

Ana'nın gözleri bana doğru kayıyor. "Babanı toprağa verme zamanı geldiğinde tereddüt etmeyeceğinden emin misin?"

Soru bir tokat gibi iniyor ama irkilmiyorum. Gözlerini sabit ve soğuk bir şekilde karşılıyorum.

"Tereddüt etmeyeceğim," diyorum. "Ama bu gerçekleştiğinde onun gözlerinin içine bakacağım."

Echo'nun eli masanın altında benimkini okşuyor, kısa ama topraklayıcı. Sessiz bir söz.

Roman tableti bir çırpıda kapatıyor. " gece. Hazır olun." Toplantı bittikten sonra bir süre kimse konuşmuyor.

Sadece *biliyoruz*.

Geri sayım başladı. Üç gece.

Sessizliğin  gecesi. Glgelerle. Rol yapmakla.

Echo ve ben Catalyst'e dönmeyeceğiz. Romanov malikanesine geri döneceğiz. Kanın para olduğu ve gücün fısıltılarla konuşulduğu salonlara. İtaat etmek için yetiştirildiğim ve şimdi ihanet etmeyi planladığım yere.

Bu işin tek yolu bu. İçeride kalacağız.

Yakın duracağız.

Sadakatimizi ikinci bir deri gibi giyeriz, ta ki onu yırtıp saldırma zamanı gelene kadar.

Babam için biz tam da olması gerektiği gibiyiz; kızı geri kazanıldı ve Echo Kane, sonunda yakalanan kurt. Echo'nun bağlılığını Catalyst'ten Romanov Hanesi'ne kaydırđıđını düşünüyor ve benim de doğduğum mirasa hizmet etmeye hevesli bir şekilde yerime geçtiğimi düşünüyor.

Buna inanmasına izin verdik.

Bu yanılısamadan *beslenmesine* izin veriyoruz.

Çünkü ona ne kadar yakın olursak, içini boşaltmak da o kadar kolay olur.

Echo ve ben her açığı prova ettik. Her girişı. Her çıkışı. Sessizlik içinde malikanenin haritasını çıkardık, çıkış ve kaçış yollarını işaretledik. Şarap mahzeninin arkasında kilitli bir hizmetçi geçidi, bahçe mahzeninden ikinci bir erişim noktası ve batı kanadını alt katlara bağlayan gizli bir merdiven boşluğu var. Bu duvarları çocukken ezberlemiştim. Şimdi onları onun dünyasını yıkmak için kullanacağım.

Bakışlarla, dokunuşlarla, çarşafların arasındaki yarım yamalak yalanlarla iletişim kuruyoruz. Geceleri, Dimitri'nin odasından birkaç kapı ötede aynı yatakta yatıyoruz, tenimiz hala onun ellerinden sıcak, ağzımız hala sırlarla dolu.

Uyumuyoruz. Pek sayılmaz.

Zinde kalıyoruz. Dinliyoruz.

Güven ve aldatmanın, açlık ve nefretin bu dikkatli koreografisinde var oluyoruz. Echo hala burada olduğumu, hala *biz olduğumuzu* hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi bana dokunuyor. Ne için savaştığımızı hatırlamak için ben de onu öpüyorum.

Bir adamın çatısı altında uyurken onun çöküşünü planlamak tuhaf bir yakınlık.

Bir canavarla yemek paylaşmak.

İnfazını planlarken ona baba demek. Ama performansla hayatta kalmayı öğrendim.

Şimdi, intikamla hayatta kalacağım.

Çünkü saat işliyor.

Ve o an geldiğinde, sistem karardığında ve güvenlik ağı çöktüğünde, Echo ve ben tereddüt etmeyeceğiz.

Anahtarları alacağız. Kapıları açacağız. Ve içeriden cehennemi serbest bırakacağız.

Babamın masasında akşam yemeği her zaman bir performans gibi gelir.

Bu gece, porselen üzerinde gümüş takımların bir senfonisi, kristalden sessiz yudumlar Gözlükler, ve Sessizlik giyinmiş içinde nezaket. Bu AVİZE

Tepegöz masanın üzerine kırılmış altın rengi ışık saçıyor, Echo'nun profilinin keskin kenarlarını ve zar zor dokunulmuş bir bifteğin yanında duran bıçağın parıltısını yakalıyor.

Babam baş köşede oturuyor, sakin ve soğukkanlı, her zamanki siyah üzerine siyah mükemmel terzilik kıyafetlerini giymiş. Çatalının her hareketinde yüzükleri parlıyor, şarabına her zamanki gibi dokunmamış, başkalarının içtiğine asla güvenmez.

Kendimi yemeye zorluyorum, her lokmanın tadı kül gibi, boğazım onu beslemek üzere olduğum yalanların ağırlığıyla çiğ.

Ama önce Echo konuşuyor.

"Katalizör üç gün içinde senin olacak."

Sesi pürüzsüz. Sabit. Sessiz bir inançla dolu. Yalan sanki doğruyu söylüyormuş gibi dudaklarından dökülüyor.

Dimitri başını kaldırıp eğlenerek bakıyor, bakışları Echo'dan bana kayıyor. "Yani bitti mi?" diye soruyor usulca, sanki ülkedeki en zorlu direniş hücrelerini fethetme fikri ikinci bir kadeh şarap doldurmak kadar basitmiş gibi.

"Roman dizginleri kaybetti," diye yanıtlıyor Echo. "Çatlaklar zaten vardı, biz sadece onları genişlettik."

İllüzyona katkıda bulunarak bir kez başımı sallıyorum. "Sadakat hücreleri yeni liderliğe tepki vermeye başladı. Onlara takip etmeleri için daha kararlı birini verdik."

Babam gülümsüyor, yavaş ve keskin.

"Güzel. Katalizör çok uzun zamandır idealistlerle harcanıyor. Duyguların strateji olduğunu düşünen askerler."

Echo sahte bir onaylamayla kadehini kaldırıyor ama sakinliğinin ardındaki gerilimi hissedebiliyorum. Bu gece onu bir zırh gibi giyiyor, cilalı, sessiz, çatladığı anda kan akıtmaya hazır.

"Ya Roman?" Dimitri soruyor, sesi yumuşak ama beklentili. "Halledildi," diye cevaplıyor Echo.

Bu kelime kana bulanmış bir yalan, ama tam da Dimitri'nin istediği gibi çıkıyor.

Sandalyesinde arkasına yaslanır, yüzünün çukurlarında biriken gölgeler onu tatmin eder. "İkiniz de iyi iş çıkardınız. Güçlü bir çift oldunuz. Sadakat ve sevgi, doğru hizalandıklarında tehlikelidir."

Kadehini kaldırıyor ama yine de içmiyor.

"Yeni bir çağın başlangıcına."

Echo ve ben kadehlerimizi kaldırdık. Bardak elimde serin ama şarap dilimi yakıyor.

"Mirasa," diye
mırıldanıyorum.

"Kontrole," diyor Echo.

İçiyoruz.

Ve her yudum cam yutmak gibi geliyor.

Babam el değmemiş kadehinin kenarından bizi izliyor ve bir an için şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum.

Ama
şüphelenmiyor.

Henüz değil.

Çünkü bu gece onu imparatorluğun zaten onun olduğuna ikna ettik. Ve üç gün içinde onu küle çevireceğiz.

Otuz Dördüncü Bölüm

SENİ SEVİYORUM

Katya

Döndüğümüzde oda sessizdi. Çok sessiz.

Kapı arkamızda usulca tıklıyor, dış dünyayı, savaşı, aldatmacayı, babamın gülümsemesinin altındaki zehri kilitliyor. Ona söylediğimiz yalanlar, Echo'nun ihanete batmış bir sesle verdiği sözler geride kaldı. Hepsi o kapının ardında. Şimdilik.

Hareket etmiyorum. Odanın ortasında duruyorum, hala babamın anneme benzediğimi söylemesine neden olan açık renk elbiseyi giyiyorum, hala ismimizin ağırlığını taşıyan kolyeyi takıyorum. Sessizlik ince bir tel gibi gerilmiş, kopmakla tehdit ediyor.

Ama Echo konuşmuyor.

Henüz konuşmadı.

Onun yerine, sanki kırılğan bir şeye yaklaşıyormuş gibi yavaşça bana doğru yürüyor. Sanki bana çok çabuk dokunursa, bu an her neye dönüşüyorsa kırılabilirmiş gibi.

Tam önümde duruyor. Acele etmiyor. Emir yok.

Elini kaldırıyor, parmakları kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşuyor, sonra tutmaya layık olduğundan emin olmadığı narin bir şeymişim gibi çeneme yaslanıyor.

"Mükemmeldin," diye mırıldanıyor, sesi kısıtlamadan dolayı boğuk.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, saptırmak, inkar etmek, övgüsünün ağırlığını başka bir yere kaydırmak için, ama başparmağı alt dudağımı izliyor ve kelimeler orada ölüyor.

Dokunuşu talepkâr değil.

Nazik.

Ve bu beni mahvediyor.

"Onun gözlerinin içine baktın," diye fısıldıyor. "Ve ona yok edeceğimiz bir krallık sözü verdin."

Nefes veriyorum, titriyorum. "Cesurca gelmedi." "Onu cesur yapan da buydu."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda eriyor, ateşle değil, derinlikle. Bilerek. Gölgelede bana sahip çıkan, beni çarşafıara bastıran ve tenime pisliği fısıldayan adam değil, başından beri sessizce beni öğrenen adam.

"Bir şey söylemem gerek," diye nefes alıyor. "Ve buna inanmana ihtiyacım var."

Zar zor başımı sallıyorum.

Parmakları yanağımdan aşağı iniyor, boğazımın kenarını okşuyor, geceler önce dişleri ve açlığıyla bıraktığı silik izi sıyrıyor.

"Seni seviyorum."

Sözcükler bıçak gibi saplanıyor, acıyla değil, hassasiyetle.

Bunu içimdeyken de söyleyebilirdi. Boğazıma doğru inleyebilir ya da itişler arasında boğulabilirdi. Ama şimdi söylüyor.

Sessiz. Sabit. İnkâr

edilemez. Nefesim kesiliyor.

"Sana daha önce söylemeliydim," diye devam ediyor. "İstemedim. Yapabileceğimi düşünmedim. Ama kan tükürmen ve sana sahip olmaya çalışan herkese meydan okuman arasında bir yerde... Sana aşık oldum, Katya."

Elleri belimi buluyor ve hâlâ çekmiyor. Yerleşiyorlar. Kalıyorlar. "Acını istemiyorum. Bağlılığını istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Farkına varmadan titriyorum. Korkudan değil. Daha derin bir şeyden. İkimizden de daha eski bir şeyden.

Echo eğiliyor, alını benimkine dayanıyor. Nefesi benimkine karışıyor, sıcak ve yumuşak. Dudakları benimkilere değdiğinde, bu bir öpücük değil. Bu bir soru.

Ben de ona doğru adım atarak, kollarımı boynuna dolayarak, ağzımı söylenmemiş ve ağır bir şeyle onun kine bastırarak cevap veriyorum. Elleri sonunda beni nazikçe, saygıyla, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kendine çekerken parmaklarımı saçlarına dolandırıyor.

Beni geriye doğru götürdüğünde, bu yavaştı. Metodik. Daha önce yaptığı gibi beni yatağa fırlatmıyor. Beni değerli bir şeymişim gibi yatırıyor.

Elbise omuzlarımdan santim santim düşüyor, parmakları ipeği aceleyle değil, özenle sürüklüyor. Ağzı da onu takip ediyor, yeni ortaya çıkan tenimin her santimine öpücükler konduruyor. Köprücük kemiğimi. Göğüs kemiğimi. Her kaburganın üstünü, sanki sadece kendisinin okuyabileceği bir harita çiziyormuş gibi.

Elbiseyi tamamen çıkardığında duraklıyor.

Sadece bakıyor.

Sanki şimdiye kadar gördüğü en tehlikeli ve güzel şeymişim gibi.

Elleri yanlarımda geziniyor, başparmakları kalçalarımın kıvrımlarına hafifçe bastırıyor. Karnımı öpüyor, sonra daha aşağıları, yumuşak ve sıcak, tanıdığım keskin, aç adama hiç benzemiyor. Ağzı sanki taparcasına hareket ediyor, sahiplenir gibi değil.

Gömleğine uzanıyorum ve onu yavaşça soymama izin veriyor, açılan her düğme zaten bildiğim ama tekrar dokunmam gereken tenini ortaya çıkarıyor. Bu sefer farklı. Bu sefer gerçek.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, acele etmiyor.

Üzerimde sürünüyor, burnu benimkine değiyor, gözleri benimkine kilitleniyor. Kendini hizalarken eli yüzümün yan tarafını kavlıyor ve sonunda içime girdiğinde nefesim kesiliyor, gerginlikten değil ama hissettirdiklerinden.

Benim olabileceğine hiç inanmadığım bir şeye kavuşmak gibi. Vahşi bir hız yok. Morarma ihtiyacı yok.

Yıkıcı bir yavaşlıkla hareket ediyor, içimdeki her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor. İnlediğimde nefesi kesiliyor ve sesi o kadar yumuşak bir öpücükle yutuyor ki göğsüm ağrıyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor. "Hem de çok."

Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum, kollarım sırtına yapışıyor, o daha derine iterken tırnaklarım kaslara batıyor, her hareket benden çıkarabileceğimi bilmediğim sesler çıkarıyor. İnlemeler. İnlemeler. Onun adını.

Elleri benimkileri buluyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor, daha derine batarken başımın üzerinde sabitliyor. Yavaşça. Tekrar daha derine.

Altında parçalanıyorum. Sessiz, titreyerek. İçimdeki yavaş, ritmik sürüklenişinden bunalıyorum. Bu sadece fiziksel değil. Her şey.

Boşaldığımda durmuyor. Devam ediyor, tüm bedenimi titreten bir kontrolle kalçalarını içimde sallıyor. İkinci boşalmam daha yavaş ilerliyor, karnımda bir ısı oluşturuyor, düşünemeyecek, nefes alamayacak hale gelene kadar spiral çiziyor.

"Sana ihtiyacım var," diye soluyorum. "Durma. Lütfen, Echo, yapma-"

"Yapmayacağım," diye inliyor, şimdi daha sert itiyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ve sonunda boşaldığında, boynuma doğru alçak, gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşalıyor. Vücudu benimkinin üzerinde titriyor, derinlere yayılıyor, kolları sanki bırakırsa parmaklarının arasından kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi beni sıkıca sarıyor.

Ama bırakmıyorum.

Çünkü ben buradayım.

Ve ilk kez... o da öyle.

Üstümde kollarının üzerine yığılıyor, göğsü kabarıyor, nefesi hala benimkine karışıyor. Yüzü boynuma gömülü, dudakları kulağımın altındaki ter nemli deriye bastırıyor ve bir an için her şeyin bittiğini düşünüyorum.

Ama bitmedi.

Geri çekilmiyor. Uzaklaşmıyor. Sanki aitmiş gibi orada, içimin derinliklerinde *kalıyor*.

Ve sonra beni öptü. Bu sefer dudaklarımı değil.

Boğazımı.

Omzumun eğimini. Göğsümün kıvrımını.

Her öpücük yumuşak. Kalıcı. Şehvetle değil, daha yumuşak bir şeyle. Daha sıcak. Kalçalarını oynatmıyor. Sadece dokunuyor. Sadece beni *görüyor*.

"Bilmiyorsun," diye fısıldıyor, sesi titreyerek, "ne zamandır birini böyle sevmek istiyorum."

Eli yan tarafımda geziniyor, açlıkla değil, saygıyla. Parmakları belimin kıvrımlarında, geceler önce bıraktığı morluklarda, kalçamın kıvrımlarında geziniyor. Bileğimin iç kısmını, tam nabzımın üzerinden öpüyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, tekrar ve tekrar, sanki bir kez söylemek yeterli değilmiş gibi. Sanki bunu söylemek bir yeminmiş gibi.

"Yalan söylediğinde seni seviyorum." Köprücük kemiğime bir öpücük.

"Kavga ettiğinde."

Dudakları göğsümün hemen üstüne bastırıyor. "Ağladığında."

Bir öpücük daha, daha aşağıdan. Daha yavaş.

"Seni bir arada tutan tek şey benmişim gibi adımları haykırdığında."

Ağzı kaburgalarımın altındaki deride geziniyor ve nefesim kesiliyor.

"Kimseye ihtiyacın yokmuş gibi davrandığında seni seviyorum."

Daha da aşağı iniyor, bacaklarımı tekrar açıyor, almak için değil, tatmak için.

"Beni içine aldığında seni seviyorum."

Ağzı, damlayan amcığımla öyle bir sabırla buluşuyor ki başım geriye eğiliyor, omurgam bükölüyor. Acele etmiyor. Hiçbir şey kanıtlamıyor. *Tapıyor.*

Beni yavaşça yalıyor, dili yavaş, mükemmel daireler çizirken kolları kalçalarımın altından dolanıyor ve sanki uçup gidecekmişim gibi beni tutuyor. Adını haykırıyorum, zaten çok ham, çok harap, ama o durmuyor. İçimde inliyor, dudakları sanki inandığı ilk tanrıymışım gibi beni yutuyor.

Ne zaman aşağı inmeye çalışsam, beni tekrar uçurumun kenarına çekiyor. Her titreyişimde, her nefessiz kalışimde, bunu *istiyor*. Hakimiyet için değil. Kontrol için değil.

Benim için istiyor.

Çünkü bu onun söyleme şekli. Tekrar ve tekrar.

Ağzında parçalanıyorum, titriyorum, bacaklarım omuzlarına kilitleniyor, gözyaşlarım yoğunluğundan yanaklarımdan aşağı kayıyor. Ama *yine* de durmuyor.

Sadece daha fazla dayanamadığımda, yatağa düşeceğimden korkacak kadar titrediğimde başını kaldırıyor. Dudakları benimle kayganlaşıyor ve gözleri, Tanrım, *gözleri*, karanlık, saygılı ve yüzünde göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeyle dolu.

Bağlılık.

Her seferinde bir öpücük kondurarak vücudumdan yukarı doğru tırmanıyor, ta ki tekrar üstüme çıkana kadar, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, avuç içiyle yanağımı okşuyor.

"Seni benden almaya çalışan her erkeği yakacağım," diye fısıldıyor. "Sana sahip olacakmışsın gibi bakan her erkeği mahvedeceğim."

Ona uzanıyorum, onu başka bir öpücüğe çekiyorum, şimdi daha yumuşak. Daha yavaş.

Kalçalarını oynatıyor, hâlâ sert, hâlâ ağrıyor ve tekrar içime girdiğinde, yavaş, derin, mükemmel, nefesim kesiliyor, her şeyden yeniden bunalıyorum.

"Seni seviyorum," diyor tekrar, tam dudaklarıma karşı. "Seni dağıldığın zaman seviyorum. Benimle kavga ettiğinde seni seviyorum. Seni her şekilde seviyorum

var."

İçimde bir söz verir gibi hareket ediyor, sanki beni becermeye çalışmıyor, ama

beni *tut*.

Ben de ona izin verdim.

Çünkü ben de onu seviyorum.

Çünkü zincirlerle ve kontrole dolu bir hayatta ilk defa

Bedava.

Ve onunla birlikte. Her

zaman onunla.

Bizi yavaşça yatağa indirdiğinde hala içimdeydi, vücudu sanki aramızda bir santim bile boşluk kalmasına dayanamıyormuş gibi benimkine bastırılmıştı. Dudakları önce yanağımı, sonra çenemi, sonra da ağzımın kenarını sıyrıyor ve bir an için ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Sadece nefes
alıyoruz. Kalp
atışları.

Terden kayganlaşan ten ve ben onun altında hareket ettikçe değişen çarşafların sesi.

Ama göğsümde bir şeyler kıpırdıyor, sıcak ve dayanılmaz. Daha fazlasını istiyorum. Üzerimde olmasını değil.

Altımda olmasını.

Kontrolü geri almak için değil, bir şey kanıtlamak için değil. Sadece onu *görmek* istiyorum. Her santimini. Acele etmek istemiyorum. Onu sevmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek için -sözlerle değil, her parçamla.

"Arkana yaslan," diye fısıldıyorum, sesim kısık ama sabit.

Kaşları hafifçe kalktı. Tereddüt arar gibi yüzümü inceliyor. Hiç tereddüt yok.

Sözsüzce sırt üstü kayıyor, ellerini bırakıyor, direnmeden kendini bana teslim ediyor. Göğsü, kalçalarımın yeniden ağrmasına neden olan türden bir beklentiyle yükselip alçalıyor.

Yavaşça sırtına biniyorum, avuçlarımı göğsüne dayıyorum, bacaklarım daha önce yaşadıklarımın hassasiyetiyle titriyor ama ona yeniden, bu sefer daha derinden ihtiyaç duyuyorum. Farklı.

Aleti bana doğru kayıyor, hâlâ sert, bizden arta kalanlarla kaygan. Yavaşça, santim santim aşağıya iniyorum, gerginlikten nefesim kesiliyor, sanki onsuz boşmuşum gibi beni tekrar dolduruyor.

Elleri kalçalarımı kavırıyor, yönlendirmek için değil, sadece *hissetmek* için.

Ama hareket etmiyorum. Henüz kıpırdamadım.

Onun yerine ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum, başparmaklarım elmacık kemiklerini okşuyor. Sanki yerçekiminin kendisiymişim gibi bana bakıyor.

"Seni seviyorum," diyorum.

Gözleri açılıyor, şokla değil, daha yumuşak bir şeyle. Huşu gibi bir şey.

"Seni seviyorum, Echo." Sesim onun adıyla kesiliyor. "Sevmemeliyim. Tanrım, *yapmamalıyım*. Ama seviyorum. Ve bunun ne anlama geldiği umurumda değil. Nasıl biteceği umurumda değil. Sadece *bunu* istiyorum. Seni istiyorum. Bizi. Sadece kısa bir süre için olsa bile."

Elleri yavaş ve saygılı bir şekilde belimden yukarı kayıyor. "Tekrar söyle," diye fısıldıyor.

Eğiliyorum, dudaklarım onunkilere değiyor.

"Seni seviyorum." Ve sonra hareket etmeye başlıyorum.

Önce yavaşça, gıcırdatarak, kalçalarım ikimizin de nefesini kesen sabit bir ritimle yuvarlanarak. Avuçlarım göğsüne dayanıyor ve elleri belimde kalıyor, beni sabitleyecek kadar sert, ama yönlendirmeme izin verecek kadar nazik kavlıyor.

Altımda inliyor, gözleri bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyormuş gibi benimkilere kilitlenmiş. Ona her şeyimle, her yaramla, her çılgılımla, şimdiye kadar taşıdığım her kırık cam parçasıyla biniyorum. Hepsisi burada, aramızda çırılçıplak.

Her hareket bir itiraf. Her eziyet bir söz.

Hızımı karşılamak için yükseliyor, itişler derinleşiyor, yavaşlıyor, mükemmelleşiyor. Ellerim onunkileri buluyor, parmaklarım başının üzerinde birbirine kenetleniyor. Alnımız birbirine değene kadar kendimi alçaltıyorum, ağızlarımız her titrek nefesi paylaşıyor.

"Seni seviyorum," diyor tekrar, tekrar ve tekrar, sanki çürüme ve ateşle dolu bir dünyada kalan tek gerçek buymuş gibi.

Boşaldığımda, yüksek sesle değil. Çaresiz değil. *Tamamlanmış oluyor*.

Ve o da beni takip ettiğinde, kırık bir iniltiyle içime boşaldığında ve elleri beni hiç bırakmayacakmış gibi kavradığında, *bunun* gerçek olduğunu biliyorum.

Yalan yok.

Güç oyunları yok.

Sadece aşk.
Ham ve korkunç. Ve
bizimkisi.

Dünya durgun.

Hava nefesimizle uğulduyor, yavaş ve düzensiz. Bedenim onunkinin üzerinde, her santim derim kızarmış ve nemli, başım oraya aitmiş gibi çenesinin altına sıkışmış. Elleri sırtımda yavaşça hareket ediyor, sadece parmakları omurgamda ve kürek kemiklerimde geziniyor, sanki şu anda bile bana dokunmadan duramıyormuş gibi.

Sessizdi. Suçluluk ya da korku gibi ağır bir sessizlik değil, *daha yumuşak* bir sessizlik. Kemiklerime kadar işleyen bir sessizlik. Hiç bilmediğim bir huzur.

İkimiz de uzun süre tek kelime etmedik.

Kalp atışları yanağımın altında sabit, sonunda ritmini bulmuş bir metronom gibi göğsümde yankılanıyor.

Bu şekilde uykuya dalabilirim.

Ama sonra sesi sessizliği bozuyor, alçak, çığ ve sessiz, sanki sadece aramızdaki gölgeler için bir şey söylüyormuş gibi.

"Seni kafesimde tuttum," diye mırıldanıyor, parmakları hâlâ omurgamda geziniyor. "Ve bir şekilde... sen de beni kendi kafesinde tuttum."

Başımı yavaşça kaldırıp karanlıkta gözleriyle buluşuyorum. Sırıtmıyor. Kibir yok. Sadece kalbimi çarptıran bir tür kırık dürüstlük.

Parmakları bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sanki şeklimi ezberliyormuş gibi orada duruyor. "Senin bir koz olman gerekiyordu. Bir giriş yolu. Başından beri kendime bunu söyledim."

Yutkunuyor, gözleri benimkileri tarıyor. "Ama gözlerimin içine baktığın ve irkilmediğin anda taktikle ilgili olmaktan çıktı. Canavarı gördüğün ve kaçmadığın an."

"Sen benim için asla bir canavar olmadın," diye fısıldıyorum.

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ama uzun sürmüyor. "Öyleydim. Öyleyim. Ama seninleyken bundan daha fazlası olabileceğimi hissediyorum. Ya da en azından... daha az."

Göğsünün ortasına, tam kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum. "Sen zaten daha fazlasısın."

Beni kendine daha sıkı çekiyor, kolları sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi etrafımı sarıyor. "Nasıl nazikçe seveceğimi bilmiyorum Katya. Bunu doğru şekilde nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Doğru yol diye bir şey yok," diye mırıldanıyorum. "Sadece *bu* var. Biz varız."

Dudakları şakağımı okşuyor. "O zaman ben seninim. Bundan sonra ne olursa olsun... Ben seninim."

Kelimeler bir yemin gibi aramızdaki boşluğa düşüyor.

Ve ben ona inanıyorum.

Hayatımda ilk kez, kalmaya yemin eden birine inanıyorum.

Karanlıkta, ter, aşk ve bizi bir araya getiren garip kaderle sarmaş dolaş yatıyoruz. Bu duvarların dışında dünya hâlâ bir savaş alanı.

Ama şu anda, onun kollarına sarılmışken, biraz daha az zalim hissettiriyor. Çünkü o komutan Echo değil.

Silah olan Echo değil. O

sadece *kendisi*.

Ve bir şekilde... o benim.

Bölüm Otuz Beş

MAYIN

Katya

Elbise bir ilmik gibi üzerime oturuyor.

Kaburgalarımı sıkıyor, belimi kavırıyor, kumaş siyah ipeğin içine işlenmiş altın ipliklerle parıldıyor, tıpkı tenime dikilmiş güç damarları gibi. Babamın en sevdiklerinden biri. Rahatlığım için değil, beni nasıl çerçevelediği için seçildi. Odadaki herkese kimin kanını taşıdığımı hatırlatıyor.

Ve kimin geleceğine söz verdiğimi.

Aynada kendime bakmıyorum. Bu evde yalan söylediklerini bilecek kadar çok yansıma gördüm.

Babamın iki hizmetkârı akbabalar gibi etrafımda dolanıyor, elbisenin arkasındaki tokaları ayarlamayı bitirirken, korsajdaki görünmez tüyleri fırçalarken, saçlarımı klinik bir hassasiyetle düzeltirken elleri soğuk ve kopuk. Kendimi kutudaki bir oyuncak bebek gibi hissediyorum. Güzel. Mükemmel. İçi boş.

İçlerinden biri dekolte yakayı düzeltmek için eğiliyor ve elini tokatlayarak uzaklaştırma isteğimi güçlükle bastırıyorum.

Benimle konuşmuyorlar. Pek konuşmuyorlar. Etrafımda konuşuyorlar. Benim hakkımda.

"Elbise kusursuz."

"Herkesin başını
döndürecek." "Dimitri
memnun olacak."

Kelimeler üzerimde yağ gibi kayıyor. Soğuk. Kirli. Kıpırdamadan duruyorum, çenem gergin, sonunda onları yırtıp nefes almadan önce daha kaç yalan giymek zorunda kalacağımı merak ediyorum.

Bir kez kapı çalınır. Keskin. Emredici.

İki adam da tepki veremedi n kapı açılır. Ve sonra o
oradadır.

Echo sanki kendi bölgesine sahip çıkıyormuş gibi odaya adım atar. Üzerine ikinci bir deri gibi oturan siyah bir takım elbise giymiş, gömleğinin yakası boğazına kadar açık, gözleri içinden geçtiği gölgelerden daha koyu.

İçeri girdiği anda, sıcaklık değişiyor.

Havlamıyor ya da sesini yükseltmiyor. Buna gerek yok.

"Gidebilirsiniz," diyor alçak sesle ve kesin bir ifadeyle.

İki görevli zorlukla tereddüt ediyor ama Echo'nun bir bakışı onları harekete geçiriyor. Hızlıca. Koridorda gözden kaybolurlar, kapı arkalarından usulca tıklanır ve arkalarında sadece sessizlik bırakırlar.

Ve onu.

Dönmüyorum. Aynaya bakmaya devam ediyorum, kalbim korkudan değil ama daha sıcak bir şeyden çarpıyor. Arkamdan beni izliyor ve bunu derimin altında akan bir akım gibi hissediyorum. Bakışlarının ağırlığını. İçindeki sessiz saygıyı.

"Güzel temizlenmişsin," diye mırıldanıyorum.

Hemen cevap vermiyor. Onun yerine, ceketinin içine uzanıp tanımak için bakmama gerek olmayan bir şey çıkarırken kumaşın yumuşak sürtünmesini duyuyorum.

Adımları yavaş, kasıtlı ve nihayet döndüğümde, avucunda tuttuğu küçük gümüş tabancayla çoktan önümde duruyordu. Alçak avizenin ışığı altında parıltıyor, şık, kadınsı, ölümcül.

"Vakit geldi," diyor usulca. "İçeri silahlı gireceğiz. Her zaman."

Başımı sallıyorum, kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı daha sert atıyor.

Kendini adanmış bir şövalye gibi önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve nefesim kesiliyor. Diz çöküşünde kutsal olmayan bir şeyler var. Onun gibi bir adamın benim gibi bir kız için eğilmesinde *tehlikeli* bir şey.

Boyun eğerek
değil. Ama
taparcasına.

Elleri yavaş ve saygılı bir şekilde baldırlarımdan yukarı kayıyor, serin hava çıplak tenimi öpene kadar elbisemin eteklerini topluyor. Parmakları iç bacağımın üzerinde hayalet gibi geziniyor ve yemin ederim nabzım oraya göç ediyor, dokunuşunun altında çılgınca atıyor.

Deri kılıfı uyluğumun etrafına sarıyor, sert ama nazik, başparmağı kayışın hemen altındaki yumuşak etin üzerinde geziniyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayınca ve onu izlediğimi fark edince nefesi kesiliyor.

"Bunun için başka bir kullanım düşünemiyor musun?" Soruyorum, sesim yumuşak bir cüret, sıcaklıkla ballanmış.

Donup kalıyor.

Soru aramızda asılı kalıyor, ağır ve yüklü.

"*Bunun için başka bir kullanım düşünemiyor musun?*"

Dondu kaldı.

Ve sonra bir şeyler değişiyor. Hava gerginleşiyor, kalçalarımı sıkan ve nefesimi kesen türden bir gerginlik. Yavaşça bana bakıyor, hâlâ ayaklarımın dibinde çömelmiş, elleri elbisemin eteğinin hemen altında duruyor. Gözleri şimdi daha karanlık bir şeyle yanıyor, hürmetle bağlanmış ihtiyaç. Kısıtlama ile bağlanmış açlık.

Parmakları kalçamın etrafına sıkıca sarılmış kılıfın çizgisini izliyor, sonra derinin altından kayarak küçük gümüş tabancayı çekip çıkarıyor.

onun yeri.

Bir an için sadece bakar. Sanki çeliği değil de o *anı* tartıyormuş gibi avucunun içinde tutuyor.

Sonra bakışları benimkilere yöneliyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, sesi alçak. Kontrollü. Nabzım kulaklarımda atıyor.

"Her zaman."

Bu tek kelime onun kilidini açtı.

Ayağa kalkıyor, yavaş ve kasıtlı, tabanca hâlâ elinde duruyor. Silahın ağırlığı elinde müstehcen görünüyor. Aynı anda hem yanlış hem de kutsal.

Tek kelime etmeden beni yatağa doğru itiyor, elini belime doluyor. Dizlerimin arkası yatağa değdiğinde, kalbim hızla çarpıyor, tenim yanıyor. Beni takip ediyor, elbisemin eteklerini belimde toplanana kadar yukarı itiyor, uyluklarımı, kalçalarımı, ateşimi ortaya çıkarıyor.

Tekrar bacaklarımın arasına diz çöküyor ve yüzündeki ifade neredeyse saygılı, sanki ben kutsal bir şeymişim gibi. Bir savaş alanı ve bir kilise.

Silahı kalçamın iç tarafına dayıyor.

Namlunun soğuk baskısı, oradaki yumuşak tene dayanması bile nefesimi kesiyor. Yer değiştiriyorum ama o sert elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve beni sabit tutuyor.

"Kal," diye mırıldanıyor. "Sana bununla tapmama izin ver." Başımı sallıyorum, nefesim kesiliyor.

Dokunuşu yavaş ve kesin. Silahı uyluğumun iç kısmında gezdiriyor, soğuk metal aşırı ısınmış tenime sürtünüyor ve nefesim kesiliyor. Tehlike değil, güven. Beni mahvedebilecek bir şeyle bu kadar yakınlaşmasına izin vermenin müstehcen samimiyeti.

Namluyu külotumun ince danteline bastırıyor ve kıvranışımı izliyor.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldanıyor.

"Bundan." "Evet," diye nefes alıyorum.

Silahı yavaş, alaycı darbelerle hareket ettiriyor, dantelin arasından yarığıma doğru yukarı aşağı sürüklüyor, metal uyarılmamla hızla kayıyor. Bu his çıldırtıcı, soğuk çelik şişmiş

ısı, namlunun kenarı bir söz gibi kumaşın ince bariyerine bastırıyor.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona doğru eğildim. *Ona* ihtiyacım var.

"Bunun için yalvar," diye homurdanıyor, sesi düzensiz.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bacaklarım daha da açılıyor. "Lütfen, Echo... Beni onunla becer."

Nefesi kesiliyor.

Ve sonra keskin bir çekişle danteli kenara yırtıyor.

Namlunun içimdeki ilk baskısı yavaş, o kadar yavaş ki gerginlikten, soğuktan ve pisliğinden çığlık atıyorum. Her santimin kayboluşunu izliyor, silahı içeri ve dışarı iterken başparmağı iç uyluğumda yavaş daireler çiziyor, beni nasıl çözeceğini tam olarak biliyormuş gibi kullanıyor.

Her kayış hassas. Her kıvrım kasıtlı.

Ellerim çarşafı pençeliyor, kalçalarım onun belirlediği ritme doğru öğütülürken başım geriye düşüyor. Vücudum soğuk çeliğin ve dayanılmaz ihtiyacın etrafında titreşirken, baskı hızlı, keskin ve ezici bir şekilde artıyor.

"Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyor, yakınımaya eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bu benim. Hepsi benim. Her parçan... *benim*."

İnliyorum, yüksek sesle, kırılmış, tamamen çözülmüş.

Silahı tam kıvrıyor ve dünyam yıkılıyor. Bedenim sarsılıyor, salıverilme ateş gibi içime düşüyor. Haykırıyorum, titriyorum, kalçalarım omuzlarının etrafında kenetleniyor, o beni becerirken, altında gevşeyene kadar dalgayı sürmeme izin veriyor.

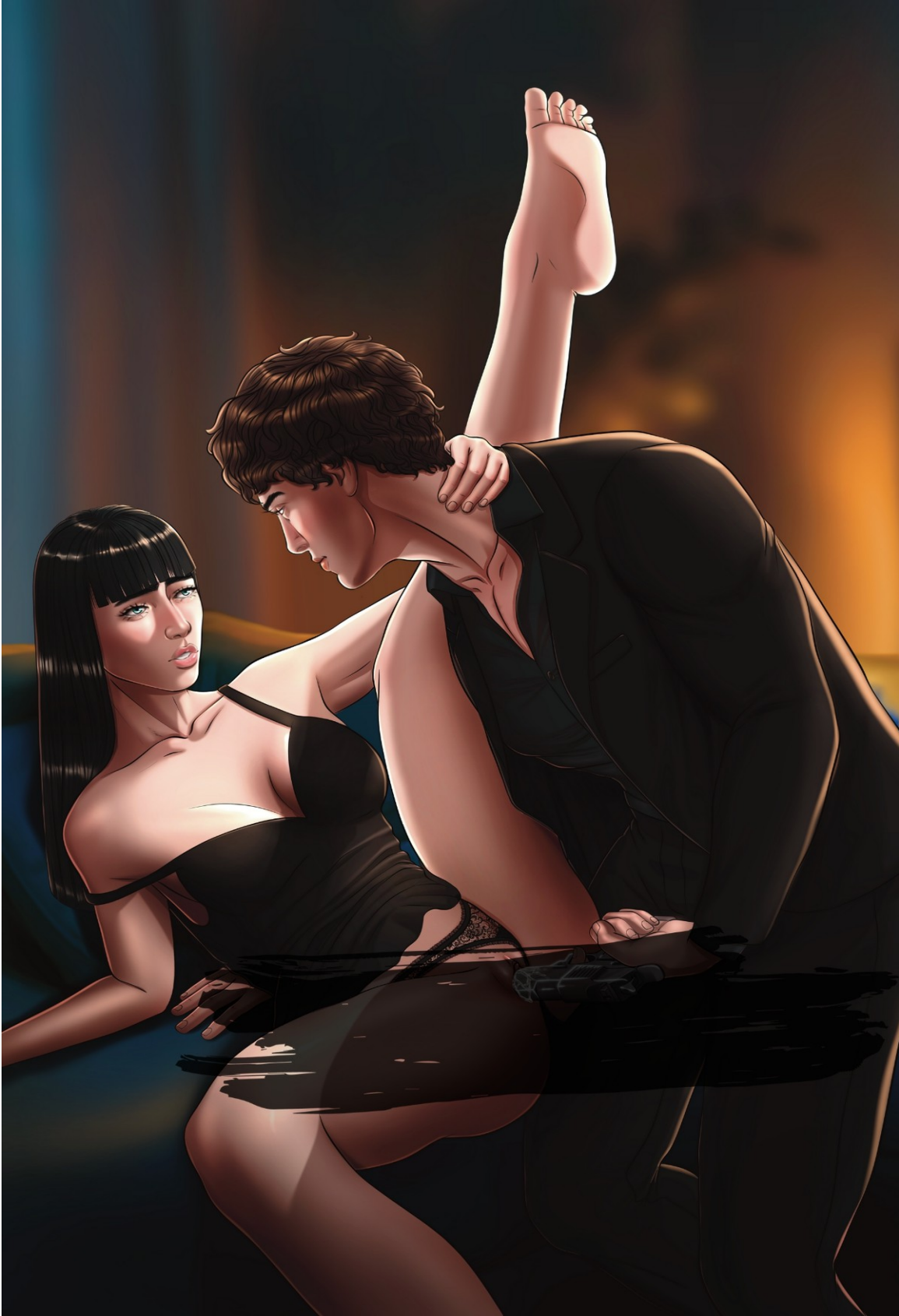
Ancak o zaman yavaşça, ıslak ve parlak bir şekilde çekip çıkarıyor.

Şimdi kaygan ve sıcak olan silahı tekrar uyluğumdaki kılıfına yerleştiriyor, elleri öylece duruyor.

"Silahlandın," diyor boğuk bir sesle. "Ve iyice sikildin." Ona göz kırpmıyorum, sersemlemiş bir halde. "Ameliyat öncesi ritüeli gibi bir şey bu."

Sırıttıyor. Sonra beni öpüyor, derin, yavaş ve iddialı.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldanıyor ağızma karşı, "susturucu kullanmam için bana yalvaracaksın."

Otuz Altıncı Bölüm

KURTULUŞUM

Katya

Alkışlar balo salonunda şarapnel gibi çınlıyor, içi boş ve performatif, kristal ve altın arasında yankılanıyor. Babam, halkına nefes alma izni veren kutsanmış bir hükümdar gibi merdivenin tepesinde durarak alkışların tadını çıkarıyor.

Kalbim kaburgalarımın arkasında çarpıyor. Sinirden değil. Öfkeyle bile değil. Dehşetle.

Bir şey geliyor.

Echo da bunu hissetmiş olmalı, çünkü kolu bana doğru kayıyor, hafifçe sıkıyor, dikkat çekmeden koruyor. Vücudu kıpırdamadan duruyor ama içindeki şiddetin ince sarmalının yüklü bir yay gibi yuvarlandığını hissedebiliyorum. Sabrı ölçülü. Kendini tutuşu jilet inceliğinde.

Dimitri kadehini tekrar kaldırıyor ve oda sessizleşiyor.

"Bu gece bir dönüm noktasına işaret ediyor," diyor o pürüzsüz, yapmacık gülümsemesiyle. "Romanov Hanesi ve Catalyst arasındaki birlik sadece stratejik bir hamle değil, aynı zamanda harekete geçen bir miras. Güçlendirilmiş bir soy. Güvence altına alınmış bir gelecek."

Echo'nun yanımda yavaşça nefes verdiğini hissediyorum, sanki her nefesi sayıyor. Her şey dağılana kadar geçecek her saniyeyi.

"Ama dahası var," diye devam ediyor babam. "Açıkça söylemem gereken bir şey var."

Kalabalık eğiliyor, fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak. Bunu hissedebilirsiniz.

Hava bir ilmik gibi geriliyor.

Babamın gözleri beni buluyor.

Daha dik duruyorum, çenem sıkılı, tüm kaslarım elbisemin ipeğinin altında kilitli.

"Hayatının büyük bölümünde," diyor, sesi daha yumuşak, tehlikeli derecede yumuşak bir şeye dönüşüyor - "kızımın davamıza anlamlı bir şey sunacağına inanmadım."

Echo kılıyor. Bu hareketin onun bedeninde dalgalandığını hissediyorum.

Babam devam ediyor, sesi alaycı bir sevecenliğe bürünüyor. "O... hassastı. Duygusaldı. İnatçıydı. Ama beni en çok yaralayan şey, belli bir cezadan sonra asla çocuk sahibi olamayacağının anlaşılmasıydı."

Kelimeler bir bıçak gibi iniyor, bükülüyor.

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

Hareket

etmedim.

Gözümü

kırpmıyorum

.

Ama içimde bir şey çatırdıyor.

Echo başını sertçe bana doğru çeviriyor, kaşları çatılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Şimdi beni izliyor. Beni dolu bir dosya gibi okuyor. Her ayrıntıyı. Her yaramı.

Dimitri bardağını eğerek belli belirsiz gülümsüyor. "Doğrusu benim pişmanlığım. Yöntemlerimi yumuşatmalıydım. Ama disiplin öğretilmeli ve itaat kazanılmalı, bedeli... miras olsa bile."

Kalabalık nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Sessizliğin boğucu hale geldiği bir an var. Bazı konuklar bardaklarına mırıldanıyor. Diğerleri kibarca başka tarafa bakıyor. Hatta birkaçı bana acımaya yakın bir bakış atıyor.

Vurulmayı tercih ederim.

Yanımda, Echo uzun bir süre hareket etmiyor. Sonra yavaşça, metodik bir şekilde uzanıyor ve sanki bir şeyleri kırmamak için gömleğinin manşetini düzeltiyor.

Dimitri'nin sesi bir kez daha keskinleşiyor. "Ve yine de... şimdi Echo Kane onun yanındayken, belki Romanov soyu başka şekillerde devam edebilir."

Bir kahkaha dalgası daha, içi boş ve dayanılmaz.

Boğazımın sıkıştığını, nefesimin sığlaştığını hissediyorum. Kaçmak, çığlık atmak, camları kırmak istiyorum ama bunların hiçbirini yapmıyorum.

Çünkü babamdan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Ve bu anı kazanmasına izin vermeyeceğim.

Echo sonunda bana doğru dönüyor. Bir elini kaldırıp yanağımdaki bir kıvrımı fırçalıyor, dünyanın geri kalanının her zaman acımasız olduğu yerde nazikçe.

Sesi alçak, sadece benim için. "O yanılıyor."

Kirpiklerim titriyor, görüşüm bu gece ilk kez bulanıklaşıyor. "Bunu bilmiyorsun."

Eli aşağıya, çeneme kayıyor ve beni sabitliğiyle yere seriyor. "*Değerli bir şey olman için işe yarar* bir şey olmana ihtiyacım yok Katya."

İçimden bir nefes titreyerek çıkıyor.

"Ve eğer sana bir daha böyle sözlerle dokunursa," diye ekliyor, sesindeki şiddeti zar zor bastırarak, "ellerini kırmaktan fazlasını yaparım."

Babam kadehini bir kez daha kaldırıyor, hemen altında oluşan fırtınadan habersiz.

"Mirasa," diye kadeh kaldırıyor.

Ama tek düşünebildiğim yaklaşımda olan an, bu mermer saray çatladığında, kan havuzlar altında kristal

Avizeler ve bir zamanlar beni döverek geleceğimi söndüren babam, Echo'nun bana tapmak için kullandığı tabancaya bakarken.

Bir kız olarak değil. Bir

varis olarak değil.

Ama bir hesaplaşma olarak.

Bardaklar tekrar kalkıyor.

"Mirasa," diyor babam usulca, sesi gururla dolu. Ama bu gururun içi boş, kenarları zalimlikle keskinleşmiş.

Ve yine de, bir şekilde, sözünü bitirmemiş.

"Kızım," diye devam ediyor, "her zaman bir bilmece oldu, en kötü şekillerde kırılğan. Ama belki de amacı sonunda ortaya çıktı." Gülümsemesi kıvrılıyor. "Ne itaatkârlığıyla ne de parlaklığıyla. Ama basitçe... şimdi kimin için bacaklarını açtığıyla."

İşte bu kadar.

İşte o an Echo'nun gözlerindeki fırtına kopuyor.

Çenesi o kadar sert geriliyor ki kaslarının seğirdiğini görebiliyorum. Bir eli yumruğa dönüşüyor, diğeri bardağının sapını sıkıca kavlıyor. Ama hareket ettiğinde, korkunç bir kontrole hareket ediyor.

Belimi bırakıyor ve öne doğru adım atıyor, doğrudan babama doğru değil, ev sahibinin hâlâ kalabalığın üzerinde kendini beğenmiş bir şekilde durduğu mermer merdivenin dibine doğru.

Oda durdu. Artık kahkaha yok. Sadece sessizlik. Echo kadehini kaldırıyor.

"Kadeh kaldırabilir miyim?" diye soruyor.

Dimitri belli belirsiz eğlenmiş görünüyor, bir eliyle sıradan bir izin işareti yapıyor. "Elbette, Echo Kane. Masadaki yerini hak ettin."

Echo ilk basamağı tırmanır. Sonra diğerine. Kalabalık yer değiştirir, gözler şimdi yan yana duran iki adama kilitlenir: Romanov patriği ve Katalizör komutanı.

Echo sadece bir adım aşağıda duruyor, ama varlığıyla, gücüyle *yerçekimi*, o kuleler.

Yüzünü odaya dönerek kadehini kaldırıyor.

"Miras," diye yineliyor, sesi berrak ve karanlık. "İsimlerimiz başka bir anlama gelemeyecek kadar kana bulandığında sarıldığımız bir kelime. Korkakların değişmekten korktukları zaman kullandıkları bir kelime ve canavarlar

zeminlerinin altında gömülü cesetler için bahaneleri kalmadığında kullanırlar."

Balo salonunda uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir mırıltı yuvarlanıyor. Babam kaskatı kesildi.

Echo ona bakmadan devam ediyor. Henüz bakmıyor.

"Birçok imparatorluğa hizmet ettim. Onları dize getirdim. Diğerlerini yerle bir ettim. Ama hiçbir çürümüşlüğüne bunun gibi soy kokusuyla gizlemeye çalışmadı."

Şimdi dönüp babama tamamen bakıyor.

"Ve bu gece, bu odadaki her titreyen maskenin önünde, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Kadehini kaldırıyor, sonra bana doğru uzatıyor.

"Uğruna diz çökeceğim tek Romanov'a."

Nefes alamıyorum.

Kalabalık hareket etmiyor.

Babamın ifadesi değişiyor, şaşkınlık ve öfke gözlerinin arkasında parazit gibi titreşiyor. Cevap vermek için ağzını açıyor, ama Echo ondan önce davranıp yaklaşıyor, sesi sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak.

"Ve yakında bir gün," diye mırıldanıyor Echo, "bu kadeh senin lanet cenazen için kalkacak."

Kadehini babamınkine hafifçe vuruyor, kristal *şingirdiyor*

Aralarında ölümler için çalan bir çan gibi.

Sonra dönüp merdivenlerden iniyor, cama dokunmadan. Bana geri dönüyor.

Savaş.

Echo bileğimi iki kez sıktığı anda anladım. Geri dönüş yok.

Plandan değil. Kandan değil. Romanov malikanesini cilalı ahşabın altında yüzeye çıkan çürükler gibi parçalamak üzere olan savaştan da.

Tek kelime etmeden benden uzaklaşıyor, sanki silahlı olduğumu hatırlatmak istercesine eli son bir kez elbisemin altından kalçama dokunuyor. Silahlıyım. Echo silahını kalçama dayadım. İnancım var. *Ona* sahibim.

Ve söylediği son yalanla boğulmak üzere olan bir babam var.

Odanın öbür ucunda, Roman maskesinin arkasından başını sallıyor, siyah hizmetkâr kılığına girmiş, elleri yanlarında sabit duruyor. Üst balkonda Ana, kadife gölgelerin altına gizlenmiş, savaş alanının üzerine tünemiş bir şahin gibi her şeyi izliyor. Noah çoktan gözden kaybolmuş, kimsenin değıştirdiğini fark etmediğı bir tepsi flüt ile arka koridora geçmiştir.

Ve sonra-

Karanlık.

Avizeler iki kez tekliyor. Bir titreme. Bir uyarı. Sonra siyah.

Nefesler odayı doldurur. Sandalyeler geriye doğru gıcırda. Kuartet notanın ortasında kesilir. Bir bardak yere çarpar ve kırılır. Balo salonunun öbür ucunda biri çığlık atıyor, yüksek değil ama keskin. Öyle bir çığlık ki, sanki biri çığlık atmamaya çalışıyormuş gibi.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Ve sonra kırmızı ışıklar yanıyor, kanlı ve yapay. Yedek jeneratörler odayı acil durum aydınlatmasıyla dolduruyor, her misafiri, her sütunu, her heykeli şiddetli bir kıpkırmızıya boyuyor.

Askıya alınmış bir nefes için dünya hareketsiz görünüyor. Ve sonra cesetler düşmeye başlar.

Bu bir dövüş değil. Henüz değil. Bu bir hesaplaşma.

Zehirli şampanya Noah'ın işi. Listeyi kendisi incelemiş olmalı, her sadık kişiyi cerrahi bir hassasiyetle hedef almış. Çırpınma yok. Yardım çığlığı yok. Sadece yere yığılan cesetlerin donuk *gümbürtüsü*. Çeşmenin yanındaki bir adam oturur pozisyona yığılıyor, gözleri geniş ve cam gibi. Parıltılı zümrüt rengi bir elbise giymiş bir kadın, dizlerinin bağı çözülmeden önce boğuk bir nefes veriyor, parmakları boğazını pençeleyerek atılmış bir ipek gibi yere yığılıyor.

Etrafımızda insanlar ölüyor. Sessizce. Zarifçe. Tam da bu ailenin imparatorluğunu kurduğu şekilde.

Echo irkilmiyor.

Çoktan harekete geçti, gözleri odayı tehditlere karşı tarıyor, eli kılıfındaki tabancayı çekmek için paltosunun iç astarına kayıyor. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, elbisemin etekleri sallanıyor.

Mermer sırlı sıklam kaosun içinde, ama artık ağırlıksız hissetmiyorum.

Demir atmış gibi hissediyorum.

Çünkü neler olduğunu biliyorum. Planlanmasına yardım ettim. Her koridoru, her zayıf noktayı, her kilitli kapıyı planladık. Fısıltılar ve bakışmalarla, sadece Echo'nun sırtması ve Roman'ın hırlamasıyla aydınlanan gece toplantılarında çalıştık. Bu intikam değil.

Hassasiyet.

Yukarıda, keskin bir tüfek ateşleme sesi duyuldu. Bir muhafız girişin yakınına düşüyor, kafatası bir anda geriye çekiliyor. Ana. Pozisyonu mükemmel. Hedefi ölümcül.

Aşağıda, Roman kaosun ortasına adım atıyor ve maskesini yırtıp havaya tek bir el ateş ediyor. Ses sağır edici ve tüm balo salonu donuyor.

"Bu düşmanca bir ele geçirilmedi!" Roman'ın sesi karmaşanın üzerinde gürlüyor. "Silahlarınızı bırakın ve yaşayın. Kaldırırsanız y a ş a y a m a z s ı n ı z ."

Bazı muhafızlar bocalıyor. Bazıları siper almaya yöneldi. Diğerleri, aptallar, silahlarını çekmek için harekete geçti.

Üç el daha ateş edildi, temiz ve senkronize. Yine Ana. Kayıp değil. Bu gece değil. Biri şarap masasının yanına düşüyor, bir diğeri merdivenlerin yanına, bir diğeri de diz kapağı altında parçalanmadan önce silahını yarı kaldırmış.

Echo bana doğru uzanıyor ve beni sıkıca yanına çekiyor, gözleri bir makine gibi tarıyor. "Benimle kal. Tereddüt etme. Sana dokunan herkesi vur."

"Tereddüt eden ben olmayacağım," diye cevap veriyorum, eteğimi kaldırıp tabancayı kalçamdaki kılıftan çıkarırken sesim alçak ve çelik kenarlı.

Etrafımızdaki balo salonu hesaplanmış bir kaosa sürükleniyor. Hayatta kalanlar çıkışlara doğru kaçıyor, ancak kapılara dışarıdan saldıran Catalyst ajanları tarafından karşılanıyorlar. Susturucular, sersemletici mermiler ve kırmızı gaz. Bir makinenin kendi kendini yemesini izlemek gibi.

Ve ben başka tarafa bakmıyorum.

Bakmayacağım.

Çünkü ben bu evin içinde büyüdüm. Duvarları, sırları, hayaletleri biliyorum ve bu gece onları parçalamaya yardım ediyorum.

yaldızlı tuğlalarla.

"Katya," diyor Echo, kolumdan çekiştirerek. "Şimdi harekete geçiyoruz. Babana gidiyoruz."

"Nereye?"

Bana bakıyor, sesi soğuk ve kesin.

"Panik odası."

Elbette bir panik odası olacaktı.

Dimitri Romanov her zaman dünyanın bir gün kendisine sırt çevirebileceğini varsaymıştı.

Sadece bunun başını *kızının* çekeceğini hiç düşünmemişti.

Panik odasının içindeki hava malikânenin geri kalanından daha ağır, sanki duvarlar bile nefesini tutmuş gibi.

Babam uzaktaki taş duvara yığılmış, gömleğinden kan öksürüyor, tabancası çoktan yerde unutulmuş. Gururu artık tamamen kırılmış durumda ve hayatımda ilk kez onu gerçekte olduğu gibi görüyorum. Küçük. İnsan. Acınası. Tüm kabadayılık, konuşmalar, şiddet, kendi ölümlülüğünüzle yüzleştiginizde ve komuta edecek kimseniz kalmadığında hepsi kaybolur.

Ve o bunun geleceğini biliyor.

Bu yüzden bana boş, neredeyse yalvaran gözlerle bakıyor.

Echo'ya değil. Onu duvara çarpan ve neredeyse nefes borusunu parçalayan adama değil.

Bana bakıyor.

Çünkü son sözü söyleyecek kişinin ben olduğumu biliyor.

Echo yanımda duruyor, öfkeyle titriyor, silahı hala çekili. Göğsü keskin patlamalarla inip kalkıyor, sanki her nefesi zar zor kazandığı bir savaşmış gibi. Gözlerindeki fırtınayı, buna bir son verme arzusunu görebiliyorum. Beni kanatan adama bir şarjör boşaltmak için. Derime yara izleri kazıyan ve buna aşk diyen adama.

Ama yapmıyor.

Ben konuşana

kadar.

"Katya," diye mırıldanıyor, sesi kısık, dişleri sıkılı. "Eğer sen yapmak istemiyorsan... Ben yaparım."

Başımı bir kez sallıyorum, yavaşça. İstemediğim için değil. Ama yapmak *zorunda olduğum için*.

Geri çekiliyor, çenesi gergin ve silahını indiriyor.

Bana izin veriyor.

Babama yaklaşıırken topuklarım yumuşak bir şekilde yere vuruyor. Her adımda sanki benden çaldığı her yılın üzerinden geçiyormuşum gibi kasıtlı hissediyorum. Her aşağılamayı. Her tokadı. Kapalı kapılar ardında bir hayal kırıklığı olduğuma dair her fısıltı. Kırıldığımı. Başarısız bir araç olduğumu.

Daha dik oturmaya çalışıyor ama acı onu ikiye katlıyor. Başında durdum, silahımı kalçama dayadım.

"Bir kızın olabilirdi," diye fısıldadım. "Ama sen bir asker istedin. Bir makine. Bir rahim."

Yüzünü buruşturuyor, kan dişlerini boyuyor. "Asla yeterince güçlü değildin."

Dudaklarımda acı bir gülümseme beliriyor. "Ben her zaman senden daha güçlüydüm.

Sadece bunun düşüncesine katlanamıyordun." Silahı kaldırıyorum. İrkildi.

Ama ateş etmiyorum.

Henüz ateş etmedim.

Yanında diz çöküyorum, bana asla öğrenmemem gereken her şeyi öğreten adamın hizasında.

"Sana bir varis vermediğim için beni cezalandırdın," diyorum usulca. "Bu cezayı bedenime kazıdın. Peki ya şimdi? Soyum seninle birlikte sona eriyor."

Yüz ifadesi dalgalanıyor. Gözlerinin ardında bir şey kayıyor, korku değil. Pişmanlık değil. Sadece hiçbir zaman onun kontrolünde olmadığının farkına varıyor.

Silahı kaldırıyor.

Tereddüt etmiyorum.

Tek atış. Temiz. Merkez kütle.

Vücudu sarsıldı. Sonra yere yığıldı.

Ve işte bu kadar.

Aynen böyle... bitti.

Ardından gelen sessizlik boğucu. Suçluluk hissettiğim için değil. Ama özgür hissettiğim için. Hafif. Sanki beni çok uzun süre suyun altında tutan bağı koparmışım gibi.

Ağlamıyorum.

Yere yığılmıyorum.

Sadece ona bakıyorum, kalbim sabit, nefesim düzenli.

Arkamda, Echo hareket ediyor. Bana doğru yürürken ayak sesleri odada yumuşak bir şekilde yankılanıyor, hızlı değil, çılgınca değil. Sadece emin.

Bana ulaştığında tek dizinin üzerine çöküyor ve hâlâ zapt edilmekten titreyen elleriyle yüzümün yan tarafını kavırıyor. Başparmağı yanağımı okşuyor. Gözyaşları olduğu için değil, dokunmak istediği için. Bağlanmak için. Gerçek olduğumu *bilmek* için. Burada olduğumu. Yaşadığımı.

"O kişi ben olmak istedim," diye mırıldanıyor, sesi kısık, harap. "Ama seni izlerken... Katya, sen... kahretsin. Sen her şeydin."

Dokunuşuna doğru eğildim, parmaklarım gömleğinin yakalarına kıvrıldı.

"Ben olmalıydım," diye fısıldadım. "Onu bitiren ben olmalıydım."

"Öyleydin," diyor. "Ve muhteşemdin."

Öne eğilip beni öpüyor, yavaş ve saygılı. Hakimiyet ya da açlık öpücüğü değil, huşu öpücüğü. Dudakları bir söz verir gibi dudaklarıma yapışıyor. Bir dua gibi.

"Seni bir kafeste tuttum," diye fısıldıyor, alnını alnıma bastırarak. "Ve bir şekilde... sen de beni kendi kafesinde tuttum."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

"Beni gerçek canavarlardan kurtardın," diye fısıldıyorum. "Sen hayalini kurduğum kurtuluştun."

Otuz Yedinci Bölüm

ATEŞLE TEMİZLE

Echo

Romanov malikanesi artık nefes almıyor.

İnliyor.

Yaşlı kemiklerin soğukta çok uzun süre kaldıklarında çıkardıkları türden bir ses, çatlıyor, kırılanlaşıyor, içten içe çürüyor. Duvarlar artık duvar değil. Onlar mezar taşları. Altınla kaplanmış. Emri verdiğim anda yanacak olan aile portreleriyle boyanmış.

Katalizör bir kurt sürüsü gibi disiplinli ve bilinçli bir şekilde ilerliyor. Her odanın hesabı tutuldu. Her sadık ceset etiketlendi. Her sabit disk, defter, kan lekeli defter ve gizli bölme ölü bir hayvanın bağırsakları gibi yırtılarak açıldı. Sadece mülkü temizlemiyoruz.

İnceliyoruz.

Ve yıllardır ilk kez, adımın ağırlığının beni ikiye böldüğünü hissetmiyorum.

Çünkü o burada.

Ve hala nefes alıyor.

Onu eskiden Dimitri'nin en sevdiği oda olan kış bahçesine açılan koridorda görüyorum. Tanrıçılık oynadığı camdan bir avlu. Gülleri saplarından kestiği ve mermer fayansların üzerinde kanamalarına hayran kaldığı yer.

Şimdi, aynı zemin battaniyelerle kaplı.

Çocuklarla.

Ve Katya'yla.

Aralarında diz çökmüş, bir zamanlar tertemiz olan elbisesinin etekleri yırtılmış ve sırlıklam olmuş, avuçları ona ait olmadığını bildiğim şekilde kan içinde. Öne eğilip harap elbisesinin koluyla bir çocuğun gözyaşını sildiği an boğazım düğümleniyor. Parmakları titriyor ama sesi, duyamasam da, sabit. Güven verici.

Çocuklardan biri sanki dünyadaki tek sağlam şey oymuş gibi onun koluna yapışıyor. O irkilmiyor. Hareket etmiyor. Ona izin veriyor.

Hepsine izin veriyor.

Belki de beni en çok yıkan şey bu. Onu güçlü gördüm. Baştan çıkarıcı. Silahlandırılmış. Ama bu? Bu sessiz güç, kırık şeyleri sanki onları bir araya getirmek için yaratılmış gibi tutuşu, ona dokunmak için ellerimin ağrmasına neden oluyor.

Ona doğru ilerliyorum.

Ve işte o zaman silah patladı.

Çatlak.

Ne bir yankı, ne de bir uyarı.

Bir kurşun.

Dönüyorum, ama zaten biliyorum.

Nikolai.

Noah arkasında duruyor, kolunu hâlâ uzatmış, tabancasının namlusundan dumanlar yükseliyor. Nikolai'nin bedeni ıslak bir et çuvalı gibi mermere çarpıyor, kan fildişi zemine bir yay çizerek sıcıyor. Kafatasının arkası çöktü, tıpkı her zaman hayal ettiğim gibi.

Son sözünü söyleyemedi.

Bunu hak etmiyor.

Noah gözünü bile kırpmadı. Sadece silahını indirdi, belindeki kemerin arkasına soktu ve bana işimizin bitip bitmediğini sorar gibi baktı.

Başımı

salladı

m. Bitti.

Ben daha konuşmadan Roman'ın ayak sesleri yaklaşıyor. Duman ve çelik gibi kokuyor. Parmak eklemleri yırtılmış. Kollarından biri başkasının kanıyla ıslanmış. Yanımda durduğunda, ilk başta ikimiz de bir şey söylemiyoruz. İkimiz de Katya'nın hâlâ çocuğu tuttuğu kış bahçesine doğru bakıyoruz.

Hâlâ nefes

alıyor.

Hâlâ *orada*.

Roman sonunda, "O senin buraya getirdiğin kız değil," diyor. "O artık bir kız değil," diye mırıldanıyorum. "O bir ateş. Her şeyiyle."

Bana yan gözle bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Onu seviyorsun." Bu bir soru değil.

Cevap vermeme de gerek yok.

Çünkü ona bakışımda var. Saatler önce o balo salonuna girdiğinden beri nefes almayışımda. Sesinin en kötü halimi bile kesip atabilmesinde ve hâlâ bir günah çıkarma gibi gelmesinde.

"Bana seni sevdiğini söyledi," diye ekliyor

Roman. Bu beni duraksatıyor.

"Söyledi," diye açıklıyor, kollarını kavuşturuyor ve çenemin nasıl gerildiğini izliyor. "İkimize de. Seni kan bağına tercih ettiğini söyledi. Ailesine karşı. O çocuklar onun için mirastan daha önemliymiş."

Göğsüm ağrıyor.

"Bunun gerçek olduğunu biliyordum," diye devam ediyor Roman, "artık onun ailesi olduğunuzu söylediğinde."

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarını küçük bir kızın keçeleşmiş saçlarında gezdirmesini izliyorum, sesi yumuşak, sabırlı.

"O sadece benim değil," diyorum sonunda. "Ben de onunum."

Roman bir kez başını salladı. "O zaman o n a uğruna bu dünyayı yaktığı dünyayı verelim."

İkimiz de bir süre daha sessizce duruyoruz ve bir çocuğu nazikçe kollarına alıp ayağa kalkışını izliyoruz.

Ve o anda, külle, çürüklerle, kanla ve yumuşaklıkla kaplı, o bir Romanov değil.

O yeni bir hanedan.

Uğruna kanımızı akıtacağımız.

Her şeyi yeniden inşa edeceğimiz kişi.

Ölümün bin bir çeşidini gördüm, sessiz, vahşi, acınası, zalim.

Ama şimdi gördüğüm ölüm

değil. Daha kötü bir şey.

Konservatuvara bir hayalet gibi tökezleyerek giriyor, bir kolu göğüs kafesini tutuyor, diğeri orada olmayan bir şeye uzanıyor. Elbisesi parçalanmış, inciler yakasından kopmuş ve koridor boyunca diş gibi dağılmış. Bir zamanlar her zaman tokalı, cilalı, tertemiz olan saçları keçeleşmiş ve külle kaplanmış. Ağızının kenarından kan sızıyor ve gözleri Katya'ya takıldığında, tanıma gibi görünen bir şeyle genişliyor... ama rahatlama değil.

İçinde hiç rahatlama kalmamış.

Sadece yıkım.

Dimitri'nin

karısı.

Katya'nın

annesi.

Karşısında oturduğum ilk akşam yemeğinden beri konuştuğunu zar zor duyduğum kadın.

Bir kez daha sendeliyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor, zayıf kolları ileri uzanıyor ve Katya onu mermere çarpmadan yakalıyor. Onunla birlikte yere düşen Katya'nın kolları annesinin çok hafif olan gövdesini sarıyor ve sanki parçaların yeniden dağılmasını önlemeye çalışıyormuş gibi onu tutuyor.

"Anne," diye fısıldıyor Katya, sesi kırılıyor.

Sesi bir bıçak gibi.

Annesi ilk başta cevap vermez. Vücudu titriyor. Parmakları şaşırtıcı bir güçle Katya'nın sırtına saplanıyor, sanki bir şey

Yıllar süren uykusundan sonra nihayet uyanıyor. Ağzı hareket ediyor, dudakları Katya'nın omzuna yapışıyor.

"Seni korumaya çalıştım," diye mırıldanıyor. "Denedim, yemin ederim. İşi bu kadar ileri götürmesini hiç istemedim."

Katya sertleşir.

Ama geri çekilmiyor. Onu daha sıkı tutuyor.

"Biliyorum," diye fısıldar Katya, sesi düzensizdir.

"Biliyorum." Odanın diğer ucunda, hareketsiz duruyorum.

Donup

kaldım.

İzliyorum.

Çünkü gördüğüm şey sadece bir anne ve kızı değil. Bu bir yansıma.

Olabileceklerin. Neredeyse olanın.

Onu bıraksaydım Katya olabilirdi. Onu karanlıktan çekip çıkarmasaydım. Dimitri'nin çatısı altında kalsaydı, Romanov mirasının ağırlığının onu toz haline getirmesine izin verseydi. Bu hale gelirdi: cam kemikler, çökmüş gözler, sadece kanlı havaya özür fısıldamayı bilen boş bir ses.

Bunu düşünmek *bile beni kahrediyor*.

Çünkü o asla bu şekilde hayatta kalmamalıydı.

Yaşamayı gerekiyordu.

Ve şimdi yaşıyor.

Çünkü savaştı. Çünkü

o *seçti*. Beni seçti.

Bizi.

Katya annesinin yüzünü nazikçe ellerinin arasına alıyor. Kendi gözyaşları sessiz, annesinin alnındaki nemli saçları tararken yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Artık özgürsün," diye fısıldıyor. "Özgürsün."

Annesinin bedeni onunkine doğru sarkıyor. Ölmemişti. Sadece... bitmiş. Sanki canavar gittiğine göre, sonunda parçalanmasına izin vermiş gibi.

Katya onu yavaşça sallıyor, gözleri kapalı, dudakları annesinin şakağına bastırılmış.

Ve yemin ederim, şiddet, öfke ve güçle geçen onca yılımda, Katya'nın asla karşılık veremeyen bir kadını tutup şöyle demesinden daha yıkıcı ve güzel bir şey görmedim:

"Bu benimle bitecek."

Ve öyle de oldu.

Çünkü o bundan emin oldu. Hava değişir.

Kan gittiği için değil. Sessizlik artık huzurlu olduğu için değil, değil. Bu yerin ölüm şeklinin huzurlu bir yanı yok. Ama değişir... çünkü bir şey *yapılmıştır*.

Katya'nın annesi onun kollarında sessizleşiyor, başı omzuna yaslanıyor, sanki bir daha göreceğini hiç düşünmediği bir yere dönmüş gibi. Güvenlik. Sıcaklık. Belki de bağışlanma. Vücudu hafif, çok hafif ve Katya sonunda nefes verip bıraktığında, bunu yavaşça yapıyor. Dikkatlice. Kırılmış ama hâlâ değerli olan porselen bir bebeği yere bırakır gibi.

Elinin tersiyle yanağını siliyor, gözleri kızarmış ama netlikle yanıyor.

"Yürüyemiyor," diyor usulca ve ben çoktan harekete geçiyorum.

İtiraz etmeden kadını kollarıma alıyorum. O da direnmiyor. Sadece gözlerini kapatıyor ve sanki çoktan ölmüş gibi göğsüme yaslanıyor. Ama ben ceset taşımam. Bugün taşımam. Şimdi olmaz.

Birlikte yürüyoruz, Katya yanımda, batı kanadından çıkan uzun koridora doğru, ilk temizlediğimiz koridora. Koridor duman ve zafer gibi kokuyor. Soluk barut ve solan çığlıklar.

Sonunda çocuklar bekliyor.

Battaniyeler ince omuzlara sarılmış. Gözler yaşlarına göre çok büyük, çok yaşlı. Noah küçük kızlardan birinin önünde çömelmiş, alçak sesle ve sakın bir şekilde konuşurken, Ana başka bir çocuğun sargılı kolunu kontrol ediyor. Roman da orada, volta atıyor, korumacı, yüzü okunmuyor, ama duruşu açıkça belli ediyor: eğer biri o koridordan geçmeye çalışırsa, üç adım bile atamayacak.

Çocuklar Katya'yı görür görmez neşeleniyor.

Genelde çocukların yaptığı gibi değil, askerlerin savaş alanında bir bayrağın yükseldiğini görmesi gibi. Her zaman liderlik etmesi gerektiği gibi onlara doğru yürür. Tekrar dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını açıyor ve sanki bekliyorlarmış gibi ona doğru ilerliyorlar.

Sanki onlar için geri döneceğine söz vermiş ve dönmüş gibi.

"Herkes hazır mı?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Çoğu başını sallıyor.

Küçük bir çocuk öne çıkıyor, battaniyesi omzundan düşüyor. "Nereye gidiyoruz?"

Katya çenesini kaldırıyor.

"Eve." "Ama orası neresi?"

Bana bakıyor. Roman'a. Ona küçük bir baş selamı veren Ana'ya. Sonra tekrar çocuğa bakıyor ve "Seni bir daha incitemeyeceği herhangi bir yer." diyor.

Çocuğun ağzı titriyor. Sonra başını sallıyor.

Yavaşça. Boğazımda sert bir şey hissediyorum.

Onlara bir sıra halinde rehberlik ediyoruz, toplam yirmi iki kişi. Bazıları anlayamayacak kadar genç, bazıları ise gözlerinde çok yaşlı. Katya onları yakın tutuyor, omuzlarına dokunuyor, saçlarını karıştırıyor, *sabitlenmelerini* sağlıyor.

Ben arkalarından yürüyorum, annesini taşıyorum, her zaman planladığımız gibi arkayı süpürüyorum. Silahım hala yanımda sıcak. Kalbim yıllardır olmadığı kadar ağır.

Ve yine de, bir şekilde, *doğru* hissettiriyor.

Romanov malikânesinin kırık eşiğinden adımımızı attığımızda, güneş ışığı duman ve toz bulutunu yarıyor. Şafak vakti. Fırtına saatler önce geçti ve şimdi geriye kalan tek şey kurtardıklarımız.

Kurtarmayı *seçtiklerimiz*.

Katya bir anlığına geriye dönüyor ve bir zamanlar evim dediği yere bakıyor.

Sonra sonsuza dek arkasını

döner. Ve yürürüz.

Onu öldürmeye çalışan evden dışarı.

Ve küllerimizden inşa edeceğimiz dünyaya. Birlikte.

Son çocuk eşiği geçiyor, Katya omzunu sıkıp onu uzun çakıllardan aşağı gönderirken ayakları hafifçe sürükleniyor

Ana ve Noah'nın onları bekleyen kamyonetlere yüklemeye yardım ettiği yola. Roman ağaçların arasından başını sallıyor, izliyor, her zaman hesaplıyor ama duruşu yumuşamış.

En kötüsü geride kaldı.

Ama Katya kımıldamıyor.

Henüz değil.

Süslü mermer zeminin yerini toprak ve kırık taşlara bıraktığı kemerin hemen ötesinde duruyor. Omurgası dik. Çenesi yüksekte. Duman ona bir anı gibi yapışmış. Rüzgâr elbisesini çekiştiriyor, artık lekeli ve yıpranmış, yine de tanrıçaların kemiklerinden oyulmuş bir şey gibi görünüyor. Kırılgan değil. Temiz değil. Ama öfkesi kutsal.

Birkaç adım geriden onu izliyorum, annesinin ağırlığı artık kollarımda değil, şimdi minibüste nazikçe dinleniyor, Katya'nın büyürken hiç sahip olmadığı sıcaklık ve ilgiyle sarılmış.

Yine de arkasına bakmıyor.

Cebinden gümüş bir akmak ıkartıyor. Gösterişli değil. Sadece basit. Tanıdık. Onu daha önce de parmaklarının arasında çevirirken görmüşüm, endişeyle, dalgınca, burası hâlâ onun üzerinde güç sahibiyken.

Şimdi bir kez çeviriyor.

Alev.

Küçük. Kontrollü. Canlı.

Eşikte diz çöküyor ve alevi alkole batırılmış yırtık bir perde parçasının altına yerleştiriyor - Catalyst'in odayı süpürdüğümüzde yaptığı ilk şeylerden biri. abucak tutuşuyor. Duman bir fısıltı gibi kıvrılıyor.

Sonra ateş yayılıyor.

Kadifeden yukarı, duvar boyunca, tırabzanları ve duvar halılarını yalayarak, yılların sırlarını ve kan ritüellerini, açgözlülüğü ve sessiz acıyı yutarak.

Sanki hayatı boyunca görmek için beklediği bir performansmış gibi yükselişini izliyor.

Ve sonra bana dönüyor.

Gözyaşı yok. Söz yok. Sadece arkasındaki cehennemden daha parlak yanan gözler.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Parmakları benimkilere kayıyor.

"Yatak odamın kapısına kilit taktığı günden beri hazırım," diye mırıldanıyor.

Onu daha yakına çekiyorum, sıcaklık son nefesini veren bir ejderha gibi sırtımızda kıvrılıyor. Göğsü yükselip alçalıyor. Nabızı derisinin altında sabit atıyor.

Arkasına bakmıyor.

Ben de bakmıyorum.

Birlikte ileriye doğru yürüyoruz. Romanov isminden uzağa. Hiç kazmadığımız mezarlardan uzağa. Kırmaya çalıştıkları kızıdan ve geldiğini asla göremedikleri adamdan uzağa.

Malikâne arkamızda yanıyor.

Ve Katya Romanov, hayır, *Katya Kane*, benimle el ele yeniden doğuşuna yürüyor.

Bir mahkum

değil. Bir piyon

değil.

Ama külden ve intikamdan yapılmış bir kraliçe.

Ve nereye götürürse götürsün onu takip edeceğim.

Otuz Sekizinci Bölüm

YENİ BAŞLANGIÇLAR

Katya

Yirmi dört gün oldu.

Onları saydım, her biri bir neşter hassasiyetiyle hafızama kazındı. Babamın imparatorluğunun enkazında yüzümde kül ve arkamda bir taç gibi kıvrılan dumanla durduğumdan beri yirmi dört gün geçti. *Romanov* isminin

fısıltılar ve tozdan başka bir şey kalmayana kadar, yaldızlı iplik iplik çözölmeye devam etti.

Ve hala, onun ağırlığının geri dönmesini bekleyerek uyanıyorum. Sessizlik olması gerekenden daha yüksek.

Bazen kendimi onun ayak seslerinin tanıdık gıcirtısını, kapımdaki sesinin sert tınısını, kilidin metalik tıkırtısını dinlerken buluyorum. İtaat ve cezanın hayali acısını dinliyorum, belki de bu özgürlüğün hala uyanacağım bir rüya olduğunun kanıtı.

Ama asla gelmez.

Kurduğu imparatorluk, beni bir silah gibi yetiştiren ve uğruna kan döktüğümde beni öven imparatorluk dağıldı. Hafife aldığı adam tarafından acımasızca parçalandı. Echo Kane ve benim tarafımdan.

Bütün güvenli evler ele geçirildi. Her yozlaşmış Romanov infazcısı yakalandı ya da öldürüldü. Rüşvetler, ödemeler, offshore kan ticareti ağları, sterilize duvarlı ve prangalı yerleşkeler, hepsi gitti. Catalyst evi soyup soğana çevirdi ve yeniden inşa etmek için kullanamayacakları her şeyi gömdüler.

Hesaplar donduruldu. Mülkler devredildi. Bir zamanlar Romanov prestijiyile evlenmek için yalvaran aileler bile sessizliğe gömüldü. Miras, çocuk çığlıkları ve ateş kokusuyla ıslanmışında pek bir şey ifade etmez.

Ve ben... Artık ondan sağ kurtulamadığıma göre kim olmam gerektiğini bilmiyorum.

Çocuklar güvende, en azından olabilecekleri kadar güvende. Geçici sığınaklarda kalıyorlar, Catalyst kanatları derme çatma sığınaklara dönüştürüldü. Duvarlar güzel değil. Benim büyüdüğüm gibi altın ya da ipekle kaplı değiller. Ama temizler. Sıcaklar. *Kilitlenmiyorlar.*

Bazen geceleri koridorda oturup onların gülüşlerini dinliyorum. Her zaman değil. Ama bazı geceler.

Artık ilerlemeyi böyle ölçüyorum.

Kahkahayla.

Nefesle.

Kimsenin beni geri sürüklemeye gelmeyeceğini anladığım kalp atışları arasındaki boşlukta.

Hiçbir şey hissetmediğim günler oluyor. Sanki babasını diri diri yakan kızın boş bir yankısıymışım gibi. Yaralarla ilgilenmek, envanteri kontrol etmek, çocukları bir yerden bir yere taşımak gibi işleri yapıyorum. Artık herkes bana *Katya Kane* diyor. Biri her söylediğinde bu isim daha çok uyuyor. Ama Romanov yüzüğümü hâlâ karyolamın altındaki küçük siyah bir kutuda saklıyorum.

Hatıra olarak değil. Bir

mezar işareti olarak.

Takmıyorum. Açmıyorum. Bakmıyorum bile.

Sadece orada olduğunu bilmem gerekiyor. Onu kaldıranın ben olduğumu. Seçtiğimi.

Hâlâ yapabileceğimi.

Doğu kanadındaki pencere kenarındaki yerimden, yerleşkenin ötesine uzanan ağaç hattını görebiliyorum. Ötedeki orman el değmemiş, sessiz ve kayıtsız görünüyor. Sanki kimin hükmettiği ya da kimin öldüğü umurunda değil. Sadece devam ediyor. Umursamadan. Boyun eğmiyor.

Bazen ona imreniyorum.

Echo'nun sesi yine koridorda süzülüyor, alçak ve sert, bir sonraki geçiş grubunu planlarken Roman ve Ana'ya emirler veriyor. Sesi yine kendisi gibi geliyor, intikamla dövülmüş silah değil, tüm o öfkenin altında tanıştığım adam. Yıllarca sadece yok edebileceğine inandıktan sonra bana kutsalmışım gibi dokunan adam.

Ve o *benim*.

Tanrı yardımcım olsun, o benim.

Bana hala yaktığım ateşten parlıyormuşum gibi baktığı anlar var, sanki küller hiç çökmemiş gibi. Ve şimdi bana dokunduğunda, arkasında kontrol ya da fetih yok.

Sadece hürmet

var. Sadece

sevgi.

Bu beni her şeyden daha çok korkutuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı soğuk cama bastırıyorum. Hava belli belirsiz bakır ve ilaç kokuyor. Koridorun aşağısında bir yerde biri yine gülüyor. Küçüklerden biri, sanırım adı Megan, büyük çoraplar içinde kıkırdarak Ana'yı koridorda kovalıyor.

Gülümsemiyorum.

Ama göğsüm o kadar da acımıyor.

Hâlâ yapacak çok şey var. Hâlâ saklandıkları yerden çıkmamış düşmanlar var. Hâlâ listelerde isimler var. Hala dünyada nasıl dolduracağımı bilmediğim boşluklar var. Sırada ne var bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum.

Babamın imparatorluğu yok
oldu. Ve ben *hala*
buradayım.

Hâlâ
ayaktayım.

Hala seçim
yapıyorum.

Ve hayatımda ilk kez, başkasının tacı için kan döküyormuşum gibi hissetmiyorum.

Kendiminkini inşa ediyormuşum gibi hissediyorum.

Onu alt kanatta, eski Catalyst harita odalarından birine sıkışmış halde buluyorum. Işıklar kısık, duvarlar hâlâ eskimiş taktik şemalar ve yıllar önce bitmiş gibi gelen bir savaşın saha raporlarıyla kaplı. Bir masanın üzerinde duruyor, parmaklarını yayılmış bir planın iki yanına koymuş, kollarını sıvamış, adrenalinin etkisi geçince giyinmeyi unutmuş gibi gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açmış.

İlk başta beni duymuyor.

Ya da belki de duyuyor ve önce benim konuşmamı istiyor.

"Savaş mı planlıyorsun?" Günlerdir olmadığı kadar yumuşak bir sesle soruyorum. Başını kaldırdı.

Ve aynı anda tüm vücudu değişiyor.

Beni gördüğü anda omuzlarındaki gerginlik azalıyor. Sanki artık onun için sadece Katya değilim. Sanki hayatta kalacağını hiç düşünmediği bir fırtınadan sonraki sakinliğim. Doğruldu ve üç uzun adımda önüme geldi.

Ama bana dokunmuyor.

Henüz dokunmadı.

"Sessizsin," diyor, sesi sert, sanki emir vermekten başka bir şey için kullanmamış gibi.

"Düşünüyordum," diye mırıldanıyorum. "Bundan sonra ne olacağını."

Başını sallıyor. Gözleri uzun bir süre benimkileri izliyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi, belki de izin. Ya da *hâlâ burada olduğuma* dair bir onay.

"Seni bir sığınakta istemiyorum," diyor sonunda. Bu beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne?"

Yavaşça nefes veriyor ve uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Eli boynumun kıvrımında, sıcak ve sabit bir şekilde duruyor.

"Buranın güvenli olduğunu biliyorum. Güvenli. Ama bu bir hayat değil. Sadece ateş ve uçuş arasında bir iniş noktası. Artık duvarların arasına ait değilsin, Katya."

"Peki ben tam olarak nereye aitim?"

Fısıldıyorum. Başparmağı çenemi okşuyor.

"Benim yanıma."

Kelimeler beklediğimden daha sert çarpıyor. Onları nasıl söylediğinden dolayı değil.

Ama söylerken sesinden ne kadar *emin* olduğu için.

"Artık saklanmak yok. Artık sadece bir varlık ya da geçici bir müttefikmişsin gibi davranmak yok." Daha yakına eğiliyor. "Benim yanıma taşın. Bir jest olarak değil. Güç gösterisi olarak değil. Kendin olarak."

Gözlerimi kırıştırıyorum, istediğin her şey aniden gerçek olduğunda ortaya çıkan o garip durgunluğa kapılıyorum.

"Ciddisin," diye
mırıldanıyorum. "Çok
ciddiyim."

Avuç içleri belimin üzerinde düzleşiyor, beni kendine çekiyor, ta ki bedenlerimiz asla yeterli gelmeyen o sessiz, mükemmel şekilde hizalanana kadar. Ellerim gömleğinin içine kıvrılıyor. Onun sıcaklığını her yerde hissediyorum. Varlığının topraklayıcı ağırlığını. Tüm o keskinliğin ortasında yumuşak bir şeyin kalp atışını.

"Bir yerim yok," diye itiraf ediyorum. "Pek sayılmaz."

"Artık var," diyor, hiç tereddüt etmeden. "Benim."

Aramızda bir sessizlik uzanıyor, gergin değil ama derin. Okyanusun nefesini tutması gibi.

"Seninle sadece hayatta kalmak istemiyorum," diyorum bir süre sonra. "Ben... daha fazlasını istiyorum."

"Alacaksın," diye söz veriyor ve sonunda beni öpmek için eğildiğinde, sert değil. Aç değil.

Yuvamdayım.

Onu yukarı çektiğimde ağzı hâlâ üzerimdeydi. Kabaca değil, *kasıtlı olarak*.

Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, dudakları benden ayrılıp nefesi kalçama değene kadar çekiştiriyor. Gözleri, o fırtına karası gözleri, onu yukarı doğru yönlendirirken benimkilere kilitleniyor, bedenim ağrıyor ve kızarıyor, nefesim kesiliyor. Bana karşı titrediğini hissediyorum, her kası kısıtlamayla gergin, sanki kendini tamamen çözülmekten alıkoyuyor.

Bu gece değil.

Bu gece, onun çözülmesini istiyorum.

Ayağa kalktığında konuşmasına izin vermedim. Bacaklarının arkası eski bir kanepenin kenarına çarpana kadar onu yavaş ve sabit bir şekilde geriye doğru itiyorum. Tek kelime etmeden yere çöküyor, dudakları aralanıyor, gözbebekleri kocaman açılıyor, elleri bana tapınmıyorsa nereye koyacağını bilemiyormuş gibi bükülüyor.

Dizlerinin arasına giriyorum, tereddüt etmeden kucağına oturuyorum. Elbisem hâlâ belime dolanmış, gömleği açık, göğsü çıplak, çenesi sanki teklif ediyormuş gibi yukarı kalkık.

"Sessizsin," diye mırıldanıyorum, ellerimin göğsünden aşağı kaymasına izin veriyorum, kutsal kitabı ezberler gibi belirgin çizgilerin izini sürüyorum.

"Beni böyle yapıyorsun," diyor kısık sesle. "Her seferinde."

Parmaklarım kemerine uzanıyor, yavaşça, kasıtlı olarak. Acele etmiyorum, ona aciliyet tatmini yaşatmıyorum. Onunla birlikte *yanmasını* istiyorum. Acele etmememin benim için ne anlama geldiğinin ağırlığını hissetmesini istiyorum.

Beni izliyor, gözleri her hareketimi takip ediyor, saygılı ve sahiplenici, ağzı sanki bir şey söylemek istiyormuş ama kelimeleri bulamıyormuş gibi ayrık.

Kalçalarımı bir kez döndürüyorum, yavaş ve alaycı, aramızdaki sürtünme onu inletmeye yetiyor.

"Katya..." Sesi hırıltılı, elleri kol dayanağını kavıyor, sanki bana dokunmak onun sonu olacakmış gibi.

"Şşşt," diye fısıldıyorum, bir parmağımı dudaklarına bastırarak. "Bunun için yalvardın. O yüzden sana vermeme izin ver."

Sonunda kendimi onun üzerine bıraktığımda, başka tarafa bakmıyorum. Bunu görmesini istiyorum, vücudumun onu nasıl içine aldığını, santim santim, zalimce olacak kadar yavaş. Gözleri fıldır fıldır kapanıyor, çenesi geriliyor, bitiremeyeceği kadar ileri gitmiş bir dua gibi dişlerinin arasından bir dizi küfür tıslıyor.

Hareket etmeye başlıyorum, yavaş, amaçlı, savaştan çok tapınmaya benzeyen bir ritimle ona sürtünüyorum. Ellerim göğsüne dayanıyor ve nihayet onunkiler titreyerek, saygıyla kalkıyor, biri belimde, diğeri çenemi kutsal bir şeymişim gibi kavıyor.

"Günah gibi hissediyorsun," diye fısıldıyor. "Ve ben senin içinde binlerce kez yanabilirim."

Ağızına karşı gülümsüyorum, onu sertçe öpmeden önce alt dudağını ısıyorum, her kırık nefesi, her iniltiyi yutuyorum. Akıcı, sıcak ve yıkıcı bir ritme giriyoruz. Liderlik etmeme izin veriyor. Sanki çok sıkı kavrarsa kontrolü kaybedeceğinden korkuyormuş gibi, elleri asla çok uzağa gitmiyor.

Ve eğilip dudaklarımı kulağına değdirdiğimde, onu tamamen mahvedecek sözleri fısıldıyorum.

"Seni seviyorum."

Vücudu benimkinin altında titriyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, kalçalarım hiç yavaşlamıyor.

"Sen benimsin, Echo.

Her kırık, güzel parçanla."

O zaman kolları beni sarıyor, sıkı, sahiplenici, sanki ikimiz de dünyanın bizi tekrar ayırabileceğinden korkuyormuşuz gibi beni ona bağlıyor.

Ama bu gece değil.

Bu gece küllerden kutsal bir şey yapacağız.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

GEÇMİŞİNİZDEN SAKLANABİLİR MİSİNİZ?

Katya

Ben geldiğimde ev sessizdi.

Kilitli odaların ve soğuk duvarların steril sessizliği değil, içinde büyüdüğüm türden, ama daha sıcak bir şey. Kasıtlı. Sanki sessizlik seçilmiş, bir sır gibi mekanın içine yerleştirilmiş gibi.

Kapı arkamdan gıcırdayarak kapanıyor ve bir an için sadece dinliyorum.

Havada tatlı bir şeyin en hafif titreşimi asılı duruyor, duman, bal ve sandal ağacı. Koku sanki beni bir yere götürüyormuş gibi fuayede dolanıyor.

Ve sonra onu
görüyorum. Mumlar.
Her yerdeler.

Döşeme tahtaları boyunca titreyen küçük beyaz adaklar, merdivenlerden yukarı doğru uzanıyor, altın ışıltıları sırları olan hayaletler gibi duvarlarda dans eden gölgeler saçıyor. Tepede ışık yok, sadece o sıcak, titreşen kehribar rengi parıltı beni mekânın derinliklerine çekiyor.

Ayakkabılarımı hiç düşünmeden çıkarıyorum, odadaki sessizlik bir şekilde çıplak ayakları gerektiriyor.

saygılı bir şey var şekilde hepsi ortaya konmuş.
Düşünceli. Ölçülü.

Bu sadece romantizm
değil. Bu *kontrol*.
Bu *bir davet*.

Ve bu o.

İzleri takip ediyorum, kalbim her adımda daha hızlı çarpıyor, mum ışığının yumuşak sessizliği daha karanlık bir şeyin başlangıcı gibi tenime sürtünüyor. *Kazanılmış* bir şeyin.

Yatak odasına ulaştığımda kapı hafifçe aralıktı.

İçerisi de aynı, pencere kenarına, şifonyerin kenarına, komodinin üzerine mumlar dizilmiş. Her şey yumuşak altın ışığıyla parlıyor. Yatak yapılmış, çarşaf lar gevrek ve koyu renk. Her şeyi içime çekerken nefesim kesiliyor.

Ve orada, yatağın kenarında, katlanmış ve kesin bir şekilde tek bir not var.

Yaklaşıyorum, kağıdı kaldırıp açarken parmaklarım hafifçe titriyor

B

u. ***Maskeyi tak.***

Tek söylediği bu.
Sadece dört
kelime.

Ama bir meydan okuma gibi geliyor.

Gözlerimi kaldırıyorum ve o zaman görüyorum. Siyah kadife bir
yarım maske

yastığın üzerinde. Şık. Süslü. Neredeyse törensel bir şekilde

mum ışığında parıldıyor.

Yavaş, zonklayan bir sıcaklık karnımda kıvrılıyor.

O henüz burada değil. O kadarını biliyorum. Burada olsaydı onu hissederdim. Hava değişirdi. Gölgeler gerilirdi. *Ben gerilirdim.* Ama şu an tek hissettiğim şey *istemek.*

Sadece itaat etmek

değil. *Teklif* etmek.

Bunu benim için kurdu. Bizim

için. Ve ben oynamak

istiyorum.

Maske görüldüğünden daha ağır.

Yastıktan kaldırdığımda kadife avuçlarıma serin geliyor, pelüş ama şekli sağlam. Gösteriş için bir araya getirilmiş ucuz bir şey değil. Aynı anda hem gizlemek hem de ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir eşya. Kenarları pürüzsüz ama iç astar şimdiden sıcaklık taşıyor. Sanki daha önce giyilmiş gibi. Sanki nereye ait olduğunu biliyormuş gibi.

Parmak uçlarım göz oyuklarının kıvrımlarını, burun köprüsünün kıvrımlarını izliyor. Bunu benim için seçmiş. Sadece bir aksesuar olarak değil, bir emir olarak.

Maskeyi tak.

Takmayacaksın. Hazırsan değil.

Sadece *yap.*

Nabzım son derece hızlı atıyor.

Odayı yavaşça geçiyorum, aynaya doğru ilerlerken parmaklarımı yatağın kenarında gezdiriyorum. Mumların yumuşak ışıltısı yansımamı kehribar ve altın rengine boyuyor, tenim ateş ışığında öpülüyor, köprücük kemiğimin oyuklarında ve elbisemin kaymaya başladığı uyluklarımın iç kısmında gölgeler toplanıyor. Şimdiye kadar ne kadar açıkta olduğumu fark etmemiştim. Kumaş vücuduma zar zor tutunuyor, sanki düşmeye hazırmış gibi kollarımdan aşağı fısıldıyor.

Aynanın önünde durup maskeyi yüzüme tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Sonra indiriyorum, yavaşça yerine bastırıyorum ve yansımamın onunla birlikte değişmesini izliyorum. Gözlerim saten çerçevenin altında keskin ve karanlık bir şekilde görülebiliyor ama geri kalan her yerim gizemle örtülü. Daha yumuşak. Daha tehlikeli. Çıglıklar ve iç çekişlerle anlatılmayı bekleyen bir sır gibi.

Henüz bağlamadım. Kendimi görene kadar olmaz. Çıplak bacaklarım, açık bornozum, ellerinin zaten yaptığı gibi her kıvrımı sıyıran ateş ışığının titreşimi. Nabzımın boğazımda zonklaması. Kendimi hiç bu kadar görünür hissetmemiştim, yarı örtülü, yarı maskeli, tamamen açıkta.

Yavaşça maskeyi yerine takıyorum, kurdeleler başımın arkasında düğümlenirken yanaklarımda fısıldıyor. Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, korkudan değil, beklentiden.

Bana bunu takmamı
söyledi. Başka bir şey
söylemedi.

Bu da demek oluyor ki gerisini o
halledecek. Sessizlik uzuyor.

Her mum neyin geldiğini hissediyormuş gibi titriyor.

Ve sonra-

Ön kapıdan yumuşak bir tıkırtı
geliyor. Nefesim kesildi.

Hareket etmiyorum.

Ayak sesleri kasıtlı. Yavaş. Echo'nun sadece beklediğinizi bildiği zaman kullandığı türden. Her adımın bir uyarı olmasını istediğinde.

Yatağın yanında duruyorum, omurgam dik, çenem yukarıda, ellerimi önümde kavuşturmuşum, sanki muayene edilecekmişim gibi.

Yargılanı
yorum.

Sahiplenil
iyorum.

Yatak odasının kapısı arkamdan gıcırdayarak açılıyor ve içeri girerken aynadan onu izliyorum.

Koyu renk takım elbise. Kravatsız. Gömleğinin yakası açık. Saçları yağmurdan dolayı hala ıslak.

Gözleri bir nefeste beni buluyor ve kapının hemen önünde duruyor.

Konuşmadı.

Göz kırpmıyor.

Bakışları maskeden çıplak omzumun hizasına, bornozumun açık kısmına, uyluklarımdan birleştiği yere kadar iz s ü r ü y o r .

Yavaşça nefes alıyor.

Ve sonra kapı arkasından kapanıyor.

Maske beni başka biri gibi hissettiriyor, ama onun bana bakışı?

Bu beni *onun gibi hissettiriyor*.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor, odayı sıcaklık ve titreyen altınla kapatıyor. Mum ışığı titremiyor. Sadece sallanıyor, yumuşak ve yavaş, uzak duvarlara dansçılar gibi gölgeler düşürüyor. Nefesim hareketsiz ve sığ, sanki çok yüksek sesle nefes vermek bile açıkça harekete geçirdiği ritüeli bozabilirmiş gibi göğsümde tutuluyor. Konuşmuyorum. Hareket etmiyorum. Vücudumdaki her kas beklentiyle gergin, her sinir kalçalarımda sallanan ipek bornozun altında ne kadar çıplak olduğumun farkında.

Konuşmasını bekliyorum. Her zaman yaptığı gibi adımı söylemesini, küfre dönüşmeden hemen önce bir dua gibi alçak sesle ve saygıyla. Ya da nefesinin altında kendini beğenmiş bir şeyler mırıldanmasını, beni kıvrandırırken izlemek istediğinde yaptığı gibi, istemeden de olsa cevap vereceğimi bilerek. Echo, ben onu böyle beklerken odaya asla sessizce girmez. O anın tadını çıkarır. O anın sahibi.

Ama sessizlik çok uzun sürüyor.

Kulağıma karşı alaycı bir nefes yok. Kemer tokası sesi yok. Sabırla uğraşamayacak kadar hevesliymiş gibi aceleyle tekmelenen ayakkabıların sessiz sesi yok.

Sadece
durgunluk.
Fazla
hareketsiz.

Ayak sesleri yavaş ama döşemeleri gıcırdatmıyor. Hiç ses çıkarmıyorlar, sanki Echo'nun her zaman taşıdığı ağırlık, varlığının ağırlığı, gittiği her yere beraberinde getirdiği fırtına olmadan odanın içinde süzülüyormuş gibi. Bu daha hafif hissettiriyor. Daha kesin. Derimin yüzeyinde kayan bir ürperti gönderecek şekilde ölçülmüş.

Arkamda olduğunu duyuyorum, sesle değil ama basınçla. Göremediğim ama hissettiğim bir bakışın ağırlığı, soğuk ve ıslak bir şey gibi ensemde geziniyor. Nefesi havayı havalandırıyor, yumuşak ve eşit. İçinde gerilim yok. Törpü yok.

Göğsümde çiçek açan sıkıntıyı bastırarak nefes almaya çalışıyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor. Şimdi hissedebiliyorum, güllerin altındaki çürükler gibi sıcaklık ve samimiyet perdesinin altında yavaşça çiçek açıyor. Yine de sanki hareket etmek durumu daha da kötüleştirecekmiş gibi olduğum yerde donup kalıyorum. Dinlemeye çalışıyorum, boğazımda safra gibi yükselen dehşeti yatıştırabilecek herhangi bir ayrıntıya tutunmaya çalışıyorum.

Eli kalçama dokunuyor.

Nazikçe. Sadece parmak uçları. Emin değilmiş ya da daha kötüsü *meraklıymış* gibi kıvrımı izliyor. Bu temas beni topraklamalı. Bana bunun gerçek olduğunu, Echo olduğunu, güvende olduğumu hatırlatmalı.

Ama hatırlatmıyor.

Diğer eli belimin yanından yukarıya doğru kayıyor, kaburgalarımın kenarına dokunuyor, sonra daha yukarıya, boynumun arkasına bağlı maskenin kurdelesine doğru ilerliyor. Orada duruyor, parmakları düğümün üzerinde geziniyor. Çekmiyor. Çekmiyor. Sadece oyalanıyor.

İzliyor.

Bekliyor.

Echo şimdiye kadar beni yakalamış olurdu. Çenemi geriye yatırır, maskenin arkasından göz teması kurmaya zorlar ve bana tam olarak kime ait olduğumu hatırlatırdı. Pis, tehlikeli bir şey söylerdi. Benim olan bir şey.

Bu adam, bu *varlık*, hiçbir şey söylemiyor.

Sonunda konuştuğunda, kelimeler kulağıma yanlış giriyor, derimin altında yağ gibi kayıyor.

"Benim için giydin..."

Ses alçak. Kontrollü. Ama temiz. Çok temiz.

Törpü yok. Gerginlik yok. Ünsüzlerin etrafında bir çürük gibi kıvrılan çakıl yok. Echo'nun sesi yaşanmış. Savaştan pürüzlü, dumandan ve çığlıklardan yıpranmış ve çok fazla gece uyumamış. Bu pürüzsüz. Kesin. Sanki eşit ölçüde etkilemek ve kesmek için eğitilmiş gibi.

Ciğerlerim donuyor.

Uzun, acılı bir an boyunca, duymamış gibi yapmaya çalışıyorum. Aramızdaki hava çarpık, akustik yanlış. Echo *olmalı* ve zihnim bana oyun oynuyor. Ama sonra tekrar konuşuyor ve bu sefer inkar etmek mümkün değil.

"Acaba," diye düşünüyor, sesi düşünceli, sanki beni zihninde evirip çeviriyormuş gibi, "senin ne kadar kolay giyindiğini biliyor mu?"

Omurgam kilitleniyor. Kalbim çarpmaya başlıyor, çok yüksek sesle, çok hızlı, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor. Bornozun altında tenim üşüyor, ateş ışığı aniden çok loş, gölgeler çok

Kalın. Her ayrıntı kendi içinde çarpıtılmaya başlıyor. Her mum ışığı titreşimi, zamanında göremediğim bir uyarı gibi geliyor.

Dönüyo

rum.

Çok geç

kalmıştı

m.

Çoktan geri adım atmaya başladı, ışığın azlığından yüzünü net göremeyeceğim kadar uzakta. Gölgeler çenesine, yanaklarına, ağzının köşesine yapışmış, keskin, acımasız ve bir şekilde şiddetten daha kötü bir gülümsemenin çiçek açtığı yere.

O da bir maske

takıyor. Kadife değil.

Yumuşak değil.

Siyah deri, kesmek için oyulmuş, ikinci bir deri gibi hassasiyetle yontulmuş. Anonimlik için tasarlanmış türden bir maske. İçindeki canavarı saklamak için, onu öne çıkarmak için değil.

Onu tanıyamadım. Tam olarak değil. Ama o beni tanıyor. Beni izleyişi, anı *sahiplenişi*, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu Echo değil.

Hiç olmadı.

Bana dokunmaya hiç niyeti yoktu.

Sadece *savunmasız* olmamı

istiyordu.

"Kendini görmelisin," diyor başını eğerek. "Biraz mum ışığı. Kadife bir maske. Ve tüm o sadakat eriyip gidiyor, değil mi?"

Konuşamıyorum. Konuşamıyorum. Ağzım kurudu, bedenim dondu, hala inanmama izin verdiğim şeyin ihlalinden sersemlemiş durumdayım. Davet ettiğim şeyin.

"Orada dururken çok güzel görünüyordun. Bekliyordun." Sesi hafifti. Memnun. "Neredeyse bunu mahvetmek istemiyordum."

Kapıya doğru yürümeye başlıyor, acele etmiyor, dikkatli bile değil. Kendinden emin. Hamlesini yaptı ve yarattığı hasarı görmek için kalmasına gerek yok. Sessizliğim yeterince onaylayıcı.

Eşikte omzunun üzerinden geriye bakıyor. Maskenin altından gözlerinin belli belirsiz parıltısını görüyorum, insanlık dışı bir sakinlikle.

"Yakında tekrar görüşeceğiz," diyor yumuşakça, neredeyse tatlı bir sesle. "Echo seni korumak için evde olmadığında."

Kapı arkasından kapanıyor.

Yankı yok. Ayak sesi yok.

Sadece sessizlik.

Kapı kapandığı anda öne doğru yığılıyorum. Dizlerimin üzerine değil, teslimiyet içinde değil, geri tepme içinde. Kollarımı şilteye dayayıp kendimi sabitlemeye ve az önce ne olduğunu *anlamaya* çalışırken titriyorum. Etrafımdaki hava hala duman ve sandal ağacı gibi kokuyor, mumların sıcaklığı sanki sonradan düşünülmüş zalim bir şey gibi tenimi yalıyor, sanki oda ayının bittiğini fark etmemiş gibi.

Asla gerçek olmadığını.

Maske şimdi yerde bir yığın halinde yatıyor, buruşuk ve suçlayıcı, kadife formu kendi terim ve utancımın lekelenmiş. Çığlık atmak istiyorum. Onu parçalamak, içeri adımını bile atmamış bir adam için burada nasıl çıplak, güvenerek, *bekleyerek* durduğumu hatırlatan her yumuşak şeyi yok etmek istiyorum.

Bilmeliydim. Daha önce hissetmeliydim. Ama kalbimin içgüdülerimi gölgelemesine izin verdim. Onun kokusunun, onun fikrinin yeterli olmasına izin verdim.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Odanın yarısına geldiğimde dünya tekrar sessizleşti, sıcak değil, saygılı değil, sadece *hareketsiz*.

Yanlış şekilde hareketsiz.

Sanki bir şey nefesini tutuyormuş gibi.

Omurgam karıncalanıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Kapının tekrar açıldığını duymuyorum. Ayak seslerini duymuyorum. Beni uyuracak bir ses yok, sadece havadaki *değişim*, bir fırtına vurmadan ve her şeyi parçalamadan önce hissettiğiniz türden. Sessizliğin o kalp atışında, bilmenin o keskin diliminde, yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Dönüyorum ama çok geç.

Bir el bileğimi sarıyor ve çekiyor. Sertçe.

Tüm bedenim öne doğru savruluyor ve donuk bir gümbürtüyle şifonyere çarpıyorum, kenarı kalçamı ısıyor. Serbest kalan elim dışarı fırlıyor, tırnaklarım kumaşa, deriye, bir şeye takılıyor. Bana çarpan koku Echo değil, daha keskin, metalik, ter ve steril bir şeyle dolu. Kavrayışı sıklaşıyor. Diğer kolu belime dolanıyor ve ben çığlık atacak kadar hava bile alamadan iki elimi de yanlarıma sabitliyor.

Boğazım yanıyor.

Ağzımı açıyorum, sadece bağıracak kadar, sadece onun adını haykıracak kadar, ama o kadar bile ileri gidemiyorum.

Dudaklarımın arasına bir şey sokuyor. Kalın, pamuk gibi bir şeydi ve acı bir şeyle doluydu. Çenem tıkaçı yerleştirmek için gerildikçe ağrıyor, çığlığım boğuk bir hıçkırığa dönüşüyor. Daha sert çırpınıyorum, vücudumu döndürüyorum, yere düşmeye ya da arkamdan tekmelemeye çalışıyorum, ama o güçlü, acımasızca ve korkutucu derecede sessiz.

Küfür yok.

Böbürlenme

k yok.

Kendi hırıltılı nefes alışım ve beni koridora doğru sürüklerken ahşap zeminde ayakların keskin sürtünmesi dışında hiçbir ses yok.

Topuklarımı yere vuruyorum, bileklerine pençe atıyorum, kaburgalarına dirsek atıyorum. Bir kez tökezliyor, dengesinin değiştiğini hissediyorum, korkunun içinden bir parça umudun süzüldüğünü hissediyorum ama bu yeterli olmuyor. Çok hızlı ayarlıyor. Bir eliyle bileklerimi yakalıyor, arkamdan öyle sert çekiyor ki neredeyse ağzım tıkanacak ve diğer koluyla boğazımı sıkıyor, boğmuyor, henüz değil ama *kontrol ediyor*.

Ele geçiriyor.

Beni merdivenlerden aşağı iterken koridor dönüyor. Ayaklarım basamakların kenarlarını zar zor buluyor. Tökezliyorum, duvara çarpıyorum, ama o beni dik tutuyor, evin düzenini benim kadar iyi biliyormuş gibi beni hassasiyetle yönlendiriyor. Sanki bunu planlamış gibi. Sanki her adımın koreografisi önceden yapılmış gibi.

Mumlar arkamızda titriyor. Alevler sanki neler olduğunu biliyormuş gibi şekil değiştirip dans ediyor ama hiçbir koruma sağlamıyorlar.

Tanık yok.

Sadece ısı.

Sadece gölgeler.

Merdivenlerin dibine varana kadar konuşmuyor. Ta ki beni mutfağın eşiğini geçtikten hemen sonra duvara çarpıp ciğerlerimdeki rüzgârı dışarı atana kadar. Bacaklarım altımda bükülüyor, ama o çoktan paltosunun altından bir şey çıkarıyor. Küçük bir şırınga. Bir kapak. Gümüş bir parıltı.

Dehşet beni o kadar hızlı sarıyor ki zar zor görebiliyorum.

Tekrar çığlık atmaya çalışıyorum, bu sefer daha yüksek sesle, ama faydası yok. Boğazım yanıyor, çenem ağrıyor ve sesim tıkaçın kıvrımlarında kayboluyor.

İşte o zaman nihayet eğiliyor, maskeli yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Nefesi sabit.

Sesi, tenime batırmak üzere olduğu çelikten daha soğuk. "Sessiz kalmalıydın."

Kırkınıc Bölüm

ÇALIŐTIR ECHO ÇALIŐTIR

Echo

Bu kadar uzun süreliğine gitmeyi planlamamıŐtım.

Bu düşünce ilk önce keskin ve küçümseyici bir Şekilde çarpıyor, oluŐtuđu anda tükürmek istediğim bir tat gibi. Ben daha iyi biliyorum. Zamanlama  nemlidir. Hassasiyet  nemlidir. Bir saat önce burada olmalıydım, belki iki. Gecenin her adımını, insanları hayatta tutan türden bir titizlikle planlamıŐtım. Ama kendimi rahat bıraktım.

zaman. Güvende olduğunu. Bu ev, *benim* evim, dünyada kimsenin ona dokunamayacağı tek yerdidi.

şimdi n kapıdan içeri adımıımı attığım anda vücudumdaki her sinir yanıldığımı söylüyor.

Ani değil, cam kırılmadı, alarm almadı. Gürültülü ya da bariz bir şey yok.

Sessiz.

Çok

sessiz.

Ve hava... yanış. Sıcak. Tatlı.

Bu eve ait olmayan bir koku yayılıyor. Bana ait değil. Ona ait değil. Balmumu, belki. Duman. Güneşte fazla kalmış vanilya gibi yumuşak, hastalıklı bir tatlılık. Ateş ışığının titreşiminin duvarların kenarlarını altın rengine boyadığı salona kadar takip ediyorum.

Tek bir mumum bile yok.

Ama işte oradalar. Koridordaki masanın üzerine dizilmişler, alev alev yanıyorlar, sanki saatlerdir yanıyormuş gibi. Balmumu sürekli olarak yzeyeye damlıyor ve tertemiz tuttuğum ahşap üzerinde parlak küçük su birikintileri oluşturuyor.

Bunların hiçbiri benim değil.

Yatak odasına doğru attığım her adım daha ağır geliyor. Yavaşlıyor. Botlarım neredeyse hiç ses çıkarmıyor ama hava her nefeste daha da yoğunlaşıyor, sanki tam olarak göremediğim bir şeyin içine doğru iniyormuşum gibi.

Yaklařtıķa, *varlığı* daha çok hissediyorum. Enerji değil. Hareket değil. Ama *niyet*. Bu sadece bir tuzak değil. Bu bir mesaj. Özenle yerleştirilmiş her mum, yumuşatılmış her ışık, hala havaya sinmiş koku... hepsi tek bir amaç için düzenlenmiş:

Onu içeri çekmek için.

Ve şimdi de beni çekiyor.

Kapıya ulaşıyorum ve duruyorum.

Yatak odası hala aynı alçak altın ışıltısıyla yıkanıyor, bir rüyadan bir sahne gibi yumuşak ve romantik. Yatak yapılmamış. arşaflar yarıya kadar yere çekilmiş, ipek elbisesi bir yığın halinde bükülmüş, kuşağı yanında yırtılmış. Sessizlik olmasa n sevişme gibi, mkemmek, narin bir karmaşa gibi görünecekti.

Eğer *o burada olmasaydı*.

Ve sonra onu görüyorum.

Maskesini.

Bu sabah yastığın üzerine bıraktığım, dokunulmamış, bekleyen. Şimdi orada değil. Yerde, sanki biri onu çok sert kavramış, aceleyle koparmış gibi köprüsünden ezilmiş.

Gözlerim odayı tarıyor, bir keskin nişancının hedefleri nişan alması gibi her santimi katalogluyor. Makyaj masasının yanındaki sandalye garip bir açıyla geriye itilmiş. Mumlardan biri yan tarafına devrilmiş. Ve orada, pencerenin hemen yanında, neredeyse sonradan düşünülmüş gibi, tek bir siyah eldiven.

Yerleştirilmiş.

Kasıtlı.

Bir imza gibi.

Yavaş hareket ediyorum, korktuğum için değil, *hesapladığım* için. Çünkü lanet olası bir saniye bile hissetmeme izin verirsem, geriye kıymıklar ve öfkeden başka bir şey kalmayana kadar bu odayı parçalamaya başlayacağım. Eldivene doğru yürürken elim silahımın yanında geziniyor, incelemek için çömeliyorum. Baş harf yok. İşaret yok. Kan yok.

Ama ben bunun ne olduğunu zaten biliyorum. Bu bir soygun değildi.

Bir hata değildi. Bu bir *sızma*.

Biri bunu planlamış. Birisi evime girmiş. Güvenliğimi geçmiş. Aldığım her önlemi aştı. Birisi benim bölgame girdi, sevdiğim kadına baktı ve onu *alabileceğine* karar verdi.

Ve aldılar da.

Görüşümün kenarları kararıyor. Nefesimin ne kadar sığ olduğunun farkındayım. Bağırsaklarımın derinliklerinde bir düğüm oluşuyor, panik değil, *keder*. Ateşe dönüşen türden bir keder. Öfkeye dönüşüyor. Ona ölmeden dokunabileceğini düşünecek kadar aptal olan her kimse onun *sonu* oluyor.

Odadan yavaşça çıkıyorum, bakışlarımı yerde tutarak topuklarındaki belli belirsiz sürtünme izlerini takip ediyorum, yürümüş değil, sürüklenmiş. Her ayrıntı zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Kendi isteğiyle gitmemişti. Bu baştan çıkarma değildi. Bu zorlamaydı. Sessiz, cerrahi ve kişisel.

Birisi beni nereden vuracağını biliyordu. Tam olarak ne zaman vuracağını biliyordu. Ve olay yerini bıçağı saplayacak kadar dağınık bıraktılar.

Telefonuma uzandım, daha tam olarak çalmadan hatta komutlar yağdırmaya başladım bile.

"Yerleşkeyi kilitleyin. Etrafı tarayın. On blok yarıçapındaki tüm kameraları çekin. Hareket eden olursa işaretleyin. Nefes alıyorlarsa dizlerinin üstüne çöksünler."

Kimi aradığımı söylememe gerek yok. Onlar biliyor.

O gitmiş.

Oda güvenli olmaktan çıkarıldı. Her tanıdık ayrıntı, kıvrıldığı çarşaf, yanımdan çaldığı yastık, rahat etmesi için sandalyenin üzerine örttüğüm bornoz, değişime uğramış. Çarpıtıldı. Asla izin vermediğim bir gösterinin parçası haline getirildi.

Bunun *bizim* olması gerekiyordu.

Ama yatak odasına adımımı attığım anda, saygısızlık edilmiş gibi hissediyorum.

Botlarım yatağın kenarında duruyor, tabanları *parkenin* üzerindeki belli belirsiz kan lekesine sürtünüyor. O demir zengini koku hafif ama belirgin ve bir alay gibi sinüslerime dolanıyor. İzleri takip ediyorum, küçük, kasıtlı lekeler, onu öldürmeye yetecek kadar değil, sadece *bana* kanadığını *söylemeye* yetecek kadar. *Bilmem* için.

Ve sonra onu gördüm.

Saklanmamış.

Saklı değil.

Tam orada, lanet bir tokat gibi cesur.

Bir not.

Yatağın ortasına bir kartvizit gibi düzgünce yerleştirilmiş. Beyaz, yatağımızın sessiz grilerine karşı sade. El yazısı sıkı, eğimli ve kasıtlı, her bir kıvrım ve aç her hangi bir silahtan çok bir tehdit.

Hemen dokunmadım.

Sadece bakıyorum.

Bir nefeslik bir süre için, belki de onun bıraktığına inanmak istiyorum. Ondan geldiğine. Bir fısıltı, bir uyarı, bir şey. Ama ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok şey biliyorum. Kanını yatağımda bırakmazdı. Savaşmadan ortadan kaybolmazdı. Ve kesinlikle pas ve intikam gibi kokan bir şeyle yazılmış bir not bırakmazdı.

Sonunda elime aldığımda, kağıt görüldüğünden daha ağırdı.
Gösterişsiz. Sadece bir mesaj.

***Geçmişinin sana musallat olmayacağını mı
saniyordun? Kanatlarını kırma zamanı.***

Bu kadar.

Söylemeleri gereken tek şey bu.

Ama yine de her şey bu.

Ellerim titremiyor. Gözle görülür şekilde değil. Ama nefesim kısıyor, boğazımda düğümleniyor, tıpkı bir adamın boynuna ilk kez bıçak dayadığımda ve bunu emir almak için yapmadığımı, *gerekli* hissettiğim için yaptığımı fark ettiğimde olduğu gibi.

Bu mu?

Bu daha kötü hissettiriyor.

Çünkü birisi uzun zaman önce gömdüğüm bir parçama tekrar ulaştığını düşünüyor. Soğuk mantık ve kontrol katmanlarının ardında zincirlenmiş, aç bırakılmış, yarı ölü halde tuttuğum versiyonuma. Onu kazıp çıkarabileceklerini ve kukla gibi oynatabileceklerini düşünüyorlar. Geçmişimi bir bıçak gibi kullanabileceklerini.

Ama anlamadıkları şey, o adamı bir sebepten dolayı gömdüğüm.

Zayıf olduğu için değil.

Çünkü *çok etkiliydi*.

Peki ya şimdi?

Şimdi yine o olacağım.

Beni oraya sürükledikleri için değil. *Onu* tehdit ettikleri için.

Kanım ve cesaretimle inşa ettiğim bir şeye dokundular. *İstememe* izin verdiğim tek eve girdiler. Ve arkalarında lanet bir savaş davetiyesi bıraktılar. Onun kanıyla yazılmış bir mesaj, eskiden ne olduğumu hatırlamam için bana meydan okuyordu.

Ve yapacağım.

Her acımasız saniyesinde.

Çünkü bu sefer Catalyst için savaşıyorum.

Emirler, kontrol ya da miras için savaşıyorum.

Onun için savaşıyorum.

Ve onları bulduğumda, kim olurlarsa olsunlar, nerede saklanıyorlarsa saklansınlar, soru sormayacağım.

O kollarıma dönene kadar dünyayı yakacağım.

Çünkü eğer onun kanatlarını kestilerse, onlara kanatsız uçmayı bilen bir adamın ellerinde ölmenin ne demek olduğunu öğreteceğim.

Kağıt yumruğumda buruşuyor.

Derimi keserken oluşan yanmayı hissetmiyorum bile, tırnaklarımın eti delip geçtiği yerdeki kanı fark etmiyorum. Tek görebildiğim o lanet olası çizgi, hala bir damga gibi zihnime kazınmış.

Kanatlarını kırma zamanı.

Yatağa, paylaştığımız çarşafı, hala onun gibi kokan kumaşa bakıyorum. Ve sonra içimde bir şey *patlıyor*.

Boğazımdan bir kükreme kopuyor, gırtlaktan ve çiğ, yıllardır bedenimi terk etmeyen türden. Catalyst öncesinden beri. Eğittikleri ve sonra gömmeye çalıştıkları canavar olduğumdan beri. Duvarlarda yankılanıyor, resim çerçevelerini sarsıyor, arkalarında bir bomba patlamış gibi kaburgalarımı titretiyor.

Ve sonra hareket ediyorum.

İlk giden şey komodinin oldu. Çekmecelerini söküp odanın öbür ucuna fırlatıyorum, içindekiler kırık camlar ve işe yaramaz mermilerle uzak duvara çarpıp paramparça oluyor. Ardından lamba geliyor, yere çarparken camı patlıyor. Bir mum yana doğru tekmeleniyor, balmumu kan gibi duvara sızıyor.

Şifonyerin hiç şansı yok. Sert bir tekmeyeyle devriliyor ve neredeyse protesto gibi gelen ahşap bir iniltiyle yanlara çarpıyor. Geri kalanını iki elimle yere sürüklüyorum, gürültülü bir yığın halinde yere düşerken avuçlarımı kesen kıymıkları hissetmiyorum bile.

Üstündeki aynaya yumruğumu bir, iki, üç kez vurduğumda çatlıyor, ta ki parmak eklemlerim yarılsın ve bana bakan yansıma parçalanıp bozulana kadar. Tanınmaz hale geliyor. Kendi yüzümün bir düzine parçası, hepsi öfkeyle bükülmüş. Hepsi çaresiz. Hepsi *çok geç*.

"SİKTİR!"

Bu kelime bir silah sesi gibi boşluğu yırtıyor, ama göğüs kafesimin altındaki kederde bir çentik açmıyor. Kafamın içindeki onun sesini susturmak için hiçbir şey yapmıyor. Dün gece sanki bir anlamı varmış gibi adımları fısıldaması. Sanki *ben bir şey ifade ediyordum* gibi.

Ve şimdi o gitti.

Çalındı.
Bana ulaşmak için
kullanılırdı. Beni
incitmek için
kullanılırdı.

Yanan bir kafese hapsolmuş bir hayvan gibi odada adımlarken ellerim duvarlara çarpıyor, öfke görüşümü bulanıklaştırıyor. Daha fazlasını yok etmek istiyorum. Lanet olası binayı yerle bir etmek istiyorum. Tavanı yıkmak, döşeme tahtalarını sökmek, ses benden başka *bir şeyi* kırana kadar çığlık atmak.

Ama etrafımdaki her şeyi mahvetsem bile bu yeterli olmuyor. Çünkü en çok istediğim şeyi kıramıyorum.

Onu kaçıran kişi. Cesaret eden.

Benim çözüleceğimi düşünen kişi.

Onu benden alıp yaşayamazsın.

Onu yatağımda kanlar içinde bırakıp gidemezsin.

Cevap almaya hazır değilsen mesaj bırakamazsın. Peki ya benimki?

Benimki ceset sayısıyla birlikte teslim edilecek.

TEŞEKKÜRLER

Katya ve Echo'nun hikâyesi devam ettirilmeyecek kadar eğlenceliydi. Şeytanın Gecesi boyunca Katya'nın geçmişini ve bugününü gerçekten gördük, peki ya sevgili Echo Kane? Onun kadar seksi bir adamın dolabında pek çok iskelet olduğu kesin.

Şimdi sıra geldi özlü sözlerle.

Şeytanın Gecesi'ni yazarken ilk çocuğuma hamile olduğumu öğrendim ve siz bu satırları okurken küçük mucize hâlâ karnımda. Bu kitabı yazmak için kasabaya oturduğum her gün, düşüncelerime rehberlik eden, bu hikayeyi harika bir şeye dönüştürmeme yardım eden küçük bir ortak yazarım varmış gibi hissettim. Bu çocuğun annesiyle gurur duymasını, bir gün annesinin çok iyi bir yazar olduğunu söyleyebilmesini istiyorum. Beni her zamankinden daha fazla motive ettiğin için teşekkür ederim küçük fasulye.

Jazzy'ye, en iyi arkadaşıma, sen benim bu dünyadaki kayamsın. Her gün yanımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Bazen kelimenin tam anlamıyla hayatı katlanılabilir kılıyorsunuz. Üstüne üstlük

En iyi anne ve en iyi arkadaş olmak, sen yaratıcı bir baş belası kadınsın ve sana en iyi arkadaşım demekten onur duyuyorum. Seni her zaman seviyorum Jazzy boo.

Babama ve eşime, edebiyat yolculuğum boyunca bana verdiğiniz destek için teşekkür ederim. İkiniz de bir hayali gerçek oluncaya kadar gerçekmiş gibi hissettirdiniz. İkinizi de sonsuz seviyorum.

Sami ve Nikki'ye, siz kızlar uzun zamandır hayatımın taşları oldunuz. Sizsiz bir hayat düşünemiyorum. İkinizi de çok ama çok seviyorum.

Bu küçük aptal rüyayı destekleyen herkese teşekkür ederim.

şimdi, yakın gelecekte burada daha baharatlı hikayeler için kim hazır? Öyle olduğumu biliyorum.

İçindekiler

1. [Hepimiz Biraz Deliyiz](#)
2. [Kan, Ter ve Kan Bağları](#)
3. [Çubuğu Yedekle, Romanov'u Öldür](#)
4. [Espresso ve Aldatma](#)
5. [Beni Bir Kez Kandır, Bedelini Öde](#)
6. [Gölgenizden Kaçmak Yoktur](#)
7. [Az Gidilen Yol](#)
8. [Şimdi Beni Görebiliyor musun?](#)
9. [En İyi Sokolov Ölü Olanıdır](#)
10. [Gizli Bağımlılığım](#)
11. [Günahta ve Savaşta Her Şey Adildir](#)
12. [Maskenin Ardındaki Canavar](#)
13. [Bizden Geriye Ne Kaldı?](#)
14. [Şeytanın Arzuları](#)
15. [Günahlar Gölgede Saklanır](#)
16. [Özel Mülkiyet](#)
17. [Zamanınız Doldu](#)
18. [Her Son Damla](#)
19. [Kurtuluş Günahkarlar İçin Değildir](#)
20. [Beni Bir Kez Kandır](#)
21. [Gerçek Canavar Kim?](#)
22. [Utanmalısın](#)
23. [Artık Kafesimdesin](#)
24. [Sen Benimsin Küçük Kelebek](#)
25. [Yıkılacak Maden](#)
26. [Şeytandan Gelen Fısıltılar](#)
27. [Şu Dört Harfli Kelime](#)
28. [Maskenin Ardında](#)
29. [Şeytanın Gecesi](#)
30. [Çalıntı Anlar](#)
31. [Hepsini Yak](#)
32. [Bir İmparatorluğu Yıkılım](#)
33. [Çocuğu Öldür Echo Kane](#)

- [34. Seni seviyorum.](#)
 - [35. Maden](#)
 - [36. Benim Kurtuluşum](#)
 - [37. Ateşle Temizleyin](#)
 - [38. Yeni Başlangıçlar](#)
 - [39. Geçmişinizden Saklanabilir misiniz?](#)
 - [40. Koş Echo Koş](#)
- [Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

